

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI

EZRA TAFTAS BENSONAS

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI
EZRA TAFTAS BENSONAS

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Salt Leik Sitis, Jutos valstija

Serijos *Bažnyčios prezidentų mokymai* knygos

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas (leidinio numeris 36481 156)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Lorencas Snou (36787 156)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džordžas Albertas Smitas (36786 156)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Fildingas Smitas (36907 156)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Ezra Taftas Bensonas (08860 156)

Šias knygas galite įsigyti vietiniame paskirstymo centre arba apsilankę internete, adresu store.lds.org. LDS.org tinklalapyje ir per mobiliąją programą Gospel Library šios knygos taip pat pateikiamos elektroniniu formatu.

Būsime dėkingi už jūsų atsiliepimus ir pasiūlymus dėl šios knygos. Rašykite mums adresu: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

El. paštu: cur-development@ldschurch.org

Prašome nurodyti savo vardą, pavardę, adresą, apylinkę ir kuolą. Būtinai nurodykite knygos pavadinimą. Tada išdėstykite savo komentarus ir pasiūlymus apie šios knygos stipriąsias ir tobulintinas vietas.

© 2014 Intellectual Reserve, Inc.

Visos teisės saugomos

Išspausdinta Vokietijoje.

Leidimas anglų kalba patvirtintas: 3/11

Vertimas patvirtintas: 3/11

Teachings of Presidents of the Church: Ezra Taft Benson vertimas

Lithuanian

08860 156

Turiny

Įvadas	V
Istorinė apžvalga	IX
Ezros Tafto Bensono gyvenimas ir tarnystė	1
1 Didysis įsakymas mylėti Viešpatį	37
2 Visada melskis	47
3 Pasirinkimo laisvė yra amžinas principas	59
4 Kaip išlikti džiugiems sunkumų metu	69
5 Tikrosios atgailos principai	77
6 Jėzus Kristus – mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas	89
7 Džozefas Smitas – įrankis Viešpaties rankose	103
8 Žodžio galia	113
9 Mormono Knyga – mūsų religijos sąvaros akmuo	123
10 Užtvindyti žemę ir savo gyvenimą Mormono Knyga	133
11 Sekite gyvuoju pranašu	143
12 Visame, ką darote, siekite Dvasios	153
13 Neįkainojamos Viešpaties namų palaimos	165
14 Santuoka ir šeima – paskirtos Dievo	177
15 Šventi tėvo ir motinos pašaukimai	189
16 Senyvi žmonės Bažnyčioje	201
17 Skaistybės įstatymo laikymasis	215
18 Saugokitės išdidumo	227
19 Vadovavimas	239
20 „Ganyk mano aveles“	249
21 Materialinės ir dvasinės gerovės principai	259
22 Nešti Evangeliją pasauliui	273
23 „Sustiprink savo kuolus“	283
24 Į Kristų sutelktas gyvenimas	293
Iliustracijų sąrašas	304
Abėcėlinė rodyklė	305

Gene W. Brown

Įvadas

Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas patvirtino seriją knygų *Bažnyčios prezidentų mokymai*, kad padėtų jums priartėti prie Viešpaties ir pagilinti supratimą apie sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją. Bažnyčiai išleidus naujas šios serijos knygas, jūs sukaupsite pagalbinių Evangelijos knygų rinkinį savo šeimai. Šios serijos knygos yra skirtos tiek individualioms studijoms, tiek sekmadienio pamokoms. Taip pat jos gali padėti jums ruošti kitas pamokas ar kalbas ir atsakyti į klausimus, susijusius su Bažnyčios doktrina.

Šioje knygoje pateikiami mokymai Prezidento Ezros Tafto Benson, kuris nuo 1985 m. lapkričio 10 d. iki 1994 m. gegužės 30 d. tarnavo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu.

Asmeninės studijos

Studijuodami Prezidento Ezros Tafto Benson mokymus, siekite Šventosios Dvasios įkvėpimo. Kiekvieno skyriaus pabaigoje esantys klausimai padės jums geriau suprasti ir pritaikyti Prezidento Benson mokymus. Taip pat jums gali padėti šios idėjos:

- Užsirašykite mintis ir jausmus, kurie studijuojant jums ateina per Šventąją Dvasią.
- Pabraukite ištraukas, kurias norite įsiminti. Apmąstykite, ar nevertėtų tas ištraukas išmokti atmintinai arba užsirašyti Raštuose šalia susijusių eilučių.
- Skyrių ar ištrauką perskaitykite kelis kartus, kad galėtumėte geriau suprasti.
- Užduokite sau tokius klausimus: Kaip Prezidento Benson mokymai padeda man geriau suprasti Evangelijos principus? Ko Viešpats nori, kad sužinočiau iš šių mokymų?

- Pasidalinkite tuo, ką sužinojote, su šeimos nariais ir draugais.
- Paklauskite savęs, kaip šiame vadovėlyje pateikti mokymai gali padėti jums įveikti asmeninius sunkumus ir rūpesčius.

Mokymas iš šios knygos

Ši knyga pritaikyta mokytis tiek namuose, tiek ir Bažnyčioje. Toliau pateikiamos gairės gali jums padėti mokytis iš šios knygos.

Pasiruoškite mokytis

Ruošdamiesi mokytis siekite Šventosios Dvasios vadovavimo. Kad teisingai suprastumėte Prezidento Bensono mokymus, pamaldžiai išstudijuokite paskirtą skyrių. Jei jo žodžiai palies jus asmeniškai, tai mokysite daug nuoširdžiau ir galingiau (žr. DS 11:21).

Jeigu mokote Melchizedeko kunigystės arba Paramos bendrijos klasėje, neturėtumėte šios knygos atidėti į šalį ar ruošti pamoką iš kitų šaltinių. Pamaldžiai iš skyriaus išrinkite tuos mokymus, kurie, jūsų manymu, labiausiai padės tiems, kuriuos mokote. Kai kuriuose skyriuose yra daugiau informacijos, nei galėsite aptarti vienoje pamokoje.

Raginkite mokinius studijuoti skyrių prieš pamoką ir atsinešti knygą su savimi. Taip jie bus geriau pasiruošę dalyvauti diskusijoje ir mokytis vieni kitus.

Ruošdamiesi mokytis ypatingą dėmesį atkreipkite į kiekvieno skyriaus pabaigoje esantį poskyrį „Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis“. Šiame poskyryje pateikiami pagalbiniai klausimai, susijusių Raštų ištraukų nuorodos ir studijavimo arba mokymo idėjos. Šie klausimai ir Raštų nuorodos tiesiogiai susijusios su tuo skyriumi, kuriame jie pateikti. Studijavimo ir mokymo idėjos gali rodyti kryptį jums stengiantis mokytis Evangelijos bei pagal ją gyventi ir padėti tą patį daryti kitiems.

Supažindinkite su skyriumi

Supažindindami su skyriumi ir pamokos metu stenkitės sukurti tokią aplinką, kurioje Dvasia galėtų paliesti jūsų mokomų žmonių širdis ir protus. Pamokos pradžioje padėkite jūsų mokomiems žmonėms susitelkti į skyriuje pateikiamus mokymus. Galite pasinaudoti viena ar daugiau iš šių idėjų:

- Perskaitykite ir aptarkite skyriaus pradžioje esantį poskyrį, pavadintą „Iš Ezros Tafto Bensonso gyvenimo“.
- Aptarkite skyriuje pateiktą nuotrauką arba Raštų ištrauką.
- Sugiedokite su tema susijusią giesmę.
- Trumpai papasakokite su tema susijusį asmeninį potyrį.

Pradėkite diskusiją apie Prezidento Bensonso mokymus

Mokydami iš šios knygos pakvieskite kitus dalintis savo mintimis, užduoti klausimus ir mokyti vieniems kitus. Aktyviai dalyvaudami jie geriau mokysis, taip pat tai geras būdas padėti jiems gauti asmeninį apreiškimą. Jei diskusijos pasidaro įdomios ir naudingos, nesistenkite jų nutraukti norėdami aptarti kitus mokymus. Diskusijai paskatinti užduokite skyriaus pabaigoje esančius klausimus. Taip pat turėtumėte sugalvoti savo klausimus, skirtus konkrečiai jūsų mokomiems žmonėms.

Toliau išvardinti pasiūlymai gali jums suteikti papildomų idėjų:

- Paprašykite mokinių papasakoti, ką sužinojo individualiai studijuodami paskirtą skyrių. Gali būti naudinga savaitės metu susisiekti su kai kuriais mokiniais ir paprašyti jų į pamoką ateiti pasiruošusiems papasakoti, ką sužinojo.
- Mokiniam paskirkite perskaityti parinktus klausimus, esančius skyriaus pabaigoje (individualiai arba mažomis grupelėmis). Paprašykite, kad šiame skyriuje jie surastų su tais klausimais susijusius mokymus. Tada pakvieskite juos pasidalinti savo mintimis ir įžvalgomis.
- Kartu perskaitykite keletą iš skyriaus parinktų Prezidento Bensonso mokymų. Paprašykite, kad mokiniai iš Raštų ir savo patyrimo pateiktų pavyzdžių, iliustruojančių tuos mokymus.
- Paprašykite, kad mokiniai pasirinktų juos dominantį poskyrį ir tyliai jį perskaitytų. Pasirinkusius tuos pačius poskyrius pakvieskite susiskirstyti grupelėmis po du ar tris ir jose aptarti tai, ko išmoko.

Skatinkite dalinimąsi ir pritaikymą

Prezidento Bensonso mokymai prasmingiausi taps tiems mokiniams, kurie jais dalinsis su kitais žmonėmis ir taikys juos savo gyvenime. Galite pasinaudoti viena ar daugiau iš šių idėjų:

- Paklauskite mokinių, kaip vykdydami pareigas šeimoje ir Bažnyčioje jie gali pritaikyti Prezidento Bensono mokymus. Pavyzdžiui, galite paskatinti juos apmąstyti ir aptarti, kaip Prezidento mokymus jie gali taikyti vykdydami sutuoktinių, tėvų, sūnų, dukrų, namų mokytojų ar lankančių seserų pareigas.
- Raginkite mokinius dalintis Prezidento Bensono mokymais su šeimos nariais ir draugais.
- Pakvieskite mokinius pritaikyti gyvenime tai, ką sužinojo, ir savo potyriais pasidalinti kitos pamokos pradžioje.

Apibendrinkite diskusiją

Trumpai apibendrinkite pamoką arba paprašykite, kad tai padarytų vienas ar du mokiniai. Paliudykite apie jūsų aptartus mokymus. Galite pakviesti ir kitus pasidalinti savo liudijimais.

Informacija apie šioje knygoje cituotus šaltinius

Mokymai šioje knygoje yra tiesioginės citatos iš Prezidento Ezros Tafto Bensono pamokslų, straipsnių, knygų ir dienoraščių. Spausdintų šaltinių citatose skyryba, rašyba, didžiosios raidės ir suskirstymas į pastraipas yra išlaikyti kaip originaliuose šaltiniuose, nebent, siekiant didesnio aiškumo, buvo būtini redakciniai ar tipografiniai pakeitimai. Todėl tekste galite pastebėti nežymių neatitikimų. Pavyzdžiui, Dievybę reiškiantys įvardžiai anglų kalba vienose citatose yra parašyti iš mažosios, kitose – iš didžiosios raidės.

Taip pat Prezidentas Bensonas dažnai vartojo tokius žodžius kaip *žmonės*, *žmogus* arba *žmonija* kalbėdamas apie visus žmones: tiek vyrus, tiek moteris. Dažnai įvardžius *jis*, *jo* ir *jam* jis vartojo kalbėdamas apie abi lytis. Taip kalbėti buvo priimta jo laikmetyje. Kad ir kokie būtų skirtumai tarp vyravusių tradicijų ir dabartinės vartosenos, Prezidento Bensono mokymai taikomi tiek moterims, tiek vyrams.

Istorinė apžvalga

Čia pateikta trumpa chronologija padės jums orientuotis, kada Prezidentas Ezra Taftas Bensonas mokė šioje knygoje aprašytų dalykų.

1899 m.
rugpjūčio 4 d.	Gimė Vitnyje, Aidaho valstijoje,
Saros Dankli Benson ir Džordžo
Tafto Bensono Jaunesniojo šeimoje.
1912 m. – 1913 m.	Prisiima daug pareigų namuose, kai jo
tėvas tarnauja misijoje šiaurinėje Jungtinių
Valstijų dalyje.
1914 m. – 1919 m.	Lanko ir baigia Oneidos kuolo akademiją
Prestone, Aidahe.
1918 m.	Pašaukiamas tarnauti skautų būrio vado
(Vaikinių org. vadovo) padėjėju savo apylin-
kėje Vitnyje.
1920 m.	Susipažįsta su savo būsima žmona Flora
Smit Amusen.
1921 m.	Lanko Jutos žemės ūkio koledžą (dabar
Jutos valstijos universitetas) Logane, Jutoje.
1921 m. liepos 13 d.	Tėvas jį išventina į vyresnius.
1921 m. liepos
15 d. – 1923 m.
lapkričio 2 d.	Tarnauja nuolatinio misionieriumi Britani-
jos misijoje.
1924 m. rugpjūčio
25 d. – 1926 m.
birželis	Flora tarnauja nuolatinėje misijoje Havajų
salose.
1924 m. ruduo	Kartu su savo broliu Orvalu nuperka šei-
mos ūkį Vitnyje.
1926 m. pavasaris	Baigia Brigamo Jango universitetą.

- 1926 m.
rugsėjo 10 d. Solt Leiko šventykloje veda Florą.
- 1926 m. rugsėjis –
1927 m. birželis Lanko Ajovos valstijos žemės ūkio ir mechanikos koledžą (dabar Ajovos valstijos mokslo ir technologijų universitetas) ir jį baigia žemės ūkio ekonomikos magistro laipsniu.
- 1927 m. birželis Persikelia atgal į šeimos ūkį Vitnyje.
- 1929 m. Įsidarbina Aidaho valstijos Franklino apygardos žemės ūkio atstovu. Palieka šeimos ūkį ir persikelia į netoliese esantį Prestoną, Aidaho valst.
- 1930 m. – 1939 m. Įsidarbina žemės ūkio ekonomistu ir specialistu Aidaho universiteto Plėtros skyriuje.
- 1935 m. sausis –
1938 m. lapkritis Tarnauja pirmuoju patarėju Boisio kuolo prezidentūroje.
- 1938 m. lapkritis –
1939 m. kovas Tarnauja Boisio kuolo prezidentu.
- 1939 m. – 1943 m. Dirba Nacionalinės ūkininkų kooperatyvų tarybos atsakinguoju sekretoriumi Vašingtone. Su šeima gyvena Betezdoje, Merilando valst.
- 1940 m. birželis Pašaukiamas tarnauti Vašingtono kuolo prezidentu Vašingtono mieste.
- 1943 m. liepos 26 d. Pašaukiamas tarnauti Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu.
- 1943 m. spalio 7 d. Prezidentas Hiberis Dž. Grantas išsventina į apaštalus ir paskiria Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu.
- 1946 m.
sausis – gruodis Tarnauja Europos misijos prezidentu ir padeda materialiai ir dvasiškai remti pastarųjų dienų šventuosius po Antrojo pasaulinio karo nuniokojimų.

- 1946 m. liepos 16 d. Pašventina Suomiją Evangelijos skelbimui.
- 1953 m. sausis –
1961 m. sausis Vadovaujamas Prezidento Dvaito D. Eizenhauerio, tarnauja Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretoriumi.
- 1964 m. sausis –
1965 m. rugsėjis Vėl tarnauja Europos misijos prezidentu.
- 1966 m.
lapkričio 10 d. Iš naujo pašventina Italiją Evangelijos skelbimui.
- 1969 m.
balandžio 14 d. Pašventina Singapūrą Evangelijos skelbimui.
- 1969 m. spalio 26 d. Pašventina Indoneziją Evangelijos skelbimui.
- 1973 m.
gruodžio 30 d. Paskiriamas Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu.
- 1985 m.
lapkričio 10 d. Paskiriamas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu.
- 1986 m. spalio 24 d. Pašventina Denverio šventyklą Kolorado valstijoje.
- 1987 m.
rugpjūčio 28 d. Pašventina Frankfurto šventyklą Vokietijoje. (Jo tarnavimo Bažnyčios Prezidentu metu buvo pašventintos devynios šventyklos.)
- 1988 m. spalio 2 d. Asmeniškai pasako savo paskutinę visuotinės konferencijos kalbą. (Po 1988 m. spalio dėl silpnos sveikatos nebegalėjo kalbėti visuotinėse konferencijose. Pamokslus už jį perskaitydavo arba jo ankstesnes kalbas cituodavo jo patarėjai Pirmojoje Prezidentūroje.)
- 1992 m.
rugpjūčio 14 d. Gedi dėl žmonos Floros mirties.
- 1994 m.
gegužės 30 d. Likus dviem mėnesiams iki 95-ojo gimtadienio miršta savo namuose Solt Leik Sityje, Jutoje.

1900 metai. Ezra Taft Bensonas vaikystėje

Ezros Tafto Bensono gyvenimas ir tarnystė

1994 m. birželio 4 d. keliaujantieji keliu tarp Logano Jutoje ir Vitnio Aidahe matė kai ką neįprasto. Jie matė žmones, grupėmis stovinčius palei tą 39 kilometrų ilgio kelią. Kitą dieną vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo paaiškino, kodėl žmonės buvo ten susirinkę. Jie laukė laidotuvių kortežo, vežančio Prezidento Ezros Tafto Bensono kūną į jo gimtojo miesto kapines po šermenų Solt Leik Sityje, Jutos valst. Vyresnysis Heilsas apibūdino tą vaizdą:

„Kortežo kelionė į Vitnį, Aidaho valst., buvo jaudinanti pagarbos duoklė Dievo pranašui.

Bažnyčios nariai atidavė pagarbos duoklę išsirikiuodami į eilę palei greitkelį ir stovėdami ant pakeliui esančių viadukų. Kai kurie tą šeštadienio popietę buvo apsirengę geriausiais sekmadieniniais rūbais. Kiti pagarbiai stabtelėdavo, sustabdydavo savo automobilius ir pagarbiai stovėdavo laukdami, kol pravažiuos pranašas. Ūkininkai stovėjo savo laukuose prisidėję kepures prie širdžių. Galbūt dar reikšmingiau atrodė berniukai, nusiėmę savo beisbolo kepuraites ir jas prisidėję prie širdžių. Vėliavos taip pat plevėsavo atsisveikindamos, kai pro šalį buvo vežamas pranašas. Buvo plakatų su užrašu: „Mylime Prezidentą Bensoną.“ Kiti skelbė: „Skaitykite Mormono Knygą!“¹

Šis jausmų išliejimas tikrai buvo pagarbos duoklė ir daug daugiau nei vien tai. Tai buvo akivaizdus įrodymas, kad žmonių gyvenimai pasikeitė, nes jie sekė pranašo patarimais. Palei greitkelį susirinkę žmonės simbolizavo dar daugiau. Nuo to laiko, kai Ezra Taftas Bensonas gimė netoli Vitnio, Aidaho valst., iki to laiko, kai jo mirtingieji palaikai buvo ten palaidoti, jis tarnavo kaip įrankis Viešpaties rankose, keliaudamas po pasaulį ir padėdamas milijonams ateiti pas Kristų.

Šeimos ūkyje gautos pamokos

1899 m. rugpjūčio 4 d. Sara Dankli Benson ir Džordžas Taftas Bensonas Jaunesnysis džiaugsmingai pasveikino savo šeimos pirmagimį vaiką. Jie pavadino jį Ezra Taftu Bensonu pagal jo prosenelį vyresnįjį Ezrą T. Bensoną, tarnavusį Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu.

Ezra gimė dviejų kambarių ūkininko name, kurį jo tėvas pastatė ankstesniais metais. Gimdymas buvo ilgas ir sunkus, o dalyvavęs gydytojas manė, kad 5,3 kg svorio kūdikis neišgyvens. Tačiau kūdikio senelės manė kitaip. Jos pripylė du dubenis vandens – vieną šilto, kitą šalto – ir pakaitomis nardino kūdikį į abu dubenis, kol jis pradėjo rėkti.

Jaunasis Ezra Taftas Bensonas, dažnai šeimos narių ir draugų vadinamas Ti, praleido daug džiaugsmo teikiančią vaikystę ūkyje, esančiame šalia namo, kuriame gimė. Prezidentas Gordonas B. Hinklis, kuris su Prezidentu Bensonu beveik 33 metus tarnavo Dvylikos Apaštalų Kvorume ir Pirmojoje Prezidentūroje, papasakojo apie jaunojo Ezros išmoktas pamokas.

„Jis buvo kaimo vaikas tiesiogine prasme, vilkėjo kombinezonu, buvo saulėje nudegęs vaikinukas, kuris labai jauname amžiuje pažino derliaus įstatymą: „Ką žmogus sėja, tai ir pjaus“ (Gal 6:7).

Tomis skurdžiomis dienomis jis sužinojo, kad be sunkaus darbo niekas neauga, tik piktžolės. Norint sulaukti derliaus, reikia dirbti, nepaliaujamai ir pastoviai. Todėl reikėdavo arti rudenį ir pavasarį – prakaituoti visą dieną vaikstant vaga paskui stiprių arklių kinkinį. Tais laikais buvo naudojamas rankinis plūgas ir reikėdavo nuolat laikyti rankenas, kurios sukinėjosi ir drebėjo, aštriam plūgui režiant žemės sluoksnį ir dailiai jį apverčiant. Po dienos tokio darbo vaikinukas būdavo išvargęs ir gerai miegodavo. Bet rytas ateidavo labai greitai.

Lauką reikėdavo išakėti taip pat arklių traukiamomis akėčiomis, kad išlygintų grumstus ir paruoštų dirvą sėjai. Sėja buvo daug pastangų reikalaujanti, sunki užduotis. Tada dar drėkinimas. Bensonų ūkis buvo sauso klimato krašte, kurį derlingą darė drėkinimo stebuklas. Vandeni reikėdavo stebėti ne tik dieną, bet ir visą naktį. Nebūdavo elektrinių žibintuvėlių ar dujinių žibintų. Būdavo tik žibaliniai žibintai, skleidžiantys silpną ir blyškiai gelsvą šviesą. Būtinai

reikėdavo, kad vanduo nutekėtų iki pat vagos pabaigos. Šios pamokos jis negalėjo pamiršti.

Galiu įsivaizduoti nedidelį vaikinuką, einantį su semtuvu ant pečių per griovius ir laukus, kad duotų gyvybę teikiančios drėgmės perdžiūvusiai dirvai.

Netrukus ateidavo laikas šienauti hektarų hektarus. Arklius pakinkydavo į šienapjovę, vaikinukas užsiropšdavo ant senos plieninės sėdynės ir, kinkiniui einant pirmyn, pjautuvo peiliai judėdavo pirmyn atgal ir pjaudavo pusanatro metro ruožą. Dėlusių ir uodų, dulkių ir svilinančio karščio tai buvo sunkus darbas. Šieną vėliau reikėdavo sugrėbti ir tada šakėmis sudėti į kupetas, kad išdžiūtų. Būdavo svarbu viską padaryti laiku. Kai šienas išdžiūdavo, jį šakėmis sumesdavo į šienvežimą, tokį vežimą su dideliu, plokščiu rėmu. Daržinėje arklių traukiamas kranas šieną pakeldavo iš šienvežimio ir sudėdavo į didžiulę šieno stirtą. Tais laikais niekas šieno spudulų nedarydavo, nebūdavo ir mechaninių krautuvų. Tebūdavo tik šakės ir raumenys.

„[...] Visai nenuostabu, kad jis išaugo didelis ir stiprus. Tie iš mūsų, kurie pažinojome jį vėlesniame gyvenime, dažnai stebėdavomės jo riešų didumu. Tvirta sveikata, kurios pagrindas buvo padėtas paauglystėje, buvo viena iš didžiųjų jo gyvenimo palaimų. Išskyrus keletą paskutinių metų, jis buvo didžiulės energijos žmogus.

Per savo brandaus gyvenimo metus, bendraudamas su prezidentais ir karaliais, jis niekada neprarado to, ką įgijo ūkyje paauglystės dienomis. Jis niekada neprarado gebėjimo dirbti. Niekada neprarado ryžto keltis su aušra ir dirbti iki nakties.

Bet iš tų vaikystės namų jis gavo daugiau nei tik nuostabų įprotį dirbti. Buvo tam tikra stiprybė, ateinanti iš žemės. Buvo nuolatinis priminimas apie nurodymą, duotą Adomui ir Ievai, kai jie buvo išvaryti iš sodo: „Savo veido prakaitu valgysi duoną, kol sugrįši žemėn“ (Pradžios 3:19). Savęs išlaikymo dvasia buvo įdiegta dirbantiems žemę. Tada nereikėjo jokių valdžios ūkio programų, jokių subsidijų ar dotacijų. Sezoninius gamtos kaprizus reikėdavo priimti. Niokojančios šalnos, nesezoninės audros, vėjas ir sausra – viskas būdavo priimama kaip gyvenimo pavojai, nuo kurių niekas nebuvo apdraustas. Atsargos juodai dienai buvo būtinybė, priešingu atveju reikėtų badauti. Vienas nuolatinis šaltinis, padedantis prieš

gyvenimo pavojus, buvo malda mūsų amžinajam, mylinčiam Tėvui, Visagaliui visatos Dievui.

Tuose mažuose namuose Vitnyje, Aidahe, buvo daug meldžiamasi. Būdavo šeimos malda, vakarinė ir rytinė maldos, per kurias būdavo dėkojama už gyvenimą su jo iššūkiais ir galimybėmis ir prašoma stiprybės atlikti tos dienos darbus. Būdavo atsimenami vargšai ir, šeimai pakilus nuo kelių, motina, kuri buvo apylinkės Paramos bendrijos prezidentė, pakraudavo brikelę, kad pasidalintų maistu su vargšais, o vyresnysis sūnus būdavo jai važnyčiuotoju. Tos pamokos niekada nepasimiršo.“²

Ištikimų tėvų suteiktos pamokos

Šios pamokos apie uolų darbą, šeimos vienybę, tarnavimą ir gyvenimą pagal Evangeliją vieną dieną ėmė nešti vaisius, kai 12-mečio Ezros tėvai iš Bažnyčios susirinkimo namo grįžo su netikėta naujiena. Vėliau Prezidentas Bensonas pasakojo:

„Tėvui nukreipus arklį link namų, motina atidarė pašto dėžutę ir jų nuostabai, ten buvo laiškas iš „B“ pašto dėžutės Solt Leik Sityje – šaukimas vykti į misiją. Niekas neklausė, ar žmogus pasiruošęs, nori ar gali. Buvo tikimasi, kad vyskupas visa tai žino, o vyskupas buvo senelis Džordžas T. Bensonas, mano tėčio tėvas.

Kai tėvas ir motina įvažiavo į kiemą, abu verkė, o to mūsų šeimoje mes niekad anksčiau nematėme. Susirinkome aplink brikelę – tada mūsų buvo septynetas – ir paklausėme jų, kas atsitiko.

Jie tarė: „Viskas gerai.“

„Tai kodėl verkiate?“ – paklausėme.

„Eikime į svetainę ir paaiškinsime.“

Susirinkome aplink seną sofą svetainėje ir tėvas mums pasakė apie šaukimą į misiją. Tada motina pasakė: „Didžiuojamės žinodami, kad tėvas laikomas vertu vykti į misiją. Mes truputį verkiame, nes tai reiškia išsiskyrimą dvejiems metams. Žinote, mudu su jūsų tėčiu nuo pat vestuvių niekada nebuvo išsiskyre ilgiau nei dviem naktims iš eilės, o taip buvo, kai tėvas išvyko į kanjoną rąstų, baslių ir malkų.“³

Tėvui išvykus į misiją Ezra prisiėmė daugumą šeimos ūkio tvarkymo pareigų. Jo sesuo Margareta vėliau pasakojo, kad jis „dirbo

vyro darbus, nors pats tebuvo berniukas. Jis vietoj tėvo buvo beveik dvejus metus.“⁴ Saros vadovaujami, Ezra su broliais ir seserimis drauge dirbo, drauge meldėsi ir drauge skaitė savo tėvo laiškus. Po septyniasdešimt penkerių metų Prezidentas Bensonas apmąstė palaimas, kurias jo šeima gavo dėl to, kad tėvas tarnavo misijoje:

„Manau, jog pasaulyje atsirastų tokių, kurie pasakytų, jog tai, kad jis priėmė tą pašaukimą, buvo įrodymas, kad iš tiesų jis nemylėjo savo šeimos. Dvejiems metams palikti septynis vaikus ir nėščią žmoną namuose vienus, ar tai galėtų būti tikra meilė?

Bet mano tėtis turėjo didingesnę meilės viziją. Jis žinojo, kad „viskas išeina į gera mylintiems Dievą“ (Romiečiams 8:28). Jis žinojo, kad viskas, ką galėjo padaryti dėl savo šeimos, tai paklusti Dievui.

Nors per tuos dvejus metus labai jo pasiilgom ir nors jo išvykimas atnešė daug sunkumų mūsų šeimai, paaiškėjo, kad sutikimas tarnauti yra tikrosios meilės dovana. Tėvas išvyko į misiją ir paliko namuose motiną su septyniais vaikais. (Aštuntasis gimė po jo atvykimo į misiją praėjus keturiems mėnesiams.) Bet į tuos namus atėjo misionieriško darbo dvasia ir niekada jų nepaliko. Tai neįvyko be tam tikro pasiaukojimo. Tėvas, norėdamas finansuoti savo misiją, turėjo parduoti mūsų senąjį sausžemių ūkį. Jam teko apgyvendinti sutuoktinių porą mūsų namų dalyje, kad pasirūpintų javais, o sūnums ir žmonai paliko prižiūrėti šienaujamą lauką, ganyklą ir nedidelę karvių bandą.

Tėvo laišakai iš tiesų buvo palaima mūsų šeimai. Mums, vaikams, atrodė, kad jie ateidavo iš kito pasaulio krašto, nors iš tiesų jie tebūdavo iš Springfildo Masačusetso valst., Čikagos Iliojaus valst., Sidarapidzo ar Maršaltauno Ajosvos valst. Taip, dėl tėvo misijos į mūsų namus atėjo misionieriško darbo dvasia ir niekada jų nepaliko.

Vėliau šeima išaugo iki vienuolikos vaikų – septynių sūnų ir keturių dukterų. Visi septyni sūnūs tarnavo misijose, kai kurie iš jų net dviejuose ar trijuose. Vėliau nuolatinėje misijoje tarnavo dvi dukterys su savo vyrais. Kitos dvi seserys, abi našlės – viena aštuonių, kita dešimties vaikų motina – tarnavo kaip misionierės porininkės Birminghame, Anglijoje.

Tai palikimas, kuris ir toliau laimins Bensonų šeimą net iki trečiosios ir ketvirtosios kartos. Argi tai iš tiesų nebuvo meilės dovana?“⁵

Bažnytinė tarnystė Vaikinių organizacijoje

Tėvų pavyzdžio įkvėptas ir savo paties troškimo padėti statyti Viešpaties karalystę žemėje skatinamas, Ezra Taftas Bensonas su entuziazmu priėmė pašaukimus tarnauti. Kai jam buvo 19 metų, jo vyskupas, kuris taip pat buvo jo senelis, paprašė jo tarnauti apylinkėje vienu iš suaugusiųjų vadovų 24 vaikiniams. Tie vaikinai buvo Amerikos berniukų skautų organizacijos nariai, o Ezra tarnavo skautų būrio vado padėjėju.

Šiame pašaukime viena iš daugelio Ezros pareigų buvo padėti vaikiniams dainuoti chore. Jo vadovaujami, vaikinai laimėjo konkursą tarp jo kuolo apylinkių chorų ir taip pateko į regioninį konkursą. Norėdamas paskatinti juos repetuoti ir dainuoti kuo geriausiai, Ezra pažadėjo, kad jeigu jie laimės regioninį konkursą, jis paims juos į 56 kilometrų žygį pėsčiomis per kalnus iki ežero. Šis planas pavyko – vaikinai iš Vitnio laimėjo!

Prezidentas Bensonas pasakojo: „Pradėjome planuoti mūsų žygį ir per susirinkimą vienas mažas dvylikametis pakėlė ranką ir labai oficialiai pareiškė: „[...] Norėčiau pateikti pasiūlymą.“ [...] Aš tariau: „Puiku, kokį?“ Jis pasakė: „Kad šiame žygyje nereikėtų rūpintis šukomis ir šepečiais, norėčiau pasiūlyti visiems mums plaukus nusikirpti trumpai.“

Galiausiai visi vaikinai sutarė ruošiantis žygiui trumpai nusikirpti plaukus. Ši idėja sukėlė dar daugiau entuziazmo, kai vienas iš jų pasiūlė, kad skautų būrio vadai taip pat nusikirptų plaukus. Prezidentas Bensonas tęsė:

„Du skautų būrio vadai atsisėdo į kirpėjo kėdę ir kirpėjas labai džiugiai kiekvieno galvą apkirpo mašinėle. Baigdamas jis pasakė: „Dabar, vyručiai, jeigu leisite man jūsų galvas nuskusti, viską padarysiu nemokamai!“ Taip mes ir išėjome į tą kalnų žygį – 24 mašinėle apkirpti berniukai ir du skautų vadai plikai skustomis galvomis.“

Prisimindamas tą potyrį su savo apylinkės vaikinais, Prezidentas Bensonas sakė: „Vienas iš darbo su berniukais džiaugsmų yra faktas, kad atlygį pamatote būdami kartu su jais. Turite galimybę stebėti savo vadovavimo rezultatus kasdien, kai metams bėgant dirbate su jais ir matote, kaip jie išauga į tvirtus vyrus, nekantriai priimančius

jų laukiančius iššūkius ir pareigas. Tokio pasitenkinimo negalima nusipirkti už jokią kainą; jį reikia pelnyti tarnavimu ir atsidavimu. Koks tai šlovingas dalykas: bent menka dalimi prisidėti padedant berniukams tapti vyrais, tikrais vyrais!“⁶

Prezidentas Bensonas niekada nepamiršo tų vaikinių ir stengėsi palaikyti su jais ryšį. Praėjus daugeliui metų po to 56 kilometrų žygio, būdamas Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu, jis aplankė Vitnio apylinkę ir kalbėjosi su nedidele jų grupe. Jie galėjo jam pasakyti, kad 22 iš tų 24 vaikinių išliko ištikimi Bažnyčiai. Tačiau jie buvo praradę ryšį su kitais dviem. Prezidentas Bensonas galiausiai surado tuos du vyrus, padėjo jiems grįžti į aktyvią veiklą Bažnyčioje ir atliko jų šventyklinius užantspaudavimus.⁷

Meilininimasis Florai

1920 metų rudenį Ezra nuvyko į Loganą, Jutos valst., apie 40 km nuo Vitnio, kad pradėtų studijas Jutos žemės ūkio koledže (dabar Jutos valstijos universitetas). Būnant su draugais jo akį patraukė viena mergina. Vėliau jis pasakojo:

„Buvome netoli pieninės pastatų, kai vykdama ten pieno savo mažame automobilyje pro šalį pravažiavo mergina – labai patraukli ir graži mergina. Vaikinukams jai mojuojant, ji pamojavo atgal. Paklausiau: „Kas ta mergina?“ Jie atsakė: „Tai Flora Amusen.“

Pasakiau jiems: „Žinote, ką tik pajutau jausmą, kad aš ją vesiu.“

Ezros draugai pasijuokė iš jo pareiškimo, sakydami: „Ji per daug populiari kaimo vaikinukui.“ Bet tai jo neatbaidė. Jis atsakė: „Dėl to viskas tik dar įdomiau.“

Nedaug laiko prabėgus po jų pokalbio, Ezra ir Flora pirmą kartą susitiko Vitnyje, kur ji svečiavosi pas vieną iš Ezros pusbrolių. Netrukus po to Ezra pakvietė ją į šokius. Ji sutiko, o kiti pasimatymai vedė į tai, ką jie vėliau vadino „nuostabiu meilininimusi“. Tačiau jų meilininimasis buvo pertrauktas ir daugeliu atžvilgių pagerintas, kai Ezra gavo pašaukimą tarnauti nuolatiniu misionieriumi Britanijos misijoje.

Ruošdamiesi Ezros misijai, jiedu su Flora pasikalbėjo apie savo santykius. Jie norėjo, kad jų draugystė tęstųsi, bet taip pat suvokė, kad Ezrai reikia būti atsidavusiu misionieriumi. Jis sakė: „Prieš man

Flora Amussen prieš santuoką su Ezra Taftu Bensonu

išvykstant mudu su Flora nusprendėme rašyti [laiškus] tik kartą per mėnesį. Taip pat nusprendėme, kad laiškus rašysime drąsindami ir pranešdami svarbius įvykius bei naujienas. Būtent taip ir padarėme.“⁸

Du misionieriai

Britanijos misija, kuri buvo labai vaisinga vieta pirmiesiems pastarųjų dienų šventųjų misionieriams, buvo kitokia vyresniajam Bensonui ir jo porininkams. Britų salose antagonistai, įskaitant ir kai kuriuos dvasininkus, plačiai sukurstė neapykantą prieš pastarųjų dienų šventuosius, leisdami antimormoniškus straipsnius, romanus, spektaklius ir filmus. Vyresnysis Bensonas, be abejo, buvo nuliūdintas žmonių priešišku jausmų sugrąžintajai Evangelijai, bet jis neleido tokiems išbandymams susilpninti savo tikėjimo. Iš tikrųjų jis rašė savo dienoraštyje, kad vietiniai jaunuoliai pašiepdavo jį ir jo porininką šaukdami jiems: „Mormonai!“ Jo neištartas atsakymas buvo: „Ačiū Viešpačiui, esu vienas iš jų.“⁹

Be to, kad dalijosi Evangelija su žmonėmis, kurie nebuvo Bažnyčios nariai, vyresnysis Bensonas dar tarnavo kunigijos vadovu ir raštininku tarp pastarųjų dienų šventųjų Didžiojoje Britanijoje. Šios įvairios progos tarnauti atnešė malonių potyrių, sudariusių kontrastą jo dažnai patiriamiems sunkumams. Vyresnysis Bensonas pakrikštijo bei patvirtino keletą žmonių ir padėjo daugeliui kitų priartėti prie Viešpaties. Pavyzdžiui, jis pasakojo, jog kartą, viename ypatingame ištikimų Bažnyčios narių suorganizuotame susirinkime, Dvasia vedė jį sakyti tokius žodžius, kurie padėjo narių draugams gauti liudijimą, kad Džozefas Smitas buvo Dievo pranašas.¹⁰ Jis užrašė, kad juodu su porininku suteikė kunigystės palaiminimą sunkiai sergančiai moteriai, kuri pasveiko maždaug po 10 minučių.¹¹ Jis džiūgavo, kai būdamas raštininku, rasdavo šventuosius, kurių vardai buvo Bažnyčios sąrašuose, bet buvo nežinomi vietiniams vadovams.¹² Jis gavo vertingų vadovavimo pamokų, kai tarnavo vadovaujamas dviejų misijos prezidentų, kurie taip pat buvo Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariai: vyresnieji Orsonas F. Vitnis ir Deividas O. Makėjus.

Vyresnysis Bensonas buvo dėkingas ir už Viešpaties apsaugą skelbiant Evangeliją. Vieną vakarą jį su porininku apsupo gauja vyrų, grasinančių įmesti juos į upę. Jis tyliai pasimeldė prašydamas pagalbos. Tada, kaip vėliau jis pasakojo, „prie mūsų prasibrovė didelis ir augalotas vyriškis. Jis pažvelgė man tiesiai į akis ir stipriai aiškiu balsu pasakė: „Vaikine, tikiu kiekvienu šiandien tavo pasakytu žodžiu.“ Jam kalbant, vyrai atsitraukė aplink mane sudarydami mažą ratelį. Man tai buvo tiesioginis atsakymas į mano maldą. Tada pasirodė ir britų bobis [policijos pareigūnas].“¹³

Tada, kai aktyviai netarnavo kitiems, vyresnysis Bensonas „toliau tobulino save „rydamas Mormono Knygą“, ypač misionieriškus Mozijo sūnų potyrius“.¹⁴ Taip pat jį paguosdavo ir palaikydavo laišškai iš namų, kuriuos, kaip jis pats sakė, „skaitydavo daugybę kartų“. Prisimindamas savo misiją, jis sakė: „Mama su tėčiu išliedavo savo širdis laiškuose ir šie man, jaunuoliui, teikdavo tikros stiprybės. Floros [laiškai] būdavo pilni dvasios ir padrąsinimų, ji niekada nerašydavo sentimentalių dalykų. Manau, jog kaip tik dėl to ėmiau ją dar labiau mylėti ir vertinti.“¹⁵

Vyresnysis Bensonas buvo atleistas iš nuolatinės misionieriškos tarnystės 1923 m. lapkričio 2 d. Jis neskubėjo išvykti, sakydamas,

kad atsisveikinti su tais „brangiais nuostabiais šventaisiais“ Didžiojoje Britanijoje buvo „sunkiausia [jo] misijos dalis“. ¹⁶ Visgi jis džiaugėsi galimybe sugrįžti pas savo šeimą ir nekantravo vėl pasimatyti su Flora.

Flora taip pat nekantravo pasimatyti su Ezra. Tačiau ji ne tik nekantriai laukė tos artėjančios galimybės kartu praleisti laiką. Ji rimtai žiūrėjo į jo ateitį ir potencialą. Nuo pat paauglystės ji sakė, kad „norėtų ištekti už ūkininko“ ¹⁷, ir buvo laiminga dėl Ezros akivaizdaus troškimo apsigyventi šeimos ūkyje Vitnyje, Aidahe. Tačiau ji jautė, kad pirmiausia jam reikia baigti savo mokslus. Vėliau ji sakė: „Meldžiausi ir pasninkavau, kad Viešpats padėtų man sužinoti, kaip galėčiau padėti jam geriausiai pasitarnauti žmonėms. Atėjo mintis, kad jei vyskupas suprastų, jog esu verta, [jis pašauktų] mane į misiją. Ezrai Bažnyčia buvo pirmoje vietoje, todėl žinojau, kad jis neprieštarautų.“ ¹⁸

Ezra nustebo, kai jiems su Flora vėl pradėjus susitikinėti, ji jam pasakė, kad priėmė šaukimą tarnauti misijoje Havajų salose. Ji buvo paskirta šiai tarnystei 1924 m. rugpjūčio 25 d. ir kitą dieną išvyko. Iš karto jai išvykus, Ezra savo dienoraštyje parašė: „Abu buvome laimingi, nes jautėme, kad ateityje mūsų dar daug kas laukia ir kad už šį išsiskyrimą mums vėliau bus atlyginta. Tačiau sunku matyti, kaip sudūžta viltys. Nors mes kartais ir paverkdavom dėl to, bet gavome patikinimą iš Jo ir Jis pasakė, kad visa tai išeis mums į gera.“ ¹⁹

Ir iš tikrųjų viskas išėjo tik į gera. Flora, jos misijos prezidento žodžiais, buvo „labai gera, energinga misionierė“ ²⁰, kuri paskyrė savo „širdį ir sielą, laiką ir talentus Viešpaties darbui“. ²¹ Kai kuriose misijos vietovėse ji prižiūrėjo Pradinukų organizaciją, mokė vaikus pradinėje mokykloje, tarnavo šventykloje ir dalyvavo vietinių pastarųjų dienų šventųjų stiprinimo darbe. Ji netgi kurį laiką tarnavo misioniere porininke su savo našle motina Barbara Amusen, pašaukta į trumpalaikę misiją. Drauge ši motinos ir dukros pora sutiko žmogų, kuris prieš daug metų Jungtinėse Valstijose prisijungė prie Bažnyčios dėl Floros tėvo Karlo Amuseno pastangų. Tas atsivertusysis nuo to laiko buvo atpuolęs nuo Bažnyčios, bet Flora su motina susibičiuliavo su juo ir padėjo grįžti į Bažnyčią. ²²

Kol Floros nebuvo, Ezra užsiėmė reikalais. Juodu su broliu Orvalu atpirko šeimos ūkį ir tęsė savo išsilavinimą. Kurį laiką Ezra lankė Brigamo Jango universitetą Provo mieste, Jutoje, o Orvalas liko Vitnyje ir rūpinosi ūkio reikalais. Jie sutarė, kad baigęs universitetą

Ezra grįš į ūkį, o tada Orvalas tarneaus misijoje ir užbaigs savo išsilavinimą. Pasiryžęs greitai baigti mokslus BJU, Ezra labai uoliai mokėsi. Taip pat universitete jis dalyvavo kitose studentų veiklose, tarp kurių buvo šokiai, vakarėliai ir spektaklių statymas.

Nors paskutiniaisiais studijų metais Ezra buvo išrinktas „populiariausiu BJU žmogumi“, nė viena mergina nesugebėjo nukreipti jo dėmesio nuo Floros. Vėliau jis sakė, kad 1926 m. birželį, jai baigus savo misiją, jis „labai troško“ ją pamatyti, nors atkakliai tvirtino „nelaukęs“ jos grįžtant.²³ Jis garbingai baigė universitetą likus keliems mėnesiams iki jos sugrįžimo.

Bendro gyvenimo pradžia

Praėjus mėnesiui po Floros grįžimo iš misijos, ji su Ezra paskelbė apie sužadėtuves. Kai kurie žmonės ir toliau abejojo Floros sprendimu. Jie negalėjo suprasti, kodėl tiek pasiekusi, tokia turtinga ir populiarė mergina pasirinko kaimo vaikiną. Bet ji ir toliau sakė, kad „visada norėjo ištekėti už ūkininko“.²⁴ Ji sakė, kad Ezra „yra praktiškas, nuovokus ir tvirtas“. Be to, ji pastebėjo: „Jis maloniai elgiasi su savo tėvais, ir žinau, jeigu jis gerbia juos, tai gerbs ir mane.“²⁵ Ji suprato, kad jis yra „neapdirbtas deimantas“, ir sakė: „Darysiu viską, ką galiu, kad padėčiau jam būti žinomam gerais darbais ne tik šioje mažoje bendruomenėje, bet ir visame pasaulyje.“²⁶

Florą ir Ezrą 1926 m. rugsėjo 10 d. Solt Leiko šventykloje užantspaudavo vyresnysis Orsonas F. Vitnis iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo. Vienintelės iškilmės po santuokos buvo pusryčiai šeimos nariams ir draugams. Po pusryčių naujoji pora iš karto išvyko savo T modelio Ford markės pikapu į Amesą Ajovos valst., kur Ezra buvo priimtas siekti žemės ūkio ekonomikos mokslo programos magistro laipsnio Ajovos valstijos žemės ūkio ir mechanikos koledže (dabar Ajovos valstijos mokslo ir technologijų universitetas).

Didžioji jų kelionės dalis driekėsi žvyrkeliais ir retai apgyventomis vietovėmis. Keliaudami jie aštuonias naktis nakvojo kiauroje palapinėje. Atvykę į Amesą jie išsinuomojo butą už vieno kvartalo nuo koledžo studentų miestelio. Butas buvo mažukas ir Bensonai jį dalijosi su didžiule tarakonų šeimyna, bet Ezra sakė, kad „netrukus jis atrodė kaip jaukiausias mažas kotedžas, kokį tik galima kada

nors įsivaizduoti.²⁷ Ezra vėl pasišventė mokymuisi. Mažiau nei po metų, po nesuskaičiuojamų studijavimo, paskaitų ir rašymo valandų, jis baigė mokslus magistro laipsniu. Pora, dabar jau besilaukianti pirmagimio, grįžo į Bensonų ūkį Vitnyje.

Stengiasi suderinti profesines galimybes su bažnytiniais pašaukimais

Bensonams grįžus į Vitnį, Ezra visa galva pasinėrė į kasdienes ūkio darbus: melžė karves, prižiūrėjo kiaules ir vištas, augino cukrinius runkelius, javus, liucernas ir kitas kultūras. Orvalas buvo pašauktas tarnauti nuolatiniu misionieriumi Danijoje.

Mažiau nei po metų vietinės valdžios vadovai pasiūlė Ezrai dirbti apygardos žemės ūkio atstovu. Floros padrašintas Ezra priėmė šias pareigas, nors tai reiškė, kad teks palikti ūkį ir persikelti į netoliese esantį Prestono miestą. Jis pasamdė vietinį ūkininką prižiūrėti ūkį, kol grįš Orvalas.

Ezros naujosios pareigos apėmė vietinių ūkininkų konsultavimą apie jų darbo našumą veikiančius faktorius. Labiau nei bet ko kito, jo manymu, ūkininkams reikėjo geresnių rinkodaros įgūdžių – to, kas darėsi vis svarbiau prasidėjus Didžiąjai depresijai, taip pat to, kuo jis, įgijęs išsilavinimą žemės ūkio ekonomikos srityje, buvo paskirtas pasirūpinti. Jis ragino ūkininkus dalyvauti ūkininkų kooperatyvų asociacijose, kurios galėjo padėti jiems sumažinti išlaidas ir gauti geriausias darbo jėgos kainas.²⁸

Dėl gabumų vadovauti žemės ūkiui Ezrai atsivėrė kitos darbo galimybės. Nuo 1930 iki 1939 metų jis dirbo žemės ūkio ekonomistu ir specialistu Aidaho universiteto Plėtros skyriuje Boisyje, Aidaho valstijos sostinėje. Šios pareigos nebuvo vykdomos nuo 1936 m. rugpjūčio iki 1937 m. birželio, kai Bensonai persikėlė į Kaliforniją, kad Ezra galėtų studijuoti žemės ūkio ekonomikos mokslus Kalifornijos universitete Berklyje.

Netgi spaudžiant neatidėliotiniams reikalams darbe ir namuose, Ezra ir Flora Bensonai rasdavo laiko tarnystei Bažnyčioje. Vitnyje, Prestone ir Boisyje jie buvo pašaukti mokyti jaunimą ir jiems vadovauti.²⁹ Šiuos pašaukimus jie priėmė su entuziazmu, tikėdami, kad

Ezra Taftas Bensonas po Brigamo Jango universiteto baigimo 1926 metais

„jaunimas yra mūsų ateitis“.³⁰ Taip pat Ezra gavo progą pagelbėti vietiniame misionieriškame darbe.³¹ Boisyje Ezra buvo pašauktas tarnauti patarėju kuolo prezidentūroje. Jis toliau vykdė tas pareigas netgi tuo metu, kai pats su šeima gyveno Kalifornijoje. Boisio kuolas greitai augo ir 1938 m. lapkritį vyresnysis Melvinas Dž. Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo tą kuolą padalijo į tris kuolus. Ezra Taftas Bensonas buvo pašauktas tarnauti vieno iš tų kuolų prezidentu.

1939 m. sausį Ezrą nustebino pasiūlymas užimti Nacionalinės ūkininkų kooperatyvų tarybos atsakingojo sekretoriaus pareigas Vašingtone. Dėl šios galimybės jis pasitarė su Flora. Kadangi kuolo prezidentu buvo paskirtas vos prieš du mėnesius, jis taip pat susiekė su Pirmąja Prezidentūra ir paprašė jų patarimo. Jie paragino jį priimti tas pareigas, todėl 1939 m. kovą jis ir šeima atsisveikino su draugais Boisyje ir persikėlė į Betezdą, Merilando valst., netoli Vašingtono. 1940 m. birželį jis vėl buvo pašauktas tarnauti kuolo prezidentu, šį sykį Vašingtone naujai įkurtame Vašingtono kuole.

Mylinti, vieninga šeima

Ezra ir Flora visuomet prisiminė amžinąją jų tarpusavio santykių, santykių su savo vaikais, senstančiais tėvais ir kitais broliais bei seserimis svarbą. Jų pastangos išsaugoti vieningą šeimą kilo daugiau nei vien iš pareigos jausmo; jie nuoširdžiai mylėjo vienas kitą ir norėjo būti kartu – šiame gyvenime ir visą amžinybę.

Daugelis Ezros pareigų Bažnyčioje ir profesinės užduotys versdavo jį dažnai išvykti iš namų. Kartais mažų vaikų žodžiai pabrėždavo šį faktą. Pavyzdžiui, vieną sekmadienį jam išeinant iš namų, dukra Barbara pasakė: „Viso labo, tėti! Kada nors vėl sugrįžk ir aplankyk mus.“³² Florai auginti jų šešiš vaikus, kai vyras taip dažnai būdavo išvykęs, buvo tikras iššūkis, ir ji retkarčiais prisipažindavo besijaučianti „vieniša ir truputėlį nusivylusi“.³³ Vis dėlto ji visada brangino savo kaip žmonos ir motinos vaidmenį, ir ją tenkino jos vyro pasišventimas Viešpačiui ir šeimai. Laiške Ezrai ji rašė: „Kaip įprasta, atrodo, kad po tavo išvykimo dienos slenka kaip mėnesiai. [...] [Bet] jei visi vyrai [...] pagal savo tikėjimą gyventų taip, kaip tu, būtų mažiau sielvarto [ir] kančių. [...] Tu visada atsidavęs savo šeimai ir visada pasiruošęs padėti kitiems, patekusiems į nelaimę.“³⁴

Šį atsidavimą Ezra rodydavo visada, kai būdavo namuose. Jis skirdavo laiko pasijuokti ir pažaisti su savo šešiais vaikais, išklausti juos, išgirsti jų nuomonę svarbiais klausimais, mokyti Evangelijos, padėti atlikti namų ruošos darbus ir praleisti laiką su kiekvienu iš jų atskirai. Vaikai rasdavo paguodos ir stiprybės vieningoje tėvų meilėje jiems. (Kadangi Ezrai Taftui Bensonui šeima buvo tokia svarbi, šiame vadovėlyje yra du jo mokymų šia tema skyriai. Šiuose skyriuose, pavadintuose „Santuoka ir šeima – paskirtos Dievo“ ir „Šventi tėvo ir motinos pašaukimai“, pateikiami Bensonų vaikų atsiminimai apie meilės kupinus jų vaikystės namus.)

Pašaukimas į apaštalybę

1943 m. vasarą, vykdydamas savo pareigas Nacionalinėje ūkininkų kooperatyvų taryboje, Ezra su sūnumi Rydu išvyko iš Merilando, kad aplankytų kelis ūkių kooperatyvus Kalifornijoje. Taip

pat jis planavo susitikti su Bažnyčios vadovais Solt Leik Sityje ir aplankyti šeimos narius Aidahe.

Įvykdę savo kelionės tikslus, liepos 26 d., prieš važiuodami namo, grįžo į Solt Leik Sitį. Jie sužinojo, kad prezidentas O. Makėjus, su kuriuo Ezra buvo susitikęs vos prieš porą savaitių, jo ieško. Ezra paskambino prezidentui Makėjui, kuris jam pasakė, kad su juo nori susitikti Prezidentas Hiberis Dž. Grantas, tuometinis Bažnyčios Prezidentas. Ezrą ir Rydą nuvežė į Prezidento Grantos vasarnamį, esantį kelios minutės kelio nuo Solt Leik Sičio centro. Jiems atvykus, „Ezrą iš karto nuvedė į Prezidento Grantos miegamąjį, kuriame ilsėjosi senyvas pranašas. Prezidento paprašytas Ezra uždarė duris ir priėjęs atsisėdo ant kėdės šalia lovos. Prezidentas Grantas abiem rankomis paėmė Ezrą už dešinės rankos ir ašarų kupinomis akimis paprastai pasakė: „Broli Bensonai, iš visos širdies sveikinu jus ir meldžiu jums Dievo palaiminimo! Jūs buvote pasirinktas jauniausiuoju Dvylikos Apaštalų Tarybos nariu.“³⁵

Savo dienoraštyje Ezra aprašė šį potyrį:

„Tas pranešimas atrodė neįtikėtinas ir nesuvokiamas. [...] Keletą minučių tegalėjau ištarti: „Ak, Prezidente Grantai, to negali būti!“ Šiuos žodžius turbūt kartojau kelis sykius, kol sugebėjau pakankamai suvaldyti mintis, kad suvokčiau, kas įvyko. [...] Jis ilgai laikė mano ranką, mums abiem ašarojant. [...] Išbuvome vieni daugiau nei valandą, daugiausia laiko šiltai susikibę rankomis. Nors [jis buvo] silpnas, jo protas buvo aiškus ir budrus, ir jam žvelgiant, kaip atrodė, tiesiai į mano sielą, man padarė didžiulį įspūdį jo maloni, gera ir nuolanki dvasia.

Jaučiausi visiškai silpnas ir nevertas, tad jo išsakyti paguodos ir nuraminimo žodžiai buvo ypač brangūs. Tarp kitų dalykų jis pasakė: „Viešpats savaip išaukština į vadovaujamas pareigas pašauktus žmones.“ Kai, jausdamas silpnumą, aš sugebėjau pareikšti, kad myliu Bažnyčią, jis pasakė: „Mes tai žinome, o Viešpačiui reikia vyrų, kurie atiduos viską dėl Jo darbo.“³⁶

Po šio pokalbio Ezrą ir Rydą nuvežė į prezidento Makėjaus namus. Pakeliui Ezra nieko nesakė apie savo potyrį pas Prezidentą Grantą, o Rydas nieko neklausinėjo. Jiems atvykus į Makėjų namus, prezidentas Makėjus pasakė Rydai, kas įvyko. Tada Ezra ir Rydas apsikabino.

Dvylikos Apaštalu Kvorumas kažkada tarp 1950 m. spalio ir 1951 balandžio. Stovi, iš kairės: Delbertas L. Steiplis; Henris D. Moilis; Metju Koulis; Markas E. Petersenas; Haroldas B. Ly; Ezra Taftas Bensonas; Spenseris V. Kimbolas. Sėdi, iš kairės: Džonas A. Vidsou; Stivenas L. Ričardas; Dvylikos Apaštalu Kvorumo prezidentas Deividas O. Makėjus; veikiantysis prezidentas Džozefas Fildingas Smitas; Džozefas F. Merilas; Albertas E. Bouenas.

Ezra negalėjo užmigti tą naktį, kai jiedu su Rydu traukiniu išvyko į namus. Kitą dieną jis paskambino Florai ir pasakė, kad buvo pašauktas į apaštalybę. Jis prisiminė: „Ji atsakė, kad, jos manymu, tai nuostabu, ir išreiškė visišką savo įsitikinimą, jog pajėgsiu išaukštinti šį pašaukimą. Pokalbis su ja labai ramino. Ji visuomet manimi tikėjo labiau nei aš pats.“³⁷

Per kitas kelias savaites jiedu su Flora ruošėsi persikelti į Jutą ir Ezra darė viską, ką galėjo, kad sklandžiai perduotų reikalus jo darbų tęsėjui Nacionalinėje ūkininkų kooperatyvų taryboje. Jis ir Spenseris V. Kimbolas buvo palaikyti kaip Dvylikos Apaštalu Kvorumo nariai 1943 m. spalio 1 d. ir įšventinti į apaštalus spalio 7 d. Vyresnysis Kimbolas buvo įšventintas pirmas.

Taip prasidėjo vyresniojo Ezros Tafto Bensonos tarnystė vienu iš „ypatingų Kristaus vardo liudytojų visame pasaulyje“ (DS 107:23).

Teikia maistą, drabužius ir viltį pokario Europai

1945 m. gruodžio 22 d. Prezidentas Džordžas Albertas Smitas, tuometinis Bažnyčios Prezidentas, sušaukė ypatingą Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Apaštalo Kvorumo susirinkimą. Jis paskelbė, kad Pirmoji Prezidentūra pasijuto įkvėpta pasiūsti vieną apaštalą pirmininkauti Europos misijai ir ten prižiūrėti Bažnyčios darbus. Tais metais baigėsi Antrasis pasaulinis karas ir daugelis Europos tautų tik pradėjo atsigauti nuo didžiulio, siaubingo karo atnešto nuniokojimo. Pirmoji Prezidentūra jautė, kad vyresnysis Ezra Taftas Bensonas yra tinkamas žmogus tam darbui atlikti.

Ši naujiena tapo „dideliu šoku“ vyresniajam Bensonui, kuris buvo naujas ir jauniausias kvorumo narys. Kaip ir tuomet, kai jo tėvas buvo pašauktas į misiją prieš 34 metus, šis pavedimas taip pat iš jo reikalavo palikti savo jauną šeimą. Pirmoji Prezidentūra negalėjo pasakyti, kiek laiko jis bus išvykęs. Tačiau jis patikino juos, kad jo žmona ir vaikai jį palaikys, ir išsakė savo visišką pasiryžimą tarnauti.³⁸ Vėliau jis apibūdino tą pavedimą, kurį priėmė:

„Jo svarba atrodė nesuvokiama. Jie [Pirmoji Prezidentūra] davė mums keturių dalių užduotį: pirma, pasirūpinti dvasiniais Bažnyčios reikalais Europoje; antra, pasirūpinti, kad kenčiantys šventieji visoje Europoje gautų maisto, rūbų ir patalynę; trečia, vadovauti įvairių Europos misijų reorganizavimui; ir ketvirta, pasiruošti misionierių sugrįžimui į šias šalis.“³⁹ Prezidentas Smitas davė jam tokį paguodžiantį pažadą: „Visiškai dėl jūsų nesijaudinu. Ten galėsite atlikti didingą darbą ir būsite tiek pat saugūs, kiek bet kur kitur pasaulyje, jei rūpinsitės savimi.“⁴⁰

Vyresnysis Bensonas aprašė tą momentą, kai pasidalijo šia naujiena su žmona ir šeima: „Per malonų ir įspūdingą, ašaromis patvirtintą mudviejų su žmona pokalbį, Flora išsakė meilės kupiną dėkingumą ir patikino visa širdimi palaikanti mane. Prie pietų stalo aš pasakiau vaikams, kurie buvo nustebinti, susidomėję ir visiškai atsidadę.“⁴¹

Kai atvyko į Europą, vyresniąjį Bensoną ir jo porininką Frederiką V. Beibelį nuliūdino visur aplink matomas skurdas, ligos ir nuniokojimai. Pavyzdžiui, laiške Florai vyresnysis Bensonas pasakojo apie moteris, dėkojančias už galimybę dovanų gauti muilo, virbalų, siūlų ir apelsiną. Tokių dalykų jos nebuvo mačiusios jau daugelį

metų. Vyresnysis Bensonas matė, kad su tais skurdžiais maisto daviniais, kokius gaudavo anksčiau, jos, „kaip ir dera tikroms motinoms, mėgindamos daugiau duoti vaikams, pačios badmiriauja.“⁴² Jis pasakojo apie Bažnyčios susirinkimus, vykstančius „subombarduotuose pastatuose“ ir „beveik visiškoje tamsoje“.⁴³ Jis pasakojo apie pabėgėlius – „vargšes, niekam nereikalingas sielas [...] išvarytas iš savo kažkada laimingų namų į visišką nežinią“.⁴⁴ Taip pat jis pasakojo apie stebuklus tarp niūrių karo pasekmių.

Vienas stebuklas buvo akivaizdus pastarųjų dienų šventųjų gyvenimuose visoje Europoje. Keliaudamas ten vyresnysis Bensonas klausė savęs, kaip šventieji jį priims. „Ar nebus jų širdys pripildytos kartėlio? Ar nebus ten neapykantos? Ar jie nebus pikti ant Bažnyčios?“ Jį įkvėpė tai, ką jis išsiaiškino:

„Žiūrėdamas į jų aukštyn žvelgiančius veidus, išblyškusius, liesus (daugelis tų šventųjų vilkėjo skarmalais, kai kurie buvo basi), galėjau matyti tikėjimo šviesą jų akyse, jiems liudijant apie šio didžio paskutinių dienų darbo dieviškumą ir išsakant dėkingumą už Viešpaties palaimas. [...]

Sužinojau, kad mūsų nariai nuostabiu būdu išsilaikė. Jų tikėjimas stiprus, atsidavimas didelis, o ištikimybė neprilygstama. Susidūrėme su labai mažai, jei iš viso buvo, kartėlio ar nevilties. Tvyrojo bendrystės ir brolybės dvasia, kuri plėtėsi nuo vienos misijos kitai, ir, mums keliaujant, šventieji mūsų prašė perduoti linkėjimus jų broliams ir seserims iš kitų šalių, nors vos prieš kelis mėnesius jų tautos tarpusavyje kariavo.“ Net pabėgėliai „Sionės giesmes giedodavo [...] karštai“ ir „melsdavosi drauge suklaupę vakarais bei rytais, ir liudijo [...] apie Evangelijos palaimas“⁴⁵.

Kitas stebuklas buvo Bažnyčios gerovės programos teikiama stiprybė. Ši prieš 10 metų pradėta vykdyti programa išgelbėjo daugelio pastarųjų dienų šventųjų Europoje gyvybes. Šventieji buvo palaiminti, kadangi patys priėmė gerovės principus. Jie padėjo vieni kitiems sunkiais laikais, dalindamiesi maistu, rūbais ir kitais reikmenimis, jie netgi sodino daržus subombarduotuose pastatuose. Taip pat jie buvo palaiminti, kadangi pastarųjų dienų šventieji iš kitų pasaulio dalių aukojo gėrybes, kad jiems padėtų, – maždaug 1800 tonų reikmenų. Vyresnysis Bensonas pasakojo apie Bažnyčios

Vyresnysis Bensonas, dešinėje, tikrina paramai skirtus reikmenis Bergene, Norvegijoje

vadovus, kurie verkdavo pamatę pagrindinius maisto produktus, kuriuos galės išdalinti vietiniams nariams, taip pat jis sakė, kad stovėjo prieš tikinčiųjų bendruomenes, kuriose 80 procentų visų dėvimų rūbų buvo atsiųsti per gerovės programą.⁴⁶ Visuotinės konferencijos kalboje, kurią pasakė netrukus po grįžimo namo, jis kalbėjo: „Mano broliai ir seserys, ar jums bereikia kokių nors dar įrodymų, kad ši programa yra reikalinga ir kad ji remiasi įkvėpimu? [...] Sakau jums, Dievas vadovauja šiai programai! Ji įkvėpta!“⁴⁷

Vyresnysis Bensonas ir brolis Beibelis patyrė dar vieną pasikar-tojantį stebuklą, kai Viešpats jiems atvėrė kelią keliauti per karo nu-siaubtas Europos šalis. Vyresnysis Bensonas vis prašė kariuomenės pareigūnų leidimo įvažiuoti į tam tikrus regionus, kad galėtų susi-tikti su šventaisiais ir išdalinti gėrybes. Iš tų vadovų ir kitų pareigūnų jis vis gaudavo iš esmės vienodą atsakymą: „Argi nesuprantate, kad čia vyko karas? Civiliams keliautojams neleidžiama įvažiuoti.“ Bet kiekvieną kartą, kai pažvelgdavo tiems vadovams į akis ir ramiai paaiškindavo savo misiją, jis su broliu Beibeliu gaudavo leidimą ten keliauti ir atlikti tai, ką daryti juos pasiuntė Viešpats.⁴⁸

Maždaug po 11 mėnesių vyresnįjį Bensoną pakeitė Dvylikos padėjėjas vyresnysis Alma Sonis, kuris su žmona Leona tarnavo Europoje. Brolis Beibelis liko padėti Soniams. Nuo tada, kai 1946 m. sausio 29 d. išvyko iš Solt Leik Sičio, iki savo sugrįžimo 1946 m. gruodžio 13 d. vyresnysis Bensonas iš viso nukeliavo 98 550 kilometrų. Vyresnysis Bensonas manė, kad jo misija buvo sėkminga, bet jis visada pridurdavo: „Žinau sėkmės, kuri aplankė mūsų darbus, šaltinį. Niekada nemaniau, kad man ar mano bendradarbiams būtų buvę įmanoma įvykdyti tą mums paskirtą misiją be vadovaujančios Visagalio galios.“⁴⁹ Misijos sėkmę buvo galima pamatyti naujai įkurtos ir augančios Bažnyčios Europos tautose stiprybėje. Taip pat tą sėkmę galima pamatyti gyvenime atskirų šventųjų – tokių kaip vienas vyras, kuris po daugelio metų viename susirinkime Cvikau mieste, Vokietijoje priėjo prie prezidento Tomo S. Monsono. Jis Prezidento Monsono paprašė perduoti linkėjimus Ezrai Taftui Bensonui. Tada jis sušuko: „Jis išgelbėjo man gyvybę! Jis suteikė man maisto, ką valgyti, ir drabužių, kuo vilkėti. Jis suteikė man viltį. Telaimina jį Dievas!“⁵⁰

Patriotizmas, valstybės valdymo menas ir pareigos Jungtinių Valstijų vyriausybėje

Būdamas toli nuo namų vyresnysis Bensonas prisiminė tai, ką vertino nuo pat vaikystės, – Jungtinių Amerikos Valstijų pilietybę. Iš savo tėvo Džordžo Tafto Bensono Jaunesniojo jis išmoko mylėti savo gimtąją šalį ir principus, kuriais ji remiasi. Jis sužinojo, kad Jungtinių Amerikos Valstijų Konstituciją – šalies įstatymams įtaką darantį dokumentą – paruošė įkvėpti žmonės. Jis brangino teisę balsuoti ir visada prisiminė savo pokalbį su tėvu po vienų rinkimų. Džordžas viešai palaikė vieną kandidatą ir netgi meldėsi už tą žmogų šeimos maldose. Kai Džordžas sužinojo, kad jo kandidatas rinkimus pralaimėjo, Ezra išgirdo jį besimeldžiantį už žmogų, kuris laimėjo. Ezra paklausė tėvo, kodėl šis meldžiasi už kandidatą, už kurį nebalsavo. Džordžas atsakė: „Sūnau, manau, kad jam mūsų maldų reikia netgi labiau, nei reikėjo mano kandidatui.“⁵¹

1948 m. balandį vyresnysis Bensonas pasakė savo pirmąją iš daugelio visuotinių konferencijų kalbą apie Jungtinėms Amerikos Valstijoms „išpranašautą misiją“ ir laisvės svarbą. Jis paliudijo, kad Viešpats Jungtines Valstijas paruošė „kaip laisvės lopšį“ tam, kad ten

galėtų būti sugrąžinta Evangelija.⁵² Savo kalbos pabaigoje jis mokė: „Esame Taikos Kunigaikščio mokiniai ir turėtume iš naujo paskirti savo gyvenimą tiesai ir teisumui skleisti ir [...] laisvei išsaugoti.“⁵³ Paskesnėse kalbose jis apie Jungtines Amerikos Valstijas kalbėjo kaip apie „Viešpaties veiksmų šiomis paskutinėmis dienomis bazę“⁵⁴.

Vyresnysis Bensonas įspėjo apie laisvei Jungtinėse Amerikos Valstijose ir visame pasaulyje gresiančius pavojus. Jis dažnai įtaigiai pasisakydavo prieš „prievarlines žmogaus sukurtas [valdžios] sistemas, „kurios prieštarauja amžiniems principams“⁵⁵. Taip pat jis perspėdavo apie kitas laisvei pavojingas įtakas, tarp kurių yra amoralios pramogos, Šabo dienos negerbimas, per didelis atsipalaidavimas ir klaidingi mokymai.⁵⁶ Jis ragino pastarųjų dienų šventuosius visame pasaulyje naudoti savo įtaką padedant užtikrinti, kad į valstybinius postus būtų išrenkami išmintingi ir geri žmonės.⁵⁷ Jis pareiškė: „Veiksmingas Evangelijos skelbimas gali klestėti tik laisvės atmosferoje. Taip, visi mes sakome, kad mylime laisvę. Tačiau to nepakanka. Privalome ginti ir saugoti tai, ką mylime. Privalome išsaugoti laisvę.“⁵⁸

1952 m. lapkričio 24 d. vyresniojo Bensono stiprūs patriotiški žodžiai buvo išmėginti, kai jis gavo kvietimą tarnauti savo šaliai. Dvaito D. Eizenhauerio, kuris ką tik buvo išrinktas Jungtinių Valstijų prezidentu, kvietimu jis nuvyko į Niujorką. Išrinktasis prezidentas Eizenhaueris svarstė galimybę pakviesti vyresnįjį Bensoną tarnauti jo kabineto nariu – kitaip sakant, būti vienu iš jo vyriausiųjų patarėjų – ir užimti visos šalies žemės ūkio sekretoriaus pareigas. Vyresnysis Bensonas buvo tokio dėmesio pagerbtas. Jis vėliau sakė: „Bet aš nenorėjau to darbo. [...] Sakiau sau, kad niekas, būdamas sveiko proto, nesiektų būti žemės ūkio sekretoriumi tokiais laikais. [...] Žinojau, ką atneša toks postas: pragaištinga kryžminė ugnis, didelis spaudimas, painios problemos. [...]

Bet mane jaudino ne vien problemos ir spaudimas. Visi jų turime. Kaip ir daugelis amerikiečių, nenorėjau aktyviai įsitraukti į politiką. Be abejo, norėjau, kad aukštų idealų ir gero charakterio žmonės būtų išrinkti ir paskirti tarnauti vyriausybėje, bet tai yra visiškai ne tas pat, kaip nerti ten pačiam. [...]

Tačiau labiausiai mane stabdė tai, kad buvau visiškai patenkintas savo, kaip Dvylikos Tarybos nario, darbu. [...] Aš nei norėjau, nei ketinau ką nors keisti.“⁵⁹

Prieš susitikimą su išrinktuoju prezidentu Eizenhaueriu vyresnysis Bensonas siekė Prezidento Deivido O. Makėjaus, tuometinio Bažnyčios Prezidento, patarimo. Prezidentas Makėjus jam pasakė: „Broli Bensonai, man viskas aišku šiuo reikalu! Jei galimybė ateina deramoje dvasioje, manau, turėtumėte ją priimti.“⁶⁰ Šis aiškus patarimas kartu su pagrindiniu vyresniojo Bensono troškimu „veiksmingai kovoti dėl [savo], kaip amerikiečio, įsitikinimų“, sukėlė, kaip jis tai pavadino, „vidinius debatus“⁶¹.

Netrukus po pono Eizenhauerio ir vyresniojo Bensono susitikimo pirmąjį kartą, išrinktasis prezidentas pasiūlė vyresniajam Bensonui žemės ūkio sekretoriaus pareigas. Vyresnysis Bensonas tuoj pat išsakė priešastis, dėl kurių jis galbūt nebūtų geriausias kandidatas tam darbui, bet išrinktasis prezidentas Eizenhaueris nepasidavė. Jis pasakė: „Turime darbą, kurį reikia atlikti. Tiesą sakant, kai prasidėjo spaudimas, aš taip pat nebenorėjau būti prezidentu. *Tačiau negalite atsisakyti tarnauti Amerikai*. Noriu, kad būtumėte mano komandoje, ir jūs negalite pasakyti „ne“⁶².

„Tai viską nulėmė, – prisiminė vyresnysis Bensonas. – Prezidento Makėjaus patarime minėtos sąlygos buvo įvykdytos. Nors jaučiau, kad savo Bažnyčioje jau esu gavęs, mano nuomone, didesnę garbę, nei gali suteikti vyriausybė, ir pasakiau jam apie tai, aš įsipareigojau tarnauti žemės ūkio sekretoriumi ne mažiau nei dvejus metus – jei jis norės, kad su juo būčiau tiek ilgai.“⁶³

Priėmęs pareigas, vyresnysis Bensonas kartu su išrinktuoju Prezidentu Eizenhaueriu dalyvavo spaudos konferencijoje, per kurią šaliai buvo pranešta apie jo paskyrimą. Vos pasibaigus konferencijai jis grįžo į viešbutį. Jis paskambino Florai ir pranešė, kad išrinktasis Prezidentas Eizenhaueris pakvietė jį tarnauti, o jis priėmė tą kvietimą.

Ji atsakė: „Žinojau, kad jis tai padarys. Ir žinojau, kad tu sutiksi.“

Jis paaiškino: „Tai bus baisi atsakomybė – ir gausybė problemų mums abiem.“

Ji tarė: „Žinau, bet atrodo, kad tokia Dievo valia.“⁶⁴

Kaip vyresnysis Bensonas ir tikėjosi, jo tarnyba žemės ūkio sekretoriumi tapo audringu potyriu jam ir jo šeimai. Bet jis atkakliai tvirtino, kad nemėgina „laimėti populiarumo konkurso“ – tiesiog nori

„tarnauti žemės ūkiui ir Amerikai“⁶⁵ – ir laikėsi šio asmeninio pažado: „Gera strategija yra stoti už tiesą, net kada tai nėra populiaru. Galbūt turėčiau sakyti, ypač tada, kada tai nėra populiaru.“⁶⁶ Jam pasisekė, kad nesijaudino dėl savo populiarumo; jam išliekant pastoviam ir ištikimam savo įsitikinimams, jo populiarumas tarp politikų ir piliečių drastiškai svyravo. Kartais žmonės norėjo, kad jis būtų atleistas iš žemės ūkio sekretoriaus pareigų.⁶⁷ Kitais kartais žmonės siūlė jį kaip gerą kandidatą į Jungtinių Valstijų viceprezidentus.⁶⁸

Net būdamas vienas iš vyriausybės vadovų vyresnysis Bensonas neslėpė savo krikščioniškų idealų, liudijimo apie sugrąžintąją Evangeliją ir atsidavimo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčiai. Visada, kai jis vedavo susirinkimą savo kolegoms Žemės ūkio departamente, tas susirinkimas prasidėdavo nuo maldos.⁶⁹ Prezidentui Eizenhaueriui jis nusiuntė Mormono Knygos ištraukas, kuriose išpranašauta Jungtinių Amerikos Valstijų lemtis, ir vėliau Prezidentas sakė, kad jas perskaitė „su didžiausiu susidomėjimu“⁷⁰. Taip pat jis įteikė Mormono Knygos egzempliorių daugeliui kitų pasaulio vadovų.⁷¹ 1954 metais Jungtinėse Valstijose žinomas televizijos žinių reporteris Edvardas R. Murojus paprašė vyresniojo Bensonos leidimo parodyti Bensonų šeimą per penktadienio vakaro programą, pavadintą „Žmogus žmogui“. Iš pradžių vyresnysis ir sesuo Bensonai atsisakė, bet vėliau, išklausę savo sūnų Rydą, kuris tame matė nuostabią misionierišką progą, sutiko. 1954 m. rugsėjo 24 d. žmonės visoje šalyje tiesiogiai stebėjo nesurepetuotą šeimos namų vakarą Bensonų namuose. Dėl tos programos ponas Murojus gavo daugiau austruolių laiškų negu gaudavo dėl bet kurios kitos laidos. Įvairių tikėjimų žmonės iš visos šalies rašė dėkodami Bensonams už jų puikų pavyzdį.⁷²

Vyresnysis Bensonas žemės ūkio sekretoriumi tarnavo aštuoneirus metus, visą laiką, kai Jungtinėms Valstijoms vadovavo Prezidentas Eizenhaueris. Prezidentas Makėjus sakė, kad vyresniojo Bensonos atliktas darbas „visam laikui darys garbę Bažnyčiai ir šaliai“⁷³. Vyresnysis Bensonas, prisimindamas tuos metus, praleistus visos šalies dėmesio centre, sakė: „Myliu šią didžią šalį. Tarnauti man buvo garbė.“⁷⁴ Jis dar pridūrė: „Jei turėčiau padaryti tai dar kartą, daug maž viską daryčiau taip pat.“⁷⁵ Galvodamas apie savo tolimesnę apaštališką tarnystę, jis sakė: „Dabar savo laiką skirsiu vieninteliame dalykui, kurį mėgstu labiau nei žemės ūkį.“⁷⁶

Vyresniojo Bensono, Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretoriaus, priesaiką priima vyriausiasis teisėjas Fredas M. Vinsonas, stebi Prezidentas Dvaitas D. Eizenhaueris

Nors vyresniojo Bensono tarnyba vyriausybėje baigėsi 1961 metais, jo meilė savo šaliai ir laisvės principui tęsėsi. Daugelyje savo kalbų, pasakytų visuotinėse konferencijose, jis iškeldavo šias temas. Apie Jungtines Amerikos Valstijas jis kalbėjo, kaip apie „šalį, kurią myliu visa savo širdimi“⁷⁷. Taip pat jis sakė: „Branginu patriotizmą ir šalies meilę visose valstybėse.“⁷⁸ Patardamas visiems pastarųjų dienų šventiesiems mylėti savo šalis, jis mokė: „Patriotizmas yra daugiau nei mojavimas vėliava ir drąsūs žodžiai. Patriotizmas yra tai, kaip mes reaguojame į valstybinius klausimus. Iš naujo pasiryškime būti patriotais tikrąja to žodžio prasme.“⁷⁹ „Priešingai nei politiniai oportunistai, tikras valstybininkas principus vertina labiau nei populiarumą ir darbuojasi, kad populiarintų tuos politinius principus, kurie yra išmintingi ir teisingi.“⁸⁰

Ypatingas Kristaus vardo liudytojas

Kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalas vyresnysis Ezra Taftas Bensonas pakluso nurodymui eiti „į visą pasaulį ir [skelbti] Evangeliją visai kūrinijai“ (Morkaus 16:15), ir atverti „duris skelbdamas Jėzaus Kristaus Evangeliją“ (DS 107:35). Jis tarnavo daugelyje pasaulio dalių, lankė misijas ir mokė žmones.

Jis brangino galimybę susitikti su pastarųjų dienų šventaisiais. Visuotinėje konferencijoje jis sakė: „Kartais, aplankęs kuriuos nors kuolus, grįžęs sakydavau žmonai, kad nežinau tiksliai, kaip ten viskas bus danguje, bet negalėčiau prašyti ten ko nors geresnio, nei bendrauti su tokiais vyrais ir moterimis kaip vadovai, kuriuos sutinku Sionės kuoluose bei apylinkėse ir žemės misijose. Iš tiesų esame gausiai palaiminti.“⁸¹ Kitoje kalboje jis sakė: „Bažnyčioje yra reali brolybės ir bendrystės dvasia. Tai labai galingas dalykas, ne visai apčiuopiamas, bet labai realus. Jaučiu jį, kaip jaučia ir mano kolegos, kai keliaujame po Sionės kuolus ir apylinkes ir po žemės misijas. [...] Ten visada yra bendrystės ir brolybės jausmas. Tai vienas iš maloniausių dalykų, susijusių su naryste Bažnyčioje ir Dievo karalystėje.“⁸²

Taip pat vyresnysis Bensonas mėgo dalintis savo liudijimu apie Gelbėtoją ir su kitų tikėjamų žmonėmis. Pavyzdžiui, 1959 metais jis su seserimi Benson ir keturiais Jungtinių Valstijų Žemės ūkio departamento nariais išvyko į kelionę po septynias šalis, tarp kurių buvo ir Sovietų Sąjunga. Nors ten jis nuvyko dėl savo pareigų kaip žemės ūkio sekretorius, jo apaštališkas liudijimas palietė daugelio žmonių širdis. Jis pasakojo:

„Pakeliui į oro uostą paskutinį [mūsų] vakarą Maskvoje, užsiminiau [...] vienam iš mūsų gidų apie savo nusivylimą, kad Rusijoje neturėjome progos aplankyti kokios nors bažnyčios. Jis pasakė kelis žodžius vairuotojui, automobilis prospekto viduryje apsisuko ir mes galiausiai sustojome priešais seną tinkuotą pastatą tamsioje, siauroje, akmenimis grįstoje gatvelėje netoli Raudonosios aikštės. Tai buvo centrinė baptistų bažnyčia.

Buvo lietingas, nemalonus spalio vakaras, ore jautėsi aštrus šal-tukas. Įėję į bažnyčią pamatėme, kad ji pilnutėlė, žmonės stovėjo koridoriuje, vestibulyje, netgi gatvėje. Sužinojome, kad panašios minios susirenka kiekvieną sekmadienį, antradienį ir ketvirtadienį.

Pažvelgiau į žmonių veidus. Daugelis buvo vidutinio amžiaus ir vyresni, bet buvo ir stebinančiai daug jaunų veidų. Maždaug keturi iš penkių žmonių buvo moterys, beveik visos galvas apsigobusios skarelėmis. Mus nuvedė prie sakyklos. [...]

Dvasininkas pasakė kelis žodžius, o tada vargonai sugrojo vieną ar du akordus ir pradėjo groti giesmę, prie kurios vieningai giedodami prisijungė visi susirinkusieji. Girdėdamas maždaug vieną ar pusantro tūkstančio giedančių balsų pajutau įspūdį, kuris tapo labiausiai jaudinančiu viso mano gyvenimo potyriu. Kaip panašaus tikėjimo krikščionys, jie mus pasveikino žodžiais, kurie įveikė visus kalbos, valdžios ir istorijos skirtumus. Man mėginant atgauti dvasinę pusiausvyrą po šio jausmų poveikio, dvasininkas per ten stovintį vertėją paprašė manęs kreiptis į susirinkusiuosius.

Man prireikė akimirkos ir nemažai pastangų, kad pakankamai suvaldyčiau savo jausmus ir sutikčiau. Tada pasakiau kažką panašaus: „Labai malonu, kad leidote man pasisakyti.

Perduodu jums linkėjimus nuo daugybės milijonų bažnyčios žmonių Amerikoje ir visame pasaulyje.“ Ir staiga pajutau, kad tai pats natūraliausias dalykas pasaulyje: kalbėti šiems bendrakrikščionims apie švenčiausias žmogui žinomas tiesas.

„Mūsų Dangišskasis Tėvas nėra toli. Jis gali būti labai arti mūsų. Dievas gyvas, aš žinau, kad Jis gyvas. Jis yra mūsų Tėvas. Jėzus Kristus, Pasaulio Išpirkėjas, prižiūri šią žemę. Jis viską sutvarkys. Nebijokite, laikykitės Jo įsakymų, mylėkite vienas kitą, melskitės prašydami taikos ir viskas bus gerai.“

Kai kiekvienas sakinytis buvo verčiamas susirinkusiesiems, pamačiau, kad moterys paima savo nosinaites ir, kaip vienas tai matęs žmogus apibūdino, pradeda „mojuoti jomis kaip motina, kuri amžiams atsisveikina su savo vieninteliu sūnumi“. Jos energingai sulinkėjo galvomis ir suvaitojo „*ja, ja, ja!*“ (taip, taip, taip!) Tada pirmą kartą pamačiau, kad net choras pilnas žmonių ir daugelis

jų stovi atsirėmę į sienas. Pažvelgiau žemyn į vieną senyvą moterį priešais mane, ji galvą buvo apsigobusi paprastu senu šaliku, o pečius – skarele. Jos senas, raukšlėtas veidas švietė tikėjimu. Ėmiau kalbėti tiesiai jai.

„Šis gyvenimas yra tik amžinybės dalis. Gyvenome kaip dvasiniai Dievo vaikai dar prieš ateidami čia. Vėl gyvensime palikę šį gyvenimą. Kristus sutraukė mirties pančius ir prisikėlė. Visi mes būsime prikelti.

Tvirtai tikiu malda. Žinau, kad įmanoma susisiekti ir priėti prie tos Neregimos Galios, suteikiančios mums stiprybės ir tvirtą inkarą ištikus bėdai.“ Su kiekvienu sakiniu ta senyva galva linkteldavo pritardama. Kad ir buvo sena, silpna ir raukšlėta, ta moteris buvo graži savo atsidavimu.

Neprisimenu visko, ką sakiau, tačiau prisimenu, kad jaučiausi pakylėtas, įkvėptas tų sužavėtų veidų vyrų ir moterų, kurie taip tvirtai rodė savo tikėjimą Dievu, kuriam tarnauja ir kurį myli.

Baigdamas pasakiau: „Palieku jums savo, ilgamečio Bažnyčios tarno, liudijimą, kad tiesa išliks. Laikas yra tiesos pusėje. Telaimina jus Dievas ir tesaugo jus visas jūsų gyvenimo dienas, meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.“

Taip baigiau šią nesklandžią trumpą kalbą, nes daugiau nebeturėjau ką sakyti, ir atsisėdau. Tuomet visi susirinkusieji ėmė giedoti mėgstamiausią mano vaikystės giesmę „Tave Dievas telydės nuolat“. Jiems giedant mes išėjome iš bažnyčios, ir, mums einant tarpueiliu, jie mojavo nosinaitėmis atsisveikindami – atrodo, visi 1500 žmonių mojavo mums išeinant.

Turėjau privilegiją kalbėti prieš daugelio bažnyčių klausytojus įvairiose pasaulio dalyse, bet tas potyris paliko beveik neapsakomą poveikį. Kol gyvas, nepamiršiu to vakaro.

Nedažnai, jei išvis kada nors, taip aštriai jaučiu žmonijos vieningumą ir nenumalšinamą žmogiškos širdies laisvės ilgesį, kaip jutau tą akimirką. [...]

[Namo] grįžau pasiryžęs šią istoriją pasakoti dažnai, nes ji parodo, kad laisvės dvasia, brolybės dvasia ir tikėjimo dvasia išlieka nepaisant visų pastangų jas sunaikinti.⁸³

Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas

1973 m. gruodžio 26 d. vyresnysis Bensonas gavo netikėtą žinią, jog staiga mirė Bažnyčios Prezidentas Haroldas B. Ly. Prezidentui Ly mirus, Pirmosios Prezidentūros patarėjai užėmė savo vietas Dvylikos Kvorume. Po keturių dienų Bažnyčios Prezidentu buvo paskirtas Spenseris V. Kimbolas, o Ezra Taftas Bensonas buvo paskirtas Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu. Su šiuo įpareigojimu prezidentas Bensonas prisiėmė papildomų vadovo pareigų. Jis pirmininkaudavo kassavaitiniame kvorumo susirinkime ir koordinuodavo savo brolių darbą, apimančią pavedimus pirmininkauti kuolų konferencijose, keliones po misijas ir kuolų patriarchų pašaukimus. Taip pat jis turėjo pareigą prižiūrėti kitų visuotinių įgaliotinių darbą. Administracijos darbuotojai atlikdavo kanceliariines užduotis, kad padėtų jam ir jo broliams organizuoti darbą.⁸⁴

Dvylikos Kvorumo susirinkime prezidentas Bensonas išsakė savo mintis apie tarnavimą jų prezidentu: „Mane labai neramina ši didi atsakomybė – tai nėra baimės jausmas, nes žinau, jog mums negali nepasisiekti šiame darbe [...], jei darysime visa, ką galime. Žinau, kad Viešpats mus palaikys, bet tai, kad esu pašauktas vadovauti tokių vyrų, kaip jūs – ypatingų Viešpaties Jėzaus Kristaus liudytojų – būriui, kelia man didelį susirūpinimą.“⁸⁵

Prezidentas Bensonas šį nuolankumą derindavo su jam būdinga drąsa ir primygtiniu uolaus darbo reikalavimu. Jis dažnai patikėdavo pareigas kitiems, kad ir jie turėtų progų tarnauti. Iš savo vedamų žmonių jis tikėdavosi paties geriausio, lygiai taip, kaip iš savęs. Tačiau nors buvo reiklus, jis buvo geras. Jis išklausedavo savo brolių nuomones, skatindamas kvorumo susirinkimuose atvirą diskusiją. Vyresnieji Boidas K. Parkeris, Raselas M. Nelsonas ir Dalinas H. Oukasas, kurie jo vadovavimo metu buvo jauniausieji Dvylikos Kvorumo nariai, sakė, kad jis visada juos skatindavo išsakyti savo požiūrį, net jeigu jų idėjos skyrėsi nuo jo.⁸⁶

Dvylikos Kvorumo nariai sužinojo, kad prezidento Bensono vadovavimas remiasi nesikeičiančiais principais. Pavyzdžiui, jis ne kartą sakė: „Atminkite, broliai, šiame darbe viskas priklauso nuo Dvasios.“⁸⁷ Jis turėjo vieną matą, pagal kurį lygindavo visus kvorumo sprendimus: jis paklausdavo, „kas geriausia Karalystei?“

Vyresnysis Markas E. Petersenas, tarnavęs su juo Dvylikos Kvorume, sakė: „Atsakymas į tą klausimą buvo lemiamas faktorius visuose svarbiuose reikaluose, su kuriais prezidentas Ezra Taftas Bensonas susidurdavo per visą savo gyvenimą.“⁸⁸

Bažnyčios Prezidentas

1985 m. lapkričio 5 d., po ilgos ligos mirė Prezidentas Spenseris V. Kimbolas. Vadovavimas Bažnyčiai dabar perėjo Dvylikos Apaštalų Kvorumui su Ezra Taftu Bensonu kaip jo prezidentu ir vyriausiuoju nariu. Po penkių dienų iškilmingame ir pagarbos kupiname Dvylikos Kvorumo susirinkime Solt Leiko šventykloje prezidentas Bensonas buvo paskirtas Bažnyčios Prezidentu. Jis buvo įkvėptas paprašyti prezidentą Gordoną B. Hinklį tarnauti jo pirmuoju patarėju Pirmojoje Prezidentūroje, o prezidentą Tomą S. Monsoną – antruoju patarėju.

Prezidentas Bensonas žinojo apie prastą Prezidento Kimbolo sveikatą ir tikėjosi, kad jo draugo fizinė stiprybė bus atnaujinta. Spaudos konferencijoje netrukus po paskyrimo Bažnyčios Prezidentu Prezidentas Bensonas sakė: „Tai diena, kurios nelaukiau. Mudu su žmona Flora nuolatos meldėmės prašydami, kad Prezidento Kimbolo dienos šioje žemėje būtų prailgintos ir kad jo labai įvyktų dar vienas stebuklas. Dabar, kai Viešpats jau pasisakė, Jo vadovaujami darysime visa, ką galime, kad šis darbas žemėje judėtų pirmyn.“⁸⁹

Savo pirmoje kaip Bažnyčios Prezidento visuotinėje konferencijoje Prezidentas Bensonas pasakė, ką jis labiausiai akcentuos, kad Viešpaties darbas judėtų pirmyn. Jis pareiškė: „Mūsų dienomis Viešpats apreiškė, kad vėl būtina pabrėžti Mormono Knygą.“⁹⁰

Būdamas Dvylikos Kvorumo nariu Prezidentas Bensonas ne kartą pamokslavo apie Mormono Knygos svarbą.⁹¹ Tapęs Bažnyčios Prezidentu šiai temai jis ėmė teikti dar daugiau dėmesio. Jis pareiškė, kad „visa Bažnyčia užsitraukė pasmerkimą“, nes pastarųjų dienų šventieji nepakankamai studijuoja Mormono Knygą arba nepakankamai įsiklauso į joje esančius mokymus. Jis sakė: „Mormono Knyga nebuvo ir vis dar nėra mūsų individualaus studijavimo, studijavimo šeimoje, pamokslavimo ir misionieriško darbo centras. Dėl šito turime atgailauti.“⁹² Jis dažnai cituodavo Pranašo Džozefo Smito

*Prezidentas Bensonas su savo patarėjais Pirmojoje
Prezidentūroje: prezidentu Gordonu B. Hinkliu (kairėje)
ir prezidentu Tomu S. Monsonu (dešinėje)*

pareiškimą, kad žmogus „labiau priartės prie Dievo, gyvendamas pagal jos priesakus, negu pagal bet kokios kitos knygos“⁹³, ir detaliai aiškino šį pažadą. Jis sakė: „Šioje knygoje yra galia, kuri pradės lieti į jūsų gyvenimą nuo tos akimirkos, kai pradėsite rimtai studijuoti šią knygą.“⁹⁴ Jis ragino pastarųjų dienų šventuosius „užtvindyti žemę ir [savo] gyvenimą Mormono Knyga“⁹⁵.

Visame pasaulyje pastarųjų dienų šventieji įsiklausė į šį jų pranašo duotą patarimą. Dėl to jie buvo sustiprinti, individualiai ir bendrai.⁹⁶ Prezidentas Hovardas V. Hanteris sakė: „Ar bus kartų, įskaitant ir dar negimusias, kurios prisimintų Prezidento Ezros Tafto Benson vadovavimą ir tuoj pat nepagalvotų apie jo meilę Mormono Knygai? Galbūt joks Bažnyčios Prezidentas nuo pat Pranašo Džozefo Smito nepadarė daugiau siekdamas mokyti Mormono Knygos tiesų, įprantinti visus Bažnyčios narius kasdien ją studijuoti ir „užtvindyti žemę“ dalinant jos egzempliorius.“⁹⁷

Artimai susijęs su Prezidento Benson liudijimu apie Mormono Knygą buvo jo liudijimas apie Jėzų Kristų. Laikais, kai daugelis žmonių atmetė „Gelbėtojo dieviškumą“, jis tvirtino, kad „ši dieviškai

įkvėpta knyga yra sąvaros akmuo, liudijimo pasauliui, kad Jėzus yra Kristus, atrama.⁹⁸ Nuo pat išventinimo į apaštalybę 1943 metais Prezidentas Bensonas stropiai tarnavo kaip Gelbėtojo realaus gyvumo liudytojas. Kaip Bažnyčios Prezidentas jis liudijo apie Jėzų Kristų ir Jo Apmokėjimą su atsinaujinančia energija ir primygtinumu. Jis ragino šventuosius „padaryti Kristų savo vadovu“ ir „tapti Kristaus dalimi“⁹⁹ bei „gyventi į Kristų sutelktą gyvenimą“.¹⁰⁰ Kalbėdamas apie Gelbėtoją jis sakė: „Visa savo siela aš myliu Jį.“¹⁰¹

Taip pat Prezidentas Bensonas pabrėžtinai ir galingai mokė ir kitomis temomis. Jis perspėjo dėl išdidumo pavojų. Jis liudijo apie amžinąją šeimos svarbą. Jis mokė tikėjimo ir atgailos principų ir pabrėžė pasiaukojančiai atliekamo misionieriško darbo būtinybę.

Nors nekalbėjo apie Jungtines Amerikos Valstijas tiek daug, kiek savo tarnystės pradžioje, jis šventė Jungtinių Valstijų konstitucijos pasirašymo 200 metų jubiliejų kalbėdamas šia tema 1987 m. spalio visuotinėje Bažnyčios konferencijoje. Jis ir toliau mylėjo laisvę ir tikrąjį patriotizmą visame pasaulyje. Praeito amžiaus devinto dešimtmečio pabaigoje ir dešimto dešimtmečio pradžioje jis džiūgavo išgirdęs naujienas, kad griuvo Berlyno siena ir kad Rusijos bei Rytų Europos žmonės gauna daugiau laisvės, o jų vyriausybės yra atviresnės religiniam garbinimui.¹⁰²

Prezidentas Bensonas pasakė keletą kalbų konkrečioms Bažnyčios narių grupėms. Pradedant nuo 1986 m. balandžio jis paruošė vaikams, merginoms, motinoms, namų mokytojams, tėvams, vienišioms suaugusiems vyrams, vienišoms suaugusioms moterims, vaikams ir senyviems nariams skirtus pamokslus. Kaip sakė prezidentas Hovardas V. Hanteris: „Jis kalbėjo visiems ir visais rūpinosi. Jis kalbėjo Bažnyčios moterims ir vyrams. Jis kalbėjo senyviems žmonėms. Kalbėjo vienišioms žmonėms ir jaunimui, jis mėgo kalbėti Bažnyčios vaikams. Jis davė nuostabių, asmeniniams poreikiams pritaikytų patarimų visiems nariams, kad ir kokia būtų jų asmeninio gyvenimo situacija. Šie pamokslai toliau palaikys ir ves mus, kai mąstysime apie juos, dar daugelį metų.“¹⁰³

Prezidentas Bensonas apsiašarojo gavęs laišką iš šeimos, kurią paveikė viena iš tų kalbų. Tame laiške jaunas tėvas paaiškino, kad jiedu su žmona stebėjo visuotinę konferenciją per televizorių. Jų

trimetis sūnelis žaidė greta esančiame kambaryje, kur konferencija buvo transliuojama per radiją. Išgirdę Prezidento Bensono žinią vaikams, motina su tėvu nuėjo į kambarį, kuriame žaidė jų sūnus. Mažasis berniukas „džiaugsmingai pranešė: „Tas vyras per radiją pasakė, kad netgi tada, kai padarome klaidų, mūsų Dangiškasis Tėvas vis dar mus myli.“ Tėvas sakė: „Tas paprastas teiginys padarė neišdildomą ir prasmingą įspūdį mūsų mažajam sūnui. Dar ir šiandien galiu paklausti jo, ką Prezidentas Bensonas sakė, ir išgirsti tą patį entuziazmo kupiną atsakymą. Jį guodžia mintis, kad jis turi gerą ir mylintį Tėvą danguje.“¹⁰⁴

Netrukus po 1988 m. spalio konferencijos Prezidentas Bensonas patyrė insultą, po kurio nebegalėjo kalbėti viešumoje. Kurį laiką jis dar lankydavosi visuotinėse konferencijose ir kituose viešuose susirinkimuose. 1989 m. konferencijose jo patarėjai perskaitė jo paruoštus pamokslus. Nuo 1990 metų jo patarėjai perduodavo šventiesiems jo meilę ir perskaitydavo citatas iš jo ankstesnių pamokslų. 1991 m. balandžio konferencija buvo paskutinė, kurioje jis lankėsi pats. Nuo tada jis fiziškai nebegalėjo daryti nieko daugiau, nei tik stebėti susirinkimus per televizorių.¹⁰⁵

Prezidentas Gordonas B. Hinklis pasakojo: „Kaip ir buvo galima tikėtis, sendamas jo kūnas ėmė silpti. Jis nebegalėjo vaikščioti taip, kaip vaikščiojo anksčiau. Jis nebegalėjo kalbėti taip, kaip kalbėjo anksčiau. Vyko laipsniškas jėgų mažėjimas, bet, kol buvo gyvas, jis vis dar buvo rinktinis Viešpaties pranašas.“¹⁰⁶ Prezidentas Hinklis ir prezidentas Tomas S. Monsonas vadovavo Bažnyčiai su jiems duotu Prezidento Bensono įgaliojimu, bet Bažnyčia niekada nepradėdavo įgyvendinti naujų sumanymų be Prezidento Bensono žinios ir pritarimo.¹⁰⁷

Prezidentui Bensonui fiziškai silpstant, Floros sveikata taip pat nusilpo ir 1992 m. rugpjūčio 14 d. ji mirė. Mažiau nei po dvejų metų, 1994 m. gegužės 30 d., jis prisijungė prie jos ir jo mirtingieji palaikai buvo palaidoti šalia jos jų mylimame Vitnyje. Prezidento Bensono laidotuvisė prezidentas Monsonas prisiminė: „Kartą jis man pasakė: „Broli Monsonai, atminkite: nepriklausomai nuo to, ką gali pasiūlyti kas nors kitas, aš trokštu būti palaidotas Vitnyje, Aidahe!“ Prezidente Bensonai, šiandien mes išpildome tą norą! Jo

kūnas važiuos namo į Vitnij, bet jo amžinoji dvasia iškeliavo namo pas Dievą. Be jokios abejonės, jis džiūgauja su savo šeima, draugais ir savo mylima Flora. [...]

Berniukas artojas, kuris tapo Dievo pranašu, išėjo namo. Šviesaus jam atminimo.¹⁰⁸

Išnašos

- Robert D. Hales, "A Testimony of Prophets," June 5, 1994, speeches.byu.edu; taip pat žr. Twila Van Leer, "Church Leader Buried beside Wife, Cache Pays Tribute as Cortège Passes," *Deseret News*, June 5, 1994.
- Gordon B. Hinckley, "Farewell to a Prophet," *Ensign*, July 1994, 37–38.
- Ezra Taft Benson, "Godly Characteristics of the Master," *Ensign*, Nov. 1986, 46.
- Margaret Benson Keller, iš Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 34.
- Ezra Taft Benson, "Godly Characteristics of the Master," 47–48.
- Ezra Taft Benson, "Scouting Builds Men," *New Era*, Feb. 1975, 15–16.
- Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 44.
- Žr. "After 60 Years 'Still in Love,'" *Church News*, Sept. 14, 1986, 4, 10.
- Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 58.
- Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 55; taip pat žr. 7 šios knygos skyrių.
- Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
- Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
- Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 62.
- Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
- Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 53.
- Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 63.
- Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 75.
- Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 79.
- Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 79.
- Eugene J. Neff, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 84.
- Eugene J. Neff, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
- Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
- Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
- Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 96.
- Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 88.
- Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 89.
- Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 92.
- Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 85–89.
- Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 99–100, 101, 115.
- Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 115.
- Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 100.
- Barbara Benson Walker, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 130.
- Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 121.
- Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 121.
- Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 174; ir citatos iš asmeninio Ezros Tafto Bensono dienoraščio 1943 m. liepos 26 d. įrašo.
- Ezra Taft Benson, personal journal, July 26, 1943; cituojama iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 174–175; spelling standardized.
- Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 176.
- Žr. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), 7.
- Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1947, 152–153.
- George Albert Smith, iš *A Labor of Love*, 7.

41. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, 7–8.
42. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, 120.
43. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1947, 154.
44. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1947, 155.
45. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1947, 153–155.
46. Žr. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1947, 155–156.
47. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1947, 156.
48. Žr. Frederick W. Babbel, *On Wings of Faith* (1972), 28–33, 46–47, 106–8, 111–112, 122, 131–134, 136, 154.
49. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1947, 152.
50. Thomas S. Monson, “President Ezra Taft Benson—A Giant among Men,” *Ensign*, July 1994, 36.
51. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 37.
52. Žr. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1948, 83.
53. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1948, 86.
54. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1962, 104.
55. Žr. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1948, 85.
56. Žr. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1962, 104–5.
57. Žr. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Oct. 1954, 121.
58. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Oct. 1962, 19.
59. Ezra Taft Benson, *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), 3–4.
60. David O. McKay, iš *Cross Fire*, 5.
61. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 10.
62. Dwight D. Eisenhower, iš *Cross Fire*, 12.
63. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 12.
64. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 13.
65. Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 355.
66. Ezra Taft Benson, iš Sheri Dew, “President Ezra Taft Benson: Confidence in the Lord,” *New Era*, Aug. 1989, 36.
67. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 313, 345.
68. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 331.
69. Žr. 2 šios knygos skyrių.
70. Dwight D. Eisenhower, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 292.
71. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 292.
72. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 297–299.
73. David O. McKay, iš *Cross Fire*, 519.
74. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1961, 113.
75. Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 358.
76. Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 355.
77. Ezra Taft Benson, “A Witness and a Warning,” *Ensign*, Nov. 1979, 31.
78. Ezra Taft Benson, “The Constitution—A Glorious Standard,” *Ensign*, May 1976, 91.
79. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1960, 99.
80. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Oct. 1968, 17.
81. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Oct. 1948, 98.
82. Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Oct. 1950, 143–144.
83. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 485–488.
84. Žr. Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 270–271.
85. Ezra Taft Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430–431.
86. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 429–430.
87. Ezra Taft Benson, iš Thomas S. Monson, “A Provident Plan—A Precious Promise,” *Ensign*, May 1986, 63.
88. Mark E. Petersen, “President Ezra Taft Benson,” *Ensign*, Jan. 1986, 2–3.
89. Ezra Taft Benson, iš *Church News*, Nov. 17, 1985, 3.
90. Ezra Taft Benson, “A Sacred Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 78.
91. Pavyzdžiui, žr. “The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, May 1975, 63–65; “A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 6–8; taip pat žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 491–493.

92. Ezra Taft Benson, "Cleansing the Inner Vessel," *Ensign*, May 1986, 5–6.
93. Džozefas Smitas, cituota iš Mormono Knygos įvado.
94. Ezra Taft Benson, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion," *Ensign*, Nov. 1986, 7.
95. Ezra Taft Benson, "Beware of Pride," *Ensign*, May 1989, 4.
96. Žr. 10 šios knygos skyrių.
97. Howard W. Hunter, "A Strong and Mighty Man," *Ensign*, July 1994, 42.
98. Ezra Taft Benson, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion," 4, 5.
99. Ezra Taft Benson, "Born of God," *Ensign*, July 1989, 4.
100. Ezra Taft Benson, "Come unto Christ," *Ensign*, Nov. 1987, 84.
101. Ezra Taft Benson, "Jesus Christ: Our Savior and Redeemer," *Ensign*, June 1990, 6.
102. Žr. Russell M. Nelson, "Drama on the European Stage," *Ensign*, Dec. 1991, 16.
103. Howard W. Hunter, "A Strong and Mighty Man," 42.
104. Thomas S. Monson, "The Lord Bless You," *Ensign*, Nov. 1991, 87.
105. Žr. Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 315.
106. Gordon B. Hinckley, "Farewell to a Prophet," 40.
107. Žr. Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 317–318.
108. Thomas S. Monson, "President Ezra Taft Benson—A Giant among Men," *Ensign*, July 1994, 36.

Gelbētojas turtingā jaunuolī moked, kad meilē Viešpačiui rodome tada, kai padedame kitiems (žr. Mato 19:16–21)

Didysis įsakymas mylėti Viešpatį

„Jei iškeliamo Dievą į pirmą vietą, visi kiti dalykai arba atsiduria savo vietose, arba iškrenta iš mūsų gyvenimų.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Prezidento Ezros Tafto Bensono gyvenimas atspindėjo meilę Viešpačiui ir tvirtą pasišventimą gyventi pagal Evangeliją. Vienas giminaitis kartą pasakė: „Ezrai ir jo šeimai tikėjimas yra išbaigtas gyvenimo būdas – kažkas, pagal ką gyvenama septynias dienas per savaitę. Kai ateina laikas priimti sprendimus, tikėjimas turi lemiamą žodį.“¹

Bensonos šeimai nepriklausantys žmonės taip pat pastebėjo Prezidento Bensonos meilę Viešpačiui. 1939 metais, kai Prezidentas Bensonas tarnavo kuolo prezidentu, jį pakvietė atvykti į Vašingtoną susitikti su Nacionalinės ūkininkų kooperatyvų tarybos vadovais. „Apsvarstę jo kandidatūrą ir jį apklausę valdybos nariai pasiūlė jam dirbti tos organizacijos atsakinguoju sekretoriumi. [...] Nors jis džiaugėsi dėl tokio netikėto darbo pasiūlymo, tačiau nepanoro jo priimti. Jis suprato, kad jam tektų užsiimti lobizmu kokteilių vakarėliuose, o tai nesiderino su jo tikėjimu.

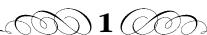
„Pone Bensonai, – tarė teisėjas Džonas D. Mileris, tos grupės vadovas, – būtent todėl ir pasirinkome jus. Mes žinome jūsų įsitikinimus.“ Iš valdybos narių gavęs tvirtą patikinimą, kad žemdirbystės reikalų jam nereikės spręsti prie kokteilių taurių, jis su džiaugsmu priėmė darbo pasiūlymą, tačiau tik po to, kai pasitarė su Pirmąja Prezidentūra ir savo žmona.“²

Prezidentas Bensonas mokė, kad meilę Viešpačiui rodome pasiryžimu vykdyti Viešpaties valią. Jis sakė: „Norėčiau, kad pastarųjų dienų šventieji šiuos žodžius tartų iš visos širdies: „Aš eisiu tenai, kur norėsi Tu, Kalbėsiu aš tai, ką man liepsi Tu, Aš būsiu, kuo liepsi

man būt“ [žr. *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 47]. Jei visi galėtume taip daryti, tai čia turėtume didžiausią laimę, o kitame gyvenime būtume išaukštinti celestialinėje Dievo karalystėje.“³

Pamoksle, pasakytame 1988 m. balandžio visuotinėje konferencijoje, – šiuo pamokslu paremtas šis skyrius – Prezidentas Bensonas sutelkė dėmesį į pirmąjį didįjį įsakymą – mylėti Dievą. Apie šį pamokslą vyresnysis Francis M. Gibbonsas iš Septyniiasdešimties sakė: „Šiame pamoksle sutalpinta visa, dėl ko Prezidentas Ezra Taftas Bensonas darbavosi, už ką kovojo, ko vylėsi – tiek sau, tiek savo šeimai, tiek ir Bažnyčiai.“⁴

Ezros Tafto Bensono mokymai

Pirmasis ir didžiausias įsakymas yra mylėti Viešpatį.

Didysis šio gyvenimo išbandymas yra paklusnumas Dievui. „Ir tuo išmėginsime juos, – tarė Viešpats, – kad pamatytume, ar jie darys viską, ką Viešpats, jų Dievas, jiems įsakys“ (Abraomo 3:25).

Didžioji šio gyvenimo užduotis yra sužinoti Viešpaties valią ir tada ją vykdyti.

Didžiausias gyvenimo įsakymas yra mylėti Viešpatį.

Savo baigiamajame liudijime Moronis primygtinai ragina: „Ateikite pas Kristų [...] ir mylė[kite] Dievą visa savo galia, protu ir stiprybe“ (Moronio 10:32).

Tad štai koks yra pirmasis ir didžiausias įsakymas: „Mylėk Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis“ (Morkaus 12:30; taip pat žr. Mato 22:37; Pakartoto Įstatymo 6:5; Luko 10:27; Moronio 10:32; DS 59:5).

Mormono Knyga liudija, kad didžiausia iš visų yra tyroji Kristaus meilė – meilė, kuri niekada nesibaigia, išlieka per amžius, kurios turi turėti visi žmonės ir be kurios jie yra niekas (žr. Moronio 7:44–47; 2 Nefio 26:30).

Moronis meldžia: „Todėl, mano mylimi broliai, melskitės savo Tėvui iš visų širdies jėgų, kad būtumėt pripildyti šitos meilės, kurios jis suteikė visiems, kurie yra tikri jo Sūnaus Jėzaus Kristaus pasekėjai;

kad taptumėte Dievo sūnumis; idant kada jis pasirodys, būtume tokie kaip jis“ (Moronio 7:48).

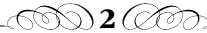
Baigdamas tiek Jareditų, tiek nefitų metraščius Moronis rašo, kad jei žmonės neturės šios tyros Kristaus meilės, jie negalės nei paveldėti vietos, kurią Kristus yra paruošęs Savo Tėvo buveinėse, nei bus išgelbėti Dievo karalystėje (žr. Etero 12:34; Moronio 10:21).

Vaisius, kurio Lehis ragavo savo regėjime, kuris pripildė jo sielą nepaprastai didelio džiaugsmo ir kuris buvo visų trokštamiausias, – tai Dievo meilė.⁵

Kai mąstau apie tikrąją Kristaus meilę, [...] mąstau apie savo tėvą ir tą dieną, kai jis buvo pašauktas į misiją [žr. 4–5]. Gali būti, kad kai kurie pasauliečiai mano, jog tokio pašaukimo priėmimas reiškė, kad jis nelabai mylėjo savo šeimą. Dviem metams palikti septynis vaikus ir besilaukiančią žmoną – ar tai gali būti tikroji meilė? Tačiau mano tėvas žinojo esant didesnę meilės viziją. Jis žinojo, „kad viskas išeina į gera mylintiems Dievą“ (Romiečiams 8:28). Jis žinojo, kad geriausia, ką jis gali padaryti dėl savo šeimos, tai paklusti Dievui.⁶

Mylėti Dievą visa širdimi, siela, protu ir stiprybe yra visko reikalaujantis ir visa aprėpiantis dalykas. Tai nėra kažkas, ko imamės be visiško pasišventimo. Meilė Viešpačiui – tai visišką mūsų savasties pasišventimas fiziškai, protiškai, emociškai ir dvasiškai.

Šios meilės Dievui platumas, gilumas ir aukštumas siejasi su visais žmogaus gyvenimo aspektais. Mūsų troškimai – tiek dvasiniai, tiek laikini – turėtų kilti iš meilės Viešpačiui. Mūsų mintys ir jausmai turėtų būti sutelkti į Viešpatį. Alma pasakė: „Tegul visos tavo mintys būna nukreiptos į Viešpatį; taip, tavo širdies meilė tebūna nukreipta į Viešpatį per amžius“ (Almos 37:36).⁷

Meilė Dievui parodome tuomet, kai savo gyvenime Jį laikome svarbiausiu.

Kodėl Dievas pirmąjį įsakymą padarė pirmuoju? Todėl, kad Jis žinojo, jog tikrai mylėdami Jį mes norėsime laikytis visų kitų Jo įsakymų. Jonas sako: „Nes tai ir yra Dievo meilė – jo įsakymus vykdyti“ (1 Jono 5:3; taip pat žr. 2 Jono 1:6).

Juozapas iš Egipto buvo pasiryžęs verčiau patekti į kalėjimą, nei išsižadėti ištikimybės Dievui

Savo gyvenime Dievą turime iškelti virš viso kito. Jis turi būti pirmas, taip, kaip Jis pareiškia pirmajame iš Savo Dešimties Įsakymų: „Neturėsi kitų dievų, tiktai mane“ (Išėjimo 20:3).

Jei iškeliamo Dievą į pirmą vietą, visi kiti dalykai arba atsiduria savo vietose, arba iškrenta iš mūsų gyvenimų. Mūsų meilė Viešpačiui lems tai, kam mes skirsime savo meilę bei savo laiką, kokių interesų sieksime ir kokie bus mūsų prioritetai.

Savo gyvenime Dievą turime iškelti virš *viso kito*.

Kai Juozapas buvo Egipte, kas jo gyvenime užėmė pirmą vietą: Dievas, darbas ar Potifaro žmona? Kai ji bandė jį suvilioti, jis tarė: „Kaipgi aš galėčiau taip nedorai pasielgti ir nusidėti Dievui?“ (Pradžios 39:9.)

Juozapas buvo įkalintas, nes jam svarbiausia buvo Dievas. Jei mes atsidurtume panašiose situacijose, kam pirmiausia parodytume savo lojalumą? Ar galime Dievą laikyti svarbesniu už saugumą, taiką, aistras, turtus ir žmonių garbę?

Kai Juozapas buvo verčiamas rinktis, jis labiau troško įtikti Dievui, o ne savo darbdavio žmonai. Kai mes turime rinktis, ar mes labiau trokštame įtikti Dievui ar savo viršininkui, savo mokytojui, savo kaimynui ar pasimatymo draugui?

Viešpats pasakė: „Kas myli tėvą ar motiną labiau negu mane – nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane – nevertas manęs“ (Mato 10:37). Sunkiausia rinktis būna tada, kai reikia rinktis kam įtikti: Dievui ar savo mylimam ir gerbiamam žmogui, ypač šeimos nariui.

Su tokiu išbandymu buvo susidūręs Nefis, kai jo gerasis tėvas laikinai murmėjo prieš Viešpatį (žr. 1 Nefio 16:18–25). Jobas liko ištikimas Viešpačiui, nors jo žmona liepė jam prakeikti Dievą ir mirti (žr. Jobo 2:9–10).

Raštuose sakoma: „Gerbk savo tėvą ir motiną“ (Išėjimo 20:12; taip pat žr. Mozijo 13:20). Kartais žmogus turi pasirinkti, ar gerbti Dangiškąjį Tėvą ar žemiškąjį tėvą.

Dievui, savo dvasios Tėvui, šiame gyvenime turime teikti išskirtinę pirmenybę. Mūsų amžinąja gerove Jis tėviškai rūpinosi dar prieš atsirandant visiems kitiems ryšiams šiame gyvenime ar po šio gyvenimo.

Dievas, mūsų Tėvas; Jėzus, mūsų Vyresnysis Brolis ir Išpirkėjas, bei Šventoji Dvasia, Liudytoja, – visi jie yra tobuli. Jie geriausiai mus pažįsta ir labiausiai mus myli, ir nepamirš nieko dėl mūsų amžinos gerovės. Argi neturėtume jų dėl to mylėti ir labiau už viską gerbti?

Yra ištikimų narių, kurie prie Bažnyčios prisijungė nepaisydami savo mirtingųjų giminaičių prieštaravimų. Kadangi Dievą jie laikė svarbiausiu, tai vėliau daugelis tapo įrankiais atvedant jų mylimuosius į Dievo karalystę.

Jėzus pasakė: „Visuomet darau, kas [Dievui] patinka“ (Jono 8:29).

Kas darosi mūsų namuose? Ar stengiamės Viešpatį laikyti svarbiausiu ir įtikti Jam?

Tėvai, ar Viešpačiui būtų malonu, jei jūsų namuose kasdien vyktų šeimos maldos ir Raštų skaitymas? O kaip dėl kassavaitinių šeimos vakarų rengimo, reguliaraus asmeninio laiko su savo žmona ir kiekvienu vaiku? O jei tavo vaikas laikinai išklystų iš kelio, ar manai,

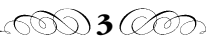
kad Viešpatį pamalonintum ir Jis gerbtų tavo pastangas, jei ir toliau gyventum pavyzdinę gyvenimą, nuosekliai melstumeisi, dažnai pasninkautum dėl savo vaiko ir įrašytum sūnaus ar dukros vardą į maldos sąrašus šventykloje?

Mamos, kurios turite ypatingą pavedimą teisiai auginti Sionės jaunimą, argi, gerbdamos šį dievišką pašaukimą, Dievo nelaikote svarbiausiu? [...] Mūsų mamos Dievą laiko svarbiausiu tuomet, kai savo aukščiausią misiją vykdo tarp savo namų sienų.

Vaikai, ar meldžiatės už savo tėvelius? Ar stengiatės palaikyti juos jų kilniuose darbuose? Jie, kaip ir jūs, darys klaidų, tačiau jūsų gyvenime jie turi atlikti dievišką misiją. Ar padėsite jiems ją atlikti? Ar, jiems pasenus, jų vardui suteiksite garbės, būsite jiems paguoda ir parama?

Jei kas nors nori, kad susituoktumėte ne šventykloje, tai kam stengsitės įtikti – Dievui ar mirtingam žmogui? Jei stengsitės susituokti šventykloje, tai ne tik įtiksite Viešpačiui, bet ir palaiminsite kitą pusę. Kodėl? Nes tas žmogus arba taps vertas įžengti į šventyklą – tai ir bus palaiminimas, – arba jis jus paliks – tai irgi gali būti palaiminimas, nes nė vienas iš jūsų nenorėtų netolygaus jungo (Žr. 2 Korintiečiams 6:14).

Turėtumėte būti verti lankytis šventykloje. Tada žinosite, kad nėra jūsų verto žmogaus, su kuriuo tuoktumėtės už šventyklos ribų. Jei toks žmogus yra vertas jūsų, jis padarys viską, kad ir jis galėtų susituokti šventykloje.⁸

Kai pasirenkame ir Dievą laikome svarbiausiu gyvenime, tai būname gausiai Jo laiminami.

Tie vyrai ir moterys, kurie patiki savo gyvenimus Dievui, ne-trunka suprasti, kad Jis jų gyvenime gali nuveikti daug daugiau, nei jie patys gali. Jis sustiprins jų džiaugsmą, padės matyti pasaulį aiškiau, atgaivins protą, sustiprins raumenis, pakylės sielą, padaugins palaiminimus, suteiks daugiau progų, nuramins sielą, suras draugų ir išlies ramybę bei taiką. Kas tik atiduos savo gyvenimą Dievo tarnystei, tas suras amžinąjį gyvenimą.⁹

Dievas liepė Abraomui paaukoti Izaoką. Jei Abraomas būtų Izaoką mylėjęs labiau už Dievą, ar jis būtų sutikęs? Viešpats Doktrinoje ir Sandorose nurodo, kad Abraomas su Izaoku dabar yra dievai (žr. DS 132:37). Jie buvo pasiryžę aukoti ir būti paaukoti, kaip to reikalavo Dievas. Jie vienas kitą stipriau myli ir labiau gerbia dėl to, kad abu buvo pasiryžę Dievą laikyti svarbiausiu.

Mormono Knyga moko, kad „visame kame būtinai turi būti priešingybė“ (2 Nefio 2:11) – taip ir yra. Priešingybė leidžia rinktis, o pasirinkimas atneša pasekmes – tiek geras, tiek blogas.

Mormono Knygoje aiškinama, kad žmonės yra „laisvi pasirinkti laisvę ir amžinąjį gyvenimą per didįjį visų žmonių Tarpininką arba pasirinkti nelaisvę ir mirtį, sulig velnio nelaisve ir galia“ (2 Nefio 2:27).

Dievas mus myli, o velnias – nekenčia. Dievas nori, kad mes turėtume džiaugsmo pilnatvę, kaip ir Jis. Velnias nori, kad būtume nelaimingi, kaip ir jis. Dievas mums duoda įsakymus, kad būtume laiminami. Velnias nori, kad tuos įsakymus laužytume ir būtume prakeikti.

Kasdien ir nuolatos savo troškimais, mintimis ir veiksmais renkamės, ar norime būti laiminami ar keikiami, laimingi ar nelaimingi. Vienas iš gyvenimo išbandymų yra tai, kad ne iš karto būname visiškai palaiminami už teisumą ar prakeikiami už nelabumą. Kad tai nutiks – abejonių nėra, bet dažnai reikia palaukti, kaip tai nutiko Jobui ir Juozapui.

Taip laukdami nelabieji mano, kad išsisuks. Mormono Knyga moko, kad „kurį laiką [nelabieji] džiaugiasi savo darbais, bet neilgai trukus ateina pabaiga, ir jie nukertami ir įmetami į ugnį, iš kur nebegalima sugrįžti“ (3 Nefio 27:11).

Per šį bandomąjį laiką teisieji turi toliau mylėti Dievą, tikėti Jo pažadais, būti kantrūs ir užtikrinti, kaip vienas poetas pasakė, kad „tie, kurie dirba Dievo darbą, gaus Dievo atlygį.“ [...]

Liudiju, kad Dievo atlygis yra pats geriausias atlygis, kokį bežino šis ar bet kuris kitas pasaulis. Visu gausumu jį gauna tik tie, kas myli Viešpatį ir laiko Jį pačiu svarbiausiu savo gyvenime.

Didysis šio gyvenimo išbandymas yra paklusnumas Dievui.

Didžioji šio gyvenimo užduotis yra sužinoti Viešpaties valią ir tada ją vykdyti.

Didysis šio gyvenimo įsakymas yra „mylėk Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis“ (Morkaus 12:30).

Telaimina mus Dievas, kad pirmąjį įsakymą laikytume pirmu ir dėl to turėtume ramybę šiame bei amžinajame gyvenime su džiaugsmo pilnatve ateisiančiame gyvenime.¹⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- 1 poskyryje Prezidentas Bensonas moko apie „pirmąjį ir didžiausią įsakymą“ (Mato 22:38). Kodėl, jūsų manymu, šį įsakymą turėtume laikyti svarbiausiu įsakymu? Ką manote apie tai, kaip Prezidentas Bensonas tikrąją Kristaus meilę susiejo su šiuo įsakymu?
- Ką jums reikšia „Dievą laikyti svarbiausiu“? (Kelis pavyzdžius rasite 2 poskyryje.) Ar esate pastebėję, kad jei pirmiau iškeliamo Dievą, tai „visi kiti dalykai arba atsiduria savo vietose, arba iškrenta iš mūsų gyvenimų“?
- Apmąstykite Prezidento Bensoną pažadus tiems, kurie „patiki savo gyvenimus Dievui“ (3 poskyris). Kokius matėte pavyzdžius žmonių, patikėjusių savo gyvenimus Dievui? Kaip Dievas tuos žmones padarė geresnius, nei jie patys būtų tapę?

Susijusios Raštų eilutės

Jozuės 24:14–15; Mato 6:33; 7:21; Jono 14:15, 21–24; 17:3; 1 Korintiečiams 2:9; 1 Nefio 3:7; Moronio 10:32

Pagalba mokytojui

„Žiūrėkite, kad nemanytumėte, jog esate „tikrasis mokytojas“. Tai rimta klaida. [...] Būkite atsargūs, kad netrukdytumėte. Pagrindinis mokytojo vaidmuo yra pasiruošti taip, kad žmonės įgytų dvasinės patirties bendraudami su Viešpačiu“ (Gene R. Cook, *Teaching, No Greater Call* [1999], 41).

Išnašos

1. *Descendants of the George T. Benson Jr. Family* (1968), n. p.
2. Merlo J. Pusey, "Ezra Taft Benson: A Living Witness for Christ," *Improvement Era*, Apr. 1956, 269.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 344.
4. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 313.
5. Iš Conference Report, Apr. 1988, 3; taip pat žr. *Ensign*, May 1988, 4.
6. "Godly Characteristics of the Master," *Ensign*, Nov. 1986, 47–48.
7. Iš Conference Report, Apr. 1988, 3; taip pat žr. *Ensign*, May 1988, 4.
8. Iš Conference Report, Apr. 1988, 3–5; taip pat žr. *Ensign*, May 1988, 4–6.
9. "Jesus Christ—Gifts and Expectations," *Ensign*, Dec. 1988, 4.
10. Iš Conference Report, Apr. 1988, 5–6; taip pat žr. *Ensign*, May 1988, 6; eilutė iš Denis A. McCarthy eilėraščio, kurį citavo Ralph S. Cushman, *The Message of Stewardship* (1922), 191.

„Jei norime tapti šventesni – labiau patikti Dievui – niekas neatstos maldos“

Visada melskis

„Noriu nuolankiai visus paraginti [...] per maldą palaikyti artimus ryšius su mūsų Tėvu danguje.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

„Visą savo gyvenimą nieko labiau nevertinau, kaip patarimą kliautis malda, – sakė Prezidentas Ezra Taftas Bensonas. – Ji tapo neatsiejama mano esybės dalimi, inkaru, nuolatiniu stiprybės šaltiniu ir dieviškų dalykų pažinimo pagrindu.

„Atmink, kad ir ką darytum, kad ir kur būtum – niekada nesi vienas, – toks buvo mano tėvo patarimas, kai buvau mažas. – Mūsų Dangiškasis Tėvas visada yra šalia. Per maldą gali su juo bendrauti ir sulaukti Jo pagalbos.“ Paaiškėjo, kad šis patarimas tikrai veikė. Ačiū Dievui, kad galime pasiekti šią nematomą galią, nes be jos nė vienas žmogus negali būti toks geras, koks galėtų būti.“¹

Šiuo patarimu Prezidentas Bensonas sekė visais savo gyvenimo atžvilgiais. Po paskyrimo tarnauti Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretoriumi jis „pamaldžiai ir kruopščiai“ rinkosi grupelę žmonių, su kuriais darbuosis, „prašydamas Dievo suteikti [jam] įžvalgos dvasios“.² Savo pirmajame susirinkime jis paklausė, „ar niekas neprieštarautų, jei susirinkimai būtų pradedami su malda. Niekas neprieštaravo. Ir taip buvo įvesta tokia tvarka, kurios [jis] laikėsi aštuonerius metus. Jis kvietė kiekvieną savo personalo darbuotoją pakaitomis sukalbėti pradžios maldą.“³ Jo bendradarbiams ši tvarka ilgainiui ėmė patikti, nors galbūt iš pradžių jie jautėsi nelabai patogiai. Vienas iš personalo darbuotojų vėliau pripažino, kad kai kurie iš tų žmonių nebuvo meldęsi nuo pat savo vaikystės. Jis kalbėjo: „Mes užsikirsdavome ir mums pritrūkdavo žodžių. Tačiau viršininkas [Prezidentas Bensonas] niekada neparodydavo, kad tai pastebi. O po kelių tokių bandymų visi apsirato. Ar tai padėjo? Na, manau, kad kai taip pradedamas susirinkimas, tai žmonės būna mažiau linkę išdidžiai laikytis tik savo

nuomonės. Palyginti greitai priedavome prie bendros nuomonės, kas *privalo* būti padaryta konkrečiu atveju.“⁴

Prezidento Bensono broliams Pirmojoje Prezidentūroje ir Dvylikos Apaštalų Kvorume taip pat buvo naudingas toks jo pamaldumas. Prezidentas Gordonas B. Hinklis, tarnavęs Prezidento Bensono pirmuoju patarėju Pirmojoje Prezidentūroje, pasakė:

„Atsiklaupiau su juo ir klausiausi jo maldos.

Jo maldos buvo visada įdomios. Beveik be išimties didžiąją jo maldų dalį sudarydavo padėkos. Jis prašydavo visai nedaug. Tačiau reikšdavo padėką už daug ką.

Jis dėkodavo Viešpačiui už gyvenimą, už šeimą, už Evangeliją, už tikėjimą, už saulę ir lietu, gamtos dosnumą bei už žmogaus įgimtą laisvės troškimą. Jis dėkodavo Viešpačiui už draugus ir bendradarbius. Jis reikšdavo meilę Gelbėtojui ir dėkingumą už Jo apmokančią auką. Jis dėkodavo Viešpačiui už galimybę tarnauti žmonėms.“⁵

Prezidentas Bensonas ir jo žmona Flora pastatė namus, kuriuose meldėsi visi – asmeniškai ir bendrai. Jų sūnus Markas pastebėjo: „Kai tėtis atsiklaupdavo melstis, jis niekur neskubėdavo. Jo žodžiai būdavo prasmingi. Buvo akivaizdu, kad jis bendravo su mūsų Tėvu danguje.“⁶ Prezidentas ir sesuo Bensonai savo vaikus mokė melstis, kai reikia asmeninio patarimo ir stiprybės, o taip pat melstis vienam už kitą. Kartą viena šeimos draugė, kartu su Bensonais apsilankiusi vienoje iš visuotinės konferencijos sesijų, papasakojo apie tokių mokymų poveikį. Ji rašė:

„Vieną balandžio dieną [...] atradau vieną iš visuotinio įgalotinio stiprybės šaltinių.

Sėdėjau kartu su šešiais vyresniojo Ezros Tafto Bensono vaikais, kurių vienas buvo mano kambario draugas koledže. Mano dėmesį patraukė Prezidentas [Deividas O.] Makėjus, kuris atsistojo ir pranešė apie kitą kalbėtoją. Su pagarba žiūrėjau į vyresnįjį Bensoną (jo dar nebuvau sutikusi), žengiantį link mikrofono. Jis buvo stambus vyras, daugiau nei 183 cm ūgio. Tarptautiniu mastu jis buvo žinomas kaip Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretorius ir ypatingas Kristaus liudytojas; jis atrodė romus ir užtikrintas, nes kalbėjo daugeliui žmonių visame pasaulyje. Staiga mano ranką palietė kita ranka.

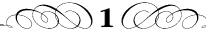
Maža mergaitė prisiglaudė prie manęs ir paskubomis sušnibždėjo: „Pasimelsk už tėtuką.“

Kiek sutrikusi pamaniau: „Ši žinutė yra perduodama iš lūpų į lūpas per visą eilę, tad turiu ją perduoti kitam. Ar turėčiau sakyti, pasimelsk už vyresnįjį Bensoną? Gal turėčiau sakyti, tau reiktų pasimelsti už savo tėvą? Jausdama skubų poreikį veikti, pasilenkiau ir tiesiog sušnibždėjau: „Pasimelsk už tėvelį.“

Stebėjau, kaip tas sušnibždėjimas nukeliavo per eilę prie pat sėdinčios sesers Benson, kuri jau buvo nuleidusi galvą. [...]

Bėgant metams visuotinės konferencijos ateidavo ir praeidavo, ir kaskart, kai Prezidentas Bensonas pakildavo kalbėti, aš pagalvodavau: „Jo vaikai, išsibarstę po visą žemyną, dabar susivienija maldoje už savo tėtį.“⁷

Ezros Tafto Bensono mokymai

Jėzus Kristus mokė, kad melstis turėtume visada.

Savo tarnystės žemėje metu Jėzus mus mokė, kaip melstis:

„Todėl melskitės taip: „Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas tavo vardas,

teateinie tavo karalystė, teesie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.

Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien

ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.

Ir neleisk mūsų gundyti, bet gelbėk mus nuo pikto. Nes tavo yra valdžia ir galybė, ir garbė per amžius. Amen“ (Mato 6:9–13).

Toliau jis nurodė: „Reikia visuomet melstis ir nepaliauti“ (Luko 18:1).

Jis pasakė: „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą“ (Mato 26:41).

Šiame Evangelijos laikotarpyje jis įspėjo: „Visada melskis, kad tas nelabasis neturėtų galios tavyje ir nepajudintų tavęs iš tavo vietos“ (DS 93:49).

Džozefui Smitui Gelbėtojas pareiškė: „Niekuo žmogus neįžeidžia Dievo, arba jo rūstybė neužsidega prieš nieką kitą, kaip tik prieš tuos, kurie nepripažįsta visame jo rankos ir nepaklūsta jo įsakymams“ (DS 59:21).

Turime tokį prisikėlusio ir Vakarų pusrutulyje nefitams tarnavusio Viešpaties nurodymą: „Privalote nuolat budėti ir melstis, kad kartais jūsų nesugundytų velnias ir nenusivestų nelaisvėn. [...]

Privalote nuolat budėti ir melstis, kad nepatektumėte į pagundą; nes Šėtonas trokšta užvaldyti jus, idant galėtų sijoti jus kaip kviečius.

Todėl privalote visuomet melstis Tėvui mano vardu;

Ir ko tik prašysite Tėvą mano vardu, kas teisinga, tikėdami, kad gausite, štai, tai bus jums duota“ (3 Nef 18:15, 18–20).⁸

Jei norime tapti šventesni – labiau patikti Dievui – niekas neatstos maldos. Tad maldauju jus, kad maldai – kasdieninei maldai, slapta maldai – savo gyvenime skirtumėte daugiausiai vietos. Be jos tenepraeina nė viena diena. Per visą pasaulio istoriją vyrų ir moterų, visam laikui pakeitusių žmonių ir tautų likimus, bendravimas su Visagaliu buvo stiprybės, įkvėpimo ir nušvitimo šaltinis.⁹

2

Kartu besimeldžiančios šeimos yra palaimintos stipresniais meilės ir dangiškos ramybės ryšiais.

Viešpats nurodo, kad tėvų pareiga yra mokyti savo vaikus melstis [žr. DS 68:28]. Tai reiškia ne tik slapta maldas. Esu tikras, kad tai reiškia mokyti pavyzdžiu per šeimos maldas. Mums reikia tos pašventinančios įtakos, ateinančios per garbinimą namuose – maldą su šeima.¹⁰

Mums, šeimoms, reikia kartu suklausti šeimos maldai tiek vakare, tiek ir ryte. Vien kelių maisto laiminimo žodžių, kai kada tampančių tradiciniais, tikrai nepakanka. Turime atsiklausti ant kelių su malda ir dėkingumu.¹¹

Malda buvo ir visada yra mūsų šeimos veiklų stiprybės inkaras ir pamokymų šaltinis. Pamenu, kai mūsų vaikai dar buvo maži, mes atsiklaupdavome prie jų lovų ir padėdavome jiems sukalbėti maldeles, o vėliau vyresni broliai ir seserys padėdavo jaunesniems. Mes su šeima meldavomės vakarais ir rytais, suteikdavome vaikams

„Mums reikia [...] pašventinančios įtakos, ateinančios per [...] maldą su šeima“

galimybių melstis, o taip pat meldavomės iškilus ypatingoms problemoms. Pavyzdžiui, šeimos maldoje būdavo minimi vaikai ir jų užduotys [Bažnyčioje]. [...] Prašydavome pagalbos, kai kuris nors mūsų vaikas mokykloje turėdavo laikyti sunkų egzaminą. Ypatin-gas dėmesys buvo skiriamas išvykusiems šeimos nariams. [...] Tokie ypatingi paminėjimai per šeimos maldas suteikdavo pasitikėjimo, tikrumo ir stiprybės tiems šeimos nariams, kuriems kildavo sunkių problemų ar kurie turėdavo kokių nors užduočių.¹²

Per dieną kilę nesutarimai bei pykčiai išnykdavo šeimai kartu susirinkus prie dangaus sosto. Sustiprėdavo vienybė. Vėl užsimegz-davo meilės ir prierašumo ryšiai ir stodavo dangaus ramybė.

Tokiuose namuose šeimynos nariai slapta meldžiasi vakarais ir rytais. Per maldą pasikvietus dangaus malonę yra drąsiai sprendžia-mos asmeninės ir šeimos problemos. Kai vakare susiruošę papramo-gauti jaunuoliai dalyvauja tokioje šeimyninėje dvasinėje valandėlėje,

jie atsikrato piktų kėslių. Iškilus kokioms nors patrauklioms pagundoms šie [jaunuoliai] grupėje bus varžančia jėga. Tėvai, kurie savo vaikus apsupa kasdieninės dvasinės valandėlės gryninančia įtaka, prisideda prie [...] namų saugumo.¹³

3

Galime tobulinti bendravimą su Dangiškuoju Tėvu.

Štai penki būdai, kaip galime tobulinti bendravimą su Dangiškuoju Tėvu:

1. *Turime dažnai melstis.* Turime pabūti vieni su Dangiškuoju Tėvu bent du ar tris kartus kiekvieną dieną – „tiek ryte, tiek vidurdienį, tiek ir vakare“ – kaip nurodyta Raštuose (Almos 34:21). Be to, mums pasakyta melstis visada (žr. 2 Nef 32:9; DS 88:126). Tai reiškia, kad iš visos širdies per maldą turėtume stengtis nuolat palaikyti ryšį su Dangiškuoju Tėvu (žr. Almos 34:27).

2. *Turime susirasti vietą, tinkamą meditacijai ir maldai.* Esame įspėti, kad tai turėtume daryti „savo kambarėlyje ir savo slaptavietėje, ir savo tyruose“ (Almos 34:26). Kitaip sakant, toji vieta turėtų būti slapta, nepasiekiamą išoriniams trikdžiams (žr. 3 Nef 13:5–6).

3. *Turime pasiruošti maldai.* Jei nejaučiame noro melstis, tai turėtume melstis tol, kol tas noras atsiras. Turime būti nuolankūs (žr. DS 112:10). Turime melsti atleidimo ir malonės (žr. Almos 34:17–18). Turime atleisti visiems, kuriems jaučiame negerus jausmus (žr. Morkaus 11:25). Tačiau Raštai perspėja, kad mūsų maldos bus tuščios, jei „pavarysi[me] beturtį ir nuogą, neaplinkysi[me] ligoto ir prislėgto, ir turėdami neduosi[me] savo turto tiems, kurie skursta“ (Almos 34:28).

4. *Mūsų maldos turi būti prasmingos ir savalaikės.* Turime vengti vartoti tas pačias frazes kiekvienoje maldoje. Bet kuris iš mūsų įsižeistų, jei draugas mums kasdien kalbėtų tą patį, tarpusavio pokalbius laikytų nuobodybe ir nekantrautų sulaukti pabaigos vien tam, kad galėtų įsijungti televizorių ir mus pamiršti. [...]

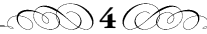
Dėl ko turime melstis? Turime melstis dėl darbo, dėl galios prieš mūsų priešus ir velnią, dėl savo ir aplinkinių gerovės. Turėtume tartis su Viešpačiu dėl visų sprendimų ir veiklų (žr. Almos 37:36–37). Turime būti pakankamai dėkingi, kad dėkotume už viską, ką turime

(žr. DS 59:21). Turime pripažinti Jo ranką visame kame. Nedėkingumas yra viena iš didžiausių mūsų nuodėmių.

Viešpats yra pareiškęs šių laikų apreiškime: „Ir tas, kuris viską priima su dėkingumu, bus padarytas šlovingas; ir šios žemės dalykai bus jam pridėti, netgi šimteriopai, taip, su kaupu“ (DS 78:19).

Turime prašyti to, ko mums reikia, ir turime būti atsargūs, kad neprašytume to, kas būtų mūsų pražūčiai (žr. Jokūbo laiško 4:3). Turime prašyti stiprybės įveikti savo problemas (žr. Almos 31:31–33). Turime melsti įkvėpimo ir sveikatos Bažnyčios Prezidentui, visuotiniams įgaliotiniams, savo kuolo prezidentui, savo vyskupui, savo kvorumo prezidentui, savo namų mokytojams, šeimos nariams ir savo šalies vadovams. Galima patarti ir daugiau, tačiau Šventosios Dvasios padedami žinosime, ko turėtume melsti (žr. Romiečiams 8:26–27).

5. *Jei maldoje ko nors paprašome, tai turime pareigą prisidėti prie to prašymo išpildymo.* Turime klausyti. Galbūt, kol dar klūpime ant kelių, Viešpats nori mums ką nors patarti.¹⁴

Dievas mūsų nepamiršta ir yra pasiruošęs atsakyti į mūsų maldas tuomet, kai imame Juo pasikliauti ir darome tai, kas teisu.

Maldoje slypi galia. Per maldą yra viskas įmanoma. Būtent per maldą šiame Evangelijos laikotarpyje buvo atverti dangūs. Keturiolikmečio berniuko malda Šventojoje giraitėje atvėrė naują Evangelijos laikotarpį ir berniukui Džozefui atvėrė regėjimą apie Tėvą ir Sūnų – pašlovintas dangiškas esybes [žr. Džozefas Smitas—Istorija 1:11–17].¹⁵

Mano broliai, seserys ir draugai, liudiju, kad Dievas tikrai išklauso ir atsako į maldas. Šiuo faktu niekada neabejojau. Kai buvau vaikas, pirmą kartą išmokęs melstis prie motinos kelių; paauglys; misisionierius užsienio šalyse; tėvas; Bažnyčios vadovas; valdžios tarnautojas – neabejodamas žinojau, kad visiems vyrams ir moterims yra įmanoma nuolankiai atsiklaupyti ir prisiliesti prie tos Nematomos Jėgos; įmanoma sulaukti atsakymo į maldas. Žmogus nėra vienas, ar bent jau neprivalo būti vienas. Malda atvers duris; malda pašalins kliūtis, malda susilpnins spaudimą; malda suteiks vidinės ramybės ir paguodos tuomet, kai būsite pervargę, jausite įtampą, spaudimą ar bus sunku. Dėkokite Dievui už maldą.¹⁶

Net išbandymo ir nerimo metu įmanoma suartėti su Viešpačiu, jausti Jo įtaką ir palaikančią galią – žmogus tikrai niekada nebus vienas, jei tik jis nusižemins prieš Visagalį. Esu dėkingas už tą liudijimą, už tą patikinimą.¹⁷

Iš asmeninės patirties žinau apie maldos efektyvumą ir galią. [...]

1946 metais Prezidentas Džordžas Albertas Smitas pavedė man nuvykti į karo nusiaubtą Europą, ten atkurti mūsų misijas nuo Norvegijos iki pat Pietų Afrikos ir parengti programą humanitarinei pagalbai teikti.

Londone įkūrėme būstinę. Tada iš anksto susitarėme su kariškiais žemyne. Vienas iš pirmųjų žmonių, su kuriuo norėjau susitikti, buvo amerikiečių pajėgų Europoje vadas. Jis tarnavo Frankfurte, Vokietijoje.

Atvykęs į Frankfurtą su porininku nuvykau užsiregistruoti į susitikimą su tuo generolu. Registratūroje darbuotojas pasakė: „Ponai, su generolu jums nebus galimybės susitikti dar kokias tris dienas. Jis labai užimtas ir jo darbotvarkė pilna susitarimų susitikti.“

Atsakiau: „Mums labai svarbu su juo pasimatyti ir negalime laukti taip ilgai. Jau rytoj turime būti Berlyne.“

Jis atsakė: „Atsiprašau.“

Išėjome iš pastato, įsėdome į savo automobilį, nusiėmėme kepurės ir ėmėme kartu melstis. Tada vėl sugrįžome į pastatą ir registratūroje pamatėme kitą darbuotoją. Generolo akivaizdoje atsidūrėme per mažiau nei penkiolika minučių. Meldėmės, kad galėtume su juo susitikti ir paliesti jo širdį, nes žinojome, kad bet kokia humanitarinė pagalba paskirstymui turėjo būti perduodama į kariuomenės rankas. Generolui paaiškinome, kad mūsų tikslas yra savo pačių humanitarinę pagalbą paskirstyti savo žmonėms per savo kanalus, taip pat dovanomis prisidėti prie visuotinio vaikų maitinimo.

Paaškinome apie gerovės programą ir kaip ji veikia. Galiausiai jis tarė: „Ką gi, ponai, eikite ir surinkite savo pagalbą; o kol surinksite, tai ir tvarka gali pasikeisti.“ Atsakėme: „Generole, pagalbą jau surinkome; ji visada yra paruošta. Per dvidešimt keturias valandas nuo mūsų pranešimo Pirmajai Prezidentūrai Solt Leik Sityje krovininiai

Vyresnysis Ezra Taftas Bensonas su savo porininkais meldė patarimo, kaip po Antrojo pasaulinio karo suteikti humanitarinę pagalbą

automobiliai su pagalba ims judėti link Vokietijos. Turime daug sandėlių, pilnų būtiniausių prekių.“

Tada jis atsakė: „Nesu dar matęs tokių toliaregiškų žmonių.“ Jo širdis buvo paliesta, o to ir meldėme. Prieš išeidami iš kabineto dar gavome rašytinį leidimą patiems dalinti savo pagalbą savo žmonėms per savus kanalus.

Tikras pasitenkinimas sielai yra žinoti, kad Dievui mes rūpime ir kad Jis yra pasiruošęs atsakyti tuomet, kai imame Juo kliautis ir daryti, kas teisu. Pasikliaujantys Visagaliu vyrai ir moterys, nesivaržantys nuolankiai per maldą ieškoti patarimo, neturi pagrindo bijoti. Nors būsime persekiojami ir patirsime nesėkmes, tačiau maldoje galime surasti nusiramimą, kadangi Dievas sielai kalbės ramybę. Toji ramybė, toji romumo dvasia yra didžiausias palaiminimas gyvenime.

Kai buvau Aaronu kunigystę turintis berniukas, išmokau šį nedidelį eilėrašį apie maldą. Vis dar pamenu jį:

*Nežinau kokiū būdu,
Bet žinau, kad Dievas į maldas atsako.
Žinau, kad Jis pažadėjo
Visada išklaudyti maldas,
Ir į jas atsakyti anksčiau ar vėliau.
Tad aš meldžiuosi ir ramiai laikiu.
Nežinau, ar toji laukiama palaima
Išsilies tokiu būdu, kaip aš manau;
Bet palieku Jam vienam savo maldas,
Nes Jo valia išmintingesnė nei manoji,
Tikiu, kad jis patenkins mano norus,
Arba atsiųs atsakymą, kuris labiau palaimins.*

[...] Mano mylimi broliai ir seserys, liudiju jums, kad Dievas yra gyvas. Jis nėra miręs. [...] Liudiju, kad danguje yra Dievas, kuris klausosi maldų ir į jas atsako. Žinau, kad tai yra tiesa. Noriu nuolankiai visus paraginti [...] per maldą palaikyti artimus ryšius su mūsų Tėvu danguje. Šiame Evangelijos laikotarpyje dar niekada nebuvo didesnio maldos poreikio. Kad visuomet pasikliautume Dangiškuoju Tėvu ir sąmoningai pasistengtume tobulinti savo bendravimą su Juo – to širdingai meldžiu.¹⁸

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas sakė, kad „be [asmeninės maldos] tenepreina nė viena diena“ (1 poskyris). Kaip asmeninė malda yra jus palaiminusi?
- 2 poskyryje Prezidentas Bensonas pamini kelis palaiminimus, tenkančius kartu reguliariai besimeldžiančioms šeimoms. Ar kada esate matę, kaip šeimos malda atneša tokius palaiminimus? Ką galime padaryti, kad šeimos maldai atiduotume pirmenybę?
- Peržiūrėkite 3 poskyryje pateiktus penkis Prezidento Bensono pasiūlymus. Kaip kiekvienas tų pasiūlymų gali mums padėti „tobulinti bendravimą su Dangiškuoju Tėvu“? Pamažtykite, ką padarysite, kad pasinaudotumėte šiuo patarimu.

- Kaip 4 poskyryje esantys Prezidento Bensono žodžiai galėtų padėti abejojantiems maldos galia? Kokius liudijimo žodžius galėtumėte pridėti prie Prezidento Bensono liudijimo?

Susijusios Raštų eilutės

Jokūbo laiško 1:5–6; Enoso 1:1–8; 3 Nefio 14:7–8; DS 10:5; 19:38; 88:63

Pagalba studijuojant

Principas – tai tiesa, padedanti priimti sprendimus ir veikti. „Skaitydami klauskite savęs: „Kokio Evangelijos principo mokoma šioje pastraipoje? Kaip jį galiu pritaikyti savo gyvenime?“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 17.)

Išnašos

1. “Prayer,” *Ensign*, May 1977, 32.
2. *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), 31.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 268.
4. Cituojama iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 268.
5. Gordon B. Hinckley, “Farewell to a Prophet,” *Ensign*, July 1994, 40.
6. Cituojama iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 140.
7. Elaine S. McKay, “Pray for Dad,” *New Era*, June 1975, 33.
8. “Pray Always,” *Ensign*, Feb. 1990, 2.
9. Iš Conference Report, Apr. 1966, 131.
10. Iš Conference Report, Oct. 1947, 24.
11. Iš Conference Report, Oct. 1950, 147.
12. “Family Joys,” *New Era*, Jan. 1973, 4.
13. Iš Conference Report, Apr. 1949, 197–98.
14. “Pray Always,” 2, 4.
15. Iš Conference Report, Oct. 1956, 108.
16. Iš Conference Report, Oct. 1956, 104.
17. Iš Conference Report, Apr. 1953, 39.
18. “Prayer,” 33–34; eilėraščio pavadinimas “Prayer”, aut. Eliza M. Hickok, cituota iš *Best Loved Religious Poems*, ed. James Gilchrist Lawson (1933), 160.

Ikimirtingasis Jėzus Kristus sekė Dangiškojo Tėvo išgelbėjimo planu, išsaugojusiu mūsų pasirinkimo laisvę

Pasirinkimo laisvė yra amžinas principas

*„Valios laisvė visiems mums buvo suteikta
tam, kad darytume svarbius sprendimus,
susijusius su mūsų išgelbėjimu. Tie sprendimai
nulemia mūsų laimę amžinybėje.“*

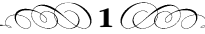
Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Gyvendamas ir dirbdamas ūkyje Ezra Taftas Bensonas sužinojo apie gerų sprendimų pasekmes. Jis prisimena: „Užaugau tikėdamas, kad ryžtas ir gebėjimas dirbti yra pagrindinė sėkmingo ūkininkavimo sudedamoji dalis. Sunkus, prasmingas darbas yra esminis dalykas. Dirbk taip ir sėkmė tave tikrai lydės.“¹ Dar būdamas jaunas Ezra suprato, kad jis ir jo šeima turės daugiau maisto, jei jie rūpinsis savo daržu. Jis suprato, kad jei jis nori prisidėti prie šeimos turimo pieno verslo sėkmės, tai turi pasiryžti kasdien anksti keltis iš lovos ir melžti karves.² Jis pastebėjo, kad kai nusprendavo dirbti sunkiai, tai vietiniai ūkininkai jį samdydavo retinti burokų ir krauti šieno.³ Jis matė, kad išbandymai ateina net ištikimiesiems, tačiau jis matė ir tai, kad paskiri žmonės ir šeimos gali į išbandymus reaguoti tokiu būdu, kuris padėtų jiems būti laimingesniems ir sėkmingesniems.⁴

Kai kurias jaunojo Ezros Tafto Bensono gerų sprendimų pasekmes būdavo galima pamatuoti primelžtais bidonais, šieno prikrautais sunkvežimiais ir dosniu atlygiu už sunkų visos dienos darbą. Kitas pasekmes būdavo sunkiau pamatuoti, tačiau jos buvo ilgaamžiškesnės. Pavyzdžiui, stebėdamas savo tėvus jis matė džiaugsmą, ramybę ir stiprybę, kylančią, kai šeimos nariai pasirenka būti ištikimi vienas kitam ir Viešpačiui.⁵ Jis suprato, kad pjūties įstatymas – „ką žmogus sėja, tą ir pjaus“ (Galatams 6:7) – taikomas tiek dvasiniams siekiams, tiek fiziniam darbui.

Remdamasis tokia patirtimi, Prezidentas Ezra Taftas Bensonas pastarųjų dienų šventiesiems ir kitiems primindavo apie valios laisvės svarbą – laisvę „pasirinkti savo paties kelią“.⁶ Jo mokymai apie valios laisvės principą neapsiribodavo vien priminimu „rinktis tarp gėrio ir blogio“.⁷ Apie valios laisvę jis kalbėjo kaip apie gebėjimą „priimti svarbius sprendimus, susijusius su mūsų išgelbėjimu“, kurie „turės įtakos mūsų laimei amžinybėje“.⁸ Pastarųjų dienų šventuosius ir kitus jis skatindavo valios laisve naudotis „veikiant patiems“, nelaukiant, kol jiems visur bus įsakyta.⁹ Jis sakė, kad valios laisvės principas „yra lyg aukso gija, bėganti per visą Viešpaties Evangelijos planą Jo vaikų palaiminimui“.¹⁰

Ezros Tafto Bensono mokymai

Valios laisvė – laisvė rinktis – yra Dievo duotas amžinas principas.

Liudiju, kad esame dvasiniai mylinčio Dievo, mūsų Dangiškojo Tėvo, palikuonys (žr. ApD 17:29; 1 Nef 17:36). Jis turi nuostabų išgelbėjimo planą, pagal kurį Jo vaikai gali tapti tokie tobuli kaip Jis ir įgyti tokią džiaugsmo pilnatvę, kuria mėgaujasi ir Jis (žr. 1 Nef 10:18; 2 Nef 2:25; Almos 24:14; 34:9; 3 Nef 12:48; 28:10).

Liudiju, kad ikimirtingojoje būsenoje mūsų dvasinis Vyresnysis Brolis, pats Jėzus Kristus, buvo iš anksto išventintas tapti mūsų Gelbėtoju Tėvo išgelbėjimo plane (žr. Mozijo 4:6–7; Almos 34:9). Jis yra mūsų išgelbėjimo vadas ir vienintelis būdas, kaip galime sugrįžti pas savo Tėvą danguje ir įgyti džiaugsmo pilnatvę (žr. Hebrajams 2:10; Mozijo 3:17; Almos 38:9).

Liudiju, kad Liuciferis taip pat dalyvavo dangaus taryboje. Jis siekė sunaikinti žmogaus valios laisvę. Jis maištavo (žr. Mozės 4:3). Danguje kilo karas, o trečdalis pulkų buvo numesti į žemę ir jiems nesuteikti kūnai (žr. Apr 12:7–9; DS 29:36–37). Liuciferis yra teisumo priešas ir siekia, kad visa žmonija būtų nelaiminga (žr. 2 Nef 2:18, 27; Mozijo 4:14).¹¹

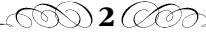
Esminis klausimas toje ikimirtingoje taryboje buvo toks: ar Dievo vaikams renkantis eisimą kelią, gerą ar blogą, valios laisve leisti naudotis nekliudomai, ar reikia naudoti prievartą ir spaudimą būti

paklusniems? Kristus ir visi Jo pasekėjai balsavo už ankstesnį siūlymą – pasirinkimo laisvę; Šėtonas balsavo už pastarąjį siūlymą – prievartą ir spaudimą.¹²

Raštuose aiškiai parašyta, kad danguje kilo didelis karas, nesutarimas dėl laisvės, pasirinkimo teisės principo (žr. Mozės 4:1–4; DS 29:36–38; 76:25–27; Apr 12:7–9).¹³

Dėl šios problemos danguje kilęs karas dar nepasibaigė. Konfliktas tęsiasi mirtingojo gyvenimo kovos lauke.¹⁴

Laisvė rinktis yra Dievo duotas amžinas principas. Šis didysis laisvės planas yra Evangelijos planas. Jame nėra jokios prievartos; jokio spaudimo, jokio bauginimo. Žmogus yra laisvas rinktis priimti Evangeliją ar ją atmesti. Jis gali priimti ją ir po to atsakyti gyventi pagal ją, arba jis gali priimti ir gyventi pagal ją iki galo. Tačiau Dievas niekada nevers mūsų gyventi pagal Evangeliją. Per Savo tarnus jis tik įtikinės. Jis pasišauks mus, nukreips mus, įtikins ir padrąsins, palaimins, jei atsiliepsime, – tačiau Jis niekada nedarys spaudimo žmogiškam protui (žr. *Hymns*, 1985, no. 240).¹⁵

Šis gyvenimas yra bandomasis laikotarpis, kuriame esame laisvi rinktis tarp gėrio ir blogio.

Abraomui buvo parodyti dvasiniai mūsų Dangiškojo Tėvo vaikai, dar neatėję į šią žemę. Taip pat jam buvo parodytas šios žemės sukūrimas, kai Viešpats tarė jam: „Ir tuo išmėginsime juos, kad pamatytumė, ar jie darys viską, ką Viešpats, jų Dievas, jiems įsakys“ (Abraomo 3:25). Šiuose dieviškuose žodžiuose taip pat įkūnyta pasirinkimo laisvė.¹⁶

Šis gyvenimas yra išbandymas: išbandymas, kurio metu turime išbandyti savo charakterį; išbandymas su amžinomis pasekmėmis. Tad dabar yra mūsų laikas ir sezonas – visos kartos turėjo savo laiką ir sezoną – mokytis savo pareigų ir jas vykdyti.¹⁷

Tai, kad Viešpačiui nepatinka nelabumas yra tiesa. Tai, kad Jis trokšta, jog jo nebūtų, irgi yra tiesa. Tai, kad Jis padės nelabumui besipriešinantiesiems yra tiesa. Tačiau tai, kad Jis leidžia nelabumui pasireikšti per Savo vaikus čia, mirtingame gyvenime, įrodo, jog Jis suteikė jiems laisvę rinktis ir Sau pasiliko teisę į jų paskutinį teismą.¹⁸

Nėra tokio blogio, kurio [Jėzus Kristus] negalėtų pašalinti. Viskas yra Jo rankose. Ši žemė yra Jo teisėtos valdos. Tačiau Jis netrukdo pasireikšti blogiui todėl, kad galėtume rinktis tarp gėrio ir blogio.¹⁹

Gyvenimas žmogaus amžinojoje egzistencijoje yra bandomasis laikotarpis, kurio metu žmogui suteikiama [...] teisė rinktis tarp gėrio ir blogio. [...] Su tais pasirinkimais susijusios didžios pasekmės – ne tik šiame gyvenime, bet, daug svarbiau, kitame gyvenime. Egzistuoja ribos, kurių Šėtonas negali peržengti. Suvaržytas tų ribų jis šiuo metu gali pasiūlyti neteisių alternatyvų teisiems Dievo principams, ir taip leidžiama žmogui rinktis tarp gėrio ir blogio – tas pasirinkimas nulems, kokią vietą žmonės užims kitame gyvenime.²⁰

3

Valios laisve vadovaujamės priimdami tokius sprendimus, kurie lems mūsų laimę dabar ir visą amžinybę.

Dievas jus myli lygiai taip pat, kaip Jis myli kiekvieną Savo vaiką; Jo troškimas, tikslas ir šlovė yra tai, kad grįžtumėte pas Jį tyri ir nesusitepę, įrodę savo vertumą amžinajam džiaugsmui Jo akivaizdoje.

Jūs rūpите Tėvui danguje. Jis davė jums įsakymus, kad vestų ir auklėtų jus. Jis taip pat jums davė asmeninę valios laisvę – pasirinkimo laisvę – kad pamatytų, ar darysite viską, ką Jis jums įsakys (Abraomo 3:25). Jo karalystė čia žemėje yra gerai suorganizuota, o jūsų vadovai yra pasišventę jums padėti. Žinokite, kad mes jus stipriai mylime, rūpinamės ir meldžiamės už jus.

Šėtonui jūs irgi rūpите. Jis yra pasiryžęs jus sunaikinti. Jis jūsų neauklėja įsakymais, bet siūlo laisvę „daryti, kas patinka“. [...] Šėtono siūloma programa vadinasi „žaisk dabar, o sumokėk vėliau“. Jis siekia, „kad visi žmonės būtų nelaimingi kaip jis pats“ [žr. 2 Nef 2:27]. Viešpaties programa siūlo laimę dabar ir džiaugsmą amžinybėje per gyvenimą pagal Evangeliją.²¹

Galime laisvai rinktis, bet negalime keisti to pasirinkimo pasekmių.²²

Akivaizdu, kad tikėjimas nebūtų galutinai išbandytas, jei visą savo atlygį gautume iš karto po kiekvieno gero poelgio, arba iš karto susilauktume atpildo už kiekvieną nuodėmę. Tačiau nėra abejonių, kad kiekvienam ateis atpildo laikas.²³

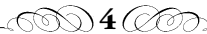
Nors žmogus laikinai mėgausis nuodėme, galutinis rezultatas bus nelaimingumas. „Nelabumas niekada nebuvo laimė“ (Almos 41:10). Nuodėmė sukuria disharmoniją su Dievu ir liūdina dvasią. Todėl žmogui būtų pravartu pasitikrinti, ar jis yra daroje su visais Dievo įstatymais. Kiekvieno įstatymo laikymasis atneša tam tikrus palaiminimus. Kiekvienas nusižengimas įstatymui atneša tam tikras bausmes. Tie, kas yra sunkiai prislėgti nevilties, turėtų ateiti pas Viešpatį, nes jo jungas yra švelnus ir jo našta yra lengva (žr. Mato 11:28–30).²⁴

Didžiausias kiekvieno gyvenimo tikslas yra sprendimų priėmimas. Nors viena didžiausių Dievo dovanų žmogui yra [...] teisė rinktis, jis taip pat įpareigojo žmogų rinktis atsakingai. [...] Savo gyvenimą nukreipiame arba į sėkmę, arba į nesėkmę. Galime rinktis ne tik savo galutinius tikslus, bet daugeliu atvejų patys galime nuspręsti, kokiomis priemonėmis tų tikslų sieksime, o mūsų atkaklumas ar jo trūkumas nulems, kaip greitai tuos tikslus pasieksime. Tai pareikalauš asmeninių pastangų ir jėgų, nebus apsieita ir be pasipriešinimo ar prieštaravimo.²⁵

Žmonijos ir visos civilizacijos likimas priklauso nuo to, ar žmogus savo valios laisvę panaudos savitvardai, ar rizikuos ignoruoti amžinuosius įstatymus ir pjaus atitinkamas pasekmes. Tad tikrosios šių laikų problemos yra ne ekonominės ar politinės. Jos yra dvasinės, tai reiškia, kad žmogus turi išmokti prisitaikyti prie tų įstatymų, kuriuos Dievas davė žmonijai.²⁶

Valios laisvė visiems mums buvo suteikta tam, kad darytume svarbius sprendimus, susijusius su mūsų išgelbėjimu. Tie sprendimai lemia mūsų laimę amžinybėje.²⁷

Mūsų sprendimai nulėmė tai, kas esame. Mūsų amžinoji lemtis bus nulemta tų sprendimų, kuriuos dar tik priimsime.²⁸

Lemiamos reikšmės sprendimams priimti būtinios pamaldžios pastangos.

Jei reikia priimti tinkamus, krisčioniškus, sprendimus, tai pirmiausia turime gyventi taip, kad galėtume pasiekti ir paliesti tą nematomą jėgą, be kurios joks žmogus neapsieis, jei norės priimti geriausią sprendimą.

Vienas iš didingiausių šio amžiaus sprendimų buvo, kai berniukas Džozefas Smitas nusprendė sekti Jokūbo patarimu: „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta. Tegul prašo tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojantis žmogus panašus į jūros bangas, varinėjamas ir blaškomas vėjo“ (Jokūbo laiško 1:5–6).

Nuo to sprendimo priklauso šio laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpio milijonų vyrų ir moterų išgelbėjimas! Turime nepamiršti, kad pavieniai žmonės yra svarbūs ir kad jų priimami sprendimai gali smarkiai paveikti kitų gyvenimus.²⁹

Viešpats pasakė: „Belskite, ir bus jums atidaryta“ (3 Nefio 14:7; Mato 7:7). Kitaip tariant, reikia mūsų pastangų.³⁰

Protingi sprendimai dažniausiai priimami per įdirbį, pastangas ir pasitelkus maldą. Viešpats, atsakydamas Oliveriui Kauderiui dėl jo nesėkmės darbe, aiškina: „Bet štai, aš sakau tau, jog tu turi iširti tai savo protu; tada turi manęs paklausti, ar tai teisinga; ir jeigu tai teisinga, aš padarysiu, kad tavo širdis tavyje degs; todėl tu pajusi, kad tai teisinga“ (DS 9:8).

Tad pradėkime nuo to, kad nuoširdus kreipimasis į Tėvą danguje ir tikėjimas, kad Jis atsakys į mūsų maldas, yra guodžiantis pagrin-das ir [sprendimų] pradžia. [...] Viešpats nesems vandens iš tuščio šulinio, tad turime atlikti savo dalį. Kartais bandymas priimti teisingą sprendimą pareikalauja daug pastangų, studijavimo ir kantrybės.³¹

Jei reikia priimti ypač svarbius sprendimus, tai su malda sujungtas pasninkas gali nukreipti link nepaprastų dvasinių įžvalgų.³²

5

Galime veikti savo nuožiūra, be to, Viešpats tikisi, kad gerus darbus darysime savo laisva valia.

1831 metais Viešpats Savo Bažnyčiai kalbėjo:

„Nes štai, nedera, kad aš visame įsakinėčiau; nes tas, kurį visame reikia versti, yra tingus ir neišmintingas tarnas; todėl jis negauna atlygio.

Iš tiesų sakau: žmonės turėtų būti uoliai užsiėmę daryti gera ir daug ką daryti savo laisva valia, ir įgyvendinti daug teismo;

Viešpats nori, kad valios laisvę naudotume tam, kad būtume „uoliai užsiėmę daryti gera“ (DS 58:27)

nes juose yra galia, kuria jie gali veikti savo nuožiūra. Ir jei žmonės daro gera, jie jokiū būdu nepraras savo atlygio.

Bet tas, kuris nieko nedaro, kol jam neįsakyta, ir įsakymą priima abejojančia širdimi, ir vykdo jį vangiai, yra pasmerktas“ (DS 58:26–29).

Viešpaties tikslas – didysis sumanymas – yra vis dar tas pats: Savo vaikų išgelbėjimas ir išaukštinimas.

Paprastai Viešpats mums nustato bendrus tikslus ir tam tikrus nurodymus jiems pasiekti, tačiau jis tikisi, kad patys išsiaiškinsime detales ir metodus. Tie metodai ir procedūros paprastai tobulinami per studijavimą ir malda, bei per tokį gyvenimo būdą, kuris leidžia išgirsti ir sekti Dvasios kuždesiais. Mažiau dvasiškai pažengusiems žmonėms, kaip antai Mozės laikų žmonėms, turėjo būti įsakinėjama dėl daugybės dalykų. Šiais laikais dvasiškai akyli žmonės žvelgia į tikslus, patikrina Viešpaties ir jo pranašų pateiktus nurodymus ir tada veikia su malda – jiems nereikia visur įsakinėti. Toks požiūris žmones ruošia dieviškumui. [...]

Kartais Viešpats viltingai laukia, kol jo vaikai ims veikti savarankiškai, o jei jie to nedaro, jie netenka didesnio apdovanojimo; Viešpats tada taip pat visą reikalą atideda į šalį ir leidžia jiems kentėti padarinius arba dar kartą imasi aiškinti smulkiau. Bet bijau, kad kuo smulkesnio paaiškinimo prašysime, tuo menkesnį atlygį gausime.³³

Turime būti stropiai užsiėmę gerumo darbais ir pasaulį palikti geresnį, nei jame gyvenome.³⁴

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kaip jūs supratote, kad „danguje kilęs karas dar nepasibaigė“? (Žr. 1 poskyrį.) Ką galime daryti, kad ir toliau gintume valios laisvės principą?
- Žmonės dažnai mąsto, kodėl Dievas leidžia pasaulyje egzistuoti blogiui. Kaip 2 poskyryje pateikti Prezidento Bensonio mokymai padeda atsakyti į šį klausimą?
- Kaip galime padėti vaikams ir jaunimui suprasti 3 poskyryje esančias tiesas? Kaip galime padėti vaikams ir jaunimui suprasti jų priimamų sprendimų poveikį?
- Pamažtykite apie Prezidento Bensonio patarimą, kaip priimti „tinkamus, krisčioniškus sprendimus“ (4 poskyris). Ko išmokote apie maldos ir stropių pastangų derinimą priimant sprendimus?
- Ką jums reiškia „būti stropiai užsiėm[usiems] gerumo darbais“? Kaip keičiasi jūsų gyvenimas, jei gerus darbus darote laisva valia, o ne laukiate, kol jums bus įsakyta? (Žr. 5 poskyrį.)

Susijusios Raštų eilutės

Pakartoto Įstatymo 11:26–28; Jozuės 24:15; 2 Nefio 2:14–16; Almos 42:2–4; Helamano 14:30–31; DS 29:39–45; 101:78

Pagalba mokytojui

Aptarimas nedidelėmis grupelėmis „suteikia progą pamokoje dalyvauti didesniai skaičiui žmonių. Drovūs dalyviai mažose grupelėse gali išsakyti tokias mintis, kurių jie neišsakytų priešais visą grupę“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 161).

Išnašos

1. Cituojama iš Gene Allred Sessions, *Latter-day Patriots* (1975), 77–78.
2. Žr. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 18–19, 34.
3. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 40–41.
4. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 19–20.
5. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 17, 22, 25–26, 29–31, 34–37.
6. “The Constitution—A Glorious Standard,” *Ensign*, Sept. 1987, 6.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1975), 402.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 24.
9. Žr. Conference Report, Apr. 1965, 122.
10. Iš Conference Report, Oct. 1966, 121.
11. “I Testify,” *Ensign*, Nov. 1988, 86.
12. “The Constitution—A Glorious Standard,” 6.
13. Iš Conference Report, Oct. 1966, 121.
14. “The Constitution—A Glorious Standard,” 6.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 82.
16. *So Shall Ye Reap* (1960), 221.
17. Iš Conference Report, Apr. 1967, 59.
18. *Strength for the Battle: An Address Given by Ezra Taft Benson at the New England Rally for God, Family and Country* (1966), 14–15.
19. *Come unto Christ* (1983), 132.
20. *God, Family, Country*, 402.
21. “A Message to the Rising Generation,” *Ensign*, Nov. 1977, 30.
22. *Come unto Christ*, 40.
23. *God, Family, Country*, 326.
24. “Do Not Despair,” *Ensign*, Oct. 1986, 2.
25. *God, Family, Country*, 145.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 83–84.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 24.
28. *God, Family, Country*, 143.
29. *God, Family, Country*, 144.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 451.
31. *God, Family, Country*, 149.
32. *God, Family, Country*, 152.
33. Iš Conference Report, Apr. 1965, 121–22.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 676–77.

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas rodė džiaugsmingo gyvenimo pavyzdį

Kaip išlikti džiugiams sunkumų metu

*„Laimė čia ir dabar susideda iš laisvo, mylinčio
ir džiugaus pripažinimo, kad esame Dievo
valioje, – pripažinimo visada ir visuose
reikaluose, tiek dideliuose, tiek mažuose.“*

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Po Antrojo pasaulinio karo vienas iš pirmųjų Prezidento Ezros Tafto Bensono apaštališkų pavedimų buvo padėti teikti humanitarinę pagalbą Europos šventiesiems. Keliaudamas po Vokietiją jis sutiko ištikimų žmonių, sugebėjusių dvasiškai pakilti aukščiau juos supančios suniokotos aplinkos. Savo dienoraštyje jis rašė:

„Šiandien mačiau baisiausią vaizdą. [...] Važiudamas [Berlyno] gatvėmis ir eidamas per automobiliu nepravažiuojamas gatves mačiau... pusbadės moteris, nekantraujančias už lupikiškas kainas nusipirkti bulvių lupenų. [...] Mačiau senyvo amžiaus vyrus ir moteris su nedideliais kirvukais entuziastingai kapsnojančius kelmus ir šaknis tam, kad turėtų bent kiek kuro; po to jie viską toliausiai tempdavosi ant visko, kas rieda: ant to, kas liko iš kadaise buvusio kūdikio vežimo ar ant nedidelių vežėčių – lyg kokie įkinkyti galvijai.

Vėliau šalia subombarduotos gatvės, šaltoje pusiau sugriuvusioje trečio aukšto auditorijoje teko susitikti su 480 šaLANčių, pusbadžių, tačiau ištikimų pastarųjų dienų šventųjų, susirinkusių į konferenciją. Matyti jų tikėjimo šviesą man buvo tikras įkvėpimas. [...] Nesijautė jokio kartėlio ar pykčio, vien malonus tarpusavio bendravimas ir tikėjimo Evangelija reiškimas.“¹

„Nė vienas narys nesiskundė esama materialine padėtimi, nors gerai matėme, kad kai kurie buvo prie pat išsekimo ribos.

[...] Mūsų šventieji [...] kupini vilties, drąsos ir tikėjimo; kad ir kur bežvelgtų, jie žvelgia į ateitį linksmai nusiteikę, reikšdami giliausią tikėjimą Evangelija ir savo naryste Bažnyčioje. Mums tai buvo vienas didžiausių kada nors matytų pavyzdžių apie tikruosius Evangelijos vaisius vyrų ir moterų gyvenimuose.“²

Vilties ir optimizmo kupinų pavyzdžių Prezidentas Bensonas matė ir netoli savo paties namų, kur daug jo pažįstamų ūkininkų net ištikus dideliems sunkumams išliko optimistais. Jis sakė:

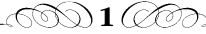
„Kartą lankiausi viename susirinkime, vykusiame Bankrofte, Aidahe. [...] Susirinkimas buvo puikus; jam pasibaigus sveikinausi su keliais nuostabiais ten buvusiais ūkininkais; vienas iš jų buvo vardu brolis Jostas; tad paklausiau jo: „Broli Jostai, kaip reikalai ūkyje?“ Brolis Jostas atsakė: „O, broli Bensonai, viskas gerai, tik dabar turiu 20-ia tūkstančių dolerių mažiau nei prieš tris dienas.“ Paklausiau: „Kas nutiko? vėl šalna?“ Jis atsakė: „Taip, ji kirto grūdams jau subrendus, tad žinote, ką tai reiškia.“ Jis pridūrė: „Ryte užvesime pjaunamąsias mašinas, bet viskas gerai. Dar turime šiek tiek kviečių, taip pat turime atsidėję bent dalį savo metinių atsargų. Tikrai nebaudusime, be to, juk sulauksime kito derliaus.“ Kai atsiveikino su juo, savo žmonai tariau: „Kokia nuostabi dvasia.“

Toliau nuvažiavome į Loganą [už 130 km nuo Bankrofto esantį Jutos miestą]. Su mumis važiavo mūsų vaikai, tad sustojome pagrindinėje gatvėje ir nuėjome į parduotuvę vaikams nupirkti kelių sausainių. Visai netikėtai eidami šaligatviu sutikome brolių Jostą. Paklausiau jo: „Ką veikiate šiame mieste?“ Jis atsakė: „Broli Bensonai, šiandien mes vykstame į šventyklą.“ O aš pasakiau: „Jūs ištikusios problemos tikrai nepalaužė jūsų dvasios, ar ne?“ Tada jis mane pamokė. Jis tarė: „Broli Bensonai, ištikus problemoms šventyklos prireikia labiausiai.“³

Tai, kaip Prezidentas Bensonas reaguodavo į savo problemas, pakylėdavo jį pažinojusiuosius; panašiai jį sustiprindavo ir kitų šventųjų pavyzdžiai. Vyresnysis Nylas A. Maksvelas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo Prezidentą Bensoną apibūdino kaip „įdėmiai stebintį įvykius, išlaikantį tam tikrą optimizmą ir linksmumą – to mums tikrai reikėtų pasimokyti“. Vyresnysis Maksvelas pridūrė: „Tas optimizmas kyla ne dėl to, kad besirutuliojantys įvykiai ignoruojami, bet,

priešingai, dėl to, kad jie pastebimi ir juose įžvelgiami dalykai, susiję su galiausiai įsitvirtinsiančia karalyste.“⁴

Ezros Tafto Bensono mokymai

Jei tikėsime Dangiškuoju Tėvu, tai turėsime viltį ateitimi, būsime optimistiškai nusiteikę dėl dabarties darbų ir turėsime vidinę ramybę.

Visi patirsime nusivylimų ir bėdų – tai gyvenimo dalis. Bet jei tikėsime, tai mūsų nelaimės tebus laikinos, o mūsų vadinamosios nesėkmės virs sėkme. Jei tik klausimės ir pasitikėsime Dangiškuoju Tėvu, tai Jis per kiekvieną iš mūsų galės daryti stebuklus.⁵

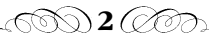
Didelis palaiminimas turėti vidinę ramybę, t. y. turėti patikinimą, turėti ramumo dvasią ir vidinę rimtį nesantaikos ir sunkumų, liūdesio ir nesėkmių metu. Tikras pasitenkinimas sielai yra žinoti, kad Dievas prie šturvalo, kad Jis rūpinasi savo vaikais ir kad drąsiai galime Juo pasikliauti.⁶

Malda – pastovi malda – gali suvesti mus su Dievu, didžiausiu paguodos ir patarimų šaltiniu. „Visada melskis, kad galėtum išeiti nugalėtoju“ (DS 10:5). „Kai įtempiau visas savo galias šauktis Dievo, kad išvaduotų mane“ – štai kaip jaunas Džozefas Smitas apibūdina savo metodą, naudotą Šventojoje giraitėje tam, kad būtų išvaduotas nuo sunaikinimo (DŽS—I 1:16).⁷

Jei netikėsime Dangiškuoju Tėvu, tai mums nesiseks. Tikėjimas mums padeda suprasti tai, kas gali nutikti, suteikia viltį ateitimi ir optimizmo dabartiniuose darbuose. Jei tikime, tai net neabejojame, kad galiausiai pasiseks.⁸

Iš visų žmonių mes, pastarųjų dienų šventieji, turėtume būti didžiausi optimistai ir mažiausi pesimistai. Ir nors žinome, kad „taika bus paimta nuo žemės ir velnias turės galią savo valdoms“, mes taip pat turime patikinimą, kad „Viešpats turės galią savo šventiesiems ir viešpataus tarp jų“ (DS 1:35–36).

Turėdami patikinimą, kad per ateinančius sunkius laikus Bažnyčiai ir toliau vadovaus Dievas, turime asmeninę pareigą užtikrinti, kad kiekvienas iš mūsų liktume ištikimas Bažnyčiai ir jos mokymams. „Tas, kuris išliks tvirtas ir nenugalėtas, tas bus išgelbėtas“ (DŽS—M 1:11).⁹

Kasdien turime darbuotis, kad užsitarnautume laimę, tačiau ji to verta.

Neturime jokio pagrindo nerimauti. Gyvenkite pagal Evangeliją, laikykitės įsakymų. Namuose nepamirškite melstis tiek ryte, tiek ir vakare. Laikykitės Bažnyčios standartų. Stenkitės gyventi ramiai ir linksmai nusiteikę. [...] Kasdien turime darbuotis, kad užsitarnautume laimę, tačiau ji to verta.¹⁰

Kai Džordžas A. Smitas stipriai susirgo, jį aplankė jo pusbrolis pranašas Džozefas Smitas. Sergantysis vėliau pasakojo: „Jis [pranašas] pasakė man, kad niekada nepasiduočiau nevilčiai, kad ir kokie sunkumai mane suptų. Net jei nugrimzčiau į giliausią Naujosios Škotijos daubą ir visi Uolėtieji kalnai užgriūtų ant manęs – turėčiau nenuleisti rankų, laikytis iš paskutiniųjų, rodyti tikėjimą ir neprarasti drąsos, ir taip darydamas galiausiai nugalėsiu sunkumų kalną“. [...]

Būna dienų, kai tiesiog turite teisai išverti tol, kol dvasiniai velnio puolimai prieš jus liausis. Viešpats Džozefui Smitui pasakė: „Paspriešinimas tau ir suspaudimai truks tik trumpą akimirką;

ir tada, jei gerai tai ištersi, Dievas išaukštins tave aukštybėse“ (DS 121:7–8).

Jei liūdesio debesies apsupti vis tiek eisite pirmyn dėl kilnaus tikslo, tai galiausiai išnirsite į saulėtas viršūnes. Net pats mūsų Mokytojas Jėzus Kristus, atsidūręs didžiausiame išbandyme, kai po nukryžiuavimo jį vieną laikinai paliko mūsų Tėvas, toliau darbavosi tarp žmonių vaikų; o visai netrukus po to jis buvo pašlovintas ir įgijo džiaugsmo pilnatvę. Kol patiriate išbandymus, nepamirškite buvusių pergalių, skaičiuokite turimus palaiminimus ir tvirtai vilkitės sulaukti didesnių palaiminimų – jei tik liksite ištikimi. Galite tvirtai žinoti, kad tinkamu metu Dievas nušluostys visas ašaras ir kad „ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli“ (1 Kor 2:9).¹¹

Būkite linksmi, kad ir ką bedarytumėte. Gyvenkite džiugiai. Gyvenkite laimingai. Gyvenkite entuziastingai, žinodami, kad Dievas negyvena niūrioje ar melancholiškoje aplinkoje; Jis gyvena šviesoje ir meilėje.¹²

„Gyventi laimingai reiškia augti dvasine stiprybe iki tobulybės“

3

Dangiškasis Tėvas nori, kad būtume laimingi ir Jis laimins mus, jei seksime Jo valia mums.

„Žmonės yra, kad galėtų džiaugtis“ (2 Nef 2:25). Dangiškasis Tėvas nori, kad būtume laimingi. Jis tikisi, kad būsim laimingi. Tačiau laimės nebus, jei nusižengsime standartams. Laimės nebus, jei negyvensite pagal savo įsitikinimus, pagal tai, ką žinote esant teisinga. Labai lengva tam tikrus dalykus imti traktuoti kaip mažiau reikšmingus. Labai lengva ieškoti priekabių, kritikuoti, širdyje laikyti ką nors, kas jums nepatinka Bažnyčios tvarkoje. Labai lengva griebtis kartėlio ir jo laikytis tol, kol mums taps liūdna ir vaikščiosime liūdnavais. Liūdnavas veidas niekada nėra laimėjęs nei mūšyje, nei meilėje.¹³

Ar suvokiame, kad laimė čia ir dabar susideda iš laisvo, mylinčio ir džiugaus pripažinimo, kad esame Dievo valioje, – pripažinimo visada ir visuose reikaluose, tiek dideliuose, tiek mažuose?

Gyventi tobulai reiškia gyventi laimingai. Gyventi laimingai reiškia augti dvasine stiprybe iki tobulybės. Viskas, ką darome pagal Dievo valią, yra to augimo dalis. Neskaidykime savo gyvenimo į atskiras sritis. Vienykime savo gyvenimą ir nepaisykime fiktyvios garbės ir šlovės, kurios Dievas nepripažino. Atminkime tikrąjį mūsų stiprybės ir laimės šaltinį, neapsiribojantį žmonių galiomis ir aplinkybėmis.¹⁴

Turime mokytis ir dar kartą mokytis, kad tik priimdami ir gyvendami pagal Mokytojo mokytą meilės Evangeliją, tik vykdydami Jo valią galėsime sutraukti mus pančiojančias neišmanymo ir abejonių virves. Privalome išmokti šią paprastą ir šlovingą tiesą tam, kad tiek dabar, tiek ir amžinybėje galėtume patirti malonius Dvasios džiaugsmus. Turime pasinerti į Jo valios vykdymą. Savo gyvenime pirmą vietą turime skirti Jam. Taip, mūsų palaiminimų daugėja tuomet, kai Jo meile dalijamės su savo artimaisiais.¹⁵

Paulius sakė: „Broliai, [...] tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn

į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje“ (Filipiečiams 3:13–14).

Tegul jūsų protą užpildo tikslas būti panašiems į Viešpatį, nes nekantraudami pažinti Jį ir vykdyti Jo valią atsikratysite slegiančių minčių. Paulius sakė: „Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus“ (Filipiečiams 2:5). Jėzus sakė: „Dėl kiekvienos minties žvelkite į mane“ (DS 6:36). Ir kas nutiks, jei taip darysime? „Nesvyruojantiems duo[si] ramybę ir teik[si] gerovę, nes jie tavimi pasitiki“ (Izaijo 26:3).¹⁶

Niekada nebūsime vieniši, jei gyvensime taip, kaip turėtume gyventi, nes mūsų Tėvas visuomet bus su mumis tam, kad mus laimintų. Jis nori, kad mums sektųsi. Jis nori, kad būtume laimingi. Jis nori, kad pasiektume savo nusistatytus gerus tikslus. Jei darysime savo dalį, Jis padarys Savo dalį.¹⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Kodėl, jūsų manymu, tikėjimas Dievu „suteikia vilties ateitimi ir optimizmo dabartiniuose darbuose“? Kuriuo patarimu iš 1 poskyrio galėtumėte pasidalinti su vidinės ramybės ieškančiu žmogumi? Kodėl būtent tuo patarimu?

- Peržiūrėdami 2 poskyrį prisiminkite laikus, kai turėjote „teisiai išstverti“ sunkumus. Ko išmokote iš tų patyrimų? Kokiais būdais Viešpats padeda tiems, kurie išbandymus ryžtasi pereiti ištikimai?
- Kokie patyrimai jums padėjo suprasti, kad Dangiškasis Tėvas nori, jog būtumėte laimingi ir jus lydėtų sėkmė? Kodėl, jūsų manymu, „laimė čia ir dabar susideda iš [...] pripažinimo, kad esame Dievo valioje“? (Žr. 3 poskyrį.)

Susijusios Raštų eilutės

Mato 11:28–30; Jono 14:27; 16:33; Galatams 5:22; Mozijo 2:41; Moronio 9:25–26; DS 101:11–16

Pagalba studijuojant

„Apžvelkite tai, ką studijuojate, tiek greitai perskaitydami knygą, skyrių ar eilutę, tiek peržiūrėdami antraštes. Stenkitės suprasti kontekstą ir situaciją“ (*Skelbti mano evangeliją* [2005], p. 23). Kad geriau suvoktumėte, galite skyrių ar pastraipą perskaityti kelis kartus. Jei taip darysite, jums gali atsiskleisti gilios įžvalgos.

Išnašos

1. *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), 64, 65.
2. *A Labor of Love*, 65.
3. “Receive All Things with Thankfulness,” *New Era*, Nov. 1976, 7–8.
4. Neal A. Maxwell, *Wherefore, Ye Must Press Forward* (1977), 69.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 68.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 68.
7. “Do Not Despair,” *Ensign*, Oct. 1986, 2.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 67.
9. “Do Not Despair,” 2.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 342.
11. “Do Not Despair,” 4–5; šis Džozefo Smito teiginys randamas knygoje *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2007), 235.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 339.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 361.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 339.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 360.
16. “Do Not Despair,” 5.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 385.

*Viešpats pasakē: „Mano malonēs pakanka visiems žmonēms,
kurie nusižemina priēš mane“ (Eteru 12:27)*

Tikrosios atgailos principai

„Pažadas galioja tiems, kurie sumoka visą tikrosios atgailos kainą. Jūs vėl galite būti švarūs. Neviltis gali būti pašalinta. Į jūsų gyvenimus vėl liesis maloni atleidimo ramybė.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Savo pirmojoje Bažnyčios prezidento kalboje per visuotinę konferenciją Prezidentas Ezra Taftas Bensonas pareiškė: „Ieškodamas Viešpaties patarimų, per protą ir širdį ne kartą buvau Jo patikintas, jog turiu „neskelb[ti] šiai kartai nieko kita, kaip tik atgailą“ (DS 6:9; 11:9). Apie tai yra kalbėję visi pastarųjų dienų pranašai.“¹

Net prieš pašaukimą Bažnyčios prezidentu Prezidentas Bensonas raginimą atgailauti laikė svarbia savo tarnystės tema. Tai jam patarė daryti tuometinis Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas Džordžas Albertas Smitas. Netrukus po Prezidento Bensono pašaukimo apaštalu Prezidentas Smitas pasakė: „Nuo dabar tavo misija yra rasti būdus ir priemones, kaip skleisti tiesą ir įspėti sutinkamus žmones; tai turi daryti kaip įmanoma malonesniu būdu, kad atgaila taptų vienintele panacėja šio pasaulio negerovėms.“²

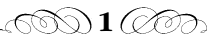
Visame pasaulyje mokydamas Evangelijos Prezidentas Bensonas ištikimai vykdė šį pavedimą. Jis mokė, kad „geriau pasiruošti ir išvengti, nei taisyti ir atgailauti“.³ Tačiau jis taip pat pastebėdavo, kad „atgailauti turi visi“.⁴ Jis pabrėždavo su atgaila susijusią „galingą permainą“ širdyje (žr. Almos 5:12–14) ir aiškino, koks yra Gelbėtojo vaidmuo toje permainoje:

„Viešpats veikia iš vidaus į išorę. Pasaulis veikia iš išorės į vidų. Pasaulis gali išvesti žmones iš lūšnynų. Kristus išima iš žmonių lūšnynus, o tada tie žmonės patys išeina iš lūšnynų. Pasaulis gali keisti žmones keisdamas jų aplinką. Kristus pakeičia žmones, o tada tie

žmonės patys keičia aplinką. Pasaulis gali keisti žmogaus elgesį, tačiau Kristus gali pakeisti žmogaus prigimtį. [...]

Taip, Kristus keičia žmones, o pasikeitę žmonės gali pakeisti pasaulį.“⁵

Ezros Tafto Bensono mokymai

Kad tikrai atgailautume, turime pirmiausia suvokti, jog Evangelijos planas yra laimės planas.

Paprastai terminas *Bažnyčios narys* reiškia, kad žmogaus vardas yra oficialiai įrašytas į Bažnyčios narių sąrašus. [...]

Tačiau Viešpatys Savo karalystės narį apibūdina visiškai kitaip. 1828 metais per Pranašą Džozefą Smitą Jis pasakė: „Štai mano doktrina – kiekvienas, kuris atgailauja ir ateina pas mane, *yra mano bažnyčia*“ (DS 10:67; kursyvas pridėtas). Tam, kurio yra ši Bažnyčia, narystė reiškia daug daugiau nei eilinis narystės įrašas.

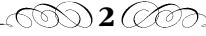
Todėl norėčiau išsakyti svarbias mintis, kurias turime suprasti ir pritaikyti, jei tikrai norime atgailauti ir ateiti pas Viešpatį.

Viena iš Šėtono dažniausiai naudojamų apgaulių yra nuomonė, kad Dievo įsakymai skirti riboti laisvę ir laimę. Jauni žmonės dažniausiai mano, kad Viešpaties standartai yra lyg tvoros ir grandinės, blokuojančios pačius maloniausius gyvenimo užsiėmimus. Tačiau yra priešingai. Evangelijos planas – tai *planas*, pagal kurį žmonės vedami į džiaugsmo pilnatvę. Tai pirmoji mintis, kurią norėčiau pabrėžti. Evangelijos principai yra lyg žingsniai, lyg nuorodos, padėsiančios surasti tikrąją laimę ir džiaugsmą.

Suprasdamas šią mintį Psalmių autorius sušuko: „O, kaip aš branginu tavo Įstatymą! [...] Tavo įsakymas padaro mane išmintingesnį už priešus. [...] Tavo žodis – žibintas mano žingsniams ir šviesa mano takui. [...] Tavo įsakai – mano amžinas paveldas, nes jais žavisi mano širdis“ (Psalmių 119:97–98, 105, 111).

Jei tikrai norime atgailauti ir ateiti pas Jį, tam, kad galėtume vadintis Jo Bažnyčios nariais, pirmiausia, ir svarbiausia, turime suvokti šią amžiną tiesą: Evangelijos planas yra laimės *planas*. *Nelabumas niekada neatnešė, niekada neatneša ir niekada neatneš* mums

laimės [žr. Almos 41:10]. Dievo įstatymų laužymas teatneša liūdesį, vergiją ir tamsą.⁶

Tikėjimas Jėzumi Kristumi yra pirmesnis nei tikra atgaila.

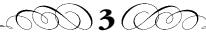
Antroji idėja, kurią mums svarbu suvokti, yra santykis tarp atgailos ir tikėjimo principo. Atgaila yra antrasis esminis Evangelijos principas. Pirmasis – turime tikėti Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Kodėl taip? Kodėl tikėjimas Viešpačiu yra pirmesnis nei tikra atgaila?

Kad atsakytume į šį klausimą, turime kai ką suprasti apie atperkančią Mokytojo auką. Lehis mokė, kad „nėra nė vieno kūno, kuris gali gyventi Dievo akivaizdoje kitaip, kaip tik per nuopelnus ir gailestingumą, ir malonę Šventojo Mesijo“ (2 Nef 2:8). Net patys teisiausi ir doriausį žmonės negali savęs išgelbėti vien savo pačių nuopelnais, nes, kaip mums sako apaštalas Paulius, „visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“ (Romiečiams 3:23).

Jei ne Gelbėtojo tobulas, be nuodėmės gyvenimas, kurį Jis noriai atidavė už mus, tai nebūtų ir nuodėmių atleidimo.

Todėl atgaila reiškia kur kas daugiau nei vien elgesio keitimą. Pasaulyje yra daug vyrų ir moterų, kurie norėdami įveikti blogus įpročius ir kūniškas silpnybes parodo didelę valią ir savidrausmę. Tuo pat metu jie net nesusimąsto apie Mokytoją, o kartais net atvirai Jį atmeta. Tokie elgesio pokyčiai, net jei jie būtų teigiami, nėra vadinami tikra atgaila.

Tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi yra tas pagrindas, ant kurio turi būti statoma nuoširdi ir prasminga atgaila. Jei tikrai norime nusivilkti nuodėmę, tai pirmiausia turime žvelgti į Tą, kuris yra mūsų išgelbėjimo kūrėjas.⁷

Atgaila apima galingą širdies permainą.

Trečias svarbus suprastinas principas yra tas, kad norėdami būti tikraisiais Bažnyčios nariais, per atgailą turime pakeisti ne tik savo elgesį, bet ir širdį.

Kai karalius Benjaminas Zarahemlos žemėje baigė savo įspūdingą kalbą, visi žmonės vienu balsu sušuko, kad jie tiki jo žodžiais. Jie

tikrai žinojo, kad jo pažadai apie išpirkimą yra patikimi, nes Viešpaties Visagalio Dvasia taip galingai pakeitė jų širdis, kad [atkreipkite dėmesį] jie nebebuvo linkę daryti pikta, bet linkę nuolat daryti gera (žr. Mozijo 5:2).⁸

Ar galima pakeisti žmogaus širdį? Žinoma, galima, kodėl gi ne?! Tai kasdien nutinka didingame Bažnyčios misionieriškame darbe. Šis darbas šiais laikais yra vienas iš labiausiai paplitusių Kristaus stebuklų. Jei tai neįvyko jums – tai turėtų įvykti.

Mūsų Viešpats Nikodemui pasakė, kad „jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės“ (Jono 3:3). [...]

Alma pareiškia: „Ir Viešpats sakė man: Nesistebėk, kad visa žmonija, taip, vyrai ir moterys, visos tautos, giminės, liežuviai ir liaudys turi užgimti iš naujo; taip, užgimti iš Dievo, atsiversti iš savo kūniškos ir puolusios būsenos į teisumo būseną, būdami išpirkti Dievo, tapdami jo sūnumis ir dukromis.

Ir taip jie tampa naujais kūriniais; ir jeigu jie to nepadaro, jokiū būdu negali paveldėti Dievo karalystės“ (Mozijo 27:25–26). [...]

Ketvirtajame Almos skyriuje yra aprašomas nefitų istorijos laikotarpis, kai „bažnyčios vystymasis pradėjo silpti“ (Almos 4:10). Šį iššūkį Alma priėmė atsistatydindamas iš vyriausiojo teisėjo posto valdžioje ir apsiribodamas tik aukštąja kunigyste – savo turima pareiga (Almos 4:20).

Jis tyru liudijimu veikė žmones (žr. Almos 4:19), o penktajame Almos skyriuje jis užduoda daugiau nei keturiasdešimt ypač svarbių klausimų. Atvirai kalbėdamas Bažnyčios nariams jis paklausė: „Aš klausiu jūsų, mano bažnyčios broliai, ar jūs dvasiškai užgimėte iš Dievo? Ar įgijote jo atvaizdą savo veiduose? Ar patyrėte šią galingą permainą savo širdyse?“ (Almos 5:14.)

Jis tęsė: „Jei patyrėte širdies permainą ir jei jautėtės giedantys išperkančios meilės giesmę, norėčiau paklausti, ar galite taip jaustis dabar?“ (Almos 5:26.)

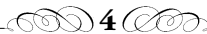
Ar šiais laikais smarkiai nepaspartėtų Bažnyčios augimas, jei prie jos prisidėtų vis daugiau dvasiškai užgimusių žmonių? Ar galite įsivaizduoti, kas nutiktų mūsų namuose? Ar galite įsivaizduoti, kas nutiktų vis didėjant Mormono Knygos tiražams ir vis didėjant

Per atgailą Alma Jaunesnysis patyrė stebuklingą širdies permainą.

skaičiui ją nešiojančių iš Dievo užgimusių misionierių, mokančių ją naudotis? Kai taip nutiks, turėsime dosnų sielų derlių, kurių pažadėjo Viešpats. Būdamas iš Dievo užgimusių misionierių Alma taip sugebėdavo dalintis žodžiu, kad daugelis žmonių taip pat užgimdavo iš Dievo (žr. Almos 36:23–26).⁹

Kai patiriame šią galingą permainą, įvykstančią tik per tikėjimą Jėzumi Kristumi ir mus veikiančią Dvasią, mes tarytum tampame naujomis asmenybėmis. Todėl toji permaina yra lyginama su nauju užgimimu. Tūkstančiai iš jūsų esate patyrę šią permainą. Jūs išsižadėjote nuodėmingo gyvenimo, kartais net gilių ir bjaurių nuodėmių, ir į savo gyvenimą priėmę Kristaus kraują tapote švarūs. Jūs nebeturite polinkio sugrįžti prie senų įpročių. Jūs tikrai esate nauja asmenybė. Štai ką reiškia širdies permaina.¹⁰

Liūdesys pagal Dievo valią veda į tikrąją atgailą.

Ketvirtoji mintis, kurią noriu pabrėžti, Raštuose vadinama „liūdesiu pagal Dievo valią“ dėl savo nuodėmių. Pasaulio vyrai ir moterys,

apgailėstaujantys dėl padaryto blogio, nėra retas reiškinys. Kartais taip nutinka dėl to, kad jų veiksmai jiems ar jų mylimiesiems suteikia didelę sielbartą ir liūdesį. Kartais jie sielbartauja dėl to, kad buvo sugauti ir nubausti už savo veiksmus. Tokie pasaulietiški jausmai nėra „liūdesys pagal Dievo valią“.

[...] Paskutinėmis nefitų tautos dienomis Mormonas apie savo žmones taip kalbėjo: „Jų sielbartavimas buvo ne atgailai dėl Dievo gerumo; bet tai buvo greičiau pasmerktųjų sielbartavimas dėl to, kad Viešpats ne visada leis jiems būti laimingiems nuodėmėje.

Ir jie neatėjo pas Jėzų sudužusiomis širdimis ir atgailaujančiomis dvasiomis, bet keikė Dievą ir norėjo numirti“ (Mormono 2:13–14).

Rytų pusrutulyje apaštalas Paulius darbavosi tarp Korinto žmonių. Gavęs pranešimą apie tarp šventųjų kilusias problemas, tarp jų amoralumą (žr. 1 Korintiečiams 5:1), Paulius parašė griežtą papeikimo laišką. Žmonės sureagavo su tinkama dvasia ir, akivaizdu, kad tos problemos buvo ištaisytos, nes savo antrajame laiške Paulius jiems rašė: „Dabar džiaugiuosi, žinoma, ne dėl to, kad jums teko nuliūsti, bet kad nuliūdimas atvedė jus į atgailą. Jūs buvote nuliūde pagal Dievo valią. [...]

Mat liūdesys pagal Dievo valią per atgailą atveda į išgelbėjimą, ir to netenka gailėtis, o šio pasaulio liūdesys veda į mirtį“ (2 Korintiečiams 7:9–10).

Šiose abiejose Raštų eilutėse liūdesys pagal Dievo valią apibrėžiamas kaip į atgailą vedantis liūdesys.

Liūdesys pagal Dievo valią yra dvasios dovana. Tai yra gilus suvokimas, kad mūsų veiksmai įžeidė mūsų Tėvą ir mūsų Dievą. Tai yra aiškus ir veriantis supratimas, kad dėl mūsų elgesio Gelbėtojui, nepažinojusiam jokios nuodėmės, didingiausiam iš visų, teko išverti agoniją ir kančią. Dėl mūsų nuodėmių Jam bėgo kraujas iš kiekvienos poros. Šį labai realų protinį ir dvasinį skausmą Raštai vadina „sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia“ (žr. 3 Nefio 9:20; Moronio 6:2; DS 20:37; 59:8; Psalmių 34:18; 51:17; Izaijo 57:15). Tokia dvasia yra absoliuti būtinybė tikrai atgailai.¹¹

 5

Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus trokšta matyti pokyčius mūsų gyvenimuose ir Jie mums padės.

Kitas mano norimas aptarti principas yra toks: niekas taip netrokšta, kad pakeistume savo gyvenimus, kaip Tėvas ir Gelbėtojas. Apreiškimo knygoje yra galingas ir išmintingas Gelbėtojo kvietimas. Jis sako: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užėisiu“ (Apreiškimo 3:20). Atkreipkite dėmesį, jog Jis nesako: aš stoviu prie durų ir laikiu, kol jūs pasibel-site. Jis šaukia, kviečia ir prašo, kad tiesiog atvertume savo širdis ir įsileistume Jį vidun.

Didingame Moronio pamoksle apie tikėjamą šio principo mokoma dar aiškiau. Viešpats jam pasakė, kad „jeigu žmonės ateis pas mane, aš jiems parodysiu jų silpnumą. Aš duodu žmonėms silpnumą, kad jie būtų nuolankūs; ir mano malonės pakanka visiems žmonėms.“ Visai nesvarbu, ko mums trūksta, kokia mūsų silpnybė ar nepakankamumas. Jo dovanų ir galių pakaks visoms mūsų silpnybėms.

Moronis toliau rašo Viešpaties žodžius: „Mano malonės pakanka visiems žmonėms, kurie nusizemina prieš mane; nes jeigu jie nusizemina prieš mane ir tiki mane, *tada aš jų silpnumą paversiu jų stiprybę*“ (Etero 12:27; kursyvas pridėtas).

Koks pažadas iš Viešpaties! Pats mūsų bėdų šaltinis gali būti pakeistas, perlipdytas ir performuotas į stiprybę ir galios šaltinį. Vienaip ar kitaip šis pažadas užrašytas daugybėje kitų Rašto vietų. Izaijas kalbėjo: „Nuvargusiam jis duoda jėgų, bejėgiui atšviežina gyvastį“ (Izaijo 40:29). Pauliui Viešpats sakė: „Gana tau mano malonės, nes mano galybė tampa tobula silpnume“ (2 Korintiečiams 12:9). Doktrinoje ir Sandorose skaitome: „Tas, kuris dreba prieš mano galią, bus padarytas stiprus ir neš gyriaus ir išminties vaisius“ (DS 52:17; taip pat žr. 1 Nef 17:3; 2 Nef 3:13; DS 1:28; 133:58–59).¹²

Viena iš Šėtono efektyviausių strategijų prisiviliotiems per nuodėmę žmonėms yra kuždėjimas jiems į ausis, kad jie nėra verti melstis. Jis sakys jums, kad Dangiškasis Tėvas yra toks pasipiktinęs, kad

niekada nesiklausys jūsų maldų. Tai yra melas ir taip jis sako, kad mus apgautų. Nuodėmės galia yra didelė. Jei norime iš jos ištrūkti, o ypač iš rimtos nuodėmės, tai turime pasitelkti tokią galią, kuri yra didesnė už mūsų pačių galią.

Niekas taip netrokšta, kad bėgtumėte nuo nuodėmės, kaip jūsų Dangiškasis Tėvas. Eikite pas Jį. Pripažinkite savo nuodėmes, išpažinkite savo gėdą ir kaltę, o tada melskite Jo pagalbos. Jis turi galią padėti jums triumfuoti.¹³

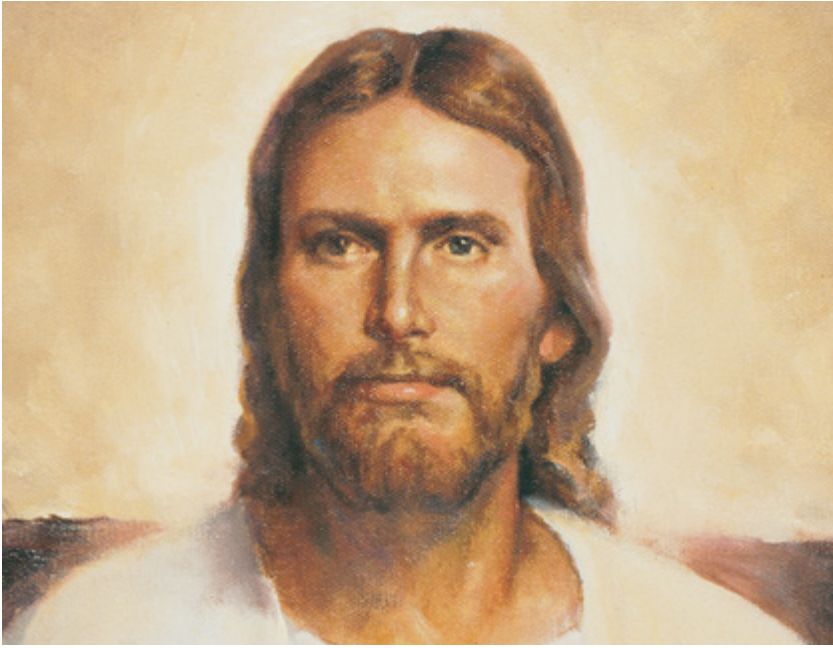
Broliai ir seserys, privalome savo nuodėmes Viešpačiui pateikti per nuolankią ir sielvartingą atgailą. Turime melsti Jo, kad turėtume galios jas įveikti. Pažadai yra tikri. Jis ateis mums padėti. Mes atrisime galios pakeisti savo gyvenimus.¹⁴

6

Siekdami tapti panašūs į Kristų, privalome neprarasti vilties.

Šeštasis ir paskutinis dalykas, kurį noriu pabrėžti apie atgailos procesą, yra tai, kad siekdami tapti vis panašesni į Dievą turime saugotis ir neprarasti ryžto ir vilties. Tapti tokiems kaip Kristus yra viso gyvenimo siekis ir šis procesas labai dažnai apima lėtą, beveik nepastebimą augimą ir keitimąsi. Raštai byloja nepaprastas istorijas apie žmones, kurių gyvenimai visiškai pasikeitė beveik akimirksniu: Almą Jaunesnį, Paulių pakeliui į Damaską, iki ankstyvo ryto besimeldžiantį Enosą, karalių Lamonį. Tokie stulbinantys pavyzdžiai apie didžiausioje nuodėmėje esančių žmonių galią pasikeisti suteikia tikrumo, kad Apmokėjimas gali pasiekti net tuos, kurie yra giliausioje neviltyje.

Tačiau aptarinėdami šiuos įspūdingus pavyzdžius turime būti atsargūs. Nors šie pavyzdžiai yra realūs ir galingi, tačiau jie yra labiau išimtis nei taisyklė. Šalia kiekvieno Pauliaus, kiekvieno Enoso ir karaliaus Lamonio yra šimtai ir tūkstančiai kitų žmonių, kurių atgailos procesas daug subtilesnis, mažiau pastebimas. Diena po dienos jie artėja prie Viešpaties, beveik nesuprasdami, jog kuria gyvenimą, panašų į Dievo gyvenimą. Jie gyvena ramų gerumo, tarnavimo ir atsidavimo kupiną gyvenimą. Jie yra kaip lamanitai, kurie, kaip Viešpats sakė, „buvo pakrikštyti ugnimi ir Šventąja Dvasia, *ir jie to nežinojo*“ (3 Nef 9:20; kursyvas pridėtas).

*Tikra atgaila yra pagrįsta ir kyla iš tikėjimo Viešpačiu
Jėzumi Kristumi. Nėra kito būdo.*

Mes neturime prarasti vilties. Viltis yra žmogaus sielos inkaras. Šėtonas nori, kad mes to inkaro atsikratytume. Taip jis galėtų atimti ryžtą ir priversti pasiduoti. Tačiau neturime prarasti vilties. Viešpats patenkintas kiekvienomis pastangomis, net mažytėmis, kasdienėmis pastangomis, kuriomis stengiamės tapti panašesni į Jį. Nors mums galbūt atrodo, kad kelias į tobulumą yra dar tolimas, tačiau negalime prarasti vilties.¹⁵

Pažadas galioja tiems, kurie sumoka visą tikrosios atgailos kainą. Jūs vėl galite būti švarūs. Neviltis gali būti pašalinta. Į jūsų gyvenimus liesis maloni atleidimo ramybė.

Per Izaiją išstarti Viešpaties žodžiai yra patikimi: „Eikite šen, ir drauge pasvarstykime. Esate paraudę nuo nuodėmių, bet aš išbalinsiu jus kaip sniegą. Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas, bet jos gali tapti baltos it vilna“ (Izaijo 1:18).

Šiame Evangelijos laikotarpyje Viešpats lygiai taip pat aiškiai kalbėjo, sakydamas: „Štai, tam, kuris atgailavo dėl savo nuodėmių, yra atleidžiama, ir aš, Viešpats, jų daugiau nebeprisimenu“ (DS 58:42).¹⁶

Viliuosi, kad negyvename praeitimi. Gyvenantieji praeitimi neturi aiškios ateities. Dažnai esame linkę dejuoti dėl netekties, dėl priimtų sprendimų, kurie, žvelgiant retrospektyviai, greičiausiai nebuvo geri sprendimai. Dažnai esame linkę apgailestauti dėl mus supančios aplinkos, manydami, kad jei būtume priėmę kitokius sprendimus, tai toji aplinka būtų kitokia. Praeities patyrimai gali mums pasitarnauti. Tačiau negaiškime laiko sielodamiesi dėl priimtų sprendimų ar padarytų klaidų. Gyvenkime dabartimi ir ateitimi.¹⁷

Mano mylimi broliai ir seserys, siekdami būti verti narystės Kristaus Bažnyčioje – būti nariais ta pačia prasme, kurią vartoja Jis, t. y. nariais, kurie atgailavo ir atėjo pas Jį, – nepamirškime šių šešių principų. Pirmasis principas: Evangelija yra Viešpaties planas laimei įgyti, o atgaila yra skirta tam, kad suteiktų mums džiaugsmo. Antrasis principas: tikra atgaila yra pagrįsta ir kyla iš tikėjimo Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Nėra kito būdo. Trečiasis principas: tikra atgaila yra susijusi su širdies permaina, o ne vien tik su elgesio pakeitimu. Ketvirtasis principas: dalis tos širdies permainos vyksta jaučiant liūdesį pagal Dievo valią dėl savo nuodėmių. Būtent tai reiškia turėti sudužusią širdį ir atgailaujančią dvasią. Penktasis principas: kad galėtume įveikti kiekvieną nuodėmę ir silpnybę mums visiškai pakanka Dievo dovanų – tereikia atsigręžti į Jį ir paprašyti pagalbos. Šeštasis principas: turime nepamiršti, kad dauguma atgailų nėra jutiminės ar milžiniškos permainos, greičiau nenukrypstamas ir nuoseklus judėjimas po žingsnelį link dievobaimingumo.

Jei šiuos principus stengsimės kasdien taikyti savo gyvenime, tai būsime verti tapti kažkuo daugiau, nei vien būti įrašyti į Jėzaus Kristaus Bažnyčios sąrašus. Būdami tikraisiais nariais turime teisę į Jo pažadą: „Kiekvieną, kuris yra mano bažnyčios ir išveria mano bažnyčioje iki galo, tą aš įtvirtinsiu ant savo uolos, ir pragaro vartai jų nenugalės“ (DS 10:69).

Meldžiu, kad mes visi galėtume sau užsitarnauti šį pažadą.¹⁸

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Prezidentas Bensonas sakė, kad norėdami tikrai atgailauti pirmiausia turime suprasti, jog „Evangelijos planas yra laimės *planas*“, o nelabumas „*niekada neatneš* mums laimės“ (1 poskyris). Kodėl, jūsų manymu, per atgailos procesą būtina tai suprasti?
- Kodėl stengiantis atgailauti nepakanka tik pakeisti elgesį? (Žr. 2 poskyrį.) Kodėl, jūsų manymu, tikrai atgailaujant reikia žvelgti į Jėzų Kristų.
- Kaip esate patyrę „galingą širdies permainą“, apie kurią aiškinama 3 poskyryje? Ką galime daryti, kad padėtume ir kitiems patirti šią permainą?
- Kuo „liūdesys pagal Dievo valią“ skiriasi nuo apgailestavimo, kurį kai kurie jaučia padarę ką nors netinkamo? (Žr. 4 poskyrį.) Kaip tėvai ar vyskupas gali panaudoti 4 poskyrio mokymus, kad padėtų žmogui, kuriam reikia atgailauti?
- Kokie 5 poskyrio mokymai jums teikia daugiausia paguodos? Kodėl tie mokymai jums teikia paguodos?
- Liudydamas apie Gelbėtojo Apmokėjimo galią Prezidentas Bensonas pasakė: „Neturime prarasti vilties“ (žr. 6 poskyrį). Kokios 6 poskyryje apžvelgiamos Apmokėjimo tiesos jums teikia daugiausia vilties?

Susijusios Raštų eilutės

Luko 15:11–32; Mozijo 4:10–12; 26:30–31; Almos 34:17–18; 3 Nefio 27:19–20; DS 18:10–16; 19:15–19

Pagalba mokytojui

„Jūsų pagrindinis rūpestis turėtų būti padėti mokiniam mokytis Evangelijos, o ne pateikti įspūdingą prezentaciją. Tai apima galimybių mokiniam mokytis vieniems kitus suteikimą“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 64).

Išnašos

1. "Cleansing the Inner Vessel," *Ensign*, May 1986, 4.
2. Iš Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 184.
3. "The Law of Chastity," *New Era*, Jan. 1988, 6.
4. Iš Conference Report, Apr. 1955, 47.
5. "Born of God," *Ensign*, July 1989, 4.
6. "A Mighty Change of Heart," *Ensign*, Oct. 1989, 2.
7. "A Mighty Change of Heart," 2.
8. "A Mighty Change of Heart," 2, 4.
9. "Born of God," 2, 4.
10. "A Mighty Change of Heart," 4.
11. "A Mighty Change of Heart," 4.
12. "A Mighty Change of Heart," 4–5.
13. "The Law of Chastity," 7.
14. "A Mighty Change of Heart," 5.
15. "A Mighty Change of Heart," 5.
16. "The Law of Chastity," 7.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 387.
18. "A Mighty Change of Heart," 5.

Jėzus Kristus – mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas

„Mes skelbiame Jėzaus Kristaus dieviškumą. Į Jį žvelgiame kaip į vienintelį mūsų išgelbėjimo šaltinį.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas sakė: „Nepamenu, kad kada būčiau netikėjęs Jėzumi Kristumi. Atrodo, kad Jo gyvenimo, mirties ir prisikėlimo realumas visuomet buvo dalimi manęs. Užaugau tikinčių tėvų namuose, jie karštai tikėjo ir liudijo apie Kristų – esu už tai jiems nepaprastai dėkingas.“¹

Šis liudijimas apie Jėzų Kristų buvo Prezidento Bensono gyvenimo pagrindas. Tai suformavo jo prioritetus, nulėmė jo sprendimus ir padėjo išverti išbandymus. Tai suteikė perspektyvą žvelgiant į mirtingojo gyvenimo prasmę ir pasitikėjimą amžinojo gyvenimo pažadais bei palaiminimais.

Per savo apaštališkąją tarnystę kaip ypatingasis Jėzaus Kristaus liudytojas Prezidentas Bensonas dažnai liudijo apie Gelbėtoją. Suvokdamas, kad „kartais kyla klausimas „ar mormonai yra krisčionys“, jis paliudijo:

„Mes skelbiame Jėzaus Kristaus dieviškumą. Į Jį žvelgiame kaip į vienintelį mūsų išgelbėjimo šaltinį. Mes stengiamės gyventi pagal Jo mokymus ir laukiame, kada Jis vėl ateis į šią žemę vadovauti ir valdyti kaip Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats. Mormono Knygos pranašo žodžiais sakome [...], „kad [nėra] duota jokio kito vardo nei jokio kito būdo, nei priemonių, kuriomis žmonių vaikai gali būti išgelbėti – tik Kristaus, Viešpaties Visagalio, vardu ir tik per jį“ (Mozijio 3:17).²

Prezidento Bensono pareiškimai apie Jėzaus Kristaus dieviškumą dažnai būdavo siejami su Mormono Knyga.³ Jis sakė: „Per Mormono

*„Asmenims ir tautoms nėra svarbesnio įvykio,
kuris prilygtų Mokytojo prisikėlimui“*

Knygą Dievas mūsų dienomis parūpino apčiuopiamą įrodymą, kad Jėzus yra Kristus.⁴ Jis mokė, kad Mormono Knygos „didžiausia misija“ yra įtikinti žmones, kad tai yra tiesa.⁵ Jis pastebėjo, kad „daugiau kaip pusėje visų Mormono Knygos eilučių kalbama apie mūsų Viešpatį. Mormono Knygoje Jis vadinamas daugiau nei šimtu skirtingų vardų. Tie vardai yra ypač reikšmingi apibūdinant Jo dievišką prigimtį.“⁶

Prezidento Bensono liudijimas apie Gelbėtoją atskleidžia jų artimą ryšį:

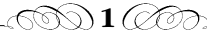
„Myliu Jį visa siela.

Nuolankiai liudiju, kad šiandien Jis yra tas pats mylintis ir užjaučiantis Viešpats, koks buvo dar vaikščiodamas dulkėtais Palestinos keliais. Jis yra šalia Savo tarnų šioje žemėje. Šiandien Jis rūpinasi ir myli kiekvieną iš mūsų. Neabejokite tuo.

Šiandien Jis gyvena kaip mūsų Viešpats, mūsų Mokytojas, mūsų Gelbėtojas, mūsų Išpirkėjas ir mūsų Dievas.

Dieve, laimink mus visus tikėjimu Juo, kad priimtume Jį, garbintume Jį, visiškai pasikliautume Juo ir sektume Juo.“⁷

Ezros Tafto Bensono mokymai

Kadangi Jėzus Kristus mus be galo myli, Jis išpirko mus iš fizinės ir dvasinės mirties.

Jokia kita įtaka šioje žemėje neturėjo tokio didelio poveikio kaip Jėzaus Kristaus gyvenimas. Negalime net įsivaizduoti savo gyvenimo be Jo mokymų. Be Jo paklystume tikėjimų ir garbinimų miraže, susidariusiame iš baimės ir tamsos, kurioje klesti jutimiškumas ir materializmas. Mes dar toli nuo Jo nustatyto tikslo, tačiau neturime jo pamiršti; taip pat neturime pamiršti, kad mūsų didysis kopimas į šviesą ir tobulumą nebūtų įmanomas be Jo mokymo, Jo gyvenimo, Jo mirties ir Jo prisikėlimo.⁸

Kad bent kiek vertintume ir būtume dėkingi už tai, ką dėl mūsų nuveikė [Jėzus Kristus], turime nepamiršti šių gyvybiškai svarbių tiesų:

Jėzus į žemę atvyko vykdyti mūsų Tėvo valios.

Jis atvyko iš anksto žinodamas, kad turės nešti visų mūsų nuodėmių našta.

Jis žinojo, kad bus iškeltas ant kryžiaus.

Jis gimė, kad būtų visos žmonijos Gelbėtojas ir Išpirkėjas.

Jis *sugebėjo* įvykdyti Savo misiją, nes buvo Dievo Sūnus ir turėjo Dievo galią.

Jis *ryžosi* įvykdyti Savo misiją, nes mus mylėjo.

Joks mirtingasis neturėjo galios ar pajėgumo išpirkti visus kitus mirtinguosius iš jų prapulties ir nuopuolio būsenos, nė negalėjo savanoriškai atsisakyti savo gyvybės ir per tai įgyvendinti visuotinį visų kitų mirtingųjų prikėlimą.

Tik Jėzus Kristus galėjo ir norėjo įvykdyti tokį išperkančios meilės veiksmą.⁹

Jėzus Kristus [...] į šią žemę atėjo iš anksto nustatytu metu per karališką pirmagimystės teisę, išsaugojusią Jo dieviškumą. Jame susipynė žmogiškos Jo žemiškosios motinos savybės ir dieviškosios Jo Amžinojo Tėvo savybės bei galios.

Dėl unikalios Savo kilmės Jis paveldėjo garbingą titulą – Dievo Viengimis Sūnus kūne. Būdamas Dievo Sūnus Jis paveldėjo tokias galias ir protą, kurių neturėjo ir neturi joks kitas žmogus. Tiesiogine to žodžio prasme Jis yra Imanuelis, kas reiškia „Dievas yra su mumis“ (žr. Izaijo 7:14; Mato 1:23).

Nors Jis ir buvo į žemę pasiųstas Dievo Sūnus, pagal dievišką Tėvo planą Jėzus turėjo patirti visus žemiško gyvenimo sunkumus ir suspaudimus. Todėl Jis tapo pavaldus „pagundoms, [...] alkiui, troškuliui ir nuovargiui“ (Mozijo 3:7).

Kad būtų tinkamas būti visų mūsų Tėvo vaikų *Išpirkėju*, Jėzus turėjo būti tobulai paklusnus visiems Dievo įstatymams. Kadangi Jis atsidavė Tėvo valiai, Jis augo „iš malonės į malonę, kol gavo [Tėvo galios] pilnatvę“. Taip Jis įgijo „visą galią tiek danguje, tiek ir žemėje“ (DS 93:13, 17).¹⁰

Kadangi [Jėzus] buvo Dievas – pats Dievo Sūnus – tai Jis galėjo Pats panešti kitų žmonių nuodėmių svorį ir našta. Apie mūsų Gelbėtojo ryžtą tai padaryti Izaijas pranašavo tokiais žodžiais: „Tačiau

„Jokia kita įtaka šioje žemėje neturėjo tokio didelio poveikio kaip Jėzaus Kristaus gyvenimas“

jis prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus. [...] Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti jo žaizdomis“ (Izaijo 53:4–5).

Šis šventas, nesavanaudiškas veiksmas savanoriškai prisiimti visų kitų žmonių nuodėmes yra Apmokėjimas. Kaip *Jis vienas* gali panešti *visų* nuodėmes, mirtingam žmogui nėra suvokiama. Tačiau žinau šitai: Jis tikrai pasiėmė Sau visų nuodėmes ir tai padarė dėl Savo begalinės meilės kiekvienam iš mūsų. Jis yra sakęs: „Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus. [...] kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau iš kiekvienos poros, ir kentėjau tiek kūnu, tiek ir dvasia – ir aš norėjau negerti tos karčios taurės ir atsitraukti“ (DS 19:16, 18).

Nepaisant nepakeliamai skausmingo išbandymo, Jis paėmė tą taurę ir išgėrė. Jis iškentėjo visų skausmus, kad mums nereikėtų

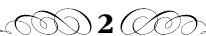
kentėti. Nesiskųsdamas ir nekerštaudamas Jis atlaikė Savo persekiotojų žeminimą ir įžeidinėjimus. Jis iškentėjo plakimą, o vėliau ir žiaurios bausmės patyčią – kryžių.¹¹

Getsemanėje ir Kalvarijoje [Jėzus] įvykdė begalinį ir amžiną Apmokėjimą. Tai yra vienintelis toks didis meilės poelgis, užfiksuotas istorijoje. Po to Jis mirė ir prisikėlė.

Taip Jis tapo mūsų Išpirkėju, nes mus išpirko iš fizinės mirties; taip pat išpirko ir iš dvasinės mirties, jei paklusime įstatymams ir Evangelijos apeigoms.¹²

Šiame gyvenime galbūt nesuprasime ir nesuvoksime, *kaip* Jis padarė tai, ką padarė, tačiau privalome suprasti, *kodėl* Jis padarė tai, ką padarė.

Jis viską padarė dėl Savo nesavanaudiškos ir begalinės meilės mums.¹³

Jėzus Kristus išėjo iš kapo ir šiandien gyvena kaip prisikėlusis Esybė.

Didžiausi istoriniai įvykiai yra tie, kurie paveikia didžiausią skaičių žmonių per ilgiausią laikotarpį. Pagal šį teiginį asmenims ir tautoms nėra svarbesnio įvykio, kuris prilygtų Mokytojo prisikėlimui.

Nėra abejonių, kad bus tiesiogiai prikelta kiekviena šioje žemėje gyvenusi siela, tad reikia rūpestingai ruoštis šiam įvykiui. Šlovingas prikėlimas turėtų būti kiekvieno vyro ir moters tikslas, nes prikėlimas taps realybe.

Nėra nieko universalesnio už prikėlimą. Bus prikelta kiekviena gyva būtybė. „Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgavinti“ (1 Korintiečiams 15:22).

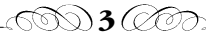
Raštai mums byloja, kad trečią dieną po Jėzaus nukryžiuavimo įvyko smarkus žemės drebėjimas. Akmuo nuriedėjo nuo kapo angos. Kelios labiausiai atsidasusios Jo pasekėjos, nešinos kvapniais tepalais, priėjo prie kapo ir „neberado Viešpaties Jėzaus kūno“.

Pasirodė angelai ir ramiai tarė: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, jis prisikėlė!“ (Luko 24:3–6.) Niekas istorijoje neprilygsta šiam jaudinančiam pranešimui: „Nėra jo čia, jis prisikėlė!“

Apie mūsų Viešpaties prisikėlimo faktą liudija *daugybė* patikimų liudytojų. Prisikėlęs Viešpats pasirodė kelioms moteriškėms, dviem mokiniams pakeliui į Emausą, Petru, apaštalams; ir, kaip pranešė Paulius, „vėliau jis pasirodė iš karto daugiau negu penkiems šimtam brolių. [...] O visų paskiausiai, [...] jis pasirodė ir [Pauliui]“ (1 Korintiečiams 15:6, 8). [...]

Kaip vienas iš Jo ypatingų liudytojų pastarosiomis dienomis, aš liudiju, kad šiandien Jis yra gyvas. Jis yra prisikėlusis Esybė. Jis yra mūsų Gelbėtojas, mūsų Viešpats, pats Dievo Sūnus. Liudiju, kad Jis sugrįš kaip pašlovintas ir prisikėlęs Viešpats. Toji diena yra netoli. Visiems, kas priima Jį kaip Gelbėtoją ir Viešpatį, Jo tiesioginis prisikėlimas reiškia, kad gyvenimas nesibaigia mirtimi, nes Jis pažadėjo: „Nes aš gyvenu ir jūs gyvensite“ (Jono 14:19).¹⁴

Tik Jis teturėjo galią prisikelti. Todėl, praėjus trims dienoms po palaidojimo, Jis išėjo iš kapo gyvas ir pasirodė daugeliui žmonių. [...] Kaip vienas iš [Jo] ypatingų liudytojų, taip vadinamų šiomis dienomis, aš liudiju jums, kad Jis yra gyvas. Jis gyvena turėdamas prisikėlusį kūną. Nėra tokios tiesos ar fakto, kuriuo būčiau labiau įsitikinęs ar labiau tikras, nei tiesa apie mūsų Viešpaties tiesioginį prisikėlimą.¹⁵

Privalome narsiai liudyti apie Jėzų Kristų.

Pati vertingiausia visiems Bažnyčios nariams prieinama palaima yra liudijimas apie Jėzaus Kristaus dieviškumą ir Jo bažnyčią. Liudijimas yra vienas iš nedaugelio dalykų, kuriuos galėsime pasiimti su savimi palikdami šį gyvenimą.

Turėti liudijimą apie Jėzų reiškia turėti pažinimą iš Šventosios Dvasios apie dievišką Jėzaus Kristaus misiją.

Liudijimas apie Jėzų yra žinojimas apie mūsų Viešpaties gimimo dievišką prigimtį, t. y. kad Jis tikrai yra *Viengimis* Sūnus kūne.

Liudijimas apie Jėzų yra žinojimas, kad buvo pažadėtasis Mesijas ir kad vaikščiodamas tarp žmonių Jis atliko daug galingų stebuklų.

Liudijimas apie Jėzų yra žinojimas, kad įstatymai, kuriuos Jis pavadino Savo doktrina, yra tikri, taigi reikia laikytis tų įstatymų ir apeigų.

Turėti liudijimą apie Jėzų reiškia žinoti, kad Jis Getsemanės sode savanoriškai pasiėmė Sau visos žmonijos nuodėmes; dėl to Jis kentėjo tiek kūnu, tiek dvasia bei kraujavo iš kiekvienos poros. Visa tai Jis padarė todėl, kad nereikėtų kentėti mums, jei tik atgailausime (žr. DS 19:16, 18).

Turėti liudijimą apie Jėzų reiškia žinoti, kad iš kapo Jis pergalingai išėjo turėdamas fizinį, prisikėlusį kūną. Kadangi Jis yra gyvas, gyva bus ir visa žmonija.

Turėti liudijimą apie Jėzų reiškia žinoti, kad Dievas Tėvas ir Jėzus Kristus tikrai pasirodė Pranašui Džozefui Smitui ir pradėjo naują Savo Evangelijos laikotarpį tam, kad prieš Jo atėjimą visoms tautoms būtų paskelbta apie išgelbėjimą.

Turėti liudijimą apie Jėzų reiškia žinoti, kad Bažnyčia, kurią jis įkūrė laikų viduryje ir atkūrė šiais laikais, yra, kaip pareiškė Viešpats, vienintelė tikra ir gyva bažnyčia ant visos žemės veido (žr. DS 1:30).

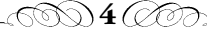
Turėti tokį liudijimą yra gyvybiškai svarbu. Tačiau dar svarbiau mums yra narsiai liudyti.

Liudijimas apie Jėzų reiškia, kad priimame Jėzaus Kristaus dievišką misiją, Jo Evangeliją ir vykdome Jo darbus. Tai taip pat reiškia, kad priimame pranašišką Džozefo Smito ir jo įpėdinių misiją ir sekame jų patarimais. Kaip pasakė Jėzus: „Ar mano paties balsu, ar mano tarnų balsu – tai tas pat“ (DS 1:38).

Kalbėdamas apie tuos, kurie galiausiai gaus celestialinės karalystės palaiminimus, Viešpats Džozefui Smitui pasakė:

„Tai tie, kurie priėmė Jėzaus liudijimą ir įtikėjo jo vardą, ir buvo pakrikštyti pagal jo palaidojimo būdą, būdami palaidoti vandenyje jo vardu, ir tai pagal jo duotą įsakymą“ (DS 76:51).

Tai yra tie, kurie narsiai liudija apie Jėzų Kristų, kurie, kaip pareiškė Viešpats, „nugali tikėjimu ir yra užantspauduoti pažado Šventąja Dvasia, kurią Tėvas išlieja ant visų tų, kurie yra teisūs ir patikimi“ (DS 76:53).¹⁶

Tikėjimas Jėzumi Kristumi susideda iš visiško pasikliovimo Juo ir vadovavimosi Jo mokymais.

Esminis mūsų religijos principas yra tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Kodėl reikalinga, kad savo pasitikėjimą, savo viltį ir savo tikėjimą patikėtume vienam vieninteliame asmeniui? Kodėl tikėjimas Juo yra toks būtinas proto ramybei šiame gyvenime ir vilčiai būsimu gyvenimu?

Mūsų atsakymai į šiuos klausimus nulemia, ar ateitį pasitinkame drąsiai su viltimi ir optimizmu, ar bailiai su nerimu ir pesimizmu.

Mano žinia ir liudijimas yra toks: tiktai Jėzus Kristus yra tinkamas suteikti tą viltį, ryžtą ir stiprybę, kurių mums reikia pasauliui įveikti ir pakilti aukščiau žmogiškų nesėkmių. Tai daryti galime įtikėdami Juo ir gyvendami pagal Jo įstatymus ir mokymus. [...]

Tikėjimas Juo yra ne tik paprasčiausias pripažinimas, kad Jis yra gyvas. Tai daugiau nei įsitikinimo išpažinimas.

Tikėjimas Jėzumi Kristumi susideda iš visiško pasikliovimo Juo. Būdamas Dievas Jis turi begalinę galią, sąmonę ir meilę. Nėra tokios žmonių problemos, kurios Jis nesugebėtų išspręsti. Kadangi Jis nusileido žemiau visko (žr. DS 122:8), Jis žino, kaip mums padėti pakilti virš mūsų kasdieninių sunkumų.

Tikėti Juo reiškia tikėti, kad nors mes ir nesuprantame visko, tačiau Jis supranta. Todėl turime žvelgti į Jį dėl kiekvienos minties; neabejoti ir nebijoti (žr. DS 6:36).

Tikėti Juo reiškia pasikliauti, kad Jis turi galią visiems žmonėms ir visoms tautoms. Nėra tokio blogio, kurio Jis negalėtų pašalinti. Viskas yra Jo rankose. Ši žemė yra Jo teisėtos valdos. Tačiau Jis netrukdo pasireikšti blogiui todėl, kad galėtume rinktis tarp gėrio ir blogio.

Jo Evangelija yra tobulas receptas nuo visų žmogaus problemų ir socialinių bėdų.

Tačiau Jo Evangelija efektyvi tik tada, kai ją taikome savo gyvenime. Todėl turime sotintis „Kristaus žodžiais; nes štai, Kristaus žodžiai pasakys jums viską, ką turėtumėte daryti“ (2 Nef 32:3).

„Eikite paskui mane“ (Morkaus 1:17)

Kol *neveiksime* pagal Jo mokymus, tol neparodysime tikėjimo Juo.

Pamąstykite, kaip pasikeistų pasaulis, jei visa žmonija darytų, kaip sako Jis: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. [...] Mylėk savo artimą kaip save patį“ (Mato 22:37, 39).

Tad koks atsakymas į klausimą, kaip reikia spręsti tas problemas ir dilemas, su kuriomis šiais laikais susiduria asmenys, bendruomenės ir tautos? Štai koks yra Jo paprastas receptas:

„Tikėkite Dievą; tikėkite, kad jis yra ir kad jis sukūrė visa tiek danguje, tiek ir žemėje; tikėkite, kad jis turi *visą* išmintį ir *visą* galią tiek danguje, tiek ir žemėje; tikėkite, kad žmogus nesuvokia visko, ką gali suvokti Viešpats. [...]

Tikėkite, kad jums reikia atgailauti dėl savo nuodėmių ir jas palikti, ir nusižeminti priešais Dievą; ir nuoširdžiai prašyti, kad jis jums atleistų; ir dabar, jei tikite visu tuo, *žiūrėkite, kad tai vykdytumėte*“ (Mozijo 4:9–10; kursyvas pridėtas).¹⁷

 5

Labiausiai esame laiminami ir būname džiugūs tuomet, kai stengiamės būti panašūs į Jėzų Kristų.

Viena iš šio gyvenimo prasmių yra būti išbandytiems, ar darysime viską, ką Viešpats, mūsų Dievas, mums įsakys (žr. Abraomo 3:25). Trumpiau tariant, turime sužinoti Viešpaties valią ir ją vykdyti. Turime sekti Jėzaus Kristaus pavyzdžiu ir būti panašūs į Jį.

Esminis gyvenimo klausimas turėtų būti tas pats, kurį uždavė Paulius: Viešpatie, ką norėtumei, kad aš padaryčiau? (žr. ApD 9:6). [...]

Mums reikia daugiau Kristaus vyrų ir moterų, visuomet atmenančių Jį ir besilaikančių Jo jiems duotų įsakymų. Geriausias sėkmės matuoklis yra pamatyti, kaip tiksliai sekame Jo pavyzdžiu.¹⁸

Kai kurie [...] yra pasiryžę numirti dėl savo tikėjimo, tačiau nesiryžta visiškai pagal jį gyventi. Kristus už mus ir gyveno, ir mirė. Per Jo Apmokėjimą ir sekdami Jo pėdomis galime įgyti didžiausią dovaną iš visų – amžinąjį gyvenimą, t. y. tokį gyvenimą, kurį gyvena Amžinasis mūsų Tėvas danguje.

Kristus uždavė klausimą: „Kokie vyrai [turėtume] būti?“ Tada Jis atsakė, pasakydamas, kad turime būti tokie, koks yra Jis (3 Nef 27:27).

Žmogus, kurio gyvenimas yra panašiausias į Kristaus gyvenimą, yra didingiausias, labiausiai palaimintas ir džiaugsmingiausias žmogus. Tai neturi nieko bendro su žemiškais turtais, galiomis ar prestižu. Vienintelis tikras didingumo, palaimingumo ir džiaugsmingumo rodiklis yra tai, kiek gyvenimas gali supanašėti su Mokytojo, Jėzaus Kristaus, gyvenimu. Jis yra teisingasis kelias, visiška tiesa ir apstus gyvenimas.

Pastoviausias ir dažniausiai mūsų protuose užduodamas klausimas, susijęs su kiekviena mūsų gyvenimo mintimi ir kiekvienu darbu, turėtų skambėti taip: „Viešpatie, ką norėtumei, kad aš padaryčiau?“ (ApD 9:6.) Atsakymas į šį klausimą gaunamas tik per Kristaus Šviesą ir Šventąją Dvasią. Laimingi yra tie, kurių gyvenimai yra pripildyti šių dviejų dalykų. [...]

Turėdami omenyje tai, ką dėl mūsų padarė [Jėzus Kristus], turėtume sugalvoti, ką mainais galėtume duoti Jam.

Kristaus didžioji dovana mums yra Jo gyvenimas ir auka. Ar mūsų maža dovana Jam neturėtų būti mūsų gyvenimas ir aukos, ne tik dabar, bet ir ateityje?¹⁹

[Tie, kurie leidžiasi] vadovaujami Kristaus, bus praryti Kristuje. [...] Jų valia bus praryta Jo valioje (žr. Jono 5:30). Jie visada daro tai, kas malonu Viešpačiui (žr. Jono 8:29). Jie ne tik mirtų dėl Viešpaties, bet, svarbiausia, gyventų dėl Jo.

Iženkite į jų namus, ir paveikslai ant sienų, knygos lentynose, skambanti muzika, sakomi žodžiai ir veiksmai atskleidžia, kad jie yra krisčionys. Jie yra Dievo liudytojai visada, visame ir visur (žr. Mozijo 18:9). Jų mintyse yra Kristus, nes dėl kiekvienos minties jie žvelgia į Jį (žr. DS 6:36). Savo širdyje jie turi Kristų, nes savo meilę jie nukreipia į Jį per amžius (žr. Almos 37:36).

Jie beveik kiekvieną sekmadienį dalyvauja sakramente ir iš naujo paliudija savo Amžinajam Tėvui, kad yra pasiryžę prisiimti Jo Sūnaus vardą, visuomet Jį atminti ir laikytis Jo įsakymų (žr. Moronio 4:3).

Kalbant Mormono Knygos kalba, jie sotinasi Kristaus žodžiais (2 Nef 32:3), kalba apie Kristų (2 Nef 25:26), džiūgauja Kristumi (2 Nef 25:26), yra gyvi Kristuje (2 Nef 25:25) ir džiaugiasi dėl Kristaus (žr. 2 Nef 33:6). Trumpai tariant, jie praranda save Viešpatyje ir atranda amžinąjį gyvenimą (žr. Luko 17:33).²⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Prezidentas Bensonas mokė, kad nors negalime galutinai suprasti, *kaip* Viešpats atliko Apmokėjimą, tačiau galime suprasti, *kodėl* jis tai atliko (žr. 1 poskyrį). Kaip šis supratimas veikia jūsų gyvenimą?
- Studijuodami 2 poskyrį pagalvokite apie Gelbėtojo prisikėlimo poveikį. Kaip Jo prisikėlimas veikia jūsų gyvenimą?
- Kodėl, jūsų manymu, liudijimas apie Jėzų Kristų yra „vertingiausia palaima“? (Žr. 3 poskyrį.) Ką jums asmeniškai reiškia narsiai liudyti apie Gelbėtoją?

- Apmąstykite Prezidento Bensono žodžius apie tikėjimą Jėzumi Kristumi (žr. 4 poskyrį). Kaip šis tikėjimo į Kristų apibrėžimas parodo, kad tikėjimas yra ne tik „paprasciausias pripažinimas, kad Jis yra gyvas“?
- Prezidentas Bensonas pasakė, kad tie žmonės, kurie „leidžiasi vadovaujami Kristaus“, „mirtų dėl Viešpaties, bet, svarbiausia, gyventų dėl Jo“ (5 poskyris). Ką jums reiškia gyventi dėl Kristaus?

Susijusios Raštų eilutės

Jono 10:17–18; 2 Nefio 9:20–24; 31:20–21; Mozijo 16:6–11; 3 Nefio 27:20–22; Moronio 7:33; DS 19:1–3, 16–19; 76:22–24; Tikėjimo Teiginių 1:3

Pagalba studijuojant

„Jausdami Evangelijos supratimo džiaugsmą, jūs norėsite praktiškai pritaikyti tai, ko išmokote. Stenkitės gyventi harmonijoje su savo supratimu. Taip darydami, jūs sustiprinsite savo tikėjimą, žinias ir liudijimą“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], p. 19).

Išnašos

1. “The Meaning of Easter,” *Ensign*, Apr. 1992, 2.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 10.
3. Žr. “Come unto Christ,” *Ensign*, Nov. 1987, 83–85; “I Testify,” *Ensign*, Nov. 1988, 86–87.
4. “I Testify,” 86.
5. “Come unto Christ,” 83; taip pat žr. “Born of God,” *Ensign*, July 1989, 2.
6. “Come unto Christ,” 83.
7. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” *Ensign*, June 1990, 6.
8. “Life Is Eternal,” *Ensign*, Aug. 1991, 4.
9. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” 4.
10. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” 2.
11. “Jesus Christ: Our Savior, Our God,” *Ensign*, Apr. 1991, 2, 4.
12. “Keeping Christ in Christmas,” *Ensign*, Dec. 1993, 4.
13. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” 4.
14. “The Meaning of Easter,” 2, 4.
15. “Jesus Christ: Our Savior, Our God,” 4.
16. “Valiant in the Testimony of Jesus,” *Ensign*, Feb. 1987, 2.
17. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” 2, 6.
18. “In His Steps,” *Ensign*, Sept. 1988, 5, 6.
19. “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Ensign*, Dec. 1988, 2, 4.
20. “Born of God,” 4–5.

*Pirmojo regėjimo žinia skirta „visiems mūsų Tėvo
vaikams, gyvenantiems ant šios žemės veido“*

Džozefas Smitas – įrankis Viešpaties rankose

*„Džozefas Smitas, pastarųjų dienų pranašas,
Viešpaties rankose buvo įrankis atveriant
naują Evangelijos laikotarpį – paskutinį ir
didingiausią iš visų Evangelijos laikotarpių.“*

Iš Ezros Tafto Bensonso gyvenimo

Kai XX a. trečiojo dešimtmečio pradžioje vyresnysis Ezra Taftas Bensonas Anglijoje tarnavo nuolatinio misionieriumi, kartu su savo porininkais jis patyrė tai, ką vadino „dideliu pasipriešinimu Bažnyčiai“. Vėliau jis pasakojo:

„Didžiojoje Britanijoje plito įvairūs laikraščiai, žurnalai, net anti-mormoniški filmai.“ Kadangi pasipriešinimas buvo labai didelis, kai kurių misionieriško darbo formų, pvz., susitikimų gatvėse ir lankstinukų dalinimo, buvo atsisakyta. Jis sakė: „Tačiau šiauriau Anglijoje, kur mes darbavomės, iš Saut Šylds skyriaus turėjome grupelę žmonių, kurie buvo labai ištikimi, atsidavę ir lojalūs, tad jie pasikvietė mane su porininku atvykti pas juos ir pakalbėti jų sakramento susirinkime. Jie tarė: „Daugelis iš mūsų kaimynų netiki tais melais, kurie yra spausdinami. Jei jūs atvyksite, mes užpildysime visą nedidukę salę.“

Tad mes priėmėme kvietimą ir pradėjome ruoštis; aš pradėjau studijuoti atsimetimą. Toji tema man patiko ir maniau, kad jiems ji reikalinga; tad ruošiausi, studijavau, maniau, kad galiu ta tema kalbėti penkiolika minučių.

Nuvykome į tą nedidukę salę ir ji buvo pilnutėlė. Visi buvo laimingi. Po įvadinės dalies kalbėjo mano porininkas, tada aš kalbėjau taip laisvai, su tokiu malonumu, kaip dar niekada iki tol savo gyvenime. Kai atsisėdau ir pažvelgiau į savo laikrodį, paaiškėjo, kad

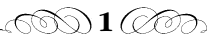
kalbėjau dvidešimt penkias minutes, apie atsimetimą net neužsiminiau, apie atsimetimą net nepagalvojau. Kalbėjau apie Džozefą Smitą, liudijau, kad jis buvo Dievo pranašas ir kad tai žinau. Kalbėjau, kad Mormono Knygos išėjimas yra naujas Kristaus liudijimas, tada paliudijau. Kai suvokiau, kas atsitiko, negalėjau sulaikyti savo ašarų.

Susirinkimo pabaigoje priėjo daug šventųjų ir pareiškė padėką už tai, kad kažkas buvo pasakyta apie Džozefą Smitą. Jie sakė: „Kai kurie mūsų kaimynai sako, kad jie sutinka su viskuo, kas sakoma apie Bažnyčią, išskyrus tai, kas sakoma apie Džozefą Smitą.“ O tada keli iš tokių kaimynų priėjo ir pasakė: „Dabar mes esame pasiruošę. Šį vakarą mes esame pasiruošę. Gavome liudijimą, kad Džozefas Smitas yra Dievo pranašas.“¹

Prezidentas Bensonas vėliau gyvenime ieškodavo progų pasidailinti savo liudijimu apie Džozefo Smito pašaukimą. Pavyzdžiui, kai jis tarnavo Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretoriumi, viena radijo stotis pakvietė jį išsirinkti mėgstamiausią Raštų vietą ir perskaityti ją į eterį, tad jis pasirinko ištrauką iš Brangiajame Perle esančios Džozefo Smito—Istorijos.²

Svarbiausia, jis reguliariai savo tvirtą ir galingą liudijimą išsakydavo savo bendražygiams šventiesiems. Jis pareiškė: „Džozefas Smitas buvo Gyvojo Dievo pranašas, vienas iš didžiausių kada nors žemėje gyvenusių pranašų. Dievo rankose jis buvo įrankis pradedant didįjį Evangelijos laikotarpį, didžiausią iš visų, ir paskutinį iš visų pasiruošimų antrajam Mokytojo atėjimui.“³

Ezros Tafto Bensono mokymai

Pirmasis Džozefo Smito regėjimas buvo didžiausias įvykis pasaulyje po Jėzaus Kristaus prisikėlimo.

Būdamas jaunuolis Džozefas Smitas buvo tiesos ieškotojas. Nesutarimai tarp egzistavusių bažnyčių privertė jį pasiteirauti Dievo, kuri iš jų buvo teisi. Kaip atsakymas į tą maldą, pasak jo, pasirodė spindinčios šviesos stulpas. Štai ką jis papasakojo:

„Kai šviesa buvo ant manęs, pamačiau dvi Asmenybes, kurių skaistumo ir šlovingumo neįmanoma apsaityti, stovinčias ore virš

manęs. Viena iš jų kreipėsi į mane vardu ir tarė, rodydama į kitą: *Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!*“ (DžS—I 1:17.)

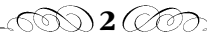
Džozefas pasiteiravo antrosios asmenybės, kuri buvo Jėzus Kristus, kuri iš krisčioniškųjų sektų buvo teisinga. Jis atsakė, kad Džozefas neturįs jungtis nė prie vienos iš jų, nes jos visos buvo neteisingos.⁴

Kai Dievas Tėvas ir jo Sūnus Jėzus Kristus atėjo į žemę, kaip tai jie padarė 1820 metais pasirodydami jaunam berniukui pranašui Džozefui Smitui, tai įvyko kažkas, kas liečia ne tik saujelę žmonių. Tai žinia ir apreiškimas, skirti visiems mūsų Tėvo vaikams, gyvenantiems ant šios žemės veido. Tai buvo didingiausias įvykis, įvykęs po Mokytojo prisikėlimo. Kartais pamąstau, kad mes esame taip arti jo, jog nevisiškai įvertiname jo reikšmingumą, svarbumą ir didingumą.⁵

Pirmasis Pranašo Džozefo Smito regėjimas yra Bažnyčios teologijos pamatas.⁶

Akivaizdžiausia tiesa, išaiškėjusi tame Pranašo patyrimo 1820 metais, buvo Dievo egzistavimo realumas ir tai, kad Jėzus Kristus tikrai prisikėlė. Jis regėjo juos kaip atskiras, individualias ir pašlovintas Asmenybes, kurios kalbėjosi su juo, kaip vienas žmogus kalbasi su kitu.⁷

Esu nuolankiai dėkingas už turimą pažinimą, kad Dievas Tėvas ir jo Sūnus Jėzus Kristus kaip pašlovintos esybės mūsų laikais, šiame Evangelijos laikotarpyje vėl atėjo į žemę; kad jie tikrai pasirodė berniukui pranašui. [...] Iš visų mūsų turimų raštų tai yra pats šlovingiausias Dievo Tėvo ir Sūnaus pasirodymas.⁸

Pagal Naujojo Testamento pranašystes Džozefas Smitas gavo naują apreiškimą ir jį lankė angelai.

Visuotinai suvokiama, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narių tikėjimas remiasi tvirtinimu, kad Džozefas Smitas yra Dievo pranašas ir kad jis pareiškė, jog Mormono Knygos išėjimas yra angelų lankymosi pas jį 1823–1827 metais rezultatas.

Sužinoję apie tokį tvirtinimą kai kurie žmonės ima ginčydamiesi teigti, jog absurdiška manyti, kad šiais laikais žemėje lankosi angelai.

Biblijoje pateiktas liudijimas, kad Savo bažnyčios žemėje reikalus Dievas daugiau nei keturis tūkstančius metų tvarkė per apreiškimą ir, kai būdavo būtina, per dangaus pasiuntinius.

Aprašydamas, kas vyks paskutinėmis dienomis prieš pat antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą, Jonas Naujajame Testamente pranašavo, kad prieš Gelbėtojo sugrįžimą pasaulis bus išpėtas, kad jau nebetoli Dievo teismo valanda. Tas išpėjimas ateis iš dangaus per angelą, paskelbsiantį apie „amžinąją Evangeliją“. Pasiklausykite jo žodžių:

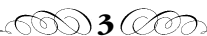
„Aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją evangeliją.

Jis šaukė galingu balsu: „Bijokite Dievo ir atiduokite jam pagarbą, nes atėjo jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją!“ (Apr 14:6–7.)

Jei žmogus priima Jono Apreiškėjo liudijimą, jis turėtų priimti ir naują apreiškimą bei dangiškojo pasiuntinio apsilankymą žemėje.

Mes iškilmingai liudijame, kad tas angeliškas pasiuntinys Pranašui Džozefui Smitui pasirodė XIX amžiaus pradžioje. Pranešimas, kad mūsų laikais pranašui pasirodė Dievo siųstas angelas, visiškai dera su Naujojo Testamento pranašystėmis ir todėl turėtų nusipelnyti visų nuoširdžių tiesos ieškotojų dėmesio.⁹

1823 m. rugsėjo 21 dienos vakarą Pranašui Džozefui Smitui pasirodė angelas. To angelo vardas buvo Moronis. Jis buvo paskutinis pranašas iš ilgos eilės senovės pranašų, prieš daugybę šimtmečių Amerikos žemyne gyvenusių dviejose didelėse civilizacijose.¹⁰

Mormono Knyga yra vienas ypatingiausių Džozefo Smito pašaukimo į pranašus įrodymų.

Pats ypatingiausias įrodymas, paremiantis Džozefo Smito tvirtinimą, jog jis yra Visagalio Dievo atstovas, yra šventraščių, pavadintų Mormono Knyga, išspausdinimas.

Mormono Knyga yra Amerikos žemyne senovėje gyvenusių žmonių metraštis, taip pat joje aprašomas po Savo pakilimo dangun Jeruzalėje pas to žemyno žmones apsilankęs ir tarnavęs Jėzus Kristus. Didžiausias to metraščio tikslas yra pastarųjų dienų kartą įtikinti, kad

Moronis apsilankė pas Džozefą Smitą, kad išsipildytų pranašystė.

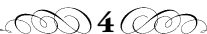
Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus. Tokiu būdu Mormono Knyga, kaip ir Biblija, yra dar vienas liudijimas apie Jėzaus Kristaus dieviškumą.

Džozefas Smitas šį senovės metraščių gavo iš dangiškojo pasiuntinio – lygiai taip, kaip apie tai pranašavo Jonas. Šis angelas jam pasirodė ir pasakė, kur yra ant metalinių plokštelių užrašytas ir į akmeninę saugyklą padėtas senovės metraštis. Atėjus laikui jaunajam pranašui buvo perduotos tos plokštelės ir jų vertimui reikalingos priemonės. Vėliau pasauliui buvo išspausdinta knyga, tapusi Šventuoju Raštu.

Be to, kaip teigiama Jono liudijime, toje knygoje yra „amžinoji Evangelija“. Ją šiuo metu pasaulyje skelbia mūsų misionieriai.

Kviečiame jus išbandyti mūsų liudijimo apie Mormono Knygos kilmę pagrįstumą. Tai galite padaryti perskaitydami ją ir paklausdami Dangiškojo Tėvo, ar tai yra tikra. Aš pažadu jums, kad jei būsite nuoširdūs, tai per Šventąją Dvasią sulauksite patvirtinimo apie jos tikrumą. Milijonai žmonių labai rimtai ir nuoširdžiai liudija, kad jie žino ją esant iš Dievo.¹¹

Jeigu Mormono Knyga yra tikra, tada Jėzus yra Kristus, Džozefas Smitas buvo Jo pranašas, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra tikra ir jai šiuo metu vadovauja apreiškimus gaunantis pranašas.¹²

Per Pranašą Džozefą Smitą Dievas atkūrė Savo karalystę žemėje.

Daug krisčioniško tikėjimo žmonių visame pasaulyje išstisus šimtmečius meldė, kad ateitų Dievo karalystė [žr. Mato 6:10]. Mes nuosirdžiai ir viešai pareiškiame, kad toji diena jau atėjo!¹³

Šventojoje giraitėje keturiolikmečio vaikino sukalbėta malda atvėrė naują Evangelijos laikotarpį.¹⁴

Dievas žemėje vėl atkūrė Savo karalystę ir taip išsipildė pranašystė. [...]

Dievas Džozefą Smitą pašaukė tam, kad būtų atkurta toji karalystė – Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Liudiju jums, kad jis įvykdė šį darbą, kad paklojo pamatus ir Bažnyčiai įteikė raktus ir galias tęsti didį pastarųjų dienų darbą, kurį jis pradėjo vadovaujamas Visagalio Dievo.¹⁵

Džozefui Smitui pasirodė kitos esybės, tarp jų Jonas Krikštytojas ir Petras, Jokūbas bei Jonas, kurie įšventino jį įgaliojimu veikti Dievo vardu (žr. DžS—I 1:68–72; DS 27:5–13). Šiomis pastarosiomis dienomis buvo atstatyta Dievo karalystė ir bažnyčia, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia, turinti visas tas pačias dovanas, teises, galias, doktrinas, pareigūnus ir palaiminimus, kuriuos turėjo ankstesnioji Bažnyčia (žr. DS 65; 115:3–4).¹⁶

Pranašui Džozefui Smitui buvo įsakyta būti įrankiu Dievo rankose ir atkurti Bažnyčią, pasauliui išspausdinti papildomą liudijimą apie Jėzaus Kristaus dieviškumą – Mormono Knygą, paimtą iš šventų metraščių. [...]

Šis Evangelijos sugrąžinimas, šviesos ir tiesos sugrąžinimas padarytas visų Dievo vaikų labai ir palaiminimui. Todėl mūsų misionieriai su nuolankumu ir dėkingumu eina į pasaulį skelbti, kad buvo atsimetimas nuo tiesos, tačiau dėl Dievo gerumo vėl atsivėrė dangūs ir per Pranašą Džozefą Smitą žmogui apreikšta Evangelija.¹⁷

 5

Džozefas Smitas buvo lojalus ir ištikimas iki pat mirties.

Ankstyvajai Bažnyčiai pradėjus augti kilo priešinimosi dvasia ir persekiojimas. Kur buvo pasėjama „garstyčios sėklytė“, ten būdavo bandoma trukdyti jai augti.¹⁸

Keturiolikmetis berniukas dėl tiesos stoji prieš pasaulį. Dievas pažinojo savo sūnų, kai šis buvo išrinktas. Jis žinojo, kad jis bus lojalus ir ištikimas iki pat mirties.¹⁹

Kai kurie į [Džozefo Smito] liudijimą pažvelgė su didele panieka ir pradėjo skleisti melagingas istorijas, ir skatinti persekiojimą. Jau nasis pranašas, kaip ir senovėje gyvenęs apaštalas Paulius, neišsižadėjo savo liudijimo ir gynė savo tvirtinimus tokiais žodžiais:

„Aš mačiau regėjimą; aš žinojau tai, ir aš žinojau, kad tai žino Dievas, ir aš negalėčiau to paneigti, nė nedrįsčiau to padaryti; mažų mažiausiai aš žinojau, kad tai padarydamas įžeisčiau Dievą ir patekčiau į pasmerkimą“ (DžS—I 1:25).²⁰

Pranašas Džozefas Smitas ryžtingai laikėsi iki pat savo mirties. Savo liudijimą jis užantspaudavo savo gyvenimu – savo paties krauju. Tą lemtingą dieną Navū mieste, Ilinojaus valstijoje, keliaudamas į Karteidžo kalėjimą pasitikti kankinio mirties ir žvelgdamas atgal į savo mylimą miestą ir žmones, jis pareiškė: „Tai mieliausia vieta ir geriausi žmonės po dangumi; jie net nenutuokia, kokie išbandymai jų laukia“ [*History of the Church*, 6:554].

Vėliau Pranašas jausmingai, tačiau ramiai ir drąsiai pasakė: „Einu lyg ėriukas į skerdynes, tačiau esu ramus kaip vasaros aušra. Mano sąžinė švari, nes neįžeidžiau nei Dievo, nei žmonių. Jei jie atims man gyvybę, tai mirsiu nekaltas, o mano kraujas iš po žemės šauksis keršto, apie mane bus sakoma: „Jis buvo šaltakraujiškai užmuštas“ [*History of the Church*, 6:555].²¹

Taip Pranašo Džozefo Smito gyvenimas žemėje pasiekė zenitą ir jis įvykdė dieviškai paskirtos žemiškos misijos dalį. Jis buvo aiškiai pasakęs, kad ši žemiška misija nepasibaigs tol, kol nebus visiškai įvykdyta. Kaip ir Gelbėtojas, nuo pasaulio įkūrimo nužudytas avinėlis [žr. Apreiškimo 13:8], taip ir Džozefas išties buvo iš anksto paskirtas savo didžiai misijai.²²

 6

Džozefas Smitas šiandien yra paskutinio ir didingiausio iš visų Evangelijos laikotarpių vadovas.

Žinau, kad Džozefas Smitas, nors ir nužudytas kaip kankinys už tiesą, vis dar gyvas ir kad jis išliks šio Evangelijos laikotarpio – didingiausio iš visų Evangelijos laikotarpių – vadas per visą ateinančią amžinybę.²³

Džozefo Smito žinia – Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios žinia, mormonizmo žinia – pasauliui yra pati svarbiausia žinia. O Pranašas Džozefas Smitas, dar gyvas ir šiandien, toliau yra svarbi jos skleidimo čia, žemėje, dalis.²⁴

Kad suvoktume šio Pranašo žemiškos misijos mastą, turime žvelgti iš amžinybės perspektyvos. Jis buvo tarp „kilnių ir didžiųjų“, kuriuos Abraomas apibūdino taip:

„Dabar Viešpats buvo parodęs man, Abraomui, sąmones, suorganizuotas prieš pasaulio buvimą; ir tarp visų šitų buvo daug kilnių ir didžiųjų;

ir Dievas matė tas sielas, kad jos buvo geros, ir jis stovėjo vidur jų, ir tarė: Šituos aš padarysiu savo valdovais; nes jis stovėjo tarp tų, kurie buvo dvasios, ir jis matė, kad jos buvo geros; ir jis tarė man: Abraomai, tu esi vienas iš jų; tu buvai išrinktas prieš tau gimstant“ (Abraomo 3:22–23).

Taip nutiko ir su Džozefu Smitu. Jis irgi ten buvo. Jis irgi sėdėjo taryboje kartu su kilniaisiais ir didžiaisiais. Užimdamas iškilų garbės ir apdovanojimo vietą jis, be abejonės, padėjo planuoti ir vykdyti didįjį Viešpaties darbą „įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“, visų mūsų Tėvo vaikų išgelbėjimą [žr. Mozės 1:39]. Jo misija turėjo paveikti visus, kurie atėjo į žemę, kurie tuomet gyveno žemėje ir milijonus dar negimusių žmonių.

Šį amžinąjį faktą Pranašas Džozefas Smitas paaiškino tokiais žodžiais: „Kiekvienas pašauktas tarnauti šio pasaulio gyventojams žmogus buvo iš anksto paskirtas tai užduočiai Didžiajame dangaus pasitarime prieš pasaulio atsiradimą. Manau, kad tame Didžiajame pasitarime ir aš buvau išventintas būtent į šią pareigybę. Būtent

tokio liudijimo, kad esu Dievo tarnas ir kad šie žmonės yra Jo žmonės, aš ir noriu“ [žr. *History of the Church*, 6:364]. [...]

Didžiausi darbai šiame arba būsime pasaulyje yra tiesiogiai susiję su Džozefo Smito, likimo žmogaus, Dievo pranašo, darbu ir misija. O tas darbas – tai žmogaus išgelbėjimas ir amžinasis gyvenimas. Dėl šio didžio tikslo buvo sukurta žemė, buvo pašaukti Dievo pranašai, buvo išsiųsti dangiškieji pasiuntiniai, o dėl šventų ir svarbių prižasčių net pats Dievas, visų mūsų Tėvas, nusileido, kad ateitų į žemę ir pristatytų savo mylimąjį Sūnų.

Pranašas Džozefas Smitas ne tik buvo tarp „kilnių ir didžiųjų“, bet ir skyrė bei toliau skiria dėmesį svarbiems dalykams čia, žemėje, net šiandien, būdamas dangaus buveinėse. Nes Viešpaties, šio pasaulio Dievo, pavaldaus Tėvui, akyse viskas yra viena didinga, amžina programa, kurioje Pranašas Džozefas Smitas užima svarbią vietą – ir visa tai per Dievo amžinąją kunigystę ir įgaliojimą.²⁵

Liudiju jums, kad Džozefas Smitas buvo ir yra Dievo pranašas, vienas iš visų laikų didžiausių pranašų, likimo žmogus, žmogus su charakteriu, drąsus žmogus, gilaus dvasingumo žmogus, į Dievą panašus Viešpaties pranašas, tikrai kilnus ir didis žmogus visais laikais.²⁶

Taip, Džozefas Smitas, pastarųjų dienų pranašas, Viešpaties rankose buvo įrankis atveriant naują Evangelijos laikotarpį – paskutinį ir didingiausią iš visų Evangelijos laikotarpių.²⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl, jūsų manymu, Pirmasis Džozefo Smito regėjimas buvo „didingiausias įvykis [...] po Mokytojo prisikėlimo“? (Žr. 1 poskyrį.) Kaip šis įvykis veikia jūsų gyvenimą?
- Kaip jums padeda žinojimas, kad Jonas Apreiškėjas išpranašavo Moronio vizitus pas Džozefą Smitą? (Žr. 2 poskyrį.)
- Prezidentas Bensonas pasakė, kad Mormono Knyga yra „pats ypatingiausias įrodymas“, kad Džozefas Smitas yra pranašas (žr. 3 poskyrį). Kaip Mormono Knygos studijavimas veikia jūsų liudijimą apie Džozefo Smito misiją?

- Apmąstykite Prezidento Bensono liudijimo žodžius, esančius 4 poskyryje. Kokių palaimų dėl Evangelijos sugrąžinimo esate gavę jūs ir jūsų šeima?
- Ką apie persekiojimus sužinojote 5-ame poskyryje? Ko galime pasimokyti iš Džozefo Smito pavyzdžio, padėsančio mums tuomet, kai žmonės mes iššūkį mūsų liudijimams?
- Kalbėdamas apie Džozefo Smito išankstinį paskyrimą Prezidentas Bensonas pasakė: „Jo misija turėjo paveikti visus, kurie atėjo į žemę, kurie tuomet gyveno žemėje ir milijonus dar negimusių žmonių“ (6 poskyris). Kaip Džozefo Smito misija paveikė visus tuos, kurie gyveno žemėje? Kaip ji veikia jus asmeniškai?

Susijusios Raštų eilutės

Izaijo 29:13–14; 2 Nefio 3:3–15; 3 Nefio 21:9–11; DS 5:9–10; 135; Džozefas Smitas—Istorija

Pagalba mokytojui

„Paprasykite dalyvių papasakoti, ką sužinojo studijuodami skyrių. Gali būti pravartu su keliais dalyviais susisiekti per savaitę ir paprašyti, kad pasiruoštų papasakoti, ką sužinojo“ (p. VII šioje knygoje).

Išnašos

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 206, 207.
2. Žr. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 292.
3. Iš Conference Report, Apr. 1961, 114.
4. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” *Ensign*, Nov. 1981, 61–62.
5. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 57.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 101.
7. *Come unto Christ* (1983), 74.
8. Iš Conference Report, Apr. 1958, 60.
9. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” 61.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 46.
11. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” 61.
12. „The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, Jan. 1988, 4.
13. „May the Kingdom of God Go Forth,” *Ensign*, May 1978, 34.
14. Iš Conference Report, Oct. 1956, 108.
15. „A Message to the World,” *Ensign*, Nov. 1975, 34.
16. „I Testify,” *Ensign*, Nov. 1988, 86.
17. Iš Conference Report, Oct. 1949, 27, 28.
18. *Come unto Christ*, 81.
19. *God, Family, Country*, 38.
20. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” 62.
21. *God, Family, Country*, 37–38.
22. *God, Family, Country*, 29.
23. „A Message to the World,” 34.
24. *God, Family, Country*, 40–41.
25. *God, Family, Country*, 30–31.
26. *God, Family, Country*, 37.
27. *God, Family, Country*, 39.

Žodžio galia

„Dievo žodis, esantis Raštuose, gyvuju pranašų žodžiuose ir asmeniniame apreiškime, turi galią sustiprinti šventuosius ir apginkluoti juos Dvasia, kad jie atsilaikytų prieš blogį, tvirtai laikytųsi gėrio ir šiame gyvenime atrastų džiaugsmą.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

T arnaudamas Prezidento Ezros Tafto Bensonos antruoju patarėju Pirmojoje prezidentūroje Prezidentas Tomas S. Monsonas pastebėjo: „Prezidentas Bensonas greitai perpranta jo dėmesį patraukiančius dalykus. Jam nereikia ilgai svarstyti, nes įkvėpimas iš Viešpaties padeda jam priimti sprendimą. Kadangi šiandien Bažnyčia yra plačiai išsiplėtusi po visą pasaulį ir Pirmąją Prezidentūrą pasiekia daugybė reikalų, tai sugebėjimas pro detales išvelgti reikalo esmę yra būtinas norint atlikti administracinį Bažnyčios darbą.“¹

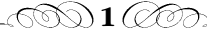
1986 m. balandžio 4 d., pirmą kartą dalyvaudamas Visuotinėje konferencijoje kaip Bažnyčios prezidentas, Prezidentas Bensonas pirmininkavo vienam ypatingam kunigijos susirinkimui. Susirinkime dalyvavę broliai atkreipė dėmesį į jo sugebėjimą „pro detales išvelgti reikalo esmę“. Kreipdamasis į susirinkusiuosius jis užsiminė apie daugybę iššūkių, su kuriais buvo susidūrę pastarųjų dienų šventieji: pagundas, problemas šeimoje, įsakymų laikymosi sunkumus ir Bažnyčios pareigų vykdymą; po to jis kalbėjo, kaip, jo manymu, būtų galima tuos iššūkius įveikti.

Tame kunigijos vadovų susirinkime Prezidentas Bensonas pasakė tik dalį savo kalbos, tad jis paprašė visą jo pamokslą išspausdinti Bažnyčios žurnalų konferencijos leidime. Šiame skyriuje pateikta visa ta kalba. Nors Prezidentas Bensonas savo pastabas skyrė kunigijos vadovams, tačiau jo mokyti principai taikomi visiems Bažnyčios nariams.

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas dažnai liudydavo apie Dievo žodžio galią

Ezros Tafto Bensono mokymai

Susidūrę su nūdienos išbandymais turime tvirtai laikytis Dievo žodžio.

Mano brangūs broliai, koks jaudinantis vaizdas yra žvelgti į šią kunigijos vadovų organizaciją ir matyti tūkstančius šventųjų, kuriems jūs tarnaujate, ir kiek atsidavimo ir ištikimybės jūs visi bendrai parodote! Niekur pasaulyje šiandien nėra tokios organizacijos, susirinkusios dėl tokio paties teisingo tikslo, kaip ši grupė; nėra jokios kitos grupės – politinės, religinės ar karinės, – kuri turi tokią pat galią, kokią čia šį vakarą turite jūs.

Gyvename didelių iššūkių dienomis. Gyvename tokiais laikais, apie kuriuos kalbėjo Viešpats sakydamas: „Taika bus paimta nuo žemės ir velnias turės galią savo valdoms“ (DS 1:35). Gyvename dienomis, kurias Jonas Apreiškėjas regėjo taip: „Įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą“ (Apreiškimo 12:17). Tas slibinas – tai Šėtonas, o moteris – Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Šėtonas vykdo karą prieš tuos Bažnyčios narius, kurie turi liudijimą ir stengiasi laikytis įsakymų. Ir nors daug mūsų narių lieka ištikimi ir tvirti, kai kurie nusilpsta. Kai kurie krenta. Kai kurie išpildo Jono pranašystę, kurioje teigiama, kad kare su Šėtonu kai kurie šventieji bus nugalėti (žr. Apr 13:7).

Pranašas Lehis savo didingame regėjime apie gyvybės medį taip pat matė mūsų dienas. Jis matė, kad daug žmonių akiai klaidžios po tamsos miglą, simbolizuojančią velnio viliones (žr. 1 Nef 12:17). Jis matė, kad kai kurie atpuls į „uždraustus kelius“, kiti paskės purvo upėse, o dar kiti klaidžios „nežinomais keliais“ (1 Nef 8:28, 32). Kai skaitome apie plintantį narkotikų prakeiksmą arba apie pražūtingą pornografijos ir amoralumo potvynį, ar kam nors dar kyla abejonių, kad tai ir yra tie Lehis regėti uždrausti keliai ir purvo upės?

Ne visi Lehis regėti žūstantys žmonės buvo iš pasaulio. Kai kurie jų jau buvo priėję prie medžio ir ragavę jo vaisiaus. Kitaip tariant, šiandien kai kurie Bažnyčios nariai yra tos Lehis regėtos paklydusios sielos.

Apaštalas Paulius taip pat regėjo mūsų dienas. Mūsų dienas jis apibūdino kaip kupinas šventvagysčių, nesąžiningumo, žiaurumo, nenatūralių jausmų, išdidumo ir malonumų paieškų (žr. 2 Timotiejui 3:1–7). Jis taip pat įspėjo, kad „pikti žmonės, suvedžiotojai eis dar blogyn, klaidindami ir klysdami“ (2 Timotiejui 3:13).

Tokios niūrios senovės pranašų pranašystės sukeltų daug baimės ir apatijos, jei tie patys pranašai nebūtų pateikę sprendimų. Jų įkvėptuose patarimuose galime rasti atsakymų, kaip spręsti dvasines mūsų laikų krizes.

Savo sapne Lehis regėjo geležies lazda, vedančią per tamsos miglas. Jis matė, kad jei žmonės tvirtai laikysis tos lazdos, jie išvengs nešvarių upių, laikysis atokiau nuo uždraustų kelių ir nebeklaidžios po svetimus kelius, vedančius į sunaikinimą. Jo sūnus Nefis vėliau paaiškino, ką simbolizavo toji geležinė lazda. Kai Lamanas ir Lemuelis paklausė: „Ką reiškia geležinė lazda?“, Nefis atsakė: „Tai – Dievo žodis; ir [atkreipkite dėmesį į šį pažadą] *kas tik klausys Dievo žodžio ir tvirtai jo laikysis, tie niekada nepražūs; ir priešininko pagundos bei ugninės strėlės negalės jų pergalėti iki aklumo, kad juos nuklaidintų sunaikinimui*“ (1 Nef 15:23–24; kursyvas pridėtas). Dievo žodis ne tik veda mus prie paties trokštamiausio vaisiaus, bet Dievo žodyje ir per jį galime įgyti galią atsispirti pagundoms, galią sutrukdyti Šėtono ir jo pasiuntinių darbą.

Pauliaus žinia yra ta pati, kaip ir Lehio. Apibūdinęs baisų ateities nelabumą – ateities jam, dabarties mums! – jis pasakė Timotiejui: „O tu laikykis to, ką esi išmokęs. [...]“

Tu nuo vaikystės pažįsti šventuosius Raštus, *galinčius tave pamokyti išganymui*“ (2 Tim 3:14–15; kursyvas pridėtas).

Mano brangūs broliai, taip reikia spręsti mūsų laikų iššūkius. Dievo žodis, esantis Raštuose, gyvųjų pranašų žodžiuose ir asmeniniame apreiškime, turi galią sustiprinti šventuosius ir apginkluoti juos Dvasia, kad jie atsilaikytų prieš blogį, tvirtai laikytųsi gėrio ir šiame gyvenime atrastų džiaugsmą.²

 2

**Kai pavieniai asmenys bei šeimos įsigilins į
Raštus, kitais atžvilgiais situacija dėl aktyvumo
Bažnyčioje automatiškai pagerės.**

Jums, kunigijos vadovai, mes sakome, kad žvelgtumėte į pranašišką Leho, Pauliaus ir kitų į juos panašių pranašų patarimą. Tame patarime rasite sprendimą, kaip spręsti jums iškylančius iššūkius bandant apsaugoti savo kaimenes nuo jas supančių „plėšrių vilkų“ (Žr. Mato 7:15; ApD 20:29). Žinome, kad jūs patiriate nemažai nerimo dėl savo apylinkių ir kuolų narių ir jų labai skiriate daug laiko ir pastangų. Iš jūsų, išrinktų vadovauti, mes prašome daug. Ant jūsų pečių užkrauname dideles naštas. Jūsų prašoma įgyvendinti Bažnyčios programas, kalbėtis ir tartis su nariais, rūpintis kuolų ir apylinkių tinkama finansų apskaita, vykdyti gerovės projektus, statyti pastatus ir užsiimti kita daug laiko atimančia veikla.

Nors nė vieno iš šių darbų negalima ignoruoti ar atidėti vėlesniam laikui, tačiau jie nėra patys svarbiausi darbai, kuriuos galite padaryti tiems, kuriems tarnaujate. Pastaraisiais metais kartkartėmis jums vis primindavome, kad vienos veiklos duoda didesnių dvasinių palūkanų nei kitos. Dar 1970 metais Prezidentas Haroldas B. Ly atstovams iš regionų pasakė:

„Esame įsitikinę, kad mūsų nariai alksta Evangelijos, neatmieštos, kupinos tiesų ir įžvalgų. [...] Yra žmonių, kurie, rodos, pamiršo, jog patys galingiausi Viešpaties mums įduoti ginklai kovai prieš blogį yra Jo paties pareiškimai – aiškios ir paprastos išgelbėjimo doktrinos, esančios Šventuosiuose Raštuose“ (Seminaras regionų atstovams, 1970 m. spalio 1 d., p. 6).

1976 m. Pirmosios Prezidentūros žinioje Prezidentas [Spenseris V. Kimbolas] pasakė:

„Esu įsitikinęs, kad kiekvienas iš mūsų kažkuriuo savo gyvenimo momentu turėsime sau atrasti Šventuosius Raštus; atrasti ne vieną kartą, bet vėl ir vėl iš naujo juos atrasti. [...]“

Dideli palaiminimai ateina tuomet, „kai pavieniai asmenys bei šeimos dažnai ir nuosekliai [gilinasi] į Raštus“

Viešpats nejuokauja su mumis, kai suteikia mums šiuos dalykus, nes „iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug pareikalauta“ (Luko 12:48). Galimybė gauti šiuos dalykus, reiškia atsakomybę už juos. Privalome studijuoti Raštus, kaip įsakė Viešpats (žr. 3 Nef 23:1–5); ir turime leisti jiems valdyti mūsų gyvenimus“ (*Ensign*, Sept. 1976, pp. 4–5).

1982 m. balandį vyresnysis Briusas R. Makonkis regionų atstovams kalbėjo apie tai, kokią vietą Šventieji Raštai turi užimti mūsų darbuose. Jis sakė: „Esame taip įsisukę į programas, statistikas, tendencijas, nekilnojamą turtą, žemes, mamoną ir mūsų darbų meistriskumo lygi žymintį tikslų siekimą, kad pamirštame, „kas svarbiausia Įstatyme“. [...] Kad ir kokie talentingi administratoriai būtų žmonės; kad ir kokie iškalbingi jie būtų reikšdami savo pažiūras; kad ir kokius pasaulio mokslus jie būtų baigę, jie nepatirs tų malonių Dvasios kuždesių, jei

nesumokės Raštų studijavimo, apmąstymo ir maldos dėl Raštų kainos“ (Seminaras regionų atstovams, 1982 m. balandžio 2 d., p. 1–2).

Tą pačią dieną vyresnysis Boidas K. Parkeris kreipėsi į kuolų prezidentus ir regionų atstovus. Jis sakė: „Statybos ir biudžetai, atskaitos, programos ir procedūros yra labai svarbūs dalykai. Tačiau savaime šie dalykai neteikia būtino dvasinio peno ir nevykdo Viešpaties mums pavestų darbų. [...] Geriausi dalykai, teikiantys dvasinio peno, telkiasi Šventuosiuose Raštuose“ (Susitikimas su kuolų prezidentais ir regionų atstovais, 1982 m. balandžio 2 d., pp. 1–2).

Aš irgi prisidedu prie šių išmintingų ir įkvėptų brolių ir sakau jums, kad vienas iš svarbiausių dalykų, kuriuos jūs, kaip kunigijos vadovai, galite padaryti, tai įsigilinti į Šventuosius Raštus. Stropiai tyrinėkite juos. Sotinkitės Kristaus žodžiais. Mokykitės doktrinos. Įsisavinkite tenykščius principus. Yra dar keli dalykai, jūsų pašaukimui duosiantys didesnių palūkanų. Yra dar keli būdai, padėsiantys tarnystės metu gauti didesnę įkvėpimą.

Tačiau kad ir kiek tai būtų verta, vien to nepakaks. Savo pastangas ir veiklas jūs turite organizuoti taip, kad Bažnyčios nariai imtų prasmingai studijuoti Šventuosius Raštus. Dažnai mes skiriame daug pastangų bandydami paskatinti didesnę aktyvumą mūsų kuoluose. Mes uoliai rūpinamės, kaip didinti ateinančiųjų į sakramento susirinkimus procentinę dalį. Plušame, kad padidintume mūsų vaikinių, išvykusių į misijas, procentinį skaičių. Stengiamės padidinti skaičių tų, kurie tuokiasi šventykloje. Visos šios pastangos yra pagirtinos ir svarbios karalystės augimui. Tačiau, kai pavieniai asmenys bei šeimos dažnai ir nuosekliai gilinsis į Raštus, situacija šiose ir kitose veiklos srityse automatiškai pagerės. Liudijimai išaugs. Ryžtas sustiprės. Šeimos bus sutvirtintos. Liesis asmeninis apreiškimas.³

3

Studijuodami Dievo žodį kasdien būsime dieviškai vedami, gydysime savo sielą ir įgysime galios išvengti apgaulės bei atsispirti pagundai.

Pranašas Džozefas Smitas sakė, kad „Mormono Knyga yra teisingiausia iš visų knygų žemėje ir yra mūsų religijos sąvaros akmuo, ir kad *žmogus labiau priartės prie Dievo, gyvendamas pagal jos priesakus*, negu pagal bet kokios kitos knygos“ (Mormono Knyga,

Įvadas, kursyvas pridėtas). Ar ne to mes norime savo apylinkių ir kuolų nariams? Ar netrokštame, kad jie artėtų prie Dievo? Tad kaip įmanydami raginkite juos gilintis į nepakartojamą pastarųjų dienų liudijimą apie Kristų.

Turite padėti šventiesiems suprasti, jog Raštų studijavimas ir tyrinėjimas yra ne Viešpaties jiems primesta našta, o nepaprasta palaima ir proga. Pažvelkite į tai, ką Pats Viešpats pasakė apie Jo žodžio studijų naudą. Didžiajam pranašui ir vadovui Jozuei Jis pasakė:

„Neleisi šiai Įstatymo knygai pasitraukti tau nuo lūpų, bet kartosi ją dieną naktį, kad ištikimai laikytumėsi visko, kas joje parašyta. *Tik tada padarysi savo kelią sėkmingą, tik tada tau seksis*“ (Jozuės 1:8; kursyvas pridėtas).

Viešpats Jozuei nepažadėjo materialinio turto ir garbės, bet pažadėjo, kad jo gyvenimas klestės teisume ir kad jam seksis daryti tai, kas gyvenime yra svarbiausia – ieškoti tikrojo džiaugsmo (žr. 2 Nef 2:25).

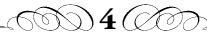
Ar savo kuoluose turite tokių narių, kurių gyvenimus sugriovė nuodėmė ar tragedija, kurie sielvartauja ir yra nevilty? Ar netroškote jiems kaip nors padėti ir pagydyti jų žaizdas, nuraminti jų neramias sielas? Pranašas Jokūbas būtent tai ir siūlo šiuo nepaprastu pažadu: „Jie užkopė čia pasiklausyti malonaus Dievo žodžio, taip, *žodžio, kuris gydo sužeistą sielą*“ (Jokūbo 2:8; kursyvas pridėtas).

Šiandien pasaulis yra kupinas kerinčių ir patrauklių idėjų, kurios net geriausius mūsų narius gali suklaidinti ir apgauti. Studentai universitete kartais tiek prisimoko pasaulio doktrinų, kad ima abejoti Evangelijos doktrinomis. Kaip jūs, kunigijos vadovai, galite padėti apsaugoti savo narius nuo tokių apgaulingų mokymų? Gelbėtojas į tai atsakė Savo didžiajame Kalno pamoksle pažadėdamas: „*Ir kas kraunasi mano žodį, nebus suklaidintas*“ (DŽS—M 1:37; kursyvas pridėtas).

Raštuose pilna panašių pažadų apie Žodžio vertę. Ar pažįstate narių, kurių gyvenimus reikia nukreipti ir vesti tinkama linkme? Psalmėse mums sakoma: „Tavo žodis – žibintas mano žingsniams ir šviesa mano takui“ (Ps 119:105), o Nefis pažada, kad jei sotinsimės Kristaus žodžiais, tai tie žodžiai „pasakys jums viską, ką turėtumėte daryti“ (2 Nef 32:3).

Ar jūs kaimenėje yra narių, kurie yra gilioje nuodėmėje ir kuriems reikia iš jos išsikapstyti? Jiems skirtas toks Helmano pažadas: „Taip, mes matome, kad kiekvienas norintis gali laikytis Dievo žodžio, kuris yra gyvas ir galingas, kuris atskirs visokią velnio apgaulę, pinkles bei vylius“ (Hel 3:29).

Sėkmingas teisus gyvenimas, galia išvengti apgaulės ir atsispirti pagundai, vadovavimas kasdieniame gyvenime – tai tik keli pažadai, kuriuos Viešpatys duoda ateinantiesiems prie Jo žodžio. Ar Viešpatys pažada ir netesi savo pažado? Be abejo, jei Jis sako, kad šie dalykai išsipildys tuomet, kai laikysimės Jo žodžio, tai tikrai būsime palaiminti. O jei taip nedarysime, tai galbūt neteksime tų palaimų. Kad ir kokie stropūs esame kitose srityse, tam tikras palaimas galime gauti tik per Raštus, tik eidami prie Viešpaties žodžio ir tvirtai jo laikydamiesi, kai veržiamės pirmyn per tamsos miglą prie gyvybės medžio.⁴

Viešpaties žodis yra vertinga dovana, tad negalime su ja elgtis atsainiai.

Jeigu ignoruosime tai, ką mums davė Viešpatys, tai galime netekti būtent tų palaimų ir galių, kurių siekiame. Štai kaip rimtai Viešpatys ankstyvuosius šventuosius perspėjo dėl Mormono Knygos: „Jūsų protai praeityje buvo aptemdyti dėl netikėjimo ir dėl to, kad atsainiai elgėtės su tuo, ką gavote, –

ši tuštybė ir netikėjimas visą bažnyčią atvedė į pasmerkimą.

Ir šis pasmerkimas yra ant Sionės vaikų, būtent visų.

Ir jie pasiliks šitame pasmerkime, kol neatgailaus ir neprisimins naujosios sandoros, būtent Mormono Knygos“ (DS 84:54–57).

O, mano broliai, nežiūrėkime paviršutiniškai į tuos didžius dalykus, kuriuos esame gavę iš Viešpaties rankų! Jo žodis yra viena vertingiausių Jo mums suteiktų dovanų. Raginu jus iš naujo pasišvesti Raštų studijavimui. Gilinkitės į juos kasdien tam, kad savo pašaukimuose turėtumėte Dvasios galių. Skaitykite juos savo šeimose ir mokykite vaikus juos pamilti ir branginti. O po to pamaldžiai ir pasitarę su kitais ieškokite visų įmanomų būdų, kaip paskatinti Bažnyčios narius sekti jūsų pavyzdžiu. Jei taip darysite, tai kaip Alma suprasite,

jog „žodžio pamokslavimas [turi] stiprų poveikį žmonėms, veddamas daryti tai, kas teisinga, – taip, tai [veikia] žmonių protus stipriau nei kalavijas ar bet kas kita, kas [yra] jiems atsitike“ (Almos 31:5).

Aš, kaip ir Alma, sakau jums: „[Jums] tikslinga išbandyti Dievo žodžio galią“ (Almos 31:5).⁵

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Apmąstykite, ką Prezidentas Bensonas įvardijo kaip „mūsų laikų iššūkių“ sprendimą (1 poskyris). Kaip šis sprendimas gali mums padėti įveikti savo iššūkius?
- Apžvelkite, kas atsitiks, „kai pavieniai asmenys bei šeimos dažnai ir nuosekliai gilinsis į Raštus“ (2 poskyris). Kodėl, jūsų manymu, tokie Raštų studijavimo rezultatai?
- Prezidentas Bensonas sakė, kad Raštų studijavimas yra palaiminimas, o ne našta (žr. 3 poskyrį). Kokių palaiminimų dėl Raštų studijavimo sulaukėte jūs ir jūsų šeima? Kokių patarimų galėtumėte duoti tiems, kurie mano, jog Raštų studijavimas yra našta?
- Kokie pavojai slypi už paviršutiniško požiūrio į Dievo žodį? (Žr. 4 poskyrį.) Ką galime padaryti, kad Dievo žodžiui skirtume daugiau dėmesio?

Susijusios Raštų eilutės

Apaštalų darbų 17:11; 2 Timotiejui 3:16–17; 1 Nefio 19:23–24; Almos 32:21–43; DS 18:33–36; 21:4–6; 68:1–4

Pagalba studijuojant

„Daugelio nuomone geriausias laikas studijoms yra ryte, po nakties poilsio. [...] Kiti labiau mėgsta studijuoti tyliomis valandomis po darbų, kai baigiasi dienos rūpesčiai. [...] Tačiau nustatytas studijų laikas ne toks svarbus kaip tai, kad tas laikas būtų reguliarus“ (Howard W. Hunter, „Reading the Scriptures,” *Ensign*, Nov. 1979, 64).

Išnašos

1. Thomas S. Monson, iš Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 487–88.
2. “The Power of the Word,” *Ensign*, May 1986, 79–80.
3. “The Power of the Word,” 80–81.
4. “The Power of the Word,” 81–82.
5. “The Power of the Word,” 82.

Mormono Knyga – mūsų religijos sąvaros akmuo

„Ar giliai širdyje nejaučiate troškimo artėti prie Dievo? [...] Jei taip, tai Mormono Knyga padės mums nuveikti kur kas daugiau nei bet kuri kita knyga.“

Iš Ezros Tafto Bensonso gyvenimo

1986 m. sausio 5 d. Prezidentas Ezra Taftas Bensonas pirminkavo kuolo konferencijoje, vykusioje Anandeile, Virdžinijos valstijoje; tai buvo jo pirmoji kuolo konferencija jam būnant Bažnyčios prezidentu. Susirinkę pastarųjų dienų šventieji buvo „akivaizdžiai sujaudinti“ jo kalbos. Pamoksle „jis liudijo, kad Mormono Knyga turi galią keisti gyvenimus ir vesti žmones pas Kristų.“ Jis pateikė „dvasinį kvietimą – studijuoti šią Raštų knyga.“¹

Ši žinia per Prezidento Bensonso tarnystę nebuvo naujiena. Būdamas Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys jis dažnai pastarųjų dienų šventuosius ragino studijuoti Mormono Knygą ir sekti jos mokymais.² Tačiau tapęs Bažnyčios prezidentu jis buvo įkvėptas šią žinią pabrėžti dar labiau. Jis sakė: „Viešpats įkvėpė savo tarną Lorencą Snou dar kartą akcentuoti dešimtinės principą ir išlaisvinti Bažnyčią iš finansinės vergijos. [...] Dabar, šiomis dienomis, Viešpats apreiškė, kad reikia vėl akcentuoti Mormono Knygą.“³ Prezidentas Bensonas apie Mormono Knygą liudydavo visur, kur tik nuvykdavo: misionierių susirinkimuose, kuolų ir regioninėse konferencijose, visuotinėse konferencijose bei susitikimuose su visuotiniais įgaliotiniais.⁴

Savo pirmojoje Bažnyčios prezidento kalboje per Visuotinę konferenciją Prezidentas Bensonas atskleidė vieną šios žinios būtinumo priežastį. Jis įspėjo: „Jei neskaitysime Mormono Knygos ir neįsiklausysime į jos mokymus, tai bus, kaip Doktrinos ir Sandorų 84 skyriuje yra pareiškęs Viešpats, – bus pasmerkta visa Bažnyčia: „Ir šis

*Pranašas Džozefas Smitas sakė, kad Mormono
Knyga yra „mūsų religijos svaros akmuo“*

pasmerkimas yra ant Sionės vaikų, būtent visų“ [DS 84:56]. Viešpats toliau sako: „Ir jie pasiliks šitame pasmerkime, kol neatgailaus ir neprisimins naujosios sandoros, būtent Mormono Knygos ir ankstesniųjų įsakymų, kuriuos jiems daviau, kad ne tik kalbėtų, bet ir darytų pagal tai, ką aš užrašiau“ [DS 84:57].⁵

Toliau pateikiamos kelios citatos iš pamokslų, kuriuos Prezidentas Bensonas pasakė būdamas Bažnyčios prezidentu; jose atsiskleidžia jo įspėjimai ir pažadai dėl Mormono Knygos:

„Dabar turime ne tik daugiau *kalbėti* apie Mormono Knygą, bet ir daugiau *veikti* pagal ją. Kodėl? Viešpats atsako: „Kad jie neštų vaisius, deramus jų Tėvo karalystei; kitaip lieka rykštė ir teismas, kad būtų išlieti ant Sionės vaikų“ [DS 84:58]. Jau esame pajutę tokią rykštę ir teismą!

[...] Mormono Knyga dar nėra buvusi ir kol kas vis dar nėra mūsų asmeninio studijavimo, mokymo šeimoje, pamokslavimo ir misionieriško darbo centre. Dėl to turime atgailauti.“⁶

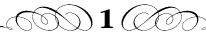
„Mormono Knyga nesinaudojame taip, kaip turėtume. Mūsų namai nebus tokie stiprūs, jei jos padedami nevesime savo vaikų link Kristaus. Mūsų šeimos gali sugesti dėl pasaulietinių tendencijų ir mokymų, jei padedami šios knygos neatskleisime neteisybių ir su jomis nesusi-grusime. [...] Mūsų misionieriai nedirbs efektyviai tol, kol [nemokys] pagal ją. Socialiniai, etiniai, kultūriniai ar atsivertusieji per mokymą neatlaikys dienos kaitros, jei jų liemuo neįsiskverbs į Evangelijos pilnatvę, esančią Mormono Knygoje. Mūsų pamokos Bažnyčioje nėra tokios kupinos Dvasios tol, kol neiškeliame jos lyg vėliavos.“⁷

„Laiminu jus išaugusiu Mormono Knygos supratimu. Pažadu jums, kad jei nuo pat šio momento mes kasdien ragausime iš jos puslapių ir laikysimės joje esančių priesakų, tai Dievas ant kiekvieno Sionės ir Bažnyčios vaiko išlies dar nežinomas palaimos – ir melskime Viešpaties, kad jis nuimtų tą pasmerkimą – tą rykštę ir teismą. Apie tai šventai liudiju.“⁸

„Nežinau, kodėl Dievas pratęsė mano gyvenimą iki tokio amžiaus, tačiau žinau šitai: iki šios valandos Jis man yra apreiškęs absoliučią būtinybę jau dabar Mormono Knygą mums nešti nepaprastu būdu. Turite prisidėti prie šios naštos ir palaimos, kurią Jis uždėjo visai Bažnyčiai, t. y. visiems Sionės vaikams.

Mozė taip ir nepasiekė pažadėtosios žemės. Džozefas Smitas taip ir neišvydo išlaisvintos Sionės. Kai kurie iš mūsų galbūt nesulauks tos dienos, kai Mormono Knyga užpildys visą žemę ir kai Viešpats nuims Savo pasmerkimą (žr. DS 84:54–58). Tačiau todėl, kad to nori Dievas, aš tikrai ketinu visas savo likusias dienas praleisti šiame šlovingame darbe.“⁹

Ezros Tafto Bensono mokymai

Mormono Knyga yra mūsų religijos sąvaros akmuo.

Kiek svarbi yra Mormono Knyga? Džozefas Smitas ją pavadino „mūsų religijos sąvaros akmeniu“ (*History of the Church*, 4:461). Jis sakė: „Atimkite Mormono Knygą ir apreiškimus – kas beliks iš mūsų religijos? Neliks nieko“ (*History of the Church*, 2:52).¹⁰

Sąvaros akmuo yra centrinis akmuo arkoje. Jis laiko visus kitus akmenis vietose ir, jeigu jis būtų išimtas, arka sugriūtų.

[...] Kaip arka suyra, išėmus sąvaros akmenį, lygiai taip viskas, kas susiję su Bažnyčia, stovi ar griūva priklausomai nuo Mormono Knygos tikrumo. Bažnyčios priešai tai aiškiai supranta. Štai kodėl jie taip stengiasi ir mėgina įrodyti Mormono Knygos klaidingumą, nes, jei galima ją diskredituoti, su ja diskredituojamas ir Pranašas Džozefas Smitas. Taip pat diskredituojami mūsų pareiškimai apie kunigystės raktus, apreiškimus ir atkurtąją Bažnyčią. Tačiau tokiu pat būdu, jei Mormono Knyga yra tikra, o milijonai jau paliudijo, kad yra gavę Dvasios liudijimą, jog ji iš tiesų tikra, tada žmogus turi priimti Sugražinimo tvirtinimus ir viską, kas eina drauge.¹¹

Turbūt niekas aiškiau nepaliudys apie šios Raštų knygos svarbumą nei Pats Viešpats.

Savo Paties burna Jis paliudijo: 1) kad ji yra tikra (DS 17:6), 2) kad joje yra tiesa ir Jo žodžiai (DS 19:26), 3) kad ji buvo išversta su galia iš aukštybių (DS 20:8), 4) kad joje yra Jėzaus Kristaus Evangelijos pilnatvė (DS 20:9; 42:12), 5) kad ji buvo duota įkvėpimu ir patvirtinta tarnaujančių angelų (DS 20:10), 6) kad joje pateikiami įrodymai apie Raštų tikrumą (DS 20:11) ir 7) kad tie, kurie ją priims su tikėjimu, gaus amžinąjį gyvenimą (DS 20:14).¹²

 2

Mormono Knyga liudija apie Jėzų Kristų ir veda mus arčiau Dievo.

Pagrindinė Mormono Knygos misija, kaip užrašyta jos antraštiniame puslapyje, yra „žydą ir kitatautį įtikinti, kad Jėzus yra Kristus, amžinasis Dievas, apreiškiantis save visoms tautoms“.

Nuoširdus tiesos ieškotojas gali įgyti liudijimą, kad Jėzus yra Kristus, pamaldžiai apmąstydamas įkvėptus Mormono Knygos žodžius.¹³

Ar atmename naująją sandorą, būtent Mormono Knygą? Bibliją sudaro Senasis Testamentas ir Naujasis Testamentas. Žodis *testamentas* yra kilęs iš graikų kalbos, kurioje šis žodis dar reiškia *sandora*. Ar būtent tai omenyje turėjo Viešpats, Mormono Knygą pavadindamas „naująja sandora“? Tikrai, ji yra dar vienas testamentas, arba liudijimas apie Jėzų. Tai viena iš priežasčių, kodėl neseniai prie Mormono Knygos pavadinimo pridėjome žodžius „dar vienas Jėzaus Kristaus testamentas“. [...]

Mormono Knyga yra sąvaros akmuo mūsų liudijimo apie Jėzų Kristų, kuris pats yra visko, ką mes darome, kertinis akmuo. Ji gali būti ir aiškiai liudija apie Jo tikrumą. Priešingai nei Biblija, perėjusi pro jos tekstą iškreipusias perrašinėtojų, vertėjų ir sugedusių teologų kartas, Mormono Knyga nuo rašytojo iki skaitytojo perėjo tik per vieną įkvėpto vertimo žingsnį. Būtent todėl jos liudijimas apie Mokytoją yra aiškus, tyras ir pilnas galios. Bet tai dar ne viskas. Šiandien didelė krikščioniškojo pasaulio dalis atmeta Gelbėtojo dieviškumą. Jie abejoja Jo stebuklingu gimimu, Jo tobulu gyvenimu ir Jo šlovingo Prisikėlimo realumu. Mormono Knygoje labai aiškiais ir vienareikšmiškais sąvokomis mokoma apie viso šito tikrumą. Joje pateikiama išsamiausia Apmokėjimo doktrina. Ši dieviškai įkvėpta knyga tikrai yra liudijimo pasauliui, kad Jėzus yra Kristus, sąvaros akmuo.¹⁴

Pranašas Džozefas Smitas [...] sakė: „Aš pasakiau broliams, kad Mormono Knyga yra teisingiausia iš visų knygų žemėje ir mūsų religijos sąvaros akmuo, ir kad žmogus labiau priartės prie Dievo, gyvendamas pagal jos priesakus negu pagal bet kurios kitos knygos“ [*History of the Church*, 4:461]. [...] Ar giliai širdyje nejaučiame troškimo artėti prie Dievo, kasdienybėje būti panašesniems į Jį, nuolat

*Liudijimas apie Jėzų Kristų Mormono Knygoje
yra „aiškus, tyras ir pilnas galios“*

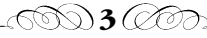
šalia jausti Jo buvimą? Jei taip, tai Mormono Knyga padės mums nuveikti kur kas daugiau nei bet kuri kita knyga. [...]

Mūsų mylimas brolis, Prezidentas Merionas Dž. Romnis, [...] asmeniškai žinantis apie šioje knygoje esančią galią, paliudijo apie palaiminimus, atiteksiančius tiems, kurie skaitys ir studijuos Mormono Knygą. Jis sakė:

„Esu tikras, kad, jei savo namuose tėvai pamaldžiai ir reguliariai skaitys Mormono Knygą tiek patys, tiek su savo vaikais, tos didingos knygos dvasia persmelks mūsų namus ir visus juose gyvenančiuosius. Padaugės pagarbumo dvasios; išaugs tarpusavio pagarba ir supratimas. Pasitrauks nesutarimo dvasia. Tėvai savo vaikams patars su didesne meile ir išmintimi. Vaikai labiau klausys ir seks savo tėvų patarimais. Išaugs teisumas. Mūsų namuose ir gyvenime suvešės tikėjimas, viltis ir meilė – tyra Kristaus meilė – ir tai atneš ramybę, džiaugsmą ir laimę“ (*Ensign*, May 1980, p. 67).

Šie pažadai – išaugusi meilė ir harmonija namuose, didesnė pagarba tarp tėvų ir vaikų, išaugęs dvasingumas ir teisumas – nėra tušti

pažadai, bet būtent tai, ką Pranašas Džozefas Smitas turėjo omenyje sakydamas, kad Mormono Knyga mums padės priartėti prie Dievo.¹⁵

Mormono Knyga moko tikrosios doktrinos, griaua klaidingas doktrinas ir pavišina Kristaus priešus.

Pats Viešpats pareiškė, kad Mormono Knygoje yra „Jėzaus Kristaus Evangelijos pilnatvė“ (DS 20:9). Tai nereiškia, kad joje yra visi mokymai, visos kada nors apreikštos doktrinos. Greičiau tai reiškia, kad Mormono Knygoje rasime pilnatvę tų doktrinų, kurios būtinos mūsų išgelbėjimui. Ir jų mokoma aiškiai ir paprastai, kad netgi vaikai galėtų mokytis išgelbėjimo ir išaukštinimo kelių. Mormono Knyga pateikia tiek daug, kad praplečia mūsų supratimą apie išgelbėjimo doktrinas. Be jos daug dalykų, kurių mokoma kituose Raštuose, būtų toli gražu ne tokie aiškūs ir vertingi.¹⁶

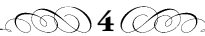
Jei kalbame apie Evangelijos skelbimą, tai Mormono Knygoje yra aiškiausias, glausčiausias ir išsamiausias paaiškinimas. Nėra jokių kitų raštų, su kuriais būtų galima tai palyginti. Kokiuose dar raštuose yra toks nuodugnus Nuopuolio prigimties, fizinės ir dvasinės mirčių prigimties, Apmokėjimo doktrinos, su Apmokėjimu susijusios teisingumo ir gailėstingumo doktrinos ir Evangelijos principų ir apeigų supratimas? Mormono Knygoje yra pats išsamiausias šių esminių doktrinų aprašymas.¹⁷

Mormono Knyga [...] ir paliudija, ir paaiškina Bibliją. Ji pašalina kliūtis, sugrąžina daug aiškių ir vertingų dalykų. Liudijame, kad Bibliją ir Mormono Knygą kartu griaua klaidingas doktrinas, nuramdo ginčus ir įtvirtina taiką (žr. 2 Nef 3:12).¹⁸

Mormono Knygą turėtume žinoti geriau nei bet kurią kitą knygą. Turėtume žinoti, ne tik kokia istorija ir tikėjimą stiprinantys pasakojimai joje yra, bet turėtume suprasti ir jos mokymus. Jei gerai atliksime savo namų darbus ir į Mormono Knygą pažiūrėsime iš doktrininės pusės, tai galėsime pavišinti tas klaidas ir surasti tas tiesas, kurios padės grumiantis su dabartinėmis klaidingomis doktrinomis ir žmonių filosofijomis.

Bažnyčioje pastebėjau, kaip skiriasi Mormono Knygą žinančių ir mylinčių žmonių išvalgumas, nuovokumas, įsitikinimas ir dvasia nuo tų, kurie jos nežino ir nemylė. Toji knyga yra puikus sietas.¹⁹

Mormono Knyga paviešina Kristaus priešus. Ji griaua klaidingas doktrinas ir nuramdo ginčus (Žr. 2 Nef 3:12). Ji sustiprina nuolankius Kristaus pasekėjus prieš blogus velnio kėslus, planus ir doktrinas mūsų dienomis. Mormono Knygoje aprašyti atsimetėliai yra panašūs į mūsų dienų atsimetėlius. Dievas dėl savo begalinio išankstinio žinojimo taip suformavo Mormono Knygą, kad galime atpažinti klaidą ir sužinoti, kaip grumtis su klaidingomis mūsų laikų švietimo, politikos, religijos ir filosofijos idėjomis.²⁰

Doktrina ir Sandoros yra jungianti Mormono Knygos ir besitęsiančio Sugražinimo darbo grandis.

Norėčiau konkrečiai pakalbėti apie Mormono Knygą bei Doktriną ir Sandoras. Šie du nepaprasti pastarųjų dienų šventraščiai yra susiję tarpusavyje kaip Izraelio Dievo apreiškimai, skirti Jo žmonių surinkimui ir paruošimui antrajam Viešpaties atėjimui. [...]

Viešpats Pranašui Džozefui Smitui pasakė: „Ši karta gaus mano žodį per tave“ (DS 5:10). Mormono Knyga bei Doktrina ir Sandoros iš dalies ir yra to pažado išpildymas. Kartu šie nuostabūs šventraščiai šiai kartai teikia didelių palaiminimų. [...]

Kiekvienas iš šių nuostabių pastarųjų dienų šventraščių galingai ir iškalbingai paliudija Viešpatį Jėzų Kristų. Beveik kiekviename Doktrinos ir Sandorų bei Mormono Knygos puslapyje mokoma apie Mokytoją – apie Jo didelę meilę Savo vaikams ir Jo apmokančiąją auką – ir mokoma, kaip turėtume gyventi, kad galėtume sugrįžti pas Jį ir mūsų Dangiškąjį Tėvą.

Kiekviename iš šių dviejų nuostabių pastarųjų dienų metraščių yra toks pažinimas ir galia, kurie gali mums padėti gyventi geriau didelio nelabumo ir blogio laikais. Atidžiai ir pamaldžiai tyrinėjantys šių knygų puslapius atras paguodos, patarimų, pamokymų ir tylios galios savo gyvenimui pagerinti.²¹

Doktrina ir Sandoros yra jungianti grandis tarp Mormono Knygos ir besitęsiančio Sugražinimo darbo per Pranašą Džozefą Smitą ir jo darbo tęsėjus.

Doktrinoje ir Sandorose sužinome apie šventyklų darbą, amžinąsias šeimas, šlovės laipsnius, Bažnyčios organizaciją ir daug kitų nuostabių Sugražinimo tiesų. [...]

Mormono Knyga yra mūsų religijos „sąvaros akmuo“, o Doktrina ir Sandoros yra viršutinis akmuo su besitęsiančiu pastarųjų dienų apreiškimu. Viešpats Savo tvirtinamuoju spaudu pažymėjo tiek sąvaros akmenį, tiek ir viršutinį akmenį.²²

Doktrina ir Sandoros yra šlovinga Raštų knyga, tiesiogiai skirta mūsų kartai. Joje pateikiama Viešpaties valia mums šiomis paskutinėmis dienomis prieš antrąjį Kristaus atėjimą. Joje pateikiama daug tiesų ir doktrinų, kurios nevisiškai apreikštos kituose Raštuose. Kaip ir Mormono Knyga, taip ir ši knyga sustiprins atidžiai ir pamaldžiai studijuojančiuosius jos puslapius.

Ar mes, Aukščiausiojo Dievo šventieji, branginame žodį, kurį Jis mums išsaugojo tokia didele kaina? Ar šiomis pastarųjų dienų apreiškimų knygomis vadovaujames, kad laimintume savo gyvenimą ir pasipriešintume prieš piktąjį? Būtent tam jos ir duotos. Kaipgi Viešpats gali mūsų nepasmerkti, jei į jas žiūrime paviršutiniškai, t. y. nedarome su jomis nieko daugiau, tik pastatome jas į lentyną rinkti dulkes?

Mano mylimi broliai ir seserys, iškilmingai liudiju, kad šiose knygose yra Viešpaties sumanymai ir valia, skirti mums šiomis išbandymų ir negandų dienomis. Kartu su Biblija jos liudija apie Viešpatį ir Jo darbą. Šiose knygose yra Viešpaties balsas mums šiomis pastarosiomis dienomis. Tad visa širdimi atsigręžkime į jas ir vadovaukimės taip, kaip Viešpats nori, kad jomis vadovautumės.²³

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kadangi perskaitėte Prezidento Bensono mokymus, kad Mormono Knyga yra mūsų religijos sąvaros akmuo (žr. 1 poskyrį), pamąstykite apie jos vietą jūsų gyvenime. Ką galime padaryti, kad mums stengiantis gyventi pagal Evangeliją Mormono Knyga užimtų svarbesnę vietą?
- Prezidentas Bensonas pasakė, kad Mormono Knyga liudija Jėzų Kristų ir veda mus arčiau Dievo (žr. 2 poskyrį). Ką apie Gelbėtoją

sužinojote bestudijuodami Mormono Knygą? Kaip Mormono Knyga priartino jus ir jūsų šeimą prie Dievo?

- Kodėl Mormono Knygą turėtume „žinoti geriau nei bet kurią kitą knygą“? Kaip Mormono Knygoje esančios doktrinos sustiprino jus prieš „velnio [...] doktrinas mūsų dienomis“? (Žr. 3 poskyrį.)
- Kaip Mormono Knyga bei Doktrina ir Sandoros vieningai stiprina mus? (Žr. 4 poskyrį.)

Susijusios Raštų eilutės

Izaijo 29:9–18; 1 Nefio 13:35–41; 2 Nefio 25:23, 26; 29:6–9; DS 1:17–29

Pagalba mokytojui

„Daugumoje vadovėlių pateikiami klausimai yra skirti diskusijoms pradėti ir joms tęsti. Galite užduoti tiek pateiktus klausimus, tiek ir savo pačių sugalvotus. Užduokite tokius klausimus, kurie skatintų apgalvoti atsakymus ir padėtų asmenims rimtai apmąstyti Evangeliją“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 63).

Išnašos

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 489.
2. Žr., pvz., „The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, May 1975, 63–65; „A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 6–8; taip pat žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 491–93.
3. „A Sacred Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 78; taip pat žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Lorencas Snou* (2012), 147–157.
4. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 495.
5. „Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, May 1986, 5.
6. „Cleansing the Inner Vessel,” 5–6.
7. „The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, Jan. 1988, 5.
8. „A Sacred Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 78; originalus šaltinio kursyvas panaikintas.
9. „Flooding the Earth with the Book of Mormon,” *Ensign*, Nov. 1988, 6.
10. „A New Witness for Christ,” 6.
11. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” *Ensign*, Nov. 1986, 5, 6.
12. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 4.
13. „Come unto Christ,” *Ensign*, Nov. 1987, 83.
14. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 4, 5.
15. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 7. Prezidentas Merionas Dž. Romnis Pirmojoje Prezidentūroje patarėju tarnavo nuo 1972 m. liepos iki 1985 m. lapkričio.
16. „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 6.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 56.
18. „A New Witness for Christ,” 8.
19. „Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Ensign*, Dec. 1988, 4.
20. „The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, Jan. 1988, 3.
21. „The Gift of Modern Revelation,” *Ensign*, Nov. 1986, 79.
22. „The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants,” *Ensign*, May 1987, 83.
23. „The Gift of Modern Revelation,” 80.

Užtvindyti žemę ir savo gyvenimą Mormono Knyga

„[Mormono Knygoje] yra galia, kuri į jūsų gyvenimą pradės lietus tą pačią akimirką, kai pradėsite rimtai studijuoti šią knygą.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

1989 m. balandžio visuotinėje konferencijoje Prezidentas Tomas S. Monsonas perskaitė Bažnyčios vaikams skirtą Prezidento Ezros Tafto Bensono žinią. Toje žinioje Prezidentas Bensonas pasakė:

„Žinau, kad skaitote Mormono Knygą, nes iš jūsų esu gavęs šimtus asmeninių laiškų, kuriuose sakote, kad skaitote šią šventą knygą. Kai tai sužinau, man norisi verkti iš džiaugsmo. [...]

Kaip malonu man žinoti, kad taip mylite Mormono Knygą. Aš ją irgi myliu, o Dangiškasis Tėvas nori, kad ir toliau kasdien mokytumėtės iš Mormono Knygos. Tai ypatinga Dangiškojo Tėvo dovana jums. Jei seksite jos mokymais, tai išmokssite vykdyti mūsų Tėvo danguje valią.“¹

Visos Bažnyčios pastarųjų dienų šventieji įsiklausė į šį pranašo patarimą. Toliau pateikti pasakojimai iliustruoja palaiminimus, kurie išsiliejo atsiliepusiems į Prezidento Bensono kvietimą „užtvindyti [savo] gyvenimą Mormono Knyga.“²

„Kai Margo Meril pirmą kartą išgirdo Prezidento Ezros Tafto Bensono prašymą tėvams kartu su savo vaikais skaityti Mormono Knygą, ji pamanė: „Jis turbūt juokauja! Mano vaikams tėra šešeri, penkeri ir dveji metukai. Aš tik švaistysiu savo laiką ir kantrybę.“

*Milijonai žmonių atėjo pas Kristų dėl tiesų knygoje,
kurią Moronis perdavė Džozefui Smitui*

Tačiau brolis ir sesuo Merilai nusprendė pabandyti kartu su vaikais skaityti Mormono Knygą. Kai jie skaitė pasakojimą apie sulūžusį Nefio lanką, šešerių metų Melisa susirgo plaučių uždegimu.

Margo pasakojo: „Melisa meldė manęs, kad leisčiau jai eiti į mokyklą. Ji pasakė, kad jei ji nenueis, tai jos draugė Pamela – kitos bažnyčios narė – nežinos, kas nutiko Nefiui. Tada Melisa ėmė kukčioti ir susigūžė mano glėbyje. Aš nušluosčiau jai ašaras ir pasiūliau paskambinti Pamelai ir telefonu papasakoti jai, kas nutiko Nefiui.

Klausydamasi, kaip Melisa detalai pasakoja apie Nefio lūžusį lanką, prisiminiau savo ankstesnes mintis, kad Mormono Knygos skaitymas su vaikais bus laiko ir kantrybės švaistymas. Ach, tikrai nepakankamai įvertinau jų gebėjimą įsisavinti Mormono Knygos pamokas!“³

Hovardas Dž. Makomberis II apmąstė Prezidento Bensonso raginimą užtvindyti žemę Mormono Knyga. Jis mąstė: „Kaip aš, vienas žmogus, galiu būti svarbia tokio tvindymo dalimi?

Vieną vakarą, – pasakojo brolis Makomberis, – mąščiau apie tai ir supratau, kad galiu kiekvienam mano gatvėje gyvenančiam žmogui suteikti progą gauti Mormono Knygą.

Tačiau buvo viena problema – jie mane pažinojo. Jie pažinojo mano pernelyg dažnai ir pernelyg anksti ryte pradedantį loti šunį. Jie žinojo, kad mano daržas nebuvo pats tvarkingiausias kaimynystėje. Jie žinojo mano, kaip jų kaimyno, trūkumus ir greičiausiai atstums mane.

Nusprendžiau pasitelkti tikėjimą ir pabandyti. Pasiūlysiu jiems knygą ir nesvarbu, ar jie ją išmes ar padės į lentyną dulkėti. Tačiau vis dar negatyviai mąščiau; beveik įtikinau save, kad nieko doro iš mano pastangų nesigaus.

Tada prisiminiau, kad savo kaimynus pažįstu taip pat gerai, kaip jie pažįsta mane. Keli jų per paskutinį kaimynų susirinkimą pasakė nešvankių juokelių, dar kiti iš jų per paskutinę kaimynų iškylą padaugino gėrimų. Panašu, kad kai kurie nematė savo gyvenimo prasmės. Mąščiau, koks būčiau aš, jei nebūčiau buvęs Bažnyčios narys arba jei niekada nebūčiau girdėjęs apie Mormono Knygą. Nėra abejonių, kad ši knyga padės tiems, kas suteiks jai tokį šansą.

Tad susisiečiau su visais žmonėmis iš savo gatvės ir pasiūliau jiems po Mormono Knygą – ir jie visi man padėjo! Sekėsi taip gerai, kad nuėjau net į kitą gatvę, o užbaigęs savo kaimynystę, tęsiau kitoje. Baigęs suskaičiavau, kad apsilankiau 104 namuose, kuriuose palikau keturiasdešimt knygų.

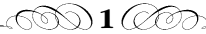
Tapo lengviau pažįstamiems pasiūlyti Mormono Knygą.

Buvo metas, kai visiems 75 kolegoms darbe išdalinau po Mormono Knygą. Net dvidešimt trys iš jų sudalyvavo misionieriškuose pokalbiuose. Septyni vėliau pasikrikštijo ir keturi mano kolegų vaikai taip pat prisijungė prie Bažnyčios. Vienas vyriškis išklausė du pokalbius ir toliau nebesidomėjo Bažnyčia. Po septynių mėnesių, perėjęs jau į kitą darbą, jis paskambino man pasakyti, kad skaitydamas Mormono Knygą jaučia tą tylą ir ramų Dvasios prisilietimą, apie kurį buvau pasakojęs. Tad jis irgi išklausė likusius pokalbius ir pasikrikštijo.

Aš myliu Mormono Knygą. Įsivaizduoju ją lyg kokią Viešpaties telefono kortelę, net nustebau, kaip paprasta su ja net vienam žmogui pradėti dvasinį potvynį. Jei vykdome Viešpaties darbą, tai sulaukiame jo pagalbos.“⁴

Kitas narys papasakojo, kaip pasikeitė jo liudijimas po to, kai pasekė Prezidento Bensonso patarimu skaityti Mormono Knygą. „Kai Prezidentas Bensonas pakvietė mus skaityti Mormono Knygą man tebuvo 15 metų. Tuomet jau buvau ištikimas Raštų skaitytojas, daugiausia domėjęsis Naujuoju Testamentu. Tačiau po Prezidento Bensonso raginimo Mormono Knygą pradėjau skaityti kiekvieną dieną. Man tai tapo didelių pokyčių metu. Naujasis Testamentas supažindino mane su Jėzaus Kristaus tarnyste žemėje ir už tai būsiu visada dėkingas. Tačiau man reikėjo to gilumo, kurį jaučiau studijuodamas Mormono Knygą. Biblija padėjo man sužinoti apie Jėzaus darbus Šventojoje Žemėje, o Mormono Knyga padėjo man giliau suvokti, ką Jis padarė dėl manęs. Studijuodamas Mormono Knygą įgijau liudijimą apie begalinį mano Gelbėtojo Apmokėjimą. Kai vėliau mano tikėjimą ištikdavo krizė, Mormono Knyga mane guosdavo ir sustiprindavo. Dabar jau nepraeina nė diena be Mormono Knygos.“⁵

Ezros Tafto Bensono mokymai

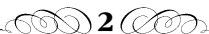
Mormono Knyga buvo parašyta mums.

Mormono Knyga [...] buvo parašyta mūsų laikams. Patys nefitai niekada neturėjo šios knygos; neturėjo jos nė senovės lamanitai. Ji skirta mums. Mormonas rašė beveik nefitų civilizacijos pabaigoje. Įkvėptas Dievo, viską matančio nuo pradžios, jis sutrumpino šimtmečių metraščius, parinkdamas tokius pasakojimus, kalbas ir įvykius, kurie būtų naudingiausi mums.

Visi pagrindiniai Mormono Knygos rašytojai liudijo, kad jie ją rašė ateities kartoms. [...] Jeigu jie matė mūsų dienas ir pasirinko tai, kas mums būtų vertingiausia, argi ne taip ir mes turėtume studijuoti Mormono Knygą? Turėtume nuolat savęs klausti: „Kodėl Viešpats įkvėpė Mormoną (arba Moronį ar Almą) įtraukti tai į savo metraščių? Ką iš to galėčiau išmokti tokio, kas padėtų man gyventi šiais laikais ir šiame amžiuje?“

Kaip bus atsakyta į šį klausimą byloja ne vienas pavyzdys. Pavyzdžiui, Mormono Knygoje pastebime, kaip reikia ruošti Antrajam Atėjimui. Didelėje šios knygos dalyje koncentruojamasi į kelis dešimtmečius prieš Kristaus atėjimą į Ameriką. Atidžiai studijuodami tą laikotarpį galime pamatyti, kodėl vieni buvo sunaikinti baisyuose teismuose prieš Jo atėjimą, o kiti stovėjo prie Dosniosios žemės šventyklos ir savo rankomis lieté Jo rankose ir kojose buvusias žaizdas.

Iš Mormono Knygos sužinome, kaip Kristaus mokiniai gyvena per karus. Mormono Knygoje pamatome slaptų sąjungų blogį, joje pavaizduotą vaizdžią ir šiurpinančią realybę. Mormono Knygoje mokoma, kaip įveikti persekiojimą ir atsimetimą. Nemažai sužinome apie tai, kaip dirbti misionierišką darbą. Ir labiau nei bet kur kitur Mormono Knygoje pamatome materializmo pavojus ir kas nutinka, kai savo širdis nukreipiame į pasaulio dalykus. Ar dar kas gali abejoti, jog ši knyga yra skirta mums ir kad joje randame didelę galią, didelę paguodą ir didelę apsaugą?⁶

Jei kasdien studijuosime Mormono Knygą, tai į mūsų gyvenimą išsilies šios knygos galia.

Ne tik todėl, kad Mormono Knyga moko mus tiesos, nors ji tikrai jos moko. Ne tik todėl, kad Mormono Knyga liudija apie Kristų, nors ji tikrai tai daro. Bet yra kažkas daugiau. Šioje knygoje yra galia, kuri į jūsų gyvenimą pradės lieti tą pačią akimirką, kai pradėsite rimtai studijuoti šią knygą. Surasite galios atremti pagundą. Surasite galios išvengti klastos. Surasite galios išsilaikyti ankštame ir siaurame kelyje. Raštai dar vadinami „gyvenimo žodžiais“ (DS 84:85), o akivaizdžiausiai tai matosi Mormono Knygoje. Kai pradėsite alkti ir trokšti tų žodžių, tai pamatysite, kad gyvenimas darosi vis apstesnis ir apstesnis.⁷

Žmonės gali apgaudinėti vieni kitus, tačiau Dievas žmonių nepamogina. Todėl Mormono Knyga savaime turi savo tikrumo įrodymą, nes joje parašyta perskaityti ją ir tada pasiteirauti Dievo, ar ji yra tikra [žr. Moronio 10:4]. [...]

Tad tai yra dieviškas pažadas nuoširdiesiems, kad per asmeninį apreiškimą iš Dievo jie gali sužinoti apie Mormono Knygos tikrumą. Milijonai jau išmėgino šį pažadą, ir dar milijonai išmėgins.

Dvasiai, kaip ir kūnui, reikalingas nuolatinis maitinimas. Vakarų valgio nepakaks šiandieniniam alkiui. Tad nereguliarus „teisingiausias iš visų knygų žemėje“, kaip ją vadino Džozefas Smitas, skaitymo nepakaks (*History of the Church*, 4:461).

Ne visos tiesos yra vienodos vertės ir ne visi Raštai yra vienodai vertingi. Ar yra geresnis būdas maitinti dvasią, nei dažnai sotintis iš knygos, kuri, pasak Pranašo Džozefo Smito, gali žmogų „labiau [priartinti] prie Dievo [gyvenant] pagal jos priesakus, negu pagal bet kokios kitos knygos“? (*History of the Church*, 4:461.)⁸

Ar sulauksime kokių nors amžinųjų pasekmių, jei šią knygą priimsime arba atmesime? Taip, sulauksime arba palaimų, arba pasmerkimo.

Kiekvienas pastarųjų dienų šventasis šios knygos studijavimą turi paversti viso gyvenimo siekiu. Kitu atveju jis rizikuoja savo siela ir ignoruoja tai, kas visą gyvenimą jam gali teikti dvasios ir proto vienybę. Yra skirtumas tarp to atsivertusiojo, kuris padedamas

Mormono Knygos remiasi į Kristaus uolą ir tvirtai laikosi už geležies lazdos, ir to, kuris to nedaro.⁹

Vis daugiau žmonių per Mormono Knygą įsitikina, kad Jėzus yra Kristus. O dabar reikia vis daugiau žmonių, kurie pasinaudodami Mormono Knyga įsipareigotų Kristui. Turime būti įsitikinę ir įsipareigoję.

[...] Mano mylimi broliai ir seserys, skaitykime Mormono Knygą ir įsitikinkime, kad Jėzus yra Kristus. Skaitykime Mormono Knygą ne vieną kartą ir tai darykime tam, kad labiau priartėtume prie Kristaus, įsipareigotume Jam ir būtume Jo užvaldyti.

Su Priešininku susiduriame kiekvieną dieną. Šių laikų iššūkiai bus didesni už ankstesnių laikų iššūkius, ir tie iššūkiai didės tiek dvasine, tiek ir materialia prasme. Turime laikytis arčiau Kristaus, turime kasdien prisiimti Jo vardą, visuomet Jį atminti ir laikytis Jo įsakymų.¹⁰

3

Turime užtvindyti žemę ir savo gyvenimą Mormono Knyga.

Kiekvienas iš mūsų per Šventąją Dvasią turime įgyti asmeninį liudijimą apie Mormono Knygą. O kai įgysime asmeninį liudijimą, tai pasitelkę Mormono Knygą pasidalinsime liudijimu su kitais, kad ir jie per Šventąją Dvasią sužinotų apie jos tikrumą.¹¹

Ar galite įsivaizduoti, kas nutiktų vis didėjant Mormono Knygos tiražams ir vis didėjant skaičiui ją nešiojančių iš Dievo užgimusių misionierių, mokačių ją naudotis? Kai taip nutiks, tai turėsime dosnų sielų derlių, kurį pažadėjo Viešpats.¹²

Esu įsitikinęs, kad: kuo daugiau mokysime ir pamokslausime iš Mormono Knygos, tuo labiau pamaloninsime Viešpatį ir tuo labiau išaugs mūsų galia kalbėti. Taip darydami smarkiai padidinsime atsivertusiųjų skaičių tiek pačioje Bažnyčioje, tiek tarp besidominčiųjų. [...] Tad mums pavesta mokyti tų Evangelijos principų, kurie yra Biblijoje ir Mormono Knygoje. „Jie mokys jų, kaip jiems nurodys Dvasia“ (DS 42:13).¹³

Mormono Knyga yra tas įrankis, kurį Dievas parinko nušluoti žemę tarsi tvanu, kad surinktų savo išrinktuosius (žr. Mozės 7:62).

„Turiu viziją, kad visa žemė bus užtvindyta Mormono Knyga“

Ši šventa Raštų knyga turėtų būti pagrindinė knyga, pagal kurią mes pamokslaujame, mokome ir dirbame misionierišką darbą.

[...] Jei šiais elektronikos ir plačiai platinamo spausdinto Dievo žodžio laikais Mormono Knygos neplatinsime dar galingiau, tai Dievas laikys mus atsakingais už tai.

Turime Mormono Knygą, turime narius, turime misionierius, turime išteklius ir pasauliui jos reikia. Dabar yra tas metas!

Mano mylimi broliai ir seserys, kažin ar suvokiame Mormono Knygos galią, ar suvokiame, kokį dievišką vaidmenį ji turi, ar suvokiame, koku mastu ją turime išplatinti. [...]

Kviečiu visus mus pamaldžiai pamąstyti, kokių asmeninių žingsnių imsime, kad šį naują liudijimą apie Kristų labiau įtrauktume tiek į savo pačių gyvenimą, tiek į pasaulį, kuriam jo žūt būt reikia.

Turiu viziją, kad namai bus budrūs, pamokos Bažnyčioje bus gyvos ir nuo sakyklų liepsnos Mormono Knygos žinių dvasia.

Turiu viziją, kad namų mokytojai ir lankančiosios seserys, apylinkių ir skyrių pareigūnai, kuolų ir misijų vadovai dalins patarimus mūsų žmonėms remdamiesi pačia teisingiausia knyga žemėje – Mormono Knyga.

Turiu viziją, kad menininkai ypatingas Mormono Knygos temas ir ypatingus jos žmones vaizduos filmuose, spektakliuose, literatūroje, muzikoje ir tapyboje.

Turiu viziją, kad tūkstančiai misionierių į misijos vietą atvažiuos mintinai išmokę šimtus Mormono Knygos eilučių, kad galėtų pamaitinti dvasiškai išbadėjusį pasaulį.

Turiu viziją, kad visa Bažnyčia priartės prie Dievo laikydamasi Mormono Knygos priesakų.

Taip, turiu viziją, kad visa žemė bus užtvindyta Mormono Knyga.¹⁴

Leiskite pagirti ištikimus šventuosius, besistengiančius žemę ir savo gyvenimą užtvindyti Mormono Knyga. Mes ne tik galingesniu būdu turime išplatinti daugiau Mormono Knygos egzempliorių, bet ir dar drąsiau po savo gyvenimą ir visą žemę paskleisti jos nuostabias žinias.¹⁵

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Peržiūrėkite 1 poskyryje pateiktus Prezidento Benson patarimus, kaip studijuoti Mormono Knygą. Kaip šie patarimai gali mums padėti įveikti iššūkius? Kokių žinote Mormono Knygos ištraukų, kurios yra susijusios su mūsų patiriamais iššūkiais?
- Ar matote, kaip pildosi 2 poskyryje išvardinti pažadai? Ką galime padaryti, kad pasidalintume Mormono Knyga su tais žmonėmis, kuriems reikia tų pažadų išsipildymo?
- Ką, jūsų manymu, reiškia, „užtvindyti žemę ir savo gyvenimą Mormono Knyga“? (Kelis pavyzdžius rasite 3 poskyryje.)

Susijusios Raštų eilutės

2 Nefio 27:22; Mormono 8:26–41; Moronio 1:4; 10:3–5; taip pat žr. Mormono Knygos įvadą

Pagalba studijuojant

Skaitydami „pabraukite ir pažymėkite žodžius ar frazes, kad atskirtumėte idėjas, esančias vienoje [pastraipoje]. [...] Parašėse parašykite Raštų nuorodas, kurios paaikškina studijuojamas eilutes“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], 23).

Išnašos

1. “To the Children of the Church,” *Ensign*, May 1989, 81–82.
2. “Beware of Pride,” *Ensign*, May 1989, 4.
3. LaRene Gaunt, “Does the Book of Mormon Count?” *Ensign*, June 1991, 20.
4. Howard J. McOmber II, iš “Finding Truth in the Book of Mormon,” *Ensign*, Jan. 1996, 10–11.
5. Autorius neatskleidžiamas, neatspausdintas rankraštis.
6. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” *Ensign*, Nov. 1986, 6–7.
7. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 7.
8. “A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 6–7.
9. “The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, Jan. 1988, 5.
10. “Come unto Christ,” *Ensign*, Nov. 1987, 84, 85.
11. “The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants,” *Ensign*, May 1987, 84.
12. “Born of God,” *Ensign*, July 1989, 4.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 58.
14. “Flooding the Earth with the Book of Mormon,” *Ensign*, Nov. 1988, 4, 5–6.
15. “Beware of Pride,” 4.

Sekite gyvuoju pranašu

„Mums svarbiausias pranašas yra tas, kuris gyvena dabar, mūsų laikais.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Vieną vakarą sėdėdamas prie vakarienės stalo 15-metis Ezra Taftas Bensonas klausėsi, kaip jo tėvas skaitė Prezidento Džozefo F. Smito ir jo patarėjų Pirmojoje Prezidentūroje laišką. Laiške buvo rašoma: „Mes patariame ir skatiname visoje Bažnyčioje pradėti rengti namų vakarus, per kuriuos savo namuose tėvai ir motinos aplink save surinktų savo berniukus ir mergaites ir mokytų juos Viešpaties žodžio. [...] Jei šventieji seks šiuo patarimu, pažadame, kad bus išlietos didelės palaimos. Sustiprės meilė namuose ir paklusnumas tėvams. Izraelio jaunimo širdyse augs tikėjimas ir jie įgis galios atsisipirti juos supančioms pagundoms ir blogai įtakai.“¹

Vėliau Prezidentas Bensonas prisiminė: „Baigęs skaityti laišką mano tėvas pasakė: „Prezidentūra tai pasakė, ir tai mums yra Viešpaties žodis!“ Nuo to laiko mano vaikystės namuose mes stropiai rengėme namų vakarus.“²

Kai Prezidentas Bensonas sukūrė savo šeimą, jiedu su žmona tęsė tą iš jo tėvų perimtą tradiciją. Jis sakė: „Dėl to patyrimo [tėvų namuose] ir patyrimų per šeimos vakarus savo namuose liudiju, kad gali būti išlietos didelės dvasinės palaimos.“³

1947 m. Pirmoji Prezidentūra nurodė Bažnyčios nariams atnaujinti pastangas rengti namų vakarus. Būdamas Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu Prezidentas Bensonas pabrėžė tą temą kalbėdamas visuotinėje konferencijoje. Jis liudijo apie šeimą kaip „dievišką organizaciją“⁴ ir priminė šventiesiems palaiminimus, kurie bus išlieti, jei jie seks pranašo patarimu stiprinti savo šeimas ir rengti namų vakarus. Jis liudijo: „Mūsų laimė čia ir anapus yra susijusi su tuo,

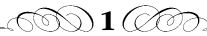

Šiais laikais pastarųjų dienų šventieji renkasi Konferencijų centre ir visame pasaulyje pasiklausyti gyvojo pranašo

kaip sėkmingai vykdome šią svarbią pareigą. Mano broliai ir seserys, ji verta pamaldaus planavimo ir dėmesio, ir širdyje jaučiu įsitikinimą, kad tai atneš dideles palūkanas, kad laikydamiesi šito ir visų kitų Bažnyčios Prezidentūros duotų patarimų, sulauksime didelio džiaugsmo ir pasitenkinimo.“⁵

Pats patyręs palaiminimus, kylančius iš paklusimo Viešpaties išrinktų tarnų patarimams, Ezra Taftas Bensonas dažnai ragino pastarųjų dienų šventuosius atidžiai įsiklausyti į gyvąjį pranašą. Jis drąsiai liudijo apie kiekvieno Bažnyčios prezidento, su kuriuo jis tarnavo, dievišką pašaukimą.⁶ Kai Prezidentas Spenseris V. Kimbolas, apaštalu išventintas tą pačią dieną kaip ir Prezidentas Bensonas, sakė pirmąją kalbą kaip Bažnyčios Prezidentas grupei Bažnyčios vadovų, Prezidentas Bensonas „atsistojo ir emocijų kupinu balsu, išreiškdamas visų susirinkusiųjų jausmus, reziumavo: „Prezidente Kimbolai, per visus tuos metus, kada buvo rengiami šie susirinkimai, nesame girdėję tokios kalbos, kokią ką tik pasakėte. Tikrai Izraelyje yra pranašas.“⁷ Prezidentui Kimbolui mirus, kai tas dieviškas pašaukimas teko Prezidentui Bensonui, pastarasis jį priėmė nuolankiai ir ryžtingai. Jis pasakė: „Mudu su žmona Flora nuolatos meldėmės prašydami, kad Prezidento Kimbolo dienos šioje žemėje būtų prailgintos ir kad jo labai įvyktų dar vienas stebuklas. Dabar, kai Viešpats jau pasisakė, Jo vadovaujami darysime visa, ką galime, kad šis darbas žemėje judėtų pirmyn.“⁸

Ezros Tafto Bensono mokymai

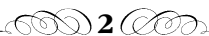

Bažnyčios Prezidentas yra Viešpaties atstovas žemėje.

Mokykitės visuomet žiūrėti į pranašą. Jis yra Viešpaties atstovas ir vienintelis vyras, galintis šiandien kalbėti Viešpaties vardu. Tegu jo įkvėptas patarimas būna svarbiausias. Tegu jo įkvėpti žodžiai būna pagrindas, pagal kurį vertinami žemesnių įgaliotinių patarimai. Tada gyvenkite arti Dvasios, kad galėtumėte žinoti tiesą apie viską.⁹

Viešpaties atstovas ir pranašas žemėje šiandien gavo savo įgaliotumą per pranašų liniją, siekiančią Džozefą Smitą, kurį išventino Petras, Jokūbas ir Jonas, o juos išventino Kristus, kuris buvo ir yra Bažnyčios vadovas, žemės Kūrėjas ir Dievas, prieš kurį visi žmonės turės stoti atsiskaityti.¹⁰

Ši Bažnyčia vedama ne žmonių išmintimi. Aš tai žinau. Visagalio Dievo galia ir įtaka veda Jo Bažnyčią.¹¹

Mums svarbiausias pranašas yra gyvasis pranašas.

Dievas žino viską nuo pradžių iki galo ir joks vyras atsitiktinai netampa Jėzaus Kristaus bažnyčios prezidentu ir nėra atsitiktinai pašaukiamas namo.

Mums svarbiausias pranašas yra tas, kuris gyvena dabar, mūsų laikais. Tai tas pranašas, kuris mums perduoda šiandieninius nurodymus iš Dievo. Apreiškimuose Adomui Dievas nenurodė, kaip Nojus turės statyti laivą. Kiekvienai kartai reikia senovinių Raštų, o taip pat ir jų laikų Raštų iš gyvojo pranašo. Todėl jums svarbiausia skaityti ir apmąstyti paskutinius įkvėptus Viešpaties atstovo žodžius. Todėl būtina, kad jūs turėtumėte ir atidžiai skaitytumėte jo žodžius. [...]

Taip, už pranašą, Dieve, Tau dėkingi, kurs lydės mus kelionėj tiesos [žr. *Giesmės ir vaikų dainos*, 36].¹²

Saugokitės tų, kurie mirusius pranašus vertina labiau nei gyvuosius, nes visuomet pirmumas tenka gyviesiems pranašams.¹³

Kiekvienas Prezidentas buvo parinktas išskirtinai tam laikui ir situacijai, kada pasauliui ir Bažnyčiai jo reikėjo. Visi jie buvo savo laiku, kaip tai paliudijo ir Prezidento Spenserio V. Kimbolo gyvenimas. Apmąstykite išankstinio išventinimo ir paruošimo stebuklą! Nors buvo pašauktas ir gavo raktus gerokai anksčiau, nei mantija teko jam, tuo laiku Prezidentas visada buvo tinkamas žmogus tinkamoje vietoje. Vien šis principas yra vienas iš Bažnyčios dieviškumo požymių.¹⁴

Leiskite paklausti: ar mums šiandien reikia tikro Viešpaties pranašo? Ar žmonėms Nojaus laikais reikėjo, kad pranašas įspėtų juos dėl dvasinių ir materialinių dalykų? Ar atsisakęs sekti Nojumi žmogus galėjo išsigelbėti nuo tvano? Tačiau Biblijoje mums sakoma, kad paskutinėmis dienomis, kuriomis gyvename, žmonių nelabumas prilygs Nojaus laikų žmonių nelabumui, kada Dievas apvalė žemę tvanu [žr. Mato 24:37–39]. Ar nemanote, kad mums šiandien reikia pranašo, kuris perspėtų ir paruoštų mus tam apvalymui, kurį Dievas pažadėjo ši kartą būsiantį ugnimi?¹⁵

*Būdamas Bažnyčios Prezidentu Ezra Taftas Bensonas
kalbėjo su didele meile ir primygtinai ragindamas*

Jeigu norime žinoti, ką apie mus galvoja Viešpats, turime paklausti savęs, ką apie mus galvoja Jo mirtingasis vadas – kaip artimai mūsų gyvenimai dera su Viešpaties pateptaisiais – gyvuoju pranašu, Bažnyčios Prezidentu, ir Pirmosios Prezidentūros kvorumu.¹⁶

3

Gyvasis pranašas sako mums, ką turime žinoti, nepriklausomai nuo to, ar norime tai išgirsti.

Tikrąjį pranašą charakterizuoja tai, kad jis skelbia žinią nuo Dievo. Jis neatsiprašinėja dėl žinios ir nebijo socialinių pasekmių, galinčių sukelti patyčias ir persekiojimą.¹⁷

Kartais pasitaiko manančių, kad jų turimos žemiškos žinios tam tikru klausimu pranoksta dangiškąsias žinias, kurias tuo klausimu Dievas suteikia savo pranašui. Jie mano, kad pranašas privalo įgyti tokią pačią žemišką kvalifikaciją arba tokį patį išsilavinimą, kokius yra įgiję jie, kad jie galėtų priimti pranašo žodžius, prieštaraujančius

jų žemiškajam išsimokslinimui. Kokį žemišką išsimokslinimą buvo įgijęs Džozefas Smitas? Nepaisant to, jis pateikė apreiškimus įvairiomis temomis. [...] Mes skatiname žemišką pažinimą daugelyje sričių, bet atminkite, kad jei kada nors tarp žemiško pažinimo ir pranašo žodžių bus neatitikimas, pasirinkite pranašo pusę ir būsite palaiminti, o laikas parodys, kad pasielgėte teisingai.

[...] Pranašui nereikia sakyti: „Taip sako Viešpats“, kad tai būtų Šventieji Raštai.

Kartais pasitaiko besiginčijančių dėl žodžių. Jie gali sakyti, kad pranašas davė mums patarimą, bet mes neprivalome juo sekti, nebent jis pasakytų, kad tai yra įsakymas. Tačiau Viešpats taip kalba apie Pranašą: „Todėl tu, turiu galvoje bažnyčią, skirk dėmesį visiems jo žodžiams ir įsakymams, kuriuos jis tau duos“ (DS 21:4).

[...] Pranašas sako mums tai, ką turime žinoti, ir ne visada tai, ką norime išgirsti.

Nefio broliai skundėsi: „Tu paskelbei mums sunkius dalykus, sunkesnius, negu mes pajėgūs pakelti.“ Tačiau Nefis atsakė: „Kaltieji laiko tiesą sunkia, nes ji kerta juos iki pat šerdies.“ (1 Nef 16:1–2.)

Prezidentas Haroldas B. Ly sakė:

„Jums gali nepatikti tai, ką išgirstate iš Bažnyčios valdžios. Tai gali prieštarauti jūsų politinėms pažiūroms. Tai gali prieštarauti jūsų socialinėms pažiūroms. Tai gali trukdyti jūsų visuomeniniam gyvenimui. [...] Jūsų ir mūsų saugumas priklauso nuo to, ar mes tuo seksime. [...] Visuomet žiūrėkite į Bažnyčios Prezidentą“ (Conference Report, October 1970, p. 152–153).

Iš tiesų gyvasis pranašas pasaulį labai erzina. Prezidentas Kimbolas sakė: „Netgi Bažnyčioje daugelis linkę puoselėti buvusių pranašų antkapius ir mintyse akmenimis apmėtyti gyvuosius pranašus“ (*Instructor*, 95:257).

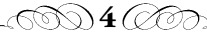
Kodėl? Todėl, kad gyvasis pranašas sako tiksliai tai, ką turime žinoti dabar, o pasaulis norėtų, kad pranašai būtų mirę arba rūpintųsi savo reikalais. [...]

Tai, kaip priimame gyvojo pranašo žodžius, kai šis pasako, ką turime žinoti, tačiau nenorime apie tai girdėti, yra mūsų ištikimybės išbandymas. [...]

Išsimokslinę gali manyti, kad pranašas būna įkvėptas, tik kai sutinka su jais. Priešingu atveju, pranašas tiesiog pateikia savo nuomonę – kalba kaip žmogus. Turtingi gali manyti, kad jiems nereikia priimti kuklaus pranašo patarimo. [...]

Pranašas nebūtinai bus populiarus pasaulyje ar tarp pasauliečių.

Pranašui apreiškus tiesą, ji suskaldo žmones. Nuoširdžios širdies žmonės paklūsta jo žodžiams, tačiau neteisieji arba ignoruoja pranašą, arba prieš jį kovoja. Kai pranašas nurodo pasaulio nuodėmes, pasauliečiai užuot atgailavę dėl savo nuodėmių, nori užčiaupti pranašui burną arba tiesiog elgtis taip, lyg pranašo net nebūtų. Populiarumas niekada nebuvo tiesos vertinimo matas. Daugelis pranašų buvo nužudyti arba išmesti. Artėdami prie Antrojo Viešpaties atėjimo, galime tikėtis, kad pasaulio žmonėms darantis vis nelabesniems, pranašas bus vis mažiau jų mėgiamas.¹⁸

Jeį seksime gyvuoju pranašu, būsime palaiminti.

Siekdamas jums padėti pereiti priešakyje laukiančius lemiamus išbandymus, noriu duoti jums... auksinį patarimą, kuris, jei jį gerbsite, apdovanos jus Dievo šlove ir padės jums išeiti nugalėtojais nepaisant Šėtono įniršio.

[...] Bažnyčioje giedame giesmę „Už pranašą, Dieve, tau dėkingi“ [*Giesmės ir vaikų dainos*, p. 36]. Štai auksinis patarimas – sekite pranašu. [...]

Pranašas – vienintelis žmogus, kalbantis Viešpaties vardu visomis temomis.

Doktrinos ir Sandorų 132 skyriaus 7 eilutėje Viešpats kalba apie pranašą – prezidentą – ir sako:

„Vienu metu žemėje yra tik vienas žmogus, kuriam suteikti ši galia ir šios kunigystės raktai.“

Toliau 21 skyriaus 4–6 eilutėse Viešpats teigia:

„Todėl tu, turiu galvoje bažnyčią, skirk dėmesį visiems jo žodžiams ir įsakymams, kuriuos jis tau duos, kai juos gaus, vaikščiodamas su visu šventumu priešais mane;

nes jo žodį priimsite, lyg iš mano paties burnos, – su visa kant-rybe ir tikėjimu.

Nes jei tai darysite, pragaro vartai jūsų nenugalės.“¹⁹

Pranašas niekada nesuklaidins Bažnyčios.

Prezidentas Vilfordas Vudrafas teigė: „Izraeliui sakau, kad Viešpats niekada neleis man ar jokiam kitam vyrui, esančiam Bažnyčios prezidentu, jūsų suklaidinti. Programoje to nėra. Dievo sumanyme to nėra“ [žr. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 199].

Prezidentas Merionas Dž. Romnis taip pasakoja, kas jam kartą nutiko:

„Prisimenu, kai buvau vyskupas, prieš daug metų Prezidentas Hiberis Dž. Grantas kalbėjo mūsų apylinkės nariams. Po susirinkimo vežiau jį namo. [...] Stovėdamas šalia manęs jis apkabino mane per petį ir pasakė: „Mano berniuk, visuomet stebėk Bažnyčios Prezidentą ir, jei jis kada nors tau pasakys ką nors padaryti, ir tai bus neteisinga, bet tu tai padarysi, Viešpats palaimins tave už tai.“ Po to jis mirkstelėdamas pasakė: „Bet tau nereikia nerimauti. Viešpats niekada neleis savo atstovui klaidinti Jo žmonių“ (Conference Report, October 1960, p. 78).²⁰

Pasakojama istorija, kaip Brigamas Jangas važiuodamas mašina bendruomenės teritorijoje pamatė vyrą, statantį namą, ir tiesiog nurodė jam dukart pastorinti statomas sienas. Tas vyras Prezidentą Jangą pripažino pranašu, todėl pakeitė savo planus ir padvigubino sienų storį. Netrukus tą miestelį užliejo daug žalos sukėlęs potvynis, tačiau to vyro namo sienos išsilaikė. Kai jis dengė savo namo stogą, buvo girdėti jį giedant „Už pranašą, Dieve, tau dėkingi“.²¹

Būdami Bažnyčios nariai turime pereiti sunkius laikus, jei norime saugiai grįžti namo. Mums bus suteikta proga rinktis iš kelių vienas kitam prieštaraujančių patarimų. Štai kodėl turime išmokti stebėti Pranašą, Bažnyčios Prezidentą, ir kuo greičiau tai padarysime, tuo geriau.²²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas sakė: „Mokykitės visuomet žiūrėti į pranašą“ (1 poskyris). Ką tai reiškia jums?
- Kodėl, jūsų manymu, dabartinis Bažnyčios Prezidentas yra svarbiausias pranašas mums? (Žr. 2 poskyrį.) Kokį patarimą esate neseniai gavę iš gyvojo pranašo?
- Peržvelgę 3 poskyrį, prisiminkite, kada paklausėte pranašo patarimo, netgi kai jį ne visai supratote. Ko galime pasimokyti iš tokių patyrimų?
- Pagalvokite apie 4 poskyryje Prezidento Bensonurodytą „auksinį patarimą“. Kokius esate gavę palaiminimus, kai laikėtės to auksinio patarimo?

Susijusios Raštų ištraukos

2 Metraščių 20:20; Amoso 3:7; Efeziečiams 2:19–20; 4:11–15; DS 1:14–16, 37–38; 107:91–92; Tikėjimo Teiginiai 1:6

Pagalba mokytojui

„Nebijokite tylos. Žmonėms dažnai reikia laiko, kad pamąstytų ir atsakytų į klausimus arba išsakytų tai, ką jie jaučia. Pauzę galėtumėte daryti po to, kai užduodate klausimą, kai pasidalijama dvasiniu patyrimu arba kai asmeniui yra sunku reikšti savo mintis“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 67).

Išnašos

1. Joseph F. Smith, Anthon H. Lund, and Charles W. Penrose, “Home Evening,” *Improvement Era*, June 1915, 733–734.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 528.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 528.
4. Iš Conference Report, Oct. 1947, p. 23.
5. Iš Conference Report, Oct. 1947, p. 27.
6. Pvz., žr. Conference Report, Oct. 1968, 17; Conference Report, Apr. 1970, 127; *Ensign*, Jan. 1973, 57; *Ensign*, Nov. 1980, 34; *Ensign*, May 1984, 8.
7. W. Grant Bangerter, “A Special Moment in Church History,” *Ensign*, Nov. 1977, 27.
8. Cituota iš Don L. Searle, “President Ezra Taft Benson Ordained Thirteenth President of the Church,” *Ensign*, Dec. 1985, 5.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 134.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 132.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 132.
12. “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *New Era*, May 1975, 16–17.
13. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” *Tambuli*, June 1981, 3.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 142.
15. “Listen to a Prophet’s Voice,” *Ensign*, Jan. 1973, 59.

16. "Fourteen Fundamentals in Following the Prophet," 8.
17. "Joseph Smith: Prophet to Our Generation," *Ensign*, Nov. 1981, 61.
18. "Fourteen Fundamentals in Following the Prophet," 3–4, 6; originale esantis kursyvas pašalintas.
19. "Fourteen Fundamentals in Following the Prophet," 1–2; originale esantis kursyvas pašalintas.
20. "Fourteen Fundamentals in Following the Prophet," 3; originale esantis kursyvas pašalintas.
21. "Civic Standards for the Faithful Saints," *Ensign*, July 1972, 61; taip pat žr. Sidney Alvarus Hanks and Ephraim K. Hanks, *Scouting for the Mormons on the Great Frontier* [1948], 78–80.
22. Iš Conference Report, Oct. 1966, p. 122.

Visame, ką darote, siekite Dvasios

*„Visose savo gyvenimo srityse turime išlikti atviri
ir jautrūs Šventosios Dvasios raginimams.“*

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Kai Prezidentas Ezra Taftas Bensonas patardavo kitiems visuotiniams įgaliotiniams, kaip tarnauti Bažnyčioje, jis dažnai sakydavo: „Atminkite, broliai, šiame darbe svarbiausia yra dvasia.“¹ Kai jis kartu su tais broliais tarnavo, mokė šio principo pavyzdžiu, rodydamas, kad Viešpats „yra arti Savo tarnų, netgi šnabždesio atstumu“.² Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pasakojo, kaip vieną sykį jis kartu su Prezidentu Bensonu vyko į kuolo konferenciją, kurioje turėjo būti pašauktas naujas kuolo prezidentas:

„Pasimeldęs, pravedęs pokalbius, pastudijavęs ir vėl pasimeldęs vyresnysis Bensonas paklausė, ar aš žinau, kas turėtų būti naujuoju prezidentu. Atsakiau, kad tokio įkvėpimo dar negavau. Jis ilgai į mane žiūrėjo ir pasakė, kad taip pat jo negavo. Tačiau mes *buvome* įkvėpti pakviesti tris vertus kunigystę turinčius vyrus kalbėti per konferenciją šeštadienio vakarinėje sesijoje. Trečiajam vyrui pradėjus kalbėti, Dvasia pakuždėjo man, kad jis turi būti naujuoju kuolo prezidentu. Pasižiūrėjau į Prezidentą Bensoną ir pastebėjau, kaip jo skruostais tekėjo ašaros. Abu gavome apreiškimą, bet tik tada, kaiėjome pirmyn su tikėjimu ir toliau siekėme sužinoti mūsų Dangiškojo Tėvo valią.“³

Konferencijos naujiems misijų prezidentams pradžioje Prezidentas Bensonas pasidalijo tokiu patarimu:

„Labai daug kartų savo broliams sakiau, kad Dvasia yra pati svarbiausia šio darbo sudedamoji dalis. Su Dvasia ir išaukštindami savo pašaukimą, misijoje Viešpačiui galėsite daryti stebuklus. Be

Kaip galime pasiekti Dvasios bendrystę? Viešpats sako: „Per tikėjimo maldą.“

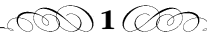
Dvasios niekada nepasieksite tikslo, *kad ir kokie būtų* jūsų talentai ir sugebėjimai.

Per ateinančias tris dienas būsite puikiai mokomi. Bus išdalinti vadovėliai, aptartos atsakomybės ir metodika, analizuojamos taisyklės ir visa tai jums bus labai naudinga. Bet būdami misijų prezidentais didžiausios pagalbos susilauksite ne iš vadovėlių ar žinynų. Labiausiai padės Pats Viešpats, kada nuolankiai maldausite Jo ir melsitės Jam. Kada ir vėl atsiklaupsite ant kelių prašydami Jo dieviškos pagalbos vadovauti savo misijai, jausite Dvasią, gausite atsakymą iš aukštybių, jūsų misija dvasiškai klestės dėl to, kad pasikliausite ir remsitės Juo.“⁴

Prezidentas Bensonas davė patarimus visiems Bažnyčios nariams, taip pat mažiems vaikams.⁵ Jis sakė: „Kad ir kur tarnautume, šiame darbe svarbiausia yra Dvasia. Žinau, kad turiu kliautis Dvasia. Įgikime tos Dvasios ir būkime ištikimi Bažnyčios nariai, pasišventę vaikai ir tėvai, veiksmingi namų mokytojai, ugdatys mokytojai, įkvėpti apylinkių ir kuolų vadovai.“⁶

Nors Prezidentas Bensonas šios tiesos mokė viešai ir drąsiai, pirmiausia jis stengėsi jos laikytis asmeniškai ir kukliai. Jo pastangų pradžia buvo namuose, partnerystėje su žmona Flora. Kartą Floros pusseserė Džiulija Doli svečiavosi pas Bensonus ir vėliau laiške Florai gyrė Bensonų šeimą. Ji rašė: „Ar žemėje galėtų būti kas nors tobuliau? Žaviuosi jūsų gyvenimo būdo paprastumu, bet labiausiai mane sužavėjo tai, kad jūsų namuose gyvena Viešpaties Dvasia.“⁷

Ezros Tafto Bensono mokymai

Visomis savo gyvenimo dienomis turėtume siekti nuolatinės Šventosios Dvasios bendrystės.

Vienas užtikrintas būdas, kaip galime žinoti, ar esame ankštame ir siaurame kelyje, yra tai, kad savo gyvenime turime Viešpaties Dvasią.

Šventosios Dvasios bendrystė duoda tam tikrus vaisius.

Apaštalas Paulius sakė, kad „Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas“ (Gal 5:22–23).

Dvasia yra svarbiausias dalykas mūsų gyvenime. Visada tai jaučiau. Visose savo gyvenimo srityse turime išlikti atviri ir jautrūs Šventosios Dvasios raginimams. [...] Dažniausiai tie raginimai ateis, kada būsime laisvi nuo susitikimų įtampos ir kai nebūsime pasinėrę į kasdienio gyvenimo rūpesčius.⁸

Visiems mums labiausiai reikia dvasingumo – buvimo darnoje su Viešpaties Dvasia. Visomis savo gyvenimo dienomis turėtume siekti nuolatinės Šventosios Dvasios bendrystės. Kai jaučiame Dvasią, mums patinka tarnauti, mes mylime Viešpatį, mylime tuos, su kuriais tarnaujame, ir tuos, kuriems tarnaujame.

Praėjus keliems metams po Džozefo Smito nužudymo, jis pasirodė Prezidentui Brigamui Jangui. Klausykite jo žinios:

„Pasakyk žmonėms, kad būtų nuolankūs ir ištikimi ir būtinai išlaikytų Viešpaties Dvasią, ir ji juos ves teisingu keliu. Kad būtų atidūs ir nenusigręžtų nuo tylaus, ramaus balso; jis mokys jus, ką daryti ir kur eiti; jis atneš karalystės vaisius. Pasakyk broliams, kad atvertų širdis įtikinimui, kad Dvasiai atėjus pas juos, jų širdys būtų pasiruošusios Ją priimti.“ [...]

Šis pastarųjų dienų darbas yra dvasinis. Norint jį suvokti, pamilti ir atpažinti, reikia dvasingumo. Todėl, ką bedarytumėte, siekite Dvasios. Visuomet išlaikykite ją. Tai mūsų iššūkis.⁹

Gyvename labai nelabame pasaulyje. Mus supa propaganda, kad blogis yra gėris, o gėris yra blogis. Gausu mus veikiančių melagingų mokymų. Beveik viskam, kas naudinga, gera, tyra, kas pakylėja ir stiprina, yra priešinamasi kaip niekad anksčiau.

Viena priežasčių, kodėl esame žemėje, kad išmoktume atskirti tiesą nuo klaidos. Sugebėjimas atskirti įgyjamas per Šventąją Dvasią, ne tik per intelektualinius sugebėjimus.

Kai nuoširdžiai ir uoliai siekiame tiesos, išsipildo šis nuostabus pažadas: „Dievas savo Šventąja Dvasia, taip, neapsakoma Šventosios Dvasios dovana, duos jums pažinimą“ (Doktrina ir Sandoros 121:26).¹⁰

 2

Jeigu būsime nuolankūs ir jautrūs, Viešpats paragins mus per mūsų jausmus.

Melskite Dangiškojo Tėvo, kad visada laimintų jus Savo Dvasia. Dvasią dažnai vadiname Šventąja Dvasia. [...] Šventoji Dvasia padeda jums atpažinti ir suprasti tiesą. Šventoji Dvasia apsaugos jus nuo blogio. Ji šnabžda jums tyliau, ramiau balsu, kad elgtumėtės teisingai. Kai gerai *elgiatės*, gerai *jaučiatės*, taip jums kalba Šventoji Dvasia. Šventoji Dvasia yra nuostabi bendrininkė. Ji *visada* pasiruošusi jums padėti.¹¹

Apmąstykite tai, ko nesuprantate. Taip Viešpats įsakė Oliveriui Kauderiui: „[Ištirk] tai savo protu; tada [...] manęs [paklausk], ar tai teisinga; ir jeigu tai teisinga, aš padarysiu, kad tavo širdis tavyje degs; todėl tu *pajusi*, kad tai teisinga“ (DS 9:8, kursyvas pridėtas).

Ar atkreipėte dėmesį į paskutinę frazę? „Tu *pajusi*, kad tai teisinga.“

Viešpaties žodžius dažniausiai girdime per jausmus. Jeigu būsime nuolankūs ir jautrūs, Viešpats paragins mus per mūsų jausmus. Štai kodėl dvasiniai raginimai kartais mums sužadina didelį džiaugsmą, o kartais sukelia ašaras. Daug kartų Dvasios paliestas patyriau švelnias emocijas ir delikačius jausmus.

Šventoji Dvasia sušvelnina mūsų jausmus. Jaučiame daugiau gailėsčio ir užuojautos vieni kitiems. Esame ramesni bendraudami su kitais. Galime stipriau mylėti vieni kitus. Žmonės nori būti šalia mūsų, nes mūsų veidai atspindi Dvasios įtaką. Esame dieviškesnio būdo. Dėl to tampame vis jautresni Šventosios Dvasios raginimams ir todėl galime aiškiau suvokti dvasinius dalykus.¹²

 3

Dvasios bendrystę pelnome per nuoširdžią maldą ir pasninką.

Kaip galime pelnyti Dvasios bendrystę? Viešpats sako: „Per tikėjimo maldą“ [DS 42:14]. Todėl turime melstis nuoširdžiai ir su tikru ketinimu. Turime melsti didesnio tikėjimo ir kad mūsų mokymą lydėtų Dvasia. Turime prašyti Viešpaties atleidimo.

Mūsų maldos turi būti sukalbamos toje pačioje dvasioje ir su tokiu pačiu užsidegimu, kokios buvo Enoso maldos Mormono Knygoje. Daugelis yra susipažinę su ta įkvepiančia istorija, todėl nekartosiu jos aplinkybių. Tiesiog noriu, kad atkreiptumėte dėmesį į šiuos žodžius. Enosas liudijo: „Ir aš papasakosiu jums apie kovą, kurią kovojau Dievo akivaizdoje, kol gavau savo nuodėmių atleidimą.“ Jis paaiškino tą kovą su Dievu. Atkreipkite dėmesį į jo maldavimo karštumą:

„Mano siela alko.“

„Aš atsiklaupiau priešais savo Sutvėrėją.“

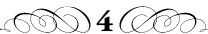
„Šaukiausi jo, karštai meldamas ir prašydamas dėl *savo sielos*.“

„Ištisą dieną šaukiausi jo.“

Po to Enosas liudijo: „Atėjo man balsas, sakantis: Enosai, tavo nuodėmės tau atleistos, ir tu būsi palaimintas. [...] Tad mano kaltė buvo nušluota.“ Kai jis pasiteiravo Viešpaties, kaip tai įvyko, Viešpats jam atsakė: „Dėl tavo tikėjimo Kristumi [...] tavo tikėjimas *padarė tave sveiką*“ (Enoso 1:2, 4–8; kursyvas pridėtas).

Enosas buvo dvasiškai išgydytas. Galingai maldaudamas Dievo jis patyrė tai, ką gali patirti, ką patiria ir ką turi patirti bet kurio Evangelijos laikotarpio ištikimieji, jeigu jie nori matyti Dievą ir prisipildyti Jo Dvasios.¹³

Jeigu norite pajusti savo pareigybės ir pašaukimo dvasią, [...] pabandykite tam tikrą laiką pasninkauti. Nenoriu pasakyti, kad tiesiog praleistumėte vieną valgymą, o paskui kitą kartą prisivalgytumėte dvigubai daugiau. Turiu omenyje, kad tą laiką turėtumėte tikrai pasninkauti ir melstis. Manau tai labiau nei kas kita, padės jums pajusti tikrąją jūsų pareigybės ir pašaukimo dvasią ir leis Šventajai Dvasiai veikti per jus.¹⁴

Kasdienės Raštų studijos, taip pat Raštų ištraukų apmąstymas, pakviečia Dvasią.

Tyrinėkite Raštus kasdien asmeniškai studijuodami. Kasdienės Raštų studijos pakviečia Dvasią.¹⁵

Skirkite laiko apmąstymui. Jokūbo 1:5 eilutės iš Raštų apmąstymas nuvedė vieną jauną vaikina į giraitę bendrauti su

„Kasdienis Raštų studijavimas pakviečia Dvasią“

savo Dangiškuoju Tėvu. Štai kas atvėrė dangus šiuo Evangelijos laikotarpiu.

Raštų ištraukos iš Naujojo Testamento Jono knygos apmąstymas paskatino didį apreiškimą apie tris šlovės laipsnius [žr. Jono 5:29; DS 76].

Kitos Raštų ištraukos iš Petro laiško atvėrė dangus Prezidentui Džozefui F. Smitui ir jis regėjo dvasių pasaulį. Apreiškimas, vadinamas regėjimu apie mirusiųjų išpirkimą, dabar yra Doktrinoje ir Sandorose [žr. 1 Petro 3:18–20; 4:6; DS 138].

Apmąstykite mums Viešpaties duotos atsakomybės svarbą. Viešpats patarė: „Tegul didingi amžinybės dalykai būna jūsų protose“ (DS 43:34). To negalite daryti, kada jūsų protai pilni pasaulio rūpesčių.

Skaitykite ir studijuokite Raštus. Namuose Raštai turi būti studijuojami tėvams ir mamoms vadovaujant ir rodant pavyzdį. Raštai turi būti suvokiami Šventosios Dvasios galia, nes Viešpats Savo ištikimiesiems ir paklusniesiems davė tokį pažadą: „Galėtum pažinti slėpinius ir taikingus dalykus“ (DS 42:61).

Šis Prezidento Spenserio V. Kimbolo teiginys parodo, kaip galime išsiugdyti daugiau dvasingumo savo gyvenime:

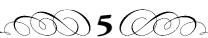
„Supratau, kad jei mano ryšys su dievybe darosi pernelyg paviršutiniškas, jei atrodo, kad manęs nesiklauso jokia dieviška ausis ir man nekalba joks dieviškas balsas, tai esu toli toli. Jei pasineriu į Raštus, atstumas sumažėja ir dvasingumas sugrįžta. Suprantu, kad stipriau myliu tuos, kuriuos turiu mylėti visa širdimi, protu ir stiprybe. O kai stipriau myliu juos, pastebiu, kad yra lengviau priimti jų patarimą.“ [...]

Iš patirties žinau, kad šis svarbus patarimas yra teisingas.

Kuo geriau pažįstate Raštus, tuo labiau priartėjate prie Viešpaties minties ir valios ir tampate artimesni kaip vyrai, žmonos ir vaikai. Kai skaitysite Raštus, pastebėsite, kad amžinybės tiesos bus jūsų protuose.¹⁶

Priešininkas nenori, kad mūsų namuose būtų skaitomi Raštai, todėl jis kiek galėdamas sudarys kliūtis. Bet mes turime nepasiduoti.¹⁷

Negalime pažinti Dievo ir Jėzaus neskaitydami apie juos ir po to nevykdydami jų valios. Tas kelias veda prie papildomai apreikšto pažinimo, kuris, jeigu jo bus laikomasi, galiausiai mus atves prie tolesnių tiesų. Jeigu seksime šiuo modeliu, gausime daugiau šviesos ir džiaugsmo, galiausiai atvesiančio Dievo akivaizdon, kur kartu su Juo patirsime pilnatvę.¹⁸

Šventoji Dvasia bus su mumis, jei gerbsime Dievo įstatymus ir jų laikysimės.

Buvome mokomi, kad Dvasia negyvena nešvariose šventyklose [žr. Helamano 4:24]. Todėl vienas svarbiausių mūsų prioritetų yra pasirūpinti, kad mūsų asmeniniuose gyvenimuose būtų tvarka.¹⁹

Kalbėsiu apie paklusnumą. Jūs dabar mokotės, kaip laikytis visų Viešpaties įsakymų. Jei tai darysite, Jo Dvasia bus su jumis. Būsité

patenkinti savimi. Negalite *elgtis* neteisingai ir *jaustis* gerai. Tai neįmanoma!²⁰

[Išminties žodžio] fizinis pažadas yra toks: Jie „įgis sveikatą bamboje ir smegenis savo kaulams; [...] [jie] bėgs, ir nepavargs, ir eis, ir nenusilps“ (DS 89:18, 20).

Tačiau visada jaučiau, kad didesni paklusnumo Išminties žodžiui ir visiems kitiems įsakymams palaiminimai yra dvasiniai.

Pasiklausykite dvasinio pažado: „Visi šventieji, kurie prisimena laikytis ir vykdyti šiuos žodžius, ir vaikščioja pakludami *įsakymams*, [...] ras išmintį ir didžius pažinimo lobius, būtent paslėptus lobius“ (DS 89:18, 19, kursyvas pridėtas).

Kai kas mano, kad tas pažadas priklauso vien nuo Išminties žodžio sąlygų laikymosi. Bet jūs pastebėsite, kad turime vaikščioti pakludami *visiems* įsakymams. Tada gausime konkrečius dvasinius pažadus. Tai reiškia, kad turime paklusti dešimtinės įstatymui, švęsti Šabo dieną, būti moraliai švarūs ir tyri bei paklusti visiems kitiems įsakymams.

Kai visa tai darome, tada pažadama: jie „ras išmintį ir didžius pažinimo lobius, būtent paslėptus lobius“ (DS 89:19).

Kuris tėvas ar motina nenorėtų Viešpaties įkvėpimo auklėjant savo vaikus? Liudiju, kad šie palaiminimai gali būti jūsų. Tikrai tėvai nenorėtų per nepaklusnumą užkirsti kelio savo vaikams gauti Viešpaties palaiminimus. Visi tėvai ir motinos Izraelyje turi būti verti šio pažado.

Dievo įsakymų laikymasis tai vertumo įžengti į Viešpaties namus sąlyga. Tenai suteikiama išmintis ir „didūs pažinimo lobiai“, kurie siejasi su mūsų laime šiame gyvenime ir džiaugsmu amžinybėje. [...]

Netikiu, kad Bažnyčios narys nesilaikydamas įsakymų gali turėti gyvą, energingą Evangelijos liudijimą. Liudijimas – dabartiniu įkvėpimu paremtas žinojimas, kad darbas yra tikras, o ne kažkas, ką gauname tik kartą. Šventoji Dvasia bus su tais, kurie gerbia Dievo įstatymus ir jų laikosi. Ir tai ta Dvasia duoda žmogui įkvėpimą. Nuolankiai liudiju apie šio pažado realumą.²¹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas sakė, kad dažniausiai Šventosios Dvasios „raginimai ateis, kada būsime laisvi nuo susitikimų įtampos ir kai nebūsime pasinėrę į kasdienio gyvenimo rūpesčius“ (1 poskyris). Kaip galime netgi susidurdami su tokiais sunkumais išlikti jautrūs Dvasiai?
- Prezidentas Bensonas mokė: „Jeigu būsime nuolankūs ir jautrūs, Viešpats paragins mus per mūsų jausmus“ (2 poskyris). Ką sužinojote apie tų raginimų atpažinimą?
- 3 poskyryje Prezidentas Bensonas ragina mus sekti Mormono Knygoje aprašytu Enoso pavyzdžiu. Ko apie Dvasios siekimą galime pasimokyti iš Enoso?
- Kuo jums „Raštų ištraukos apmąstymas“ skiriasi nuo Raštų skaitymo? (Žr. 4 poskyrį.) Kodėl, jūsų manymu, stropus kasdienis Raštų studijavimas padeda mums būti atviriems Dvasios raginimams?
- Prezidentas Bensonas sakė: „Šventoji Dvasia bus su tais, kurie gerbia Dievo įstatymus ir jų laikosi“ (5 poskyris). Kaip manote, kodėl mūsų gebėjimas gauti įkvėpimą priklauso nuo mūsų pastangų laikytis įsakymų?

Susijusios Raštų ištraukos

1 Nefio 10:17–19; 2 Nefio 4:15–16; Mozijo 2:36–37; DS 8:2–3; 45:56–57; 76:5–10; 121:45–46

Pagalba studijuojant

„Studijuodami atkreipkite dėmesį į idėjas, kurios ateina į jūsų protą, ir jausmus, kurie ateina į jūsų širdį“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], p. 18). Pagalvokite, ar nevertėtų užrašyti patiriamų įspūdžių, net kai jie atrodo nesusiję su jūsų skaitomais žodžiais. Tai gali būti būtent tai, ką Viešpats nori jums apreikšti.

Išnašos

1. Citavo Tomas S. Monsonas, "A Provident Plan—A Precious Promise," *Ensign*, May 1986, 63.
2. "Seek the Spirit of the Lord," *Ensign*, Apr. 1988, 5.
3. Robertas D. Heilsas, „Asmeninis apreiškimas: pranašų mokymai ir pavyzdžiai“, 2007 m. visuotinės konferencijos medžiaga.
4. "My Challenges to Mission Presidents," seminar for new mission presidents, June 25, 1986.
5. Žr. "To the Children of the Church," *Ensign*, May 1989, 82.
6. "A Sacred Responsibility," *Ensign*, May 1986, 77.
7. Julia Dalley, iš Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1988), 128.
8. "Seek the Spirit of the Lord," 2.
9. "Seek the Spirit of the Lord," 5; Brigamo Jango teiginys, cituojamas iš *Manuscript History of Brigham Young*, Feb. 23, 1947, 2 vols., ed. Elden Jay Watson (1968, 1971), 2:529.
10. *Come unto Christ* (1983), 22.
11. "To the Children of the Church," 82.
12. "Seek the Spirit of the Lord," 4.
13. *Come unto Christ*, 92–93.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 331–332.
15. "My Challenges to Mission Presidents," seminar for new mission presidents, June 25, 1986; kursyvas iš originalo pašalintas.
16. "Seek the Spirit of the Lord," 2, 4; Spenserio V. Kimbolo teiginys, cituojamas iš *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 67.
17. "A Sacred Responsibility," 78.
18. "In His Steps," *Ensign*, Sept. 1988, 5.
19. *Come unto Christ*, 92.
20. "Preparing Yourself for Missionary Service," *Ensign*, May 1985, 36.
21. "A Principle with a Promise," *Ensign*, May 1983, 54.

Los Andželo Kalifornijos šventykla

Neįkainojamos Viešpaties namų palaimos

*„Būtent šventyklose mes gauname šiam gyvenimui
skirtus didžiausius Dievo palaiminimus.
Šventyklos iš tiesų yra vartai į dangų.“*

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas sakė: „Esu dėkingas Viešpačiui, kad mano prisiminimai apie šventyklą siekia tolimą praeitį – netgi mano vaikystę. Gerai prisimenu, kaip būdamas mažas berniukas, eidamas iš lauko artėjau prie senos sodybos Vitnyje, Aidahe. Gir-dėjau savo mamą dainuojant „Ar šiandieną ką gero kam padariau?“ (*Hymns*, no. 58.)

Vis dar galiu įsivaizduoti ją, pasilenkusią ties lyginimo lenta ant laikraščiais nuklotų grindų ir lyginančią ilgas balto audinio juostas, jos kaktą išmušusius prakaito lašius. Kai paklausiau, ką ji daro, ji atsakė: „Mano sūnau, tai šventyklos drabužiai. Mudu su tėvu eisime į šventyklą. [...]“

Po to ji padėjo seną lygintuvą ant krosnies, prisitraukė kėdę arčiau manęs ir papasakojo man apie šventyklos darbą – kaip svarbu eiti į šventyklą ir dalyvauti ten atliekamose šventose apeigose. Ji taip pat išreiškė savo nuoširdžią viltį, kad vieną dieną jos vaikai, vaikaičiai ir provaikaičiai galės patirti tas neįkainojamas palaimas.

Tie mieli prisiminimai apie šventyklos darbo dvasią buvo palai-minimas mūsų sodyboje. [...] Tie prisiminimai grįžo, kai aš, Dva-sios veikiamas, Viešpaties namuose užantspaudavau kiekvieno iš mūsų vaikų ir vaikaičių – mano mamos vaikaičių ir provaikaičių – santuokas.

Tie prisiminimai yra man brangūs.“¹

Ezros Tafto Bensono mokymai

1

Šventyklos tai visko, kas mums brangu, simboliai.

Šventykla tai arčiausia dangui vieta žemėje mirtingajame gyvenime.²

Šventykla bus šviesa visame krašte – visko, kas mums brangu, simbolis.³

Šventykla tai nuolatinis priminimas, kad Dievas nori, jog šeimos būtų amžinos.⁴

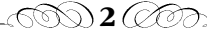
[Šventykla] yra nuolatinis regimas simbolis, kad Dievas nepaliko žmogaus vaikščioti apgraišiomis. Tai apreiškimų vieta. Nors ir gyvename puolusiam pasaulyje – nelabame pasaulyje – yra išskirtos ir pašventintos šventos vietos, kad verti vyrai ir moterys galėtų mokyti dangaus tvarkos ir paklusnumo Dievo valiai.⁵

[Šventykla] – nuolatinis patvirtinimas, kad Dievo galia tarp mūsų gali sulaikyti blogio jėgas. Daugelis tėvų Bažnyčioje ir už jos ribų yra susirūpinę, kaip apsaugoti nuo krisčioniškiems principams grasinančios nelabumo lavinos. Visiškai pritariu Prezidento Haroldo B. Ly Antrojo pasaulinio karo metu pasakytam teiginiui. Jis sakė: „Kalbame apie saugumą šiomis dienomis ir visgi nesugebame suprasti, kad... turime stovinčią šventą šventyklą, kurioje galime rasti simbolius, teikiančius galią apsaugoti šią liaudį nuo sunaikinimo.“⁶

Jungtinių Valstijų prezidentas paprašė manęs [kaip savo žemės ūkio sekretoriaus], kad viename Beverli Hils Hilton viešbutyje Los Andžele [Kalifornijoje] vykusiame vakarėlyje susitikčiau su vienos iš mūsų naujųjų respublikų prezidentu, aštuoniasdešimt aštuonių milijonų žmonių, gyvenančių maždaug trijuose tūkstančiuose salų, besidriekiančių 1600 kilometrų, vos kelis metus egzistavusios šalies prezidentu. Mums besėdint per vakarienę, už kurią didžiausią dalį sumokėjo kino pramonės kompanijos ir kurioje dalyvavo kino žvaigždės, galėjau žiūrėti pro nuostabų didelį langą. Tolėliau alėjoje ant kalvos galėjau matyti švelnias Los Andželo šventyklą supančias prožektorių šviesas ir džiaugiausi galėdamas ją parodyti prie mūsų stalo ir kitų stalų sėdintiems savo svečiams ir draugams. Mums ten sėdint pagalvojau: „Didžioji dalis to, kas šiandien vyksta yra tiesiog

gyvenimo putos. Tai, kas išlieka, tai, kas realu, tai, kas yra svarbu, reprezentuoja Dievo šventyklą.“⁷

Tebūna [šventyklą] nuolatinis priminimas, kad gyvenimas yra amžinas ir kad mirtingajame gyvenime mūsų sudaromos sandoros gali būti amžinos.⁸

Kad galėtume priimti kunigystės pilnatvę ir pasiruošti sugrįžti Dievo akivaizdon, mums būtinos šventyklos apeigos ir sandoros.

Kai mūsų Dangiškasis Tėvas apgyvendino žemėje Adomą ir Ievą, Jis tai padarė turėdamas omenyje tikslą mokyti juos, kaip grįžti Jo akivaizdon. Mūsų Tėvas pažadėjo iš nuopuolio būsenos juos išpirksiantį Gelbėtoją. Jis davė jiems išgelbėjimo planą ir nurodė mokyti savo vaikus tikėjimo Jėzumi Kristumi ir atgailos. Be to, Adomui ir jo palikuonims Dievas įsakė krikštytis, gauti Šventąją Dvasią ir priimti Jo Sūnaus tvarką.

Dievo Sūnaus tvarkos priėmimą šiais laikais atitinka Melchizedeko kunigystės pilnatvės priėmimas, vykstantis tik Viešpaties šventykloje.

Kadangi Adomas ir Ieva laikėsi tų reikalavimų, Dievas jiems pasakė: „Tu esi pagal tvarką to, kuris yra be dienų pradžios ar metų pabaigos, nuo visos amžinybės iki visos amžinybės“ (Mozės 6:67).

Likus trejiems metams iki Adomo mirties įvyko didis įvykis. Jis pasiėmė sūnų Setą, savo anūką Enosą ir kitus aukštuosius kunigus, kurie buvo vyriškos linijos palikuonys, su kita savo teisia ainija į slėnį, vadinamą Adam Ondi Amanu. Tenai Adomas savo teisiai ainijai suteikė paskutinį savo palaiminimą.

Po to jiems pasirodė Viešpats [žr. DS 107:53–56]. [...]

Kaip Adomas atvedė savo ainiją Viešpaties akivaizdon?

Štai atsakymas: Adomas ir jo ainija priėmė Dievo kunigystės tvarką. Šiandien mes pasakytume, kad jie nuėjo į Viešpaties namus ir gavo savo palaiminimus.

Raštuose minima kunigystės tvarka dažnai vadinama patriarchaline tvarka, nes ji buvo perduodama iš tėvo sūnui. Tačiau ta tvarka šių

laikų apreiškimuose dar apibūdinama kaip šeimos valdymo tvarka, pagal kurią vyras ir moteris sudaro sandorą su Dievu taip, kaip Adomas su Ieva, kad būtų užantspauduoti amžinybei, kad turėtų paliuonis ir savo mirtingajame gyvenime vykdytų Dievo valią ir darbą.

Jeigu pora laikosi sudarytų sandorų, ji turi teisę į celestialinės karalystės aukščiausio laipsnio palaiminimus. Tas sandoras mūsų laikais galima sudaryti tik nuvykus į Viešpaties namus.

Adomas laikėsi tos tvarkos ir atvedė savo ainiją Dievo akivaizdon. [...]

Šią kunigystės tvarką galima priimti tik tada, kai laikomės visų Dievo įsakymų ir, kaip tai darė Abraomas, siekiame tėvų palaiminimų [žr. Abraomo 1:1–3] vykdami į mūsų Tėvo namus. Jų negalima gauti niekur kitur šioje žemėje!

[...] Vykite į šventyklą – mūsų Tėvo namus, – kad gautumėte jūsų tėvų palaiminimus, kad turėtumėte teisę į aukščiausius kunigystės palaiminimus. „Nes be to joks žmogus negali pamatyti Dievo veido, būtent Tėvo, ir likti gyvas“ (DS 84:22).

Mūsų Tėvo namai yra tvarkos namai. Vykstame į *Jo* namus priimti jo kunigystės tvarką, kuri, jei būsime ištikimi, įgalins mus turėti viską, ką turi Tėvas.⁹

3

Per šventyklos apeigas ir sandoras galime gauti apsaugą ir amžinajam gyvenimui skirtus Dievo didžiausius palaiminimus.

Viešpaties namų palaiminimai yra amžini. Jie mums yra svarbiausi, nes tik šventyklose mes gauname amžinajam gyvenimui skirtus didžiausius Dievo palaiminimus. Šventyklos iš tiesų yra vartai į dangų.¹⁰

Viešpats nori, kad kiekvienas Bažnyčios suaugęs vyras ir moteris gautų šventyklos palaiminimus. Tai reiškia, kad jie turi gauti endaumentą ir kad visos susituokusios poros turi būti užantspauduotos amžinybei. Tos apeigos saugo ir laimina jų santuoką. Jų vaikai taip pat yra palaiminami gimdami sandoroje. Gimimas sandoroje tiems vaikams suteikia teisę į prigimtinių palaiminimą, kuris nepriklausomai nuo to, kas nutinka jų tėvams, tol, kol vaikai išlieka ištikimi palaiminimams, užtikrina jiems amžiną tėvystę.¹¹

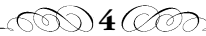
Argi jums neatrodo reikšminga, kad šiais laikais šventieji yra pasklidę po visą žemės veidą, bet net jiems pasklidus visiems yra pastatytos šventyklos? Per apeigas, kurias gaus šventose šventyklose, jie bus apginkluoti teisumu ir didžiai apdovanoti Dievo galia.¹²

Su dangaus apeigomis yra susijusi galia, netgi dieviškumo galia, kuri gali sukliudyti ir sukliudys blogio galioms, jeigu būsime verti tų šventų palaiminimų. Bus apsaugota [mūsų] bendruomenė, bus apsaugotos mūsų šeimos, bus apsaugoti mūsų vaikai, jeigu laikysimės Evangelijos, lankysimės šventykloje ir gyvensime arčiau Viešpaties. [...] Telaimina mus, kaip šventuosius, Dievas, kad gyventume vertai tų sandorų ir apeigų, kurias sudarėme šioje šventoje vietoje.¹³

Šventyklos apeigas parūpino išmintingas Dangiškasis Tėvas, kad padėtų mums tapti panašesniems į Kristų.¹⁴

Negalėsime gyventi kartu su celestialinėmis būtybėmis, jeigu nebūsime tyri ir šventi. Apeigos ir įstatymai, kurie lemia, kad vyrai ir moterys palieka pasaulį ir tampa pašventinti, suteikiami tik tose šventose šventyklose. Jie buvo duoti per apreiškimą ir jie gali būti suprasti per apreiškimą. Būtent dėl šios priežasties vienas Bažnyčios brolis šventyklą pavadino „Viešpaties universitetu“.¹⁵

Joks Bažnyčios narys negali būti ištobulintas be šventyklos apeigų. Mūsų misija padėti neturintiems šių palaiminimų juos gauti.¹⁶

Mūsų privilegija atverti išgelbėjimo duris savo protėviams.

Šventyklos statomos ir šventinamos, kad per kunigystę tėvai galėtų būti užantspauduoti su savo vaikais ir vaikai galėtų būti užantspauduoti su savo tėvais. Tos užantspaudavimo apeigos skirtos tiek gyviesiems, tiek ir mirusiesiems. Jeigu nebūsime užantspauduoti su savo protėviais ir savo palikuonimis, šios žemės tikslas, žmogaus išaukštinimas, mums bus nepasiekiamas.¹⁷

Nepakanka vyrui ir moteriai būti užantspauduotiems šventykloje, kad jų išaukštinimas būtų garantuotas, jeigu jie ištikimi, – jie taip pat turi būti amžinai susaistyti su savo protėviais ir pasirūpinti, kad už juos būtų atliktas darbas. Apaštalas Paulius sako: „Jie be mūsų negali būti padaryti tobuli, nei mes negalime be savo mirusiųjų būti padaryti tobuli“ (DS 128:15). Todėl mūsų nariai turi suprasti, kad jų

asmeninė pareiga pasirūpinti, kad būtų sujungti su savo protėviais, arba kaip šventraštyje rašoma, su mūsų „tėvais“. Tokia yra Doktrinos ir Sandorų 2 skyriaus 2 eilutėje išsakyto Moronio pareiškimo prasmė, kad Elijas „vaikų širdyse pasodins jų tėvams duotus pažadus, ir vaikų širdys atsigręš į savo tėvus“.¹⁸

Kai galvoju apie genealogiją, regiu žmones – žmones, kuriuos myliu, laukiančius, kad jų šeima, jų palikuonys padėtų jiems pasiekti išaukštinimą celestialinėje karalystėje.¹⁹

Mūsų privilegija atverti išgelbėjimo duris toms sieloms, kurios gali būti įkalintos dvasių pasaulio tamsoje, kad jie galėtų gauti Evangelijos šviesą ir būtų teisiama taip, kaip ir mes. Taip, jūs darysite „darbus, kuriuos aš darau,“ – siūlysite Evangelijos gelbstinčias apeigas kitiems [žr. Jono 14:12]. Kiek daug tūkstančių mūsų giminaičių vis dar laukia tų užantspaudavimo apeigų?

Dera paklausti: „Ar padariau viską, ką asmeniškai galėjau būdamas šioje uždangos pusėje? Ar būsiu gelbėtojas jiems – savo protėviams?“

Be jų negaliu būti tobulas! Išaukštinimas yra šeimos reikalas.²⁰

Uždanga yra labai plona. Mes gyvename amžinybėje. Viskas Dievui yra kaip viena diena. Įsivaizduokite, kad Viešpačiui nėra uždangos. Viskas yra viena didelė programa. Esu tikras, kad danguje džiūgaujama, kai mes susirenkame [šventykloje]. Mūsų protėviai džiūgauja, o aš viliuosi ir meldžiuosi, kad pasinaudotume dabar mums suteiktomis galimybėmis reguliariai lankytis šventykloje.²¹

Tie iš jūsų, kurie darbavotės prie savo genealogijos, kurie suvokiame šio darbo svarbą ir pajutote jaudulį, kuris kyla sujungiant šeimas kartu ir sužinant apie jūsų kilnų paveldą, privalote tuo jauduliui dalintis su kitais. Padėkite jiems išvelgti tą džiaugsmą ir pasitenkinimą, kurį jaučiate šiame darbe. Turime daugiau savo narių įtraukti į šį darbą. Kaip visi žinote, yra daug darbo ir daug daug narių, kurie galėtų daryti tą darbą ir kuriems jis patiktų, jei tik kai kurie iš mūsų, visi jūs, įžiebtumėte tą kibirkštį juose savo entuziazmu, pavyzdžiu ir pasišventimu.²²

 5

Vaikai ir jaunuoliai turi mokytis apie palaiminimus, kurie jų laukia šventykloje.

Šventykla tai šventa vieta ir apeigos šventykloje yra šventos. Dėl šventyklos šventumo mes kartais vengiame kažką sakyti apie ją savo vaikams ir vaikaičiams.

Dėl to daugelis neišsiugdo tikro noro eiti į šventyklą arba ten eina turėdami nedaug informacijos, kuri padėtų jiems pasiruošti įsipareigojimams ir sandoroms, kuriuos jie sudarys.

Manau, kad tinkamas supratimas arba informacija nepaprastai padės mūsų jaunimui pasiruošti šventyklai. Tas supratimas, mano manymu, žadins jų troškimą siekti sau kunigystės palaiminimų taip, kaip sau jų siekė Abraomas [žr. Abraomo 1:1–4].²³

Kai jūsų vaikai paklausia, kodėl mes tuokiamės šventykloje, turėtumėte juos mokyti, kad šventyklos yra vienintelė vieta žemėje, kur gali būti atliekamos tam tikros apeigos. Taip pat turėtumėte papasakoti savo vaikams tai, ką jautėte, kai kartu priklaupėte priešais šventą altorių ir prisiėmėte sandoras, dėl kurių jie galėjo būti amžiams užantspauduoti su jumis.²⁴

Motinoms ir tėvams labai dera parodyti savo vaikams šventyklą ir pasakyti: „Tai vieta, kurioje mes susituokėme amžinybei.“ Taip darant šventyklinės santuokos idealas gali būti įteigtas jūsų vaikų protuose ir širdyse, jiems esant labai jauniems.²⁵

Su savo šeima turėtume dalintis savo meile protėviams ir dėkingumu už tai, kad galime padėti jiems priimti gelbstinčias apeigas, kaip su manimi tuo dalinosi mano tėvai. Taip darydami savo šeimoje išvystysime stipresnius dėkingumo ir meilės ryšius.²⁶

Tikiu, kad jaunimas ne tik nori ir gali tyrinėti genealogiją, bet jie yra visos programos gyvybingumo šaltinis.²⁷

Telaimina mus Dievas, kad mokytume savo vaikus ir vaikaičius, kokie dideli palaiminimai jų laukia nuėjus į šventyklą.²⁸

„Telaimina mus Dievas, kad mokytime savo vaikus ir vaikaičius, kokie dideli palaiminimai jų laukia nuėjus į šventyklą“

6

Dažnesnis lankymasis šventykloje veda prie didesnio asmeninio apreiškimo.

Turiu tokį įprotį: kai atlieku santuoką, pasiūlau jaunajai porai, kad jie kuo greičiau grįžtų į šventyklą ir kaip vyras ir žmona dalyvautų šventyklos apeigose. Neįmanoma jiems visiškai suprasti švento endamento arba užantspaudavimų prasmės vieną kartą nuvykus į šventyklą, bet jiems vis grįžtant į šventyklą, viso to grožis, reikšmė ir svarba bus jiems pabrėžti. Vėliau iš kai kurių tų jaunų porų gaudavau laiškus, išreiškiančius dėkingumą, kad tai buvo ypač pabrėžiama. Jiems vis grįžtant į šventyklą auga jų meilė vienas kitam, o jų santuoka stiprėja.²⁹

Lankydamiesi šventykloje gauname įžvalgas apie amžinos žmogaus kelionės prasmę. Matome nuostabius ir įspūdingus žmogaus misiją ir ryšį su dievu simbolizuojančius svarbiausių praeities, dabarties ir ateities įvykių simbolius. Prisimename savo įsipareigojimus, kai

sudarome iškilmingas sandoras, susijusias su paklusnumu, pasišventimu, auka ir mūsų Dangiškajam Tėvui skirta pasišventusia tarnyste.³⁰

Pažadu jums, kad dažniau lankydamiesi mūsų Dievo šventyklose ir laimindami mirusiųjų gausite vis daugiau jūsų gyvenimą laiminančių asmeninių apreiškimų.³¹

Šių gražių šventyklų ramybėje kartais randame rimtų gyvenimo problemų sprendimus. Kai esame veikiami Dvasios, kartais ten mums liejasi tyras pažinimas. Šventyklos yra asmeninio apreiškimo vietos. Kai esu slegiamas kokios nors problemos ar sunkumo, einu į Viešpaties namus savo širdyje melddamas atsakymų. Tie atsakymai ateina labai aiškiai ir neabejotinai.³²

Ar dažnai grįžtame į šventyklą, kad gautume asmeninių palaiminimų, kurie kyla iš reguliaraus garbinimo šventykloje? Šventose Viešpaties šventyklose yra atsakoma į maldas, gaunamas apreiškimas ir vyksta mokymasis Dvasia.³³

Šventyklą paverskime toli nuo mūsų amžinųjų namų esančiais šventais namais.³⁴

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas sakė, kad šventykla tai „visko, kas mums brangu, simbolis“, ir nurodė kai kurias tiesas, kurias simbolizuoja šventykla (žr. 1 poskyrį). Ką jums simbolizuoja šventykla?
- Kaip Prezidento Bensono mokymai 2 poskyryje apie kunigystės palaiminimus gali būti taikomi visiems šeimos nariams? Peržvelgę šį poskyrį apmąstykite jums tenkančią privilegiją ir atsakomybę padėti šeimos nariams pasiruošti grįžti Dievo akivaizdon.
- Skaitydami 3 poskyrį apmąstykite Prezidento Bensono mokymus apie palaiminimus, kuriuos gauname per šventyklos apeigas. Kokiais būdais buvote palaiminti per šventyklos apeigas? Jeigu dar nesate gavę šventyklos apeigų, apmąstykite, ką galėtumėte daryti, kad pasiruoštumėte jas gauti.
- Prezidentas Bensonas sakė: „Kai galvoju apie genealogiją, regiu žmones – žmones, kuriuos myliu“ (4 poskyris). Kaip toks pastebėjimas gali paveikti jūsų požiūrį į šeimos istoriją? Ką galime

padaryti, kad padėtume didesniai skaičiui savo protėvių gauti Evangelijos palaiminimus?

- Ką galime padaryti, kad padėtume vaikams ir jaunuoliams pasiruošti šventyklos apeigoms ir sandoroms? Kaip jaunimas gali suteikti gyvybingumo visai šeimos istorijos programai? (Žr. 5 poskyrį.)
- Prezidentas Bensonas paragino mus „šventyklą pavers[ti] toli nuo mūsų amžinųjų namų esančiais šventais namais“ (6 poskyris). Ką šis teiginys reiškia jums? Apmąstykite palaiminimus, kuriuos gavote grįžę į šventyklą.

Susijusios Raštų ištraukos

Izaijo 2:1–3; DS 97:15–16; 109:8–23; 124:39–41; 138:32–34

Pagalba mokytojui

„Dažnai pamokoje yra daugiau medžiagos, nei galite išdėstyti per jums skirtą laiką. Tokiu atveju turėtumėte parinkti medžiagą, kuri labiausiai padės tiems, kuriuos mokote“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 98–99).

Išnašos

1. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” *Ensign*, Aug. 1985, 8.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 260.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
4. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 6.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256; Haroldo B. Ly teiginys, cituojamas iš Conference Report, Apr. 1942, 87.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 85.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
9. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 8–10.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 255.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 259.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 255–256.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 250.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252; taip pat žr. ElRay L. Christiansen, iš Conference Report, Apr. 1968, 134.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 248.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 248–249.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 164.
20. *Come unto Christ* (1983), 126.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 253.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 162.
23. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 8.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 258.

25. "What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple," 6, 8.
26. *Come unto Christ through Temple Ordinances and Covenants* (pamphlet, 1987), 2.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 163.
28. "What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple," 10.
29. *God, Family, Country*, 183.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 251.
31. "The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants," *Ensign*, May 1987, 85.
32. "What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple," 8.
33. "Come unto Christ, and Be Perfected in Him," *Ensign*, May 1988, 85.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.

Prezidentas ir sesuo Bensonai visada buvo ištikimi vienas kitam

Santuoka ir šeima – paskirtos Dievo

„Šeima yra viena iš didžiausių Dievo tvirtovių prieš šių dienų blogybes. Padėkite savo šeimai išlikti stipriai, artimai ir vertai mūsų Tėvo danguje palaiminimų.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Nuo santuokos pradžios Ezra ir Flora Bensonai savo namams ir šeimai suteikė didžiausią prioritetą. Dar vaikams esant mažiems jie pradėjo pabrėžti, jog nenori, kad amžinybėje jų šeimoje liktų „tuščių kėdžių“.¹ Prezidentas Bensonas šią mintį pabrėžė tarnaudamas Bažnyčios vadovu. Jis pasakė:

„Dievas norėjo, kad šeima būtų amžina. Visa siela liudiju šio pareiškimo teisingumą. Telaimina Jis mus, kad stiprintume savo namus ir kiekvieno šeimos nario gyvenimą, kad tinkamu momentu galėtume pateikti savo Dangiškajam Tėvui ataskaitą celestialiniuose namuose, jog tenai esame visi – tėvas, mama, sesuo, brolis ir visi, kurie yra vienas kitam brangūs. Visos kėdės yra užimtose. Visi grįžome namo.“²

Prezidentui ir sesei Benson pastangos stiprinti šeimą prasidėjo nuo savo santuokos puoselėjimo. Jie buvo mylintys, atsidavę ir ištikimi. Nors ir nebuvo linkę ginčytis, jie dažnai atvirai diskutuodavo.³ Jie visiškai pasitikėjo vienas kitu ir jautė, kad tai buvo viena didžiausių jų santuokos stipriųjų savybių. Prezidentas Bensonas sakė: „Aš niekada, *niekada* neabejojau Floros ištikimybe.“⁴

Prezidentas ir sesuo Bensonai palaikė ir stiprino vienas kitą. Prezidentas Bensonas sakė: „Flora turėjo mano ir mano potencialo viziją, kuri buvo didesnė nei kieno kito mano gyvenime. Jos tikėjimas ir palaikymas buvo didelė palaima.“⁵ Dažnai, kai jis nesijautė tinkamas savo sunkioms pareigoms, sesuo Benson nušluostydavo

jo ašaras ir guosdavo jį.⁶ Palaikydama jį ji siekė Viešpaties pagalbos ir skatindavo vaikus daryti tą patį. Duktė Barbara sakė: „Dėl tėčio buvo daug meldžiamasi ir pasninkaujama.“⁷

Remdamiesi tvirtu savo santuokos pagrindu prezidentas ir sesuo Bensonai mokė savo vaikus amžinų šeimos ryšių svarbos. Sūnus Markas sakė: „Mūsų tėvai įskiepijo mums, vaikams, stiprius lojalumo ir meilės jausmus. Nemanau, kad tokia atmosfera natūraliai sukurama namuose, bet ją skatina ir remia mylintys tėvas ir mama.“⁸

Bensonų šeimoje buvo tikimasi Evangelija paremto elgesio ir šeimai teikiamo pirmumo. Jie stengėsi sukurti namus, kuriuose vyrų meilė, kuriuose mokytūsi ir augtų vaikai ir kuriuose jiems būtų linksma. Bensonai norėjo, kad jų namai būtų prieglobstis nuo pasaulio. Sūnus Rydas pasakė: „Tai nereiškia, kad nepatyrėme sunkumų. Ne visada sutarėme. Ne visada atlikdavome savo darbus. Kartais išbandydavome savo mamos kantrybę. Bet, nepaisant visko, buvo junta mas šeimos vienybės jausmas ir pastangos būti vieningiems.“⁹ Sesuo Benson pripažino: „Niekas nėra tobulas. Mes šeimoje nesiekiame išryškinti vienas kito trūkumų, bet skatiname vienas kitą tobulėti.“¹⁰

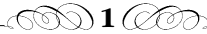
Bensonų vaikai vis dar buvo maži, kai jų tėvas buvo pašauktas tarnauti Dvylikos Apaštalų Kvorume ir susirūpino, kaip jo kelionių tvarkaraštis gali paveikti jiems skiriamą laiką. Savo dienoraštyje jis rašė: „Dažnos kelionės Bažnyčios reikalais ilgam atitrauks mane nuo mano šeimos. [...] Nuoširdžiai tikiu, kad galiu būti ištikimas savo šeimai, galiu išlaikyti juos arti Bažnyčios ir vis dar vykdyti savo įsipareigojimus būdamas vienas iš visuotinių įgaliotinių. Žinau, kad tai padaryti nebus lengva.“¹¹

Tas faktas, kad tai nebuvo lengva, paskatino Prezidentą Bensoną ypač stengtis nenutolti nuo šeimos. Jis sakė: „Keletas maloniausių, didžiausių pasitenkinimą sielai teikiančių mano gyvenimo įspūdžių ir akimirkų yra susiję su namais ir šeimos ryšiais.“¹²

1957 m. būdamas Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretoriumi Prezidentas Bensonas leidosi į keturias savaites trukusią kelionę aplink pasaulį siekdamas užmegzti prekybinius ryšius. Kartu su juo keliavo sesuo Benson ir dukros Beverli ir Bonė. Jie aplankė 12 šalių, kuriose susitiko su valstybių vadovais ir lankėsi žymiose vietose, pabėgėlių stovyklose ir žemės ūkio įmonėse. Prezidentas Bensonas jautė, kad

kelionėje pasisekė išplėsti prekybos ryšius ir pagerinti Bažnyčios reputaciją. Jiems grįžtant namo dukra Betė laukė nusileidžiančio lėktuvo. Pamačiusi tėvus ji pasileido bėgti link jų su ašaromis akyse. Jos tėvas ištiesė rankas ir meiliai paėmė į glėbį. Jis taip prisiminė: „Po tiek pasaulio stebuklų [kuriuos išvydome] ta akimirka staiga tapo geriausia per visą kelionę.“¹³

Ezros Tafto Bensono mokymai

Šeima yra pati svarbiausia organizacija laike ir amžinybėje.

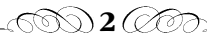
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje šeima regima kaip svarbiausia organizacija laike ir visoje amžinybėje. Bažnyčia moko, kad viskas turi būti sutelkta į šeimą ir aplink ją. Ji pabrėžia, kad šeimos gyvenimo išsaugojimas laike ir amžinybėje yra aukščiau visų kitų interesų.¹⁴

Šeimai negali būti jokio tinkamo pakaitalo. Ji buvo sukurta taip seniai, kaip pasaulis. Jos misiją paskyrė Dievas.¹⁵

Jokia tauta nepakyla aukščiau savo šeimų. Ši Bažnyčia niekada nepakils aukščiau savo šeimų. Mes, kaip žmonės, nesame aukščiau savo židinių, savo namų. [...] Geri namai yra civilizacijos akmeninis pamatas, kertinis akmuo. Jie turi būti saugomi. Jie turi būti stiprinami.¹⁶

Kai kurie žmonės klausia manęs, kodėl mes taip stipriai pabrėžiame namų ir šeimos svarbą, kai mus supa tiek daug didesnių problemų. Atsakymas, žinoma, yra toks, kad didesnės problemos yra tiesiog asmeninių ir šeimos problemų atspindys.¹⁷

Santuoka ir gyvenimas šeimoje yra paskirti Dievo. Amžinąją prasmę išgelbėjimas yra šeimos reikalas. Dievas laiko gimdytojus atsakingus už jų prievaizdavimą auginant savo šeimą. Tai pati švenčiausia pareiga.¹⁸

Laimingose santuokose vyrai ir žmonos myli Dievą ir vienas kitą ir tarnauja Dievui ir vienas kitam.

Santuoka, namai ir šeima tai daugiau nei tik socialiniai vienetai. Juos sukūrė Dievas, o ne žmogus. Dievas pačioje pradžioje įsteigė

santuoką. Pirmosios santuokos aprašyme Pradžios knygoje yra keturi svarbūs Viešpaties pareiškimai: pirma, kad negerai vyrui būti vienam; antra, kad moteris buvo sukurta, kad būtų vyrui tinkama pagalbininkė; trečia, jiedu turi tapti vienu kūnu; ir ketvirta, kad vyras turi palikti tėvą ir motiną ir glaustis prie savo žmonos (žr. Pradžios 2:18, 24).

Vėliau, tarytum pabrėždamas ankstesnį teiginį, Viešpats sako: „Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria“ (Mato 19:6). Jis taip pat pasakė: „Mylėsi savo žmoną visa širdimi ir glausies prie jos ir prie nieko daugiau“ (DS 42:22).¹⁹

Raštuose skaitome: „Adomas pradėjo dirbti žemę [...] kaip aš, Viešpats, jam buvau įsakęs. Ir taip pat Ieva, jo žmona, dirbo su juo. [...] Jie pradėjo daugintis ir pripildyti žemę. [...] Ir Adomas bei Ieva, jo žmona, šaukėsi Viešpaties vardo. [...] Ir Adomas bei Ieva palaimino Dievo vardą, ir jie viską atskleidė savo sūnams ir dukterims. [...] Ir Adomas bei Ieva, jo žmona, nesiliovė šauktis Dievo“ (Mozės 5:1–2, 4, 12, 16).

Iš to įkvėpto metraščio matome, kad Adomas ir Ieva parodė mums tobulą sandora parentų santuokinių ryšių pavyzdį. Jie kartu dirbo, kartu susilaukė vaikų, kartu meldėsi ir kartu mokė savo vaikus Evangelijos. Tai modelis, kuriuo Dievas norėtų, kad sektų visi teisūs vyrai ir moterys.²⁰

Pati santuoka turi būti vertinama kaip šventa sandora Dievo aki-vaizdoje. Sutuoktinių pora yra įsipareigojusi ne tik vienas kitam, bet ir Dievui. Jis pažadėjo palaiminimus tiems, kurie gerbia tą sandorą.

Ištikimybė santuokos įžadams yra visiškai būtina meilei, pasitikėjimui ir ramybei. Viešpats nedviprasmiškai smerkia svetimavimą. [...]

Santuokos santykiuose turi būti vadovaujama susivaldymo ir savikontrolės principais. Sutuoktinių poros turi išmokti suvaldyti savo liežuvius bei aistras.

Malda namuose ir malda kartu sustiprins [sutuoktinių poros] vienybę. Jums siekiant tų pačių rezultatų ir tikslų, mintys, siekiai ir sumanymai palaiapsniui susijungs į viena.

Vadovavimo ir pagalbos seekite iš Viešpaties, pranašų mokymų ir Raštų, ypač tuomet, kai kyla nesutarimų ir problemų.

„Meilė, kurią patiriame čia, tai [...] ta medžiaga, kuri susieja šeimas kartu laikui ir amžinybei.“

Dvasinis augimas kyla iš problemų sprendimo kartu, o ne bėgimo nuo jų. Šiandieninis nepaprastas individualumo skatinimas iškelia egoizmą ir atsiskyrimą. Viešpaties standartas vis dar yra dviejų asmenų tapimas „vienu kūnu“ (žr. Pr 2:24).

Laimingos santuokos paslaptis glūdi tarnavime Dievui ir vienas kitam. Santuokos tikslas yra santarvė ir vienybė, o taip pat ir saivugda. Paradoksalu – kuo daugiau vieni kitiems tarnaujame, tuo didesnis yra mūsų dvasinis ir emocinis augimas.²¹

Čia tinka nuostabus apaštalo Pauliaus patarimas. Jis pasakė paprastai: „Vyrai, mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią“ (Efeziečiams 5:25).

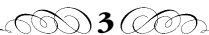
Pastarųjų dienų apreiškime Viešpats vėl kalba apie šį įpareigojimą. Jis sakė: „Mylėsi savo žmoną visa širdimi ir glausies prie jos ir nė prie vienos kitos“ (DS 42:22). Visuose Raštuose, mano žiniomis, mylėti visa širdimi dar mums įsakyta tik patį Dievą. Pagalvokite, ką tai reiškia!

Tokią meilę galite parodyti savo žmonoms daugybe būdų. Pirmiausia ir svarbiausia yra tai, kad niekas, išskyrus patį Dievą, neturi būti svarbesnis jūsų gyvenime už žmoną, niekas, nei darbas, nei poilsis, nei jokie pomėgiai. Žmona yra jūsų brangiausia, amžina pagalbininkė – jūsų bendražygė.

Ką reiškia mylėti ką nors visa širdimi? Tai reiškia mylėti visa jausmų stiprybe ir su visu atsidavimu. Be abejo, kai mylite žmoną visa širdimi, jūs negalite jos žeminti, kritikuoti, kaltinti ar įžeidinėti žodžiais, piktu elgesiu ar veiksmais.

Ką reiškia „glaustis prie jos“? Tai reiškia būti arti jos, būti atsida-
vusiam ir ištikimam jai, bendrauti su ja ir išsakyti jai savo meilę.²²

Vieni kitus mylintys vyrai ir žmonos suvoks, kad meilė ir ištiki-
mybė yra abipusės. Ta meilė sudarys emocinį vaikų augimą puose-
lėjančią aplinką. Šeimyninis gyvenimas turi būti laimės ir džiaugsmo
metas, kurį vaikams primintų malonūs prisiminimai ir ryšiai.²³

Stiprios šeimos ugdo meilę, pagarbą ir palaikymą kiekvienam šeimos nariui.

Stiprinkime šeimą. Šeimos ir asmeninės maldos ryte ir vakare į
namus gali pakviesti Viešpaties palaimas. Valgymo metas tai nuo-
stabus laikas, kada galima apžvelgti dienos įvykius ir ne tik maitinti
kūną, bet ir maitinti dvasią, šeimos nariams paeiliui skaitant Raštus,
ypač Mormono Knygą. Vakaras tai tinkamas metas užimtam tėvui
priesti prie kiekvieno iš savo vaikų lovos, pakalbėti su jais, atsakyti
į jų klausimus ir pasakyti jiems, kaip jie yra mylimi.²⁴

Šeima yra viena iš Dievo didžiausių tvirtovių prieš šių dienų blo-
gybes. Padėkite savo šeimai išlikti stipriai, artimai ir vertai mūsų
Tėvo danguje palaiminimų. Tai darydami gausite tikėjimo ir stipry-
bės, kurie palaimins jūsų gyvenimą amžiams.²⁵

Viešpats iš kiekvieno iš mūsų reikalauja vieno svarbaus dalyko
– parūpinti namus, kuriuose vyrų tinkama gera įtaka. Ateityje
namų baldų prabanga ar vonios kambarių skaičius nebus labai svar-
būs, bet bus labai svarbu, ar mūsų vaikai namuose jautė meilę ir
palankumą. Bus labai svarbu, ar buvo laimė ir juokas, ar rietenos
ir ginčai.²⁶

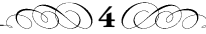
Sėkmingose šeimose meilę ir pagarbą jaučia kiekvienas šeimos narys. Šeimos nariai žino, kad yra mylimi ir vertinami. Vaikai jaučia, kad tėvai juos myli. Taip jie jaučiasi saugūs ir pasitikintys savimi.

Stipriose šeimose yra ugdomas veiksmingo bendravimo bruožas. Jie kalbasi apie savo problemas, kartu kuria planus ir bendradarbiauja siekdami bendrų tikslų. Yra pravedami ir tam tikslui veiksmingai pasitelkiami šeimos namų vakarai ir šeimos tarybos.

Tėvai ir motinos stipriose šeimose yra artimi savo vaikams. Jie kalbasi. Kai kurie tėvai oficialiai kalbasi su savo vaiku, kiti tai daro neoficialiai, o dar kiti skiria laiko atskirai kiekvienam savo vaikui.

Kiekvienoje šeimoje yra problemų ir iššūkių. Tačiau sėkmingos šeimos stengiasi kartu ieškoti sprendimų, o ne pasinerti į kritiką ir ginčus. Jie vienas dėl kito meldžiasi, diskutuoja ir padrąsina. Kartais tos šeimos kartu pasninkauja palaikydamos vieną iš šeimos narių.

Stipriose šeimose vieni kitus palaiko.²⁷

Namai – geriausia vieta vaikams mokytis Evangelijos principų ir jų pritaikymo.

Šeima – pati tinkamiausia vieta įskiepyti jos nariams amžinąsias vertybes. Ten, kur šeima yra stipri ir paremta Jėzaus Kristaus Evangelijos principais ir jų pritaikymu, [...] ne taip greitai kyla problemos.²⁸

Sėkmingi tėvai suvokė, kad nėra lengva auklėti vaikus blogiu užterštoje aplinkoje. Todėl jie imasi apgalvotų žingsnių, kad parūpintų naudingiausią įtaką. Moko moralės principų. Parūpina ir skaito geras knygas. Riboja televizoriaus žiūrėjimą. Parenka gerą ir pakylėjančią muziką. Tačiau svarbiausia, kad skaito ir aptaria Raštus, kaip priemonę ugdyti dvasinį mąstymą.

Sėkmingose pastarųjų dienų šventųjų šeimose tėvai moko savo vaikus suprasti tikėjimą, atgailą, krikštą ir Šventosios Dvasios dovaną (žr. DS 68:25).

Tose šeimose nuolatos meldžiasi visa šeima. Malda tai galimybė išreikšti dėkingumą už palaiminimus ir nuolankiai pripažinti Visagalio Dievo stiprybės, išlaikymo ir palaikymo poreikį.

Tai išmintingas ir tikras principas, kad kartu priklaupiančios šeimos stovi tiesiai prieš Viešpatį!²⁹

Vaikai turi žinoti, kas jie yra amžinąja savo tapatybės prasme. Jie turi žinoti turį amžiną Dangiškaį Tėvą, kuriuo gali pasitikėti, kuriam gali melstis ir iš kurio jie gali sulaukti patarimo. Jie turi žinoti, iš kur atėjo, kad jų gyvenimai turėtų prasmę ir tikslą.

Vaikai turi būti mokomi melstis, kreiptis į Viešpatį patarimo ir reikšti dėkingumą už turimus palaiminimus. Prisimenu, kaip priklaupdavau prie savo vaikų lovų, padėdamas jiems melstis.

Vaikai turi būti mokomi atskirti, kas teisinga, o kas neteisinga. Jie gali ir turi išmokti Dievo įsakymus. Jie turi būti mokomi, kad neteisinga vogti, meluoti, apgaudinėti arba geisti to, ką turi kiti.

Vaikai turi būti mokomi dirbti namuose. Tenai jie turi sužinoti, kad sąžiningas darbas ugdo orumą ir savigarbą. Jie turi mokytis, kaip malonu dirbti, gerai atlikti savo darbą.

Vaikų laisvalaikį reikia konstruktyviai nukreipti į naudingus, teigiamus užsiėmimus.³⁰

Sukurta tam, kad stiprintų ir apsaugotų šeimą, Bažnyčios šeimos namų vakarų programa skatina skirti vieną vakarą kas savaitę tam, kad per jį namuose tėvai ir motinos aplink save suburtų sūnus ir dukteris.³¹

Evangelijos principai gali būti įskiepyti per veiksmingus šeimos namų vakarus, kuriuose jaunimas būtų stiprinamas taip, kad nereiktų jaudintis dėl jų ateities. Toks mokymas turi vykti su tikėjimu, liudijimu ir optimizmu.³²

Tvarkos įvedimas savo namuose tai Dievo įsakymo vykdymas. Tai atneša harmoniją ir meilę. [...] Tai reiškia kasdienę šeimos maldą. Tai reiškia savo šeimos mokymą suprasti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Tai reiškia, kad kiekvienas šeimos narys laikosi Dievo įsakymų. Tai reiškia [...] būti vertam gauti šventyklos rekomendaciją, visiems šeimos nariams gauti išaukštinimo apeigas ir jūsų šeimai būti užantspauduotai kartu amžinybei. Tai reiškia būti laisvam nuo didelių skolų ir visiems šeimos nariams sąžiningai mokėti dešimtinę ir atnašas.³³

5

Dievas apreiškė, kad šeima gali tęstis anapus kapo.

Meilė, kurią patiriame čia, tai ne blėstantis šešėlis, o ta medžiaga, kuri susieja šeimas kartu laikui ir amžinybei.³⁴

Būtent per Džozefą Smitą Dangaus Dievas apreiškė tiesą, kad šeima gali išlikti anapus kapo, kad mūsų simpatijos ir meilės vieno kitam jausmai gali egzistuoti amžinai.³⁵

Nėra per didelės aukos, siekiant turėti amžinosios santuokos palaiminimus. Daugumai mūsų šventykla lengvai pasiekiama, galbūt taip lengvai, kad į šią palaimą žiūrima per daug atsainiai. Kaip ir kituose ištikimo gyvenimo pagal Evangeliją reikaluose, buvimas susituokusiu Viešpaties būdu reikalauja apsisprendimo vykdyti Tėvo valią ir pasiryžimo atsižadėti bedieviškumo, pasaulietiško. Šiuo tikėjimo veiksmu parodome savo meilę Dievui ir pagarbą dar negimusiai ainijai. Kadangi mūsų šeima yra didžiausias džiaugsmo šaltinis šiame gyvenime, taip turės būti ir amžinybėje.³⁶

Namai ir šeima. Kokie švelnūs prisiminimai užlieja mūsų krūtines vos tik išgirdus tuos brangius žodžius! Noriu pamaldžiai ir iš visos sielos palinkėti jums, kad galėtumėte pažinti neapsakomą garbingos tėvystės ir motinystės džiaugsmą ir pasitenkinimą. Jeigu sąmoningai vengsite tėvystės bei motinystės ir šeimos stiprinimo atsakomybės, neteksite vieno didžiausių šio gyvenimo ir amžinybės džiaugsmų. Kaip buvo apreikšta per Pranašą Džozefą Smitą, šlovinga namų ir ilgalaikių šeimos ryšių koncepcija sudaro patį mūsų laimės čia ir anapus pagrindą.³⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas mokė: „Amžinąją prasmę išgelbėjimas yra šeimos reikalas“ (1 poskyris). Ką tai reiškia jums? Ką vieni dėl kitų išgelbėjimo gali padaryti šeimos nariai?
- Nagrinėdami Prezidento Bensono patarimą 2 poskyryje pagalvokite, kaip visa tai susiję su tuo, ką jis pavadino „laimingos santuokos paslaptimi“. Kodėl, jūsų manymu, ta paslaptis veda į laimę?

- Apmąstykite 3 poskyryje parašytus Prezidento Bensono žodžius apie sėkmingų šeimų įpročius. Kaip tie įpročiai stiprina šeimas? Pagalvokite, kaip galite sekti tuo patarimu.
- Kodėl, jūsų manymu, šeima yra „pati tinkamiausia vieta įskiepyti amžinąsias vertybes“? (Žr. 4 poskyrį, ieškodami konkretaus Prezidento Bensono patarimo apie mokymą šeimoje.) Jei matėte, papasakokite, kaip šeimos nariai padeda vieni kitiems mokytis Evangelijos principų?
- Prezidentas Bensonas paliudijo, kad šeimos gali „tęstis anapus kapo“ (5 poskyris). Kokie jausmai ir mintys jums kyla, kai apmąsytote šią tiesą? Kokie „malonūs prisiminimai“ jums kyla išgirdus minint namus ir šeimą?

Susijusios Raštų ištraukos

Psalmių 127:3–5; 1 Korintiečiams 11:11; 3 Nefio 18:21; DS 49:15; 132:18–19; taip pat žr. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156

Pagalba studijuojant

„Jūsų Evangelijos studijos yra veiksmingiausios, kai jus moko Šventoji Dvasia. Visada pradėkite Evangelijos studijas nuo maldos, meldami Šventosios Dvasios pagalbos mokantis“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], p. 18).

Išnašos

1. Iš Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 363.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 493.
3. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 126.
4. Iš Derin Head Rodriguez, „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion,” *Ensign*, Mar. 1987, 20.
5. Iš „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion,” 14.
6. Žr. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 179.
7. Barbara Benson Walker, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 179.
8. Mark Amussen Benson, iš „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion,” 20.
9. Reed Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 140.
10. Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
11. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 178.
12. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 126.
13. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 327.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 489.
15. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 198.
16. Iš Conference Report, Oct. 1953, p. 122.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 521.
18. „Fundamentals of Enduring Family Relationships,” *Ensign*, Nov. 1982, 59.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 534.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 534.
21. „Fundamentals of Enduring Family Relationships,” 59, 60.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), 209–210.
23. „Fundamentals of Enduring Family Relationships,” 59.

24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 491.
25. "To the Youth of the Noble Birthright," *Ensign*, May 1986, 43.
26. "Great Things Required of Their Fathers," *Ensign*, May 1981, 34.
27. "Counsel to the Saints," *Ensign*, May 1984, 6.
28. "Fundamentals of Enduring Family Relationships," 59.
29. "Counsel to the Saints," 6–7.
30. "Fundamentals of Enduring Family Relationships," 60.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 528.
32. "May the Kingdom of God Go Forth," *Ensign*, May 1978, 33.
33. "Great Things Required of Their Fathers," 36.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 492.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 490.
36. "This Is a Day of Sacrifice," *Ensign*, May 1979, 33–34.
37. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 491–492.

Ezra Taft Bensonas su sūnumis Rydu ir Marku

Šventi tėvo ir motinos pašaukimai

*„Būkime ištikimi šiai didingai tėvystės ir
motinystės pareigai, šiai šventai pareigai.“*

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Savo žodžiais ir pavyzdžiu, namuose ir visame pasaulyje, Bažnyčioje ir visuomeninėje aplinkoje Prezidentas Ezra Taftas Bensonas mokė, kaip svarbu būti gerais tėvais. Jis sakė: „Ugdykite vaikus su meile ir Viešpaties pamokymais.“¹ „Dievas laiko tėvus atsakingus už jų prievaizdavimą auginant savo šeimą. Tai pati švenčiausia pareiga.“²

Prezidentas Bensonas su savo žmona Flora artimai bendradarbiavo vykdydami savo, kaip tėvų, šventas pareigas. Jie „energingai ir su entuziazmu vykdė savo pareigą auginti šeimą.“³ Jie dažnai tardavosi kartu dėl savo vaikų ir kitų reikalų. Prezidentas Bensonas sakė: „Galėjau matyti, kad greta manęs yra dvasiškai įžvalgi moteris.“⁴

Jie kartu stengėsi sukurti namus, kuriuose jų vaikai galėtų augti ir mokytis ir kur jų vaikai norėtų būti. Jų sūnus Markas sakė: „Labiau norėjau būti namuose, nei kur kitur. Jie buvo prieglobstis nuo audros. Mama teikė apsaugą, o tėtis prisidėjo savo stiprybe.“⁵

Prezidentas ir sesuo Bensonai ėmėsi savo, kaip tėvų, pareigų su malda. Markas sakė: „Mamos tikėjimas buvo didesnis už bet kurios kitos man žinomos moters tikėjimą. [...] Nesu gyvenime matęs daugiau meldžiantis. Ji neatidėliodama klaupdavosi ir meldavosi dėl savo vaikų, nesvarbu, ar tai būtų malda dėl kontrolinio darbo ar muštynių mokykloje. Tiek jos, tiek tėčio tikėjimas buvo toks paprastas.“⁶

Prezidentui Bensonui dėl jo darbo ir pareigų Bažnyčioje tekdavo dažnai išvykti iš namų, todėl Flora ėmėsi didesnės jų šešių vaikų ugdymo ir mokymo pareigų dalies. Ji labai mėgavosi motinos vaidmeniu. Ji sakė: „Namai tai mūsų meilės jausmų žemiškajame gyvenime centras.“⁷ Markas pasakojo: „Mamai labai patiko būti namuose. Ir ji mylėjo mus ne todėl, kad tai buvo jos pareiga, bet todėl, kad tai buvo jos gyvenimas.“⁸ Flora taip rašė išreikšdama savo jausmus apie buvimo motina svarbą: „Jei norite rasti didingumą, neikite prie sosto, eikite prie lopšio. Motina turi didelę galią. Tai ji formuoja širdis, gyvenimus ir charakterį.“⁹

Kai Prezidentas Bensonas išvykdavo, jis vis tiek rūpinosi savo šeima ir ją stiprino. Jis palaikė nuolatinį ryšį su jais telefonu ir laiškais. Kai būdavo namuose, leisdavo kaip įmanoma kuo daugiau laiko su jais. Jis dažnai cituodavo pasakojimą apie „užimtą tėvą, kuris valandas, praleistas žaidžiant kamuoliu su savo sūnumi, paaiškino taip: „Geriau tegul man dabar skauda nugarą, nei vėliau – širdį.“¹⁰

Jis taip pat papildomai skirdavo laiko kiekvienam savo vaikui individualiai. Markas prisimena, kad tėvas pasiėmė jį su savimi į Solt Leik Sitį Jutoje, kai turėjo apsilankyti pas medicinos specialistą: „Kaip smagu buvo būti su tėčiu, buvome tik jis ir aš! Mes kalbėjome apie ką tik aš norėjau kalbėti. Netgi būdamas berniukas žinojau, kad tėtis myli mane, nes jis būdavo su manimi ir padėdavo man būti geresniam.“¹¹

Kai tik galėdavo, Prezidentas Bensonas keliaudamas pasiimdavo savo vaikus. 1948 m. kovą jis pasiėmė savo dukrą Bonę, kuriai tuo metu buvo septyneri, į žemės ūkio darbuotojų susirinkimą Nebraskoje. „Mažos mergaitės pasitikėjimas savimi ir neįprastas tėvo elgesys, parodytas pasiimant tokį mažą vaiką į tokią ilgą kelionę vykdyti tokių išskirtinių pareigų, labai suintrigavo žiniasklaidą, todėl Bonės nuotrauka kitą rytą buvo išspausdinta pirmajame [laikraščio] puslapyje. Tačiau vyresniajam Bensonui tas nutikimas nebuvo neįprastas. Jis dažnai imdavo vaikus su savimi išvykdamas iš miesto, tiek siekdamas stiprinti gerus ryšius, tiek lavinti juos.“¹²

Ezros Tafto Bensono mokymai

1

Tėvo pašaukimas yra amžinas.

Tėvai, jūsų pašaukimas yra amžinas ir iš jo jūs niekada nebūsite atleisti. Bažnytiniai pašaukimai, kad ir kokie svarbūs jie būtų, savo pačia esme skirti tęstis tik tam tikrą laiką, o tada jūs atleidžiami iš pašaukimų. Bet pašaukimas būti tėvu yra amžinas, o jo svarba peržengia laiko ribas. Šis pašaukimas yra tiek laikui, tiek ir amžinybei.¹³

Tėvystės pavyzdys, ar modelis, yra mūsų Dangiškasis Tėvas. Kaip Jis elgiasi su Savo vaikais? Žinoma, kad tai žinotų, [tėvai] turi žinoti šiek tiek apie Evangeliją, didį Viešpaties planą.¹⁴

Vyruvi nėra kito tokio aukšto pašaukimo, kaip būti teisiu patriarchu, susituokusiu Viešpaties namuose, pirmininkaujančiu Jo vaikams. Netgi pats Elohimas nori, kad į Jį kreiptumės „Tėve mūsų, kuris esi danguje“ (Mato 6:9; 3 Nefio 13:9).¹⁵

2

Tėvai turi dvasiškai vadovauti savo šeimai.

Tėvas privalo trokšte trokšti ir stengtis laiminti savo šeimą, eiti prie Viešpaties, apmąstyti Dievo žodžius ir gyventi Dvasia, kad sužinotų Viešpaties mintis ir valią, ir tai, ką jis turi daryti, kad vestų savo šeimą.¹⁶

[Tėvai], ant jūsų pečių guli šventa atsakomybė dvasiškai vadovauti savo šeimai.

Prieš kažkiek metų Dvylikos tarybos išleistoje brošiūroje mes sakėme štai ką: „Tėvystė – tai vadovavimas, pati svarbiausia vadovavimo rūšis. Taip visada buvo ir taip visada bus. Tėve, su savo amžinosios bendražygės pagalba, patarimu ir paskatinimu tu pirminkauji namuose“ (*Father, Consider Your Ways* [pamphlet, 1973], 4–5). [...]

Su meile Izraelio tėvams širdyje, norėčiau pasiūlyti 10 būdų, kaip tėvai gali teikti dvasinį vadovavimą savo vaikams:

1. Duokite vaikams tėviškus palaiminimus. Krikštykite ir patvirtinkite savo vaikus. Išventinkite sūnus į kunigystę. Tai taps ryškiausiais dvasiniais jūsų vaikų gyvenimo momentais.

2. Asmeniškai vadovaukite šeimos maldoms, kasdieniniams Raštų skaitymams ir kassavaitiniams šeimos namų vakarams. Jūsų asmeniškasis dalyvavimas parodys vaikams, kokia iš tikrųjų svarbi yra ši veikla.

3. Kada tik įmanoma, dalyvaukite Bažnyčios susirinkimuose kartu visa šeima. Jūsų vadovaujamas šeimyninis garbinimas yra labai svarbus vaikų dvasinei gerovei.

4. Eikite į „tėčio ir dukters“ pasimatymus arba organizuokite „tėčio ir sūnaus“ išvykas su savo vaikais. [...]

5. Kurkite šeimos atostogų, kelionių ir iškylų tradicijas. Vaikai visada brangins tuos bendrų veiklų atsiminimus.

6. Reguliariai kalbėkitės su kiekvienu vaiku atskirai. Tegul jie kalba apie ką nori. Mokykite juos Evangelijos principų. Mokykite juos tikrų vertybių. Sakykite jiems, kad mylite juos. Asmeniškai su vaikais leisdami laiką, parodote jiems, kas užima svarbiausią vietą tėčio gyvenime.

7. Mokykite vaikus dirbti ir parodykite jiems pastangų dėl doro tikslo vertę. [...]

8. Skatinkite gerą muziką, meną ir literatūrą savo namuose. Namai, kuriuose vyrauja subtilumo ir grožio dvasia, amžinai laimins jūsų vaikų gyvenimus.

9. Kiek leidžia atstumas, reguliariai su žmona lankykitės šventykoje. Tada vaikai geriau supras šventyklinės santuokos, šventyklinių įžadų ir amžinosios šeimos svarbą.

10. Tegul vaikai mato jūsų džiaugsmą ir pasitenkinimą, kylančius iš tarnavimo Bažnyčioje. Tai gali įkvėpti juos taip pat norėti tarnauti Bažnyčioje ir pamilti karalystę.

O, Izraelio vyrai ir tėvai, galite padaryti tiek daug savo šeimų išgelbėjimui ir išaukštinimui. Jūsų pareigos yra labai svarbios.¹⁷

Kartais girdime apie kai kuriuos vyrus, netgi Bažnyčios narius, kurie mano, kad buvimas namų galva daro juos kažkuo pranašesnius ir leidžia jiems nurodinėti ir reikalauti ko nors iš šeimos.

„Reguliariai kalbėkitės su kiekvienu vaiku atskirai“

Apaštalas Paulius pažymi, kad „vyras yra žmonos galva, *kaip ir Kristus yra Bažnyčios galva*“ (Efeziečiams 5:23; kursyvas pridėtas). Turėtume sekti šiuo pavyzdžiu, vykdydami pirmininkavimo namuose vaidmenį. Juk nematome, kad Gelbėtojas vestų Bažnyčią grubia ar negeranoriška ranka. Nematome, kad Gelbėtojas elgtųsi su Savo Bažnyčia nepagarbiai ar aplaidžiai. Taip pat nematome, kad Jis naudotų jėgą ar prievartą siekdamas Savo tikslų. Niekur nematome, kad Gelbėtojas darytų ką nors kita nei tai, kas ugdo, pakelia, paguodžia ir išaukština Bažnyčią. BroLIAI, sakau jums su visu rimtumu: Jis – tas pavyzdys, kuriuo turime sekti, kai imamės dvasinio vadovavimo savo šeimose.¹⁸

Kaip namų patriarchas, jūs turite rimtą atsakomybę vadovauti savo vaikų auklėjimui. Privalote padėti kurti namus, kuriuose galėtų būti Viešpaties Dvasia. [...]

Jūsų namai turėtų šeimai būti dangus, ramybė ir džiaugsmas. Ir žinoma, nė vienas vaikas neturėtų bijoti savo tėvo – ypač kunigystę turinčio tėvo. Taigi tėvo pareiga yra paversti namus laimės ir džiaugsmo vieta. [...] Galinga dorų tėvų įtaka, jiems rodant gerą pavyzdį, drausminant ir auklėjant, ugdant ir mylint vaikus, yra labai svarbi vaikų dvasinei gerovei.¹⁹

 3

Motinos vaidmuo paskirtas Dievo.

[Motinos] yra arba turėtų būti pačia šeimos širdimi ir siela. Pasaulietiškuose ir šventuose užrašuose nėra šventesnio žodžio nei *motina*. Nėra kilnesnio darbo už tą, kurį atlieka gera dievobaiminga motina.

Amžinojoje šeimoje Dievas paskyrė, kad tėvas pirmininkautų namuose. Tėvai turi aprūpinti, mylėti, mokyti ir vadovauti. Motinos vaidmuo taip pat paskirtas Dievo. Motinos turi pastoti, gimdyti, maitinti, mylėti ir lavinti. Taip skelbiama apreiškimuose.²⁰

Suprantame, kad kai kurios moterys, ne dėl savo kaltės, negali gimdyti vaikų. Toms mieloms seserims kiekvienas Dievo pranašas pažadėjo, kad jos bus palaimintos vaikais amžinybėje ir galės turėti palikuonių.

Per gryną tikėjimą, nuoširdžias maldas, pasninkavimą ir ypatingus palaiminimus daugelis tų mielų seserų, jų kilniems bendražygiams jas palaikant, patyrė stebuklus savo gyvenime ir buvo palaimintos vaikais. Kitos su malda pasirinko įsivaikinti vaikus. Gerbiame tas nuostabias sutuoktinių poras už jų aukas ir tiems vaikams, kuriuos pasirinkote vadinti savais, parodytą meilę.²¹

Telaimina Dievas mūsų nuostabias motinas. Mes meldžiamės dėl jūsų. Mes palaikome jus. Mes gerbiame jus, nes jūs per amžius gimdote, ugdote, lavinate, mokote ir mylite. Pažadu jums, kad išaukštinamos kilniausią pašaukimą – būti motina Sionėje, turėsite dangaus palaimas ir „viską, ką turi Tėvas“ (Žr. DS 84:38).²²

 4

Motinos turi mylėti, mokyti ir naudingai leisti laiką su savo vaikais.

Sionės motinos, Dievo jums duoti vaidmenys yra gyvybiškai svarbūs jūsų pačių išaukštinimui ir jūsų šeimos išgelbėjimui ir išaukštinimui. Jokie už pinigus nuperkami daiktai nepakeis vaikui mamos. Praleisti laiką kartu su savo vaikais – tai pati didžiausia dovana.²³

Su meile širdyje Sionės motinoms norėčiau pasiūlyti 10 būdų, kaip mūsų motinos galėtų naudingai leisti laiką su savo vaikais.

[Pirma], kai tik įmanoma, bendraukite su savo vaikais, kai jie kur nors eina ar grįžta iš kur nors – kai jie išeina į mokyklą ar grįžta iš jos, kai eina į pasimatymus ar grįžta iš jų, kai atsiveda draugus į namus. Bendraukite su savo vaikais, nepaisydamos, ar jiems šešeri ar šešiolika metų. [...]

Antra, motinos, negailėkite laiko, kad taptumėte tikra drauge savo vaikams. Klausykite, atidžiai klausykite savo vaikų. Kalbėkitės su jais, juokaukite ir juokitės kartu, dainuokite, žaiskite, verkite su jais, dažnai apkabinkite juos, nuoširdžiai juos girkite. Taip, reguliariai skirkite laiko pabūti su kiekvienu vaiku atskirai. Būkite tikra draugė savo vaikams.

Trečia, raskite laiko paskaityti ką nors savo vaikams. Nuo pat lopšio skaitykite savo sūnums ir dukterims. [...] Įskiepykite savo vaikams meilę gerai literatūrai ir tikrą meilę Raštams, jeigu reguliariai jiems skaitysite.

Ketvirta, skirkite laiko melstis su vaikais. Vadovaujami savo tėvo, turėtumėte kas rytą ir kas vakarą melstis kaip šeima. Tegul vaikai pajunta jūsų tikėjimą, kai prašote jiems dangaus palaimų. Tegul ir jūsų vaikai dalyvauja šeimos maldoje bei meldžiasi asmeniškai; dėliaukitės šiais jaudinančiais jų pokalbiais su savo Tėvu danguje.

Penkta, kas savaitę skirkite laiko prasmingam namų vakarui. Tegul jūsų vaikai aktyviai įsitraukia į vakaro renginius. Mokykite juos teisingų principų. Paverskite tai pastovia šeimos tradicija. [...]

Šešta, kaip galima dažniau valgykite kartu. Tai darosi sunkiau padaryti, kai vaikai užauga ir tampa labiau užsiėmę. Bet drauge valgant atsiranda galimybė užsimegzti linksmam pokalbiui, papasakoti apie tos dienos planus bei veiklas, be to, atsiranda ir ypatingų progų mokyti, kadangi tėvai ir vaikai darbuojasi kartu.

Septinta, kasdien raskite laiko skaityti Raštus kartu kaip šeima. [...] Šeimai drauge skaitant Mormono Knygą, namuose ypač išaugs dvasingumas ir tiek tėvams, tiek vaikams bus suteikta galia atsispirti pagundoms ir nuolatinei Šventosios Dvasios bendrystė. Pažadu jums, kad Mormono Knyga pakeis jūsų šeimos narių gyvenimą.

Aštunta, skirkite laiko, kad visa šeima galėtų ką nors veikti kartu. Organizuokite šeimos išvykas, iškylas, gimtadienio šventes bei

„Raskite laiko paskaityti ką nors savo vaikams“

keliones. Visa tai suteiks daug žavių akimirkų ir atsiminimų. Kada tik įmanoma, visa šeima lankytės tuose renginiuose, kuriuose dalyvauja kuris nors šeimos narys, pavyzdžiui, mokykliniuose spektakliuose, sporto rungtynėse, viešose kalbose ar koncertuose. Eikite į bažnyčios pamaldas drauge ir sėdėkite kartu kaip šeima, kada tik galite. Motinos, padedančios savo šeimoms drauge melstis ir žaisti, [padės joms] amžinai pasilikti kartu ir laimins vaikų gyvenimus.

Devinta, motinos, skirkite laiko mokyti savo vaikus. Pasinaudokite galimybėmis mokyti valgant prie stalo, neoficialioje aplinkoje ar susitikus tam reikalui skirtu laiku, pavyzdžiui, vakare sėdint ant vaiko lovos kraštelio ar rytinio pasivaikščiojimo drauge metu. [...]

Svarbiausios motinos mokymo, skirto jos vaikams, sudėtinės dalys yra jos meilė ir pamaldus rūpinimasis vaikais. Mokykite vaikus Evangelijos principų. Mokykite juos, kad verta būti geriems. Aiškinkite jiems, kaip pavojinga nusidėti. Ugdykite jų meilę Jėzaus Kristaus Evangelijai ir liudijimą apie šios Evangelijos dieviškumą.

Mokykite savo sūnus ir dukras kuklumo, mokykite juos gerbti vyriškumą bei moteriškumą. Mokykite juos lytinio tyrumo, tinkamų pasimatymų standartų, mokykite apie šventyklinę santuoką,

misionierišką tarnystę bei apie bažnytinių pašaukimų priėmimo ir išaukštinimo svarbą.

Auklėkite juos taip, kad jie mėgtų dirbti ir suprastų gero išsilavinimo svarbą.

Mokykite juos suprasti, kaip svarbu rinktis tinkamas pramogas, tokias kaip geri kino filmai ir videofilmai, muzika, knygos ir žurnalai. Aptarkite narkotikų bei pornografijos pavojus ir mokykite juos taip, kad jie trokštų gyventi dorą gyvenimą.

Taip, motinos, mokykite vaikus Evangelijos namuose, prie savo namų židinio. Tai pats efektyviausias mokymas, kokį tik gali gauti jūsų vaikai. [...]

Galiausiai dešimta, motinos, visada skirkite laiko nuoširdžiai rodyti meilę savo mažiems vaikams. Besąlygiška motinos meilė beveik priilygsta Kristaus meilei.

Jūsų paaugliams vaikams taip pat reikia tokios pat meilės ir dėmesio. Daugeliui mamų ir tėvų, atrodo, yra gana lengva išsakyti bei parodyti meilę savo vaikams, kai jie dar maži, tačiau vaikams augant tai darosi vis sunkiau. Su malda išspręskite šį klausimą. Neturi būti atotrūkio tarp kartų. O problemos sprendimo būdas yra meilė. Mūsų jaunimui reikia meilės ir dėmesio, o ne nuolaidžiavimo. Jiems reikia užuojautos ir supratimo, o ne mamų ir tėvų abejingumo. Jiems reikia, kad tėvai skirtų jiems laiko. Motinos švelnus mokymas ir meilė bei pasitikėjimas paaugliu sūnumi arba dukra gali tiesiogine prasme išgelbėti juos iš nelabo pasaulio.²⁴

Ar žinote, kodėl teisos motinos taip stipriai myli savo vaikus? Nes jos daug aukojasi dėl jų. Mes mylime tuos, dėl kurių aukojamės ir mes aukojamės dėl tų, kuriuos mylime.²⁵

Tėvai ir motinos turi vieningai ir su meile kartu stengtis auginti savo vaikus.

Vyrai ir žmonos kaip bendri kūrėjai turi nekantraudami ir su malda pakviesti vaikus į savo namus. [...] Palaiminti tie vyras ir žmona, kurie turi vaikų. Didžiausi gyvenimo džiaugsmas ir

palaiminimai yra susiję su šeima, tėvyste bei motinyste ir pasiaukojimu. Iš tikrųjų verta visai aukotis, kad tos mielos dvasios ateitų į namus.²⁶

Kada tėvas ir motina bendrystėje, meilėje, vienybėje vykdo jiems dangaus duotas pareigas ir vaikai tai priima su meile ir paklusdami, jaučiamas didelis džiaugsmas.²⁷

Tepadedą mums Dievas palaikyti vienas kitą. Teprasideda tai namuose, kai mes palaikysime savo šeimas. Tebūna ten ištikimybės, vienybės, meilės ir tarpusavio pagarbos dvasia. Tegu vyrai būna ištikimi savo žmonoms, atsidavę joms, mylintys jas, besistengiantys palengvinti jų naštas ir dalinasi pareiga rūpintis, lavinti ir auklėti savo vaikus. Tegu motinos ir žmonos būna nusiteikusios padėti savo vyrams, puoselėja ir palaiko juos jų kunigystės pareigose ir būna ištikimos ir atsidavusios per Dievo kunigystę joms ateinančioms pašaukimams.²⁸

Būkime ištikimi šiai didžiai tėvystės ir motinystės pareigai, kad galėtume tvirtai statyti savo namus ant amžinųjų principų, kad niekada netektų gailėtis. Niekada nebūkime neištikimi tam didžiam mums parodytam pasitikėjimui. Visuomet turėkime omenyje, kad tos dvasios, kurios įžengė į mūsų namus, yra rinktinės dvasios.²⁹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas sakė: „Tėvystės pavyzdys, ar modelis, yra mūsų Dangiškasis Tėvas“ (1 poskyris). Kaip žemiškasis tėvas gali sekti Dangiškojo Tėvo parodytu pavyzdžiu?
- Apmąstykite Prezidento Bensono „10 būdų, kaip tėvai gali teikti dvasinį vadovavimą savo vaikams“, sąrašą (2 poskyris). Kaip, jūsų manymu, kiekvienas iš tų pasiūlymų gali paveikti vaikus?
- Prezidentas Bensonas pareiškė: „Nėra kilnesnio darbo už tą, kurį atlieka gera dievobaiminga motina“ (3 poskyris). Kokius matėte kilnius motinystės pavyzdžius? Ką, keičiantis pasaulio požiūriui į motinystę, galime daryti, kad palaikytume kilnias ir šventas motinų pareigas?

- Kuo naudingas yra tėvų ir vaikų kartu leidžiamas laikas? (Pavyzdžių ieškokite 4 poskyryje.)
- Kokius žinote palaiminimus, kylančius namuose, kai tėvas ir motina vieningai vykdo savo pareigas? (Žr. 5 poskyrį.) Ką gali daryti tėvai ir motinos, kad būtų vieningesni? Kokiais būdais vieniši tėvai arba motinos gauna stiprybės, kurios jiems reikia toms pareigoms vykdyti?

Susijusios Raštų ištraukos

Patarlių 22:6; Efeziečiams 6:4; Mozijo 4:14–15; Almos 56:45–48; 3 Nefio 22:13; taip pat žr. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156

Pagalba mokytojui

Dvasiškai ruošdamiesi ir pripažindami Viešpatį savo mokyme, tapsite įrankiu Jo rankose. Šventoji Dvasia išaukštins jūsų žodžius su galia“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 41).

Išnašos

1. “Fundamentals of Enduring Family Relationships,” *Ensign*, Nov. 1982, 60; kursyvas pašalintas iš originalo.
2. “Fundamentals of Enduring Family Relationships,” 59.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 127.
4. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 141.
5. Mark Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
6. Mark Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 139.
7. Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 134.
8. Mark Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
9. Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 130.
10. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 134.
11. Mark Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 138.
12. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 165.
13. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), 205.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 503.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 496.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 511.
17. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 208, 212–213.
18. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 209.
19. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 211.
20. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 215.
21. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 216.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 222.
23. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 217.
24. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 218–221.
25. “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Ensign*, Dec. 1988, 6.
26. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 216.
27. “Counsel to the Saints,” *Ensign*, May 1984, 6.
28. Iš Conference Report, Oct. 1951, p. 155.
29. Iš Conference Report, Oct. 1953, p. 123.

*„Senyviems žmonėms [...] jaučiu ypatingus jausmus. Jaučiu,
kad kažkiek juos suprantu, nes esu vienas iš jų.“*

Senyvi žmonės Bažnyčioje

„Tegul tie auksiniai metai būna patys geriausi jūsų metai, jums gyvenant visavertį gyvenimą, mylint ir tarnaujant. Ir telaimina Dievas tuos, kurie rūpinasi jūsų poreikiais, – jūsų šeimą, draugus ir artimus Bažnyčios narius ir vadovus.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Ezrai Taftui Bensonui buvo 86 metai, kai jis tapo Bažnyčios Prezidentu. Jis suprato vėlesnių gyvenimo metų džiaugsmus ir iššūkius. Vienas iš džiaugsmų jam buvo nenutrūkstantis ryšys su žmona Flora. Pirmaisiais jo buvimo Prezidentu metais jiedu atšventė savo santuokos 60-metį. Jie džiaugėsi vienas kito bendryste ir beveik kiekvieną penktadienio rytą kartu lankėsi šventykloje. Prezidento Bensono 87-ojo gimtadienio vakarėlyje kažkas jo paklausė, kokia yra jo ilgo laimingo gyvenimo paslaptis. „Prieš jam atsakant sesuo Benson juokaudama, bet prasmingai pasakė: „Jis turi gerą žmoną.“¹

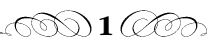
Vėlesniais jų gyvenimo metais Prezidentas ir sesuo Benson mėgo leisti laiką su savo vaikais ir vaikaičiais, o jų šeima toliau mokėsi iš jų pavyzdžio. „Viena anūkė gyveno su seneliais didesnę jo pirmų aštuoniolikos mėnesių tarnavimo prezidentu dalį ir jiems prašant daug keliaudavo su jais padėdama jiems ir rūpindamasi jų asmeniniais poreikiais. Ji stebėjo savo senelius namuose: jų pasimatymus ledainėje, bendravimą, kai jie sėdėjo ant sofos laikydami vienas kito ranką, dalinosi prisiminimais, kartu dainavo ir juokėsi; jaukius susitikimus su jų namų mokytojais ir kitais besilankančiais.“²

Vaikaičiai suprato, koks palaiminimas buvo jausti išmintingų ir mylinčių senelių įtaką. „Viena anūkė raštu padėkojo po to, kai Prezidentas Bensonas davė patarimą jai ir jos vyrui dėl vieno sunkaus sprendimo. „Mes paklausėme tavęs, ką tu manai, o tu pasakei:

„Pasimelskite dėl to. Tikiu, kad jūs priimsite teisingą sprendimą.“ Tavo tikėjimas mumis suteikė mums daugiau pasitikėjimo.“³

Iš karto po 90-ojo gimtadienio vykusiai visuotinei konferencijai Prezidentas Bensonas paruošė kalbą, skirtą „senyviems žmonėms Bažnyčioje, jų šeimoms ir tiems, kurie rūpinasi jų poreikiais.“ Įžangoje jis pasakė, kodėl ta tema yra jam artima: „Senyviems žmonėms, tai nuostabiai vyrų ir moterų grupei, jaučiu ypatingus jausmus. Jaučiu, kad kažkiek juos suprantu, nes esu vienas iš jų.“⁴

Ezros Tafto Bensono mokymai

Viešpats žino ir myli senyvus žmones ir jiems suteikė daug svarbiausių Savo pareigų.

Viešpats žino ir myli senyvus Savo žmones. Taip visada buvo, ir jiems Jis suteikė daug svarbiausių Savo pareigų. Įvairiais Evangelijos laikotarpiais Jis vedė savo žmones per pranašus, kurie buvo senyvo amžiaus. Jam reikėjo tų, daug metų rodžiusių ištikimybę Jo Evangelijai, žmonių išminties ir daugiametės patirties.

Viešpats palaimino Sarą senyvame amžiuje, kad Abraomui pagimdytų vaiką. Galbūt didingiausias karaliaus Benjamino pamokslas buvo pasakytas, kai jis buvo labai senas, netgi arti mirties. Jis tikrai buvo įrankis Viešpaties rankose, vadovaudamas savo žmonėms ir įtvirtindamas taiką tarp jų.

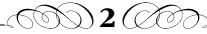
Daugelis kitų vyrų ir moterų praeitais amžiais atliko daug didžių dalykų, kada jie tarnavo Viešpačiui ir Jo vaikams net savo senyvame amžiuje.

Mūsų Evangelijos laikotarpiu daugelis Viešpaties pašauktų pranašų buvo pašaukiami, kai ėjo savo septyniasdešimtuosius ar aštuoniasdešimtuosius, o gal net vėlesnius metus. Viešpats gerai pažįsta ir stipriai myli Savo vaikus, kurie tiek daug davė per savo ilgu gyvenimo metus.

Senyvi Bažnyčios nariai, mes jus mylime. Jūs esate sparčiausiai auganti mūsų pasaulio gyventojų, o taip pat ir Bažnyčios narių dalis.

Mes norime, kad jūsų auksiniai metai būtų nuostabūs ir naudingi. Mes meldžiamės, kad jūs jaustumėte gerai praleisto ir malonių

prisiminimų kupino gyvenimo džiaugsmą ir netgi didesnius lūkesčius per Kristaus Apmokėjimą. Tikimės, kad pajusite ramybę, kurią Viešpats pažadėjo toliau besistengiantiems laikytis Jo įsakymų ir sekti Jo pavyzdžiu. Tikimės, kad jūsų dienas užpildys darbai ir galimybės tarnauti kitiems, kuriems pasisekė mažiau nei jums. Vyresnis beveik visuomet reiškia geresnis, nes jūsų išminties turtai ir patirtis gali toliau plėstis ir augti, kai jūs padėsite kitiems.⁵

Savo senatvės metus galime geriausiai išnaudoti.

Norime pasiūlyti aštuonias sritis, kuriose galime geriausiai išnaudoti savo senatvės metus:

1. *Dažnai darbuokitės ir lankykitės šventykloje.* Mes vyresni turėtume naudoti savo energiją ne tik laimindami savo pirmtakus, bet ir užtikrinti, kiek įmanoma, kad visa mūsų ainija galėtų šventykloje gauti išaukštinimo apeigas. Darbuokitės savo šeimose, patarkite tiems, kurie dar nelinkę pasiruošti ir melskitės dėl jų.

Raginame visus, kurie gali, dažnai lankytis šventykloje ir priimti pašaukimus tarnauti joje, jei leidžia sveikata, jėgos ir atstumas. Mes tikimės jūsų pagalbos šventyklos tarnystėje. Šventyklų skaičiui augant mums reikia, kad daugiau narių pasiruoštų šiai maloniai tarnystei. Mudu su sese Benson esame dėkingi, kad beveik kiekvieną savaitę galėjome kartu lankytis šventykloje. Kokia tai buvo palaima mūsų gyvenimuose!

2. *Rinkite ir rašykite šeimos istoriją.* Mes kviečiame jus energingai rinkti ir rašyti asmenines ir šeimos istorijas. Dažnai jūs vieninteliai žinote savo istoriją, prisiminimus apie mylimus žmones, datas ir įvykius. Kartais jūs *esate* šeimos istorija. Yra nedaug būdų, kaip jūsų paveldas gali būti išsaugotas, jei nerinksite ir nerašysite savo istorijos.

3. *Isitraukite į misionierišką tarnystę.* Mums reikia didesnio skaičiaus tarnaujančių pagyvenusių misionierių. Kviečiame šimtus tų, kuriems leidžia sveikata ir lėšos, sutvarkyti savo gyvenimą ir reikalus ir vykti į misiją. Mums labai reikia jūsų misijoje! Jūs galite taip tarnauti misijoje, kaip negali mūsų jaunesni misionieriai.

Esu dėkingas, kad dvi mano seserys našlės galėjo kartu kaip porininkės tarnauti Anglijoje. Vienai buvo šešiasdešimt aštuoneri, o kitai septyniasdešimt treji metai, kai jos buvo pašauktos ir joms abiem tai buvo nuostabi patirtis.

Koks tai pavyzdys ir palaiminimas šeimos palikuonims, kada seneliai tarnauja misijose. Daugelį vyresnių porų, kurios išvyksta, misionieriška tarnystė sustiprina ir atgaivina. Šioje šventoje tarnystės alėjoje daugelis yra pašventinami ir jaučia džiaugsmą atvesdami kitus į Jėzaus Kristaus Evangelijos pilnatvės pažinimą. [...]

4. *Vadovaukite stiprindami šeimos bendrumą.* Raginame visus senyvus narius, kai įmanoma, sušaukti savo šeimas kartu. Suorganizuokite jas į darnius vienetus. Vadovaukite šeimos susirinkimuose. Pradėkite rengti šeimos susitikimus, kuriuose būtų jaučiamas draugiškumas ir mokomasi šeimos paveldo. Vieni maloniausių mano prisiminimų yra susiję su mūsų šeimos susitikimais ir susirinkimais. Puoselėkite nuostabias šeimos tradicijas, kurios susies jus amžiams kartu. Tai darydami galime čia žemėje pavienėse šeimose sukurti dalelę dangaus. Galiausiai amžinybė bus teisaus šeimos gyvenimo pratęsimas.

5. *Priimkite ir vykdykite Bažnyčios pašaukimus.* Mes tikimės, kad visi senyvi nariai, kurie tik gali, priims pašaukimus Bažnyčioje ir oriai juos vykdys. Esu dėkingas, kad asmeniškai pažįstu kunigijos brolius, kurie sulaukę savo septinto ar aštunto dešimtmečio tarnauja vyskupais ir skyrių prezidentais. Mums labai reikia jūsų, nuėjusių ilgą gyvenimo kelią, patarimų ir įtakos! Mums visiems reikia išgirsti apie jūsų sėkmę ir kaip ištvėrėte visą širdgėlą, skausmą ar nusivylimą, o tai patyrę tapote stipresni.

Turite daugybę galimybių tarnauti daugelyje Bažnyčios organizacijų. Jūs turite laiko ir tvirtą Evangelijos pagrindą, kurie įgalins jus atlikti didelį darbą. Jūs tokia daugybe būdų rodote ištikimos tarnystės Bažnyčioje pavyzdį. Dėkojame jums už visa, ką padarėte, ir meldžiame, kad Viešpats sustiprintų jus, kad galėtumėte padaryti daugiau.

6. *Planuokite savo ateities finansus.* Kai gyvenime artėja pensija ir po to eisiantys dešimtmečiai, kviečiame visus mūsų senyvus narius kurti kuklius planus metams po išėjimo į pensiją. Venkime

„Tegu tie auksiniai metai būna patys geriausi jūsų metai, jums gyvenant visavertį gyvenimą, mylint ir tarnaujant“

neraikalingų skolų. Mes taip pat patariame būti atsargiems pasirašant, netgi su šeimos nariais, finansinius įsipareigojimus, dėl kurių jūsų pensijos pajamoms gali kilti pavojus.

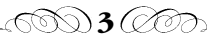
Vėlesniais metais dar labiau saugokitės „praturtėjimo“ schemų, namų įkeitimo arba investavimo į rizikingus verslus. Elkitės atsargiai, kad viso gyvenimo planų nesugriautų vienas ar keli netikėti finansiniai sprendimai. Iš anksto planuokite ateities finansus, o tada laikykitės plano.

7. Tarnaukite kaip Kristus. Į Kristaus panaši tarnystė išaukština. Tai žinodami kviečiame visus senyvus narius, kurie gali, mosuoti savo pjautuvais tarnaujant kitiems. Tai gali būti šventinančio proceso dalimi. Viešpats pažadėjo, kad tie, kas praranda savo gyvybę tarnaudami kitiems, atras save. Pranašas Džozefas Smitas sakė mums, kad siekdami įgyvendinti Viešpaties tikslus, turime išėikvoti savo gyvenimus (DS 123:13).

Ramybė, džiaugsmas ir palaiminimai laukia tų, kurie tarnauja kitiems. Taip, mes giriame visus žmones, tarnaujančius kaip Kristus, bet tokia tarnystė yra ypač maloni senyvų žmonių gyvenime.

8. *Išlikite fiziškai stiprūs, sveiki ir aktyvūs.* Mus žavi tokios daugybės senyvų žmonių daromos pastangos išlaikyti gerą sveikatą senatvėje. [...]

Mums labai patinka matyti mūsų senyvus žmones energingus ir aktyvius! Išliekant aktyviam, tiek protas, tiek ir kūnas geriau veikia.⁶

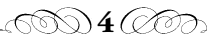
Tarnavimas kitiems padeda išgyti tiems, kurie neteko savo artimųjų arba bijo būti vieni.

Taip pat norime išreikšti savo meilę tiems, kurie neteko savo sutuoktinių. Kartais, kai kurie iš jūsų jaučiatės nenaudingi ir vieniši, o tai gali būti beveik nepakeliama. Daugeliu atvejų taip neturi būti. Šalia tų neseniai paminėtų aštuonių pasiūlymų štai sąrašas veiklų, kurios buvo naudingos kitiems.

Kai kurios vienišos seserys užsiima antklodžių dygsniavimu kiekvienam besituokiančiam vaikaičiui arba kiekvienam šeimos naujagimiui. Kiti rašo sveikinimus gimtadienio proga arba, kada tik gali, lankosi vaikaičių mokyklos arba sporto renginiuose. Kai kurie sudarinėja kiekvieno vaikaičio nuotraukų albumus, kad įteiktų juos per gimtadienį. [...]

Matome daug našlių, kurie savanoriškai tarnauja ligoninėse arba atlieka kitą visuomeninę tarnystę. Labai daug žmonių randa pasitenkinimą padėdami tokiais būdais.

Sprendimo būdas, kaip fiziškai sveikas žmogus gali nugalėti vienvatę ir nenaudingumo jausmą, – žengti į išorinį pasaulį ir padėti kitiems, kuriems tikrai to reikia. Pažadame tiems, kurie atliks panašią tarnystę, iš dalies būsime išgydyti nuo artimųjų netekties ar baimės būti vieniems. Kad geriau jaustumėtės savo gyvenime, turite pagerinti kieno nors kito gyvenimą.⁷

Ligų ar skausmo metu galime išsaugoti tvirtą požiūrį ir dvasią.

Tiems, kurie sunkiai serga ir kenčia skausmą ar pergyvena dėl gyvenimo netikėtumų, mes reiškiamo ypatingą meilę ir susirūpinimą. Jūs esate mūsų širdyse ir mes meldžiamės dėl jūsų. Prisiminkite, ką tėvas Lehis pasakė laimindamas savo sūnų Jokubą, kuris kentėjo

nuo savo vyresnių brolių Lamano ir Lemuelio rankų. Jis sakė: „Tu pažįsti Dievo didybę; ir jis pašvęs tavo suspaudimus tavo naudai“ (2 Nefio 2:2). Ir taip jis padarys dėl jūsų.

Meldžiamės, kad jūs toliau stengtumėtės išsaugoti tvirtą požiūrį ir dvasią. Žinome, kad tai ne visada yra lengva. Meldžiamės, kad tie, kurie už jus dabar daro tai, ko jūs patys negalite padaryti, darytų tai su meile, švelnumu ir rūpestinga dvasia.

Tikimės, kad ir toliau savo širdyse ir protuose puoselėsite geras mintis ir jausmus ir greitai atsisakysite to, kas jums žalinga ir pragaištinga. Tikimės, kad jūsų maldos yra sukalbamos kasdien, o kartais, kai reikia, ir kas valandą. Kaip mokoma Mormono Knygoje: „[Gyvenkite], kasdien dėkodami už daugybę pasigailėjimų ir palaiminimų, kuriuos jis teikia jums“ (Almos 34:38).

Jūs pastebėsite, kad kasdienis Mormono Knygos skaitymas pakylės jūsų dvasią, priartins jus prie Gelbėtojo ir padės jums būti Evangelijos mokiniu, galinčiu dalintis su kitais didžiomis tiesomis.⁸

5

Svarbu, kad šeimos savo senyviems tėvams, motinoms ir seneliams rodytų meilę, rūpestį ir pagarbą, kurių jie nusipelno.

Dabar kelias minutes noriu pakalbėti senyvų žmonių šeimoms. Mes kartojame eilutę iš Psalmių knygos: „Neatstumk manęs senatvėje; mano jėgoms senkant, nepalik manęs“ (Psalmių 71:9).

Mes raginame šeimas savo senyviems tėvams, motinoms ir seneliams rodyti meilę, rūpestį ir pagarbą, kurių jie nusipelno. Prisiminkite Raštuose esantį įsakymą, kad turime rūpintis savo namiškiais, kad nebūtume „blogesn[i] už netikintįjį“ (1 Timotiejui 5:8). Esu labai dėkingas už savo brangią šeimą ir tiek daug metų jų rodomą meilę rūpestį savo tėvui ir motinai.

Atminkite, kad tėvai, motinos ir seneliai yra mūsų rūpestis ir mes turime jais rūpintis geriausiai, kaip galime. Kai nėra šeimų, kurios galėtų pasirūpinti senyvais žmonėmis, kunigijos arba Paramos bendrijos vadovai turėtų dėti visas įmanomas pastangas, kad taip pat meiliai patenkintų jų poreikius. Mes pateikiame kelis pasiūlymus senyvų žmonių šeimoms.

Nuo pat to meto, kada Viešpats išraižė dešimt įsakymų akmens plokštėse, Jo žodžiai nuo Sinajaus aidėjo visais amžiais: „Gerbk savo tėvą ir motiną“ (Išėjimo 20:12).

Gerbti savo tėvą ir motiną reiškia skirti jiems daug dėmesio. Mylime ir dėkojame jiems, ir rūpinamės jų laime ir gerove. Mandagiai ir rūpestingai elgiamės su jais. Stengiamės suprasti jų požiūrį. Neabejotinai paklusnumas tėvo ir motinos teisiems troškimams ir norams irgi reiškia pagarbą.

Taip pat mūsų tėveliai nusipelno mūsų pagarbos už tai, kad suteikė mums gyvybę. Be to, jie beveik visuomet be galo aukojosi rūpindamiesi ir ugdydami mus kūdikystėje ir vaikystėje, suteikdami mums visko, ko reikia gyvenime, ir slaugydami mus, kai sirgdavome ir augdami patirdavome emocinį stresą. Dažnai jie suteikė mums galimybių įgyti išsilavinimą ir tam tikra prasme mus lavino. Didžią dalį to, ką žinome ir darome, išmokome iš jų pavyzdžio. Visuomet būkime dėkingi jiems ir rodykime tą dėkingumą.

Taip pat mokykimės būti atlidūs savo tėveliams, kurie galbūt auklėdami mus padarė klaidų beveik visuomet darydami geriausia, ką išmanė. Visada atleiskime jiems, kaip ir patys norėtume, kad mums atleistų mūsų vaikai už mūsų padarytas klaidas.

Netgi kai tėveliai pasensta, turime gerbti juos leisdami jiems rinktis ir suteikdami galimybę būti kiek galima ilgiau nepriklausomiems. Neatimkime iš jų pasirinkimų, kuriuos jie vis dar gali daryti. Kai kurie tėveliai senatvėje gali ilgai gyventi vieni, patys rūpintis savimi ir nori tai daryti. Kai jie tai gali, leiskite jiems.

Jeigu jie taps mažiau pajėgūs gyventi nepriklausomai, tada gali tekti šeimai, Bažnyčiai ir bendruomenei padėti jiems. Kai senyvi žmonės nebegali savimi pasirūpinti, net sulaukę papildomos pagalbos, kai tai įmanoma, rūpintis jais galima kurio nors šeimos nario namuose. Tokioje situacijoje gali prireikti Bažnyčios ir bendruomenės išteklių.

Globėjo vaidmuo yra gyvybiškai svarbus. Tam asmeniui reikia daug palaikymo ir pagalbos. Dažniausiai kuriuo nors iš senyvų tėvelių rūpinasi senyvas sutuoktinis arba vidutinio amžiaus dukra, turinti savo vaikų, kuriais taip pat reikia rūpintis.⁹

6

Tie, kurie palaiminti galimybe būti šalia senelių ir kitų senyvų žmonių, mėgaujasi turininga bendryste ir draugija.

Mes taip pat tikimės, kad jūs kada tik įmanoma įtrauksite į šeimos veiklas ir senyvus žmones. Koks džiaugsmas mums matyti gyvybe trykštančius malonius vaikaičius kartu su mylinčiais seneliais. Vaikams patinka tokia draugija. Jiems patinka, kada juos aplanko seneliai ir pasikviečia pietų, į šeimos namų vakarus ir kitas ypatingas veiklas. Tai suteikia galimybių mokytis, kaip gerbti, mylėti ir rūpintis tais, kurie yra senyvo amžiaus.

Seneliai gali daryti didžiulę įtaką savo vaikaičiams. Jie dažniausiai nėra taip užimti kaip tėveliai, taigi gali būti atverčiamos ir skaitomos knygos, pasakojamos istorijos ir gali būti mokoma, kaip pritaikyti Evangelijos principus. Vaikai tada gali suvokti gyvenimo perspektyvą, kuri ne tik bus naudinga, bet ir suteiks jiems saugumo, ramybės ir stiprybės. Galima siųsti laiškus, [rašus] ir nuotraukas, ypač kai atstumai yra dideli ir neįmanoma vienam kito dažnai matyti. Tie, kurie palaiminti galimybe būti šalia senelių ir kitų senyvų žmonių, mėgaujasi turininga bendryste ir draugija. Gali būti momentų, kada jie kartu su šeimos nariais gali lankytis mokyklos baigimo ceremonijose, vestuvėse, ekskursijose į šventyklą [...] ir kitose ypatingose veiklose.

Mums patinka matyti, kaip auga mūsų vaikai ir vaikaičiai ir patiria sėkmę daugybe įvairių būdų, ir mes kartu su jais džiaugiamės jų džiaugsmu ir jų pergalėmis. Mūsų gyvenimai palaiminti laime, kai mūsų vaikai stengiasi ir jiems sekasi jų gyvenime. 3 Jono 1:4 skaitome: „Aš nerandu didesnio džiaugsmo, kaip klausytis, jog mano vaikai gyvena tiesoje.“ Toks žinojimas gali atgaivinti meilę ir drąsą, kai mes patys patiriame sunkumus.¹⁰

7

Stengdamiesi padėti nariams tenkinti senyvų žmonių poreikius Bažnyčios vadovai turi su malda siekti Dvasios.

Mes [...] raginame senyvų žmonių kunigijos vadovus, vertinant ir tenkinant dvasinius, fizinius, emocinius ir finansinius jų poreikius, būti jautresiems mūsų Tėvo danguje Dvasiai. Tikimės, kad pasitelksite

„Seneliai gali daryti ypatingą įtaką savo vaikaičiams“

savo patarėjus, Melchizedeko kunigystės kvorumo vadovus, Paramos bendrijos vadovus, namų mokytojus ir lankančiąsias mokytojas vykdydami šią didžią pareigą, nes mes turime vykdyti tas pareigas noriai ir neatidėliodami.

Tikimės, kad kunigijos ir pagalbinių organizacijų vadovai senyviams nariams toliau duos pašaukimus, kuriuos vykdydami jie galės pasidalinti savo išminties klodais ir patarti. Tikimės, kur įmanoma, kad kiekvienas gali būti namų mokytoju arba lankančiąja mokytoja. Netgi tie, kurie turi gulėti lovoje arba būti savo namuose, kartais gali padėti vykdyti šią priežiūrą skambindami telefonu, rašydami žinutes arba atlikdami kitus ypatingus pavedimus.

Kunigijos vadovas gali daug nuveikti siekdamas padėti ir paraginti asmenis ir sutuoktinių poras ruošti tarnauti misijoje. Šventyklinę ekstrakciją [dabar vadinamą šeimos istorijos indeksavimu] ir gerovės programas gausiai laimina tie, kurie yra senyvo amžiaus ir turi galimybę tarnauti šiose srityse.

Tikimės, kad kiekvienas senyvas asmuo ir poros turi jiems priskirtus jautrius ir rūpestingus namų mokytojus ir lankančiąsias

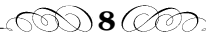
mokytojas. Žinodami, kad turi į ką kreiptis nenumatytu atveju ar prireikus pagalbos, jie gali jausti didelę paguodą ir ramybę. Svarbu, kad įvertinant ir tenkinant tokius poreikius būtų rodomas taktiškumas, diplomatija ir nuoširdumas.

Tikimės, kad į maloningo tarnavimo pavedimus įtrauksite savarankiškus senyvus žmones. Taip pat įtraukite juos į kuolo ir apylinkės socialines veiklas, ypač į vienišų narių ir turinčių nesavarankiškų sutuoktinių veiklas. Labai dažnai jie yra pamirštami. Ypač sutuoktinio mirties metu gali būti rodomas meilūs rūpestis. Daugeliui tai yra labai jautrus laikas.

Kartais laikinos pagalbos labai reikia ir ją vertina šeimos nariai, kurie nuolat fiziškai ir emociškai rūpinasi turinčiais ypatingų poreikių. Svarbu padėti šeimai toliau funkcionuoti kaip šeimai, periodiškai atlaisvinant nuo sunkių pareigų, kurias sukelia ilgalaikės arba nepagydomos ligos. Visiems reikia meilaus palaikymo ir palengvinimo vykdant sunkios ligos ar problemos sukeltas nepakeliamas pareigas.

Transportas dažnai yra didelis senyvų žmonių rūpestis. Galime padėti rūpindamiesi, kaip jie galėtų lankytis sekmadieniniuose susirinkimuose, aplankyti artimuosius, apsipirkti ir nuvykti pas gydytojus arba į ligoninę.

Velgi, rūpindamiesi senyvais žmonėmis, turime su malda siekti įkvėpimo ir vadovavimo. Tiek asmenys, tiek ir jų asmeniniai poreikiai visada yra labai įvairūs.¹¹

Mūsų senatvės metai gali būti geriausi metai.

Telaimina Dievas senyvus Bažnyčios žmones. Myliu jus visa širdimi. Esu vienas iš jūsų.

Turite tiek daug, dėl ko reikia gyventi. Tegu tie auksiniai metai būna patys geriausi jūsų metai, jums gyvenant visavertį gyvenimą, mylint ir tarnaujant. Ir telaimina Dievas tuos, kurie rūpinasi jūsų poreikiais, – jūsų šeimą, draugus ir artimus Bažnyčios narius ir vadovus.

Palieku jums savo liudijimą apie gyvenimo džiaugsmą – džiaugsmą *visateisio* gyvenimo pagal Evangeliją,ėjimo per grynintojo

ugnį ir vykstantį gryninimo procesą. Kaip Paulius yra gerai pasakęs: „Viskas išeina į gerą mylintiems Dievą“ (Romiečiams 8:28).

Palieku jums savo palaiminimą. Gelbėtojas gyvas. Tai yra Jo bažnyčia. Šis darbas yra tikras, o mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo žodžiais sakant, „žiūrėkite į mane ir ištvėrkite iki galo, ir jūs gyvensite; nes tam, kuris ištvėria iki galo, aš duosiu amžinąjį gyvenimą“ (3 Nefio 15:9).¹²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kaip jums padėjo vyresnių žmonių išmintis ir patirtis? (Žr. 1 poskyrį.)
- 2 poskyryje Prezidentas Bensonas išvardina aštuonis dalykus, kuriuos gali daryti senyvi žmonės, kad geriausiai išnaudotų savo senatvės metus. Apmąstykite kiekvieną pasiūlymą. Kaip tie pasiūlymai, nepaisant mūsų amžiaus, praturtina mūsų gyvenimą?
- Kodėl, jūsų manymu, tarnystė yra „sprendimo būdas, kaip [...] nugalėti vienvėgį ir nenaudingumo jausmą“? (Žr. 3 poskyrį.) Kada matėte, kad tai būtų tiesa?
- Apmąstykite Prezidento Bensono patarimą mums, kai susiduriame su liga ir skausmu (žr. 4 poskyrį). Kaip tas patarimas gali padėti mums „išsaugoti tvirtą požiūrį ir dvasią“?
- Apmąstykite Prezidento Bensono mokymus 5 poskyryje. Kokiais būdais vaikai ir vaikaičiai gali gerbti savo senyvus tėvelius ir senelius?
- Kada matėte, kad jauni ir senyvi žmonės džiaugtųsi vieni kitų draugija? (Žr. 6 poskyrį.) Ką galime daryti savo šeimose ir Bažnyčioje, kad puoselėtume tokius ryšius?
- Kaip Bažnyčios vadovai ir apylinkės arba skyriaus nariai gali prisidėti, kad būtų tenkinami senyvų žmonių poreikiai? (Pavyzdžių ieškokite 7 poskyryje.)
- Ką jums reiškia patirti „džiaugsmą visateisio gyvenimo pagal Evangeliją“? (Žr. 8 poskyrį.) Kokių ištikimai iki galo ištvėrusių žmonių pavyzdžių esate matę?

Susijusios Raštų ištraukos

Patarlių 20:29; Izaijo 46:3–4; Luko 2:36–38; Efeziečiams 6:1–3; Titui 2:1–5; Jokūbo 1:27; DS 121:7–8

Pagalba studijuojant

„Elgesys pagal tai, ko išmokote, suteiks daugiau ilgalaikio supratimo (žr. Jono 7:17)“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], p. 19). Galite paklausti savęs, kaip galite pritaikyti Evangelijos mokymus namuose, darbe ir vykdydami bažnytines pareigas.

Išnašos

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 502.
2. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 504.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 504–505.
4. Iš Conference Report, Oct. 1989, 3; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 4.
5. Iš Conference Report, Oct. 1989, 3; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 4.
6. Iš Conference Report, Oct. 1989, 3–5; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 4–6.
7. Iš Conference Report, Oct. 1989, 5; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 6.
8. Iš Conference Report, Oct. 1989, 5–6; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 6.
9. Iš Conference Report, Oct. 1989, 6–7; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 6–7.
10. Iš Conference Report, Oct. 1989, 7; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 7.
11. Iš Conference Report, Oct. 1989, 7–8; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 7–8.
12. Iš Conference Report, Oct. 1989, 8; taip pat žr. *Ensign*, Nov. 1989, 8.

*Paklusnumas skaistybės įstatymui atneša „didelį
džiaugsmo ir laimės jausmą“*

Skaistybės įstatymo laikymasis

„Dangaus moralės kodeksas tiek vyrams, tiek moterims reiškia visišką skaistumą iki santuokos ir visišką ištikimybę po santuokos.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Daug keliaudamas kaip religinis ir politinis vadovas Prezidentas Ezra Taftas Bensonas gerai žinojo apie moralinį nuosmukį visame pasaulyje, ypač skaistybės įstatymo atžvilgiu. Jis griežtai pasisakė prieš tokį nuosmukį mokydamas, kad „skaistybės įstatymas yra amžinos svarbos principas“.¹ Jis pareiškė, kad „Dievo Bažnyčioje ir karalystėje skaistybė niekada nenustos galioti, nepaisant to, kas bus daroma ir sakoma pasaulyje“.² Be to, jis mokė: „Turime būti *amoraliam*e ir mirtingame pasaulyje, [...] bet nebūti iš jo. Vakare turime sugebėti kristi miegoti pirmiau nesudainavę lopšinių savo sąžinei.“³

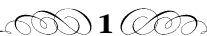
Norėdamas pailustruoti, kaip svarbu likti švariam nuo pasaulio įtakos, Prezidentas Bensonas papasakojo tokią istoriją:

„Prisiminiau istoriją vienos jaunos mergaitės, kuri neklusė savo tėvelių patarimo ir per pasimatymą norėjo eiti į prastos reputacijos vietą. Ji klausė: „Kaip gali pakenkti vien tai, kad nueisiu pasižiūrėti, kas ten vyksta?“ Jos tėveliai galiausiai jai nusileido ir pasiūlė ta proga apsirengti gražią baltą suknelę. Prieš atvykstant jos vaikinui tėtis pasakė: „Gal padarytum man paslaugą prieš išeidama ir nueitum į rūkyklą atnešti rūkytos šoninės?“

Šio prašymo priblokšta mergaitė pasakė: „Apsirengusi savo geriausia suknele? Man niekada nepavyks atsikratyti to baisaus kvapo.“ Mama jai pasakė: „Teisingai, negali nueiti į rūkyklą ir nė kiek nesugerti jos įtakos. Manome, esi pakankamai protinga, kad neitum ten, iš kur išėsi ne tokia graži ir švari, kokia buvai įeidama.“ Gavusi

tokį išmintingą patarimą ta jauna mergina teisingai nusprendė išlikti nesusitepusi blogomis pasaulio įtakomis.“⁴

Ezros Tafto Bensono mokymai

Dievas nustatė skaistybės standartą Savo vaikams.

Šiame Evangelijos laikotarpyje Viešpats pakartojo Sinajuje duotą įsakymą, sakydamas: „Nesvetimausi [...] *nedarysi nieko panašaus*“ (DS 59:6, kursyvas pridėtas). Nuo laiko pradžios Viešpats nustatė aiškų ir neabejotiną lytinio tyrumo standartą. Jis visada buvo, dabar yra ir visada bus toks pat. Tas standartas yra skaistybės įstatymas. Jis yra toks pat visiems – vyrams ir moterims, seniems ir jauniems, turtingiems ir neturtingiems.⁵

Bažnyčioje nėra dvigubo moralės standarto. Dangaus moralės kodeksas tiek vyrams, tiek moterims reiškia visišką skaistumą iki santuokos ir visišką ištikimybę po santuokos.⁶

Mormono Knygoje pranašas Jokūbas sako mums, kad Viešpats gėrisi Savo vaikų skaistyme (žr. Jokūbo kn. 2:28). Ar girdite tai, mano broliai ir seserys? Viešpats ne tik yra patenkintas, kai mes esame skaistūs, Jis *gėrisi* skaistyme. Mormonas mokė to paties savo sūnų Moronį, kai parašė, kad skaistybė ir dorybė yra „brangiausia ir vertingiausia“ (Moronio 9:9).⁷

Natūralus vyro ir moters troškimas būti kartu yra iš Dievo. Tačiau tokį ryšį saisto jo įstatymai. Kai tai tinkamai išlaikoma santuokai, kai daroma santuokoje, yra teisinga, patinka Dievui ir vykdo įsakymą daugintis ir pripildyti žemę. Tačiau, kai tai daroma už santuokos ribų, yra prakeiksmas.⁸

Eikite prie santuokos altoriaus tyri ir švarūs. Pasaugokite santuokai tuos malonius ir intymius ryšius, kurie pagal Dievo ketinimą turi priklausyti santuokai ir į kuriuos negalima įsitraukti už santuokos ribų. Man nerūpi, ką sako pasaulis, nes tai yra Dievo karalystės standartai.⁹

2

Plintanti kaip maras šios kartos nuodėmė – lytinis amoralumas.

Plintanti kaip maras šios kartos nuodėmė – lytinis amoralumas. Pranašas Džozefas sakė, kad dėl to Izraelio vyresniesiems kils daugiau pagundų, daugiau smūgių ir daugiau sunkumų nei dėl ko nors kito.¹⁰

Lytinis amoralumas tai angis, kuri šiais laikais gelia ne tik pasaulyje, bet ir Bažnyčioje. To nepripažinti reiškia pavojingai nusiraminti arba kišti galvą į smėlį. Pagal nusikaltimų sunkumą tik žmogžudystė ir Šventosios Dvasios neigimas viršija neteisėtus lytinius santykius, kuriuos vadiname sanguliavimu, kai tuo užsiima nesusituokęs asmuo, arba sunkesne svetimavimo nuodėme, kai tai daro susituokęs asmuo. Žinau, kad šalies įstatymai neskaistumo nevertina taip rimtai, kaip tai daro Dievas, ne taip stipriai baudžia, kaip tai daro Dievas, tačiau tai nekeičia jo bjaurumo. Dievo akyse vyrams ir moterims yra tik vienas moralės standartas. Dievo akyse skaistybė niekada nepasensta. [...]

Jokia kita nuodėmė šiais laikais neatima iš mūsų žmonių Viešpaties Dvasios labiau nei lytinis paleistuvavimas. Dėl jo mūsų žmonės klumpa, sustabdo savo augimą, aptemdo savo dvasines galias ir tampa priklausomi nuo kitų nuodėmių.¹¹

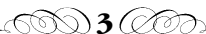
Ikisantuokinių ryšių kūrime fiziniu pagrindu slypi didžiulis pavojus. [...] Tokių neteisėtų ryšių kenksmingas poveikis yra perduodamas į santuokinį gyvenimą ir atneša nusivylimą, širdgėlą ir namų santvarkos susilpnėjimą.¹²

Moralinis tyrumas – amžinas principas. Dievo Dvasia „negyvena nešventose šventyklose“ [žr. Helamano 4:24]. Tyrumas teikia gyvybę, netyrumas yra mirtinas. Negalima nebaudžiamai laužyti Dievo įstatymų. Didžios tautos puolė, kai tapo moraliai sugedusios, nes amoralumo nuodėmės padarė žmones randuotais ir nelaimingais padarais, kurie negalėjo nugalėti savo laikų iššūkių.¹³

Neskaistumas yra didžiausias prakeiksmas iš visų blogybių, o moralinis tyrumas yra viena didžiausių sėkmingų namų atramų. Laimingų ir sėkmingų namų negalima pastatyti ant amoralumo.¹⁴

Kai kurie pateisina savo amoralumą argumentuodami, kad jo suvaržymai yra tik religinės taisyklės, taisyklės, kurios yra beprasmės, nes iš tiesų Dievo nėra. Kaip pastebėsite, tai tik neteisingas išvedžiojimas, skirtas pateisinti žmogaus kūnišką potraukį, troškimą ir geismą. Dievo įsakymas yra neatšaukiamas. Jis taikomas visiems, ar jie tiki Dievą, ar ne. Visi pavaldūs jo bausmėms, nepaisant to, kiek kas nors bando tai pateisinti ar ignoruoti.

Amoralumas [...] visada atneša jį lydintį apgailėstą. Žmogus negali ištraukti į palaidus ryšius ir nepatirti blogų pasekmių. Jis negali elgtis neteisingai ir jaustis gerai – tai neįmanoma. Kaskart kai kas nors sulaužo Dievo įsakymą, sumoka baudą liūdesiu, gailėjimusi, savigarbos trūkumu ir atsitraukia nuo ryšio su Dievo Dvasia.¹⁵

Kad išliktume moraliai švarūs, turime pasiruošti atsispirti pagundai.

Dauguma žmonių puola į seksualinę nuodėmę klaidingai bandydami patenkinti pagrindinius žmogiškus poreikius. Visi jaučiame poreikį būti mylimi ir vertinami. Visi siekiame džiaugsmo ir laimės savo gyvenimuose. Tai žinodamas Šetonas nuvilioja žmones į amoralumą manipuliudamas jų pagrindiniais poreikiais. Jis pažada malonumą, laimę ir pasitenkinimą.

Tačiau tai, žinoma, yra apgaulė. Kaip Patarlių knygos autorius sako: „Bet žmogus, kuris svetimauja, sveiko proto neturi; tai darydamas, jis žudo patį save“ (Patarlių 6:32). Samuelis Lamanitas mokė to paties sakydamas: „Siekėte laimės, darydami nedorybę, kas prieštarauja prigimčiai [...] teismo“ (Helamano 13:38). Alma pasakė dar paprasčiau: „Nelabumas niekada nebuvo laimė“ (Almos 41:10).¹⁶

Yra toks senas posakis: geriau pasiruošti ir išvengti, nei taisyti ir atgailauti. Tai ypač tinka skaistybės įstatymui. Pirmoji apsaugos linija, kad išliktume moraliai švarūs, yra mūsų pasiruošimas atsispirti pagundai ir neleisti sau pulti į nuodėmę.¹⁷

Tyros mintys

Kontroliuokite savo mintis. Niekas akimirksniu neįžengia į amoralumą. Pirmosios amoralumo sėklos visuomet pasėjamos mintyse. Kai leidžiame savo mintims apsistoti prie nepadorių arba amoralų

dalykų, žengiamo pirmąjį žingsnį. Ypač perspėju jus dėl pornografijos blogybių. Mes vis girdime iš tų, kuriuos stipriai pagavo ši nuodėmė, kad dažniausiai pirmasis žingsnis jų kelyje į nusižengimą buvo pornografinė medžiaga. Gelbėtojas mokė, kad netgi kai vyras geidulingai žvelgia į moterį, arba kitaip sakant, kai jis leidžia savo mintims būti nekontroliuojamoms, jis jau svetimauja savo širdimi (žr. Mato 5:28; DS 63:16).¹⁸

Kas mąsto švariai, tas nedaro nešvarių darbų. Dievui atsakote ne tik už savo darbus, bet ir už savo minčių kontrolę. Taigi, gyvenkite taip, kad netektų raudonuoti iš gėdos, jei bažnyčioje ekrane būtų rodomos jūsų mintys ir darbai. Vis dar tinka senas posakis: sėji mintis – pjauni darbus, sėji darbus – pjauni įprotį, sėji įprotį – pjauni charakterį, o charakteris nulems tavo likimą amžinybėje. „Kaip žmogus mąsto, toks jis ir yra“ (žr. Patarlių 23:7).¹⁹

Gerai pagalvokite apie pranašo Almos žodžius paklydusiam savo sūnui Koriantonui: „[Palik] savo nuodėmes ir daugiau [nebesek] pasakui savo akių geismus“ (Almos 39:9).

„Savo akių geismus.“ Ką mūsų laikais reiškia toks posakis?

Kino filmai, televizijos programos ir vaizdo įrašai, kurie yra įtairūs ir nepadorūs.

Žurnalai ir knygos, kurie yra begėdiški ir nešvankūs.

Patariame jums [...] neužteršti savo protų tokiu žeminančiu turiniu, nes protas, pro kurį praėjo tas purvas, niekada neliks toks pat.²⁰

Būkite švarūs. Būkite dori savo mintimis ir veiksmais. Skaitykite geras knygas. Niekada neleiskite savo protui pasiduoti pornografijai. [...] Viešpaties žodžiais sakant: „Tegul dorybė nepaliumajamai puošia tavo mintis; tada tavo pasitikėjimas Dievo akivaizdoje augs. Šventoji Dvasia bus tavo nuolatinė bendražygė“ (DS 121:45–46).²¹

Melskite stiprybės

Visuomet melskite galios atsispirti pagundai. Visi būsime gundomi. Pagunda įgaus įvairias formas ir skirtingas kaukes, tačiau Viešpats davė mums sprendimo būdą, kaip joms atsispirti. Jis taip sakė pranašui Džozefui Smitui: „Visada melskis, kad galėtum išeiti nugalėtoju; taip, kad galėtum nugalėti Šėtoną ir kad galėtum išvengti Šėtono tarnų, palaikančių jo darbą, rankų“ (DS 10:5). Savo kasdieninėse maldose

turėtumėte prašyti Viešpaties nuolatinės stiprybės atsispirti pagundai, ypač toms pagundoms, kurios susijusios su skastybės įstatymu.²²

Jums nepasitaiko tokių pagundų, kurių negalėtumėte atmesti. Neleiskite sau patekti į situacijas, kuriose lengva pulti. Klausykites Dvasios raginimų. Jeigu kažką darote ir jaučiate, kad negalite melstis ir prašyti, kad Viešpats palaimintų tai, ką darote, tuomet užsiimate neteisinga veikla.²³

Venkite netinkamų situacijų

Susituokę vyrai ir moterys kartais flirtuoja ir kibina priešingos lyties narius. Yra planuojami vadinamieji nekenksmingi susitikimai arba pernelyg daug laiko praleidžiama kartu. Visais tais atvejais žmonės teisinasi sakydami, kad tai yra natūralios draugystės išraiškos. Tai, kas gali atrodyti kaip nekaltas kibinimas ar paprastas juokavimas su priešingos lyties žmogumi, gali lengvai nuvesti į rimtesnius dalykus ir galiausiai į neištikimybę.

Būtų naudinga sau užduoti tokį klausimą: ar mano situotiniui (-ei) patiktų, jeigu jis arba ji žinotų, kad aš tai darau?²⁴

Jeigu esate susituokę, kai tik galite, venkite būti vienas su priešingos lyties nariu. Daug amoralumo tragedijų prasidėjo, kada vyras ir moteris buvo vieni biure, bažnyčioje arba važiavo automobiliu. Iš pradžių gali nebūti jokio ketinimo ar netgi minties nusidėti. Tačiau tokios aplinkybės sudaro derlingą dirvą pagundos sėklai. Viena veda prie kito ir labai greitai gali įvykti tragedija. Daug lengviau pačioje pradžioje išvengti tokių aplinkybių, kad pagunda negautų maisto.²⁵

Kuklumas

Būkite kuklūs. Kuklios manieros, apranga ir kalba yra tikri doro pastarųjų dienų šventojo tobulėjimo ženklai ir matas. [...] Venkite to, kas žema, vulgaru ir įtaigu.²⁶

Sveikos teigiamos veiklos

Nugalėkite blogį gėriu. Galite nugalėti daug blogų polinkių gromis fizinėmis pastangomis ir sveikomis veiklomis. Sveika siela, neveikiama kūną ir dvasią kvaišinančio alkoholio ir tabako poveikio, yra labiau pasiruošusi nugalėti blogį.²⁷

„Jūs, kurie esate vieniši ir vaikštote į pasimatymus, atidžiai planuokite teigiamas ir konstruktyvias veiklas“

Jūs, kurie esate vieniši ir vaikštote į pasimatymus, atidžiai planuokite teigiamas ir konstruktyvias veiklas, kad neliktumėte vieni, neturėdami daugiau ką veikti, kaip tik pasiduoti fiziniams jausmams. [...] Tai yra savo gyvenimo pildymo teigiamomis veiklomis, kad neigiamoms veikloms nebūtų šanso tarpti, principas.²⁸

Pildykite savo gyvenimą teigiamais galios šaltiniais. Nepakanka tiesiog bandyti atsispirti blogiui arba išmesti iš gyvenimo nuodėmę. Taip pat turime pildyti savo gyvenimus teisumu. Turime užsiimti veiklomis, kurios atneša dvasinę galią.

Kalbu apie tokias veiklas, per kurias gilinamasi į Raštus. Kai kasdien skaitome ir studijuojame Raštus, į mūsų gyvenimą plūsta tokia galia, kurios negalima rasti kitais būdais. Kitas didžios galios šaltinis – kasdieninė malda. Pasninkavimas, siekiant konkrečios stiprybės arba palaiminimo, gali suteikti mums daugiau jėgų nei turime. Kriščioniška tarnystė, lankymasis bažnyčioje, tarnavimas karalystėje – visa tai gali papildyti mūsų stiprybės ir galios lobyną.

Turime padaryti daugiau, nei tik pašalinti iš savo gyvenimo neigiamą įtaką. Turime ją pakeisti teisiomis veiklomis, kurios pripildys mus stiprybės ir apsisprendimo gyventi taip, kaip turime.²⁹

 4

Tie, kurie yra įsivėlę į lytinę nuodėmę, gali vėl tapti švarūs per tinkamą atgailą.

Gali būti tokių, kuriems patarimas pasiruošti ir apsaugoti yra pavėluotas. Galbūt jūs jau esate giliai įsivėlę į sunkią nuodėmę. Jei taip yra, vienintelis pasirinkimas dabar – ištaisyti savo gyvenimą ir atgailauti dėl nuodėmių. Jums aš siūlau penkis svarbius dalykus, kuriuos darydami galite grįžti į moralinės švaros būseną. Iš karto bėkite iš bet kokios situacijos, kuri arba skatina, arba gali paskatinti jus nusidėti. Melskite Viešpaties galios atsispirti. Leiskite savo kunigijos vadovams jums padėti ištaisyti padarytą nusižengimą ir grįžti į visišką bendrystę su Viešpačiu. Gerkite iš dieviško šaltinio ir užpildykite savo gyvenimą teigiamais galios šaltiniais. Atminkite, kad per tinkamą atgailą galite vėl tapti švarūs.

Tiems, kurie moka tikros atgailos reikalaujamą kainą, tas pažadas yra tikras. Galite vėl būti švarūs. Neviltis gali būti pašalinta. Į jūsų gyvenimą plūs maloni atleidimo ramybė. Šiame Evangelijos laikotarpyje Viešpats pasakė aiškiai: „Štai, tam, kuris atgailavo dėl savo nuodėmių, yra atleidžiama, ir aš, Viešpats, jų daugiau nebeprisimenu“ (DS 58:42).³⁰

 5

Tėvai ir motinos turi mokyti savo vaikus laikytis skaistybės įstatymo.

Tėvai ir motinos savo vaikams ankstyvame amžiuje turi duoti konkrečius nurodymus dėl skaistybės, kad jie būtų tiek fiziškai, tiek dvasiškai apsaugoti.³¹

Jeigu tėvai myli ir gerbia vieni kitus ir jeigu jų šventoje partnerystėje yra visiška tarpusavio parama ir neabejotina ištikimybė, tie pagrindai persiduos į ateities kartų namus. Iš kitos pusės, jei namuose yra barniai, konfliktai, harmonijos stoka ir išvykus iš jų pavojingai flirtuojama su kitais, tada tai susilpnins ateities kartų namus. [...]

Mūsų namai turi būti stiprybės ramsčiai per vyraujančią teisumą ir įvestą ramybę, vienybę ir iš asmeninio tyrumo kylantį nesavanau-diškumą, neabejotiną ištikimybę ir paprastą atsidavimą šeimai. Tėvai ir motinos turi priimti santuoką kaip dievišką organizaciją ir gerbti

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas patarė tėvams ir motinoms mokyti savo vaikus skaistybės įstatymo

tėvystę ir motinystę. Vaikai turi būti įkvėpti priesaku ir pavyzdžiu ruoštis santuokai, saugotis neskaistumo kaip bjaurios ligos ir laikytis kitų pagrindinių krisčioniškų dorybių.³²

6

Dievas davė mums skaistybės įstatymą, kad suteiktų mums džiaugsmą.

Mūsų Dangiškasis Tėvas tenori, kad būtume laimingi. Jis sako mums tai, kas atneš džiaugsmą. Vienas Dievo duotas principas, neabejotinai padėsiantis mums rasti tą džiaugsmą, yra skaistybės įstatymas. Iš visos širdies meldžiuosi, kad kuo rimčiausiai pagalvotumėte apie šio įstatymo laikymosi džiaugsmingas ir jo sulaužymo tragiškas pasekmes.³³

Dorumas, kuris apima asmeninį skaistumą, tyras mintis, švarų elgesį ir ištikimybę, yra reikalingas, nes tam, kad galėtume daryti Dievo darbą, mums reikia savo gyvenime turėti Dievo Dvasią ir galią. Be tos galios ir įtakos nesame geresni už žmones kitose organizacijose. Tas dorumas sklinda ir paskatins kitus gyventi geriau, o nepriklausančius Bažnyčiai teirautis apie mūsų tikėjimą.³⁴

Būkite ištikimi šventiems Dievo įstatymams. Atminkite, jų negalima nebaudžiamai sulaužyti. Jeigu norite būti laimingi ir sėkmingi savo žemiškuose santykiuose, piršdamiesi ir kurdami šeimą, suderinkite savo gyvenimus su amžiniais dangaus įstatymais. Nėra kito būdo.³⁵

Amoralumas neteikia ilgalaikės laimės. Skaistybės įstatymo laužyme nėra džiaugsmo. Priešingai. Gali būti laikinas malonumas. Kurį laiką gali atrodyti, kad viskas yra nuostabu. Tačiau greitai santykiai apkaras. Atsiras kaltės ir gėdos jausmas. Pradėsime bijoti, kad nuodėmės bus atskleistos. Turėsime slapukauti, slapstytis, meluoti ir apgaudinėti. Meilė pradės mirti. Pradės augti kartėlis, pavydas, pyktis ir netgi neapykanta. Visa tai yra natūralios nuodėmės ir nusižengimo pasekmės.

Kita vertus, kai paklūstame skaistybės įstatymui ir išliekame moraliai švarūs, patiriame padidėjusios meilės ir ramybės, didesnio pasitikėjimo ir pagarbos savo santuokos partneriui, didesnio pasišventimo vienas kitam palaiminimus ir todėl stiprų ir didelį džiaugsmo ir laimės jausmą.³⁶

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas pasakė, kad lytinio tyrumo Viešpaties standartas yra „aiškus ir neabejotinas“ (1 poskyris). Kuo tas standartas skiriasi nuo pasaulio idėjų.
- Kokios galimos skaistybės įstatymo laužymo pasekmės? (Pavyzdžių ieškokite 2 poskyryje.)
- Ką konkrečiai galime daryti, kad apsaugotume save ir savo šeimą nuo lytinių pagundų? (Pavyzdžių ieškokite 3 poskyryje.)
- Peržvelkite Prezidento Bensono patarimą tiems, kurie „įsivėlę į sunkią nuodėmę“ (4 poskyris). Ką jaučiate ir galvojate, kai apmąstote Viešpaties pažadą priimti atgailaujantįjį „į visišką bendrystę su Viešpačiu“?
- Kodėl, jūsų manymu, tėvams ir motinoms yra svarbu „savo vaikams ankstyvame amžiuje duoti konkrečius nurodymus“? Kaip tėvų ištikimybė vienas kitam veikia jų vaikų jausmus santuokai ir skaistybės įstatymui? (Žr. 5 poskyrį.)

- Kokios galimos skaistybės įstatymo laikymosi „džiaugsmingos pasekmės“? (Pavyzdžių ieškokite 6 poskyryje.)

Susijusios Raštų ištraukos

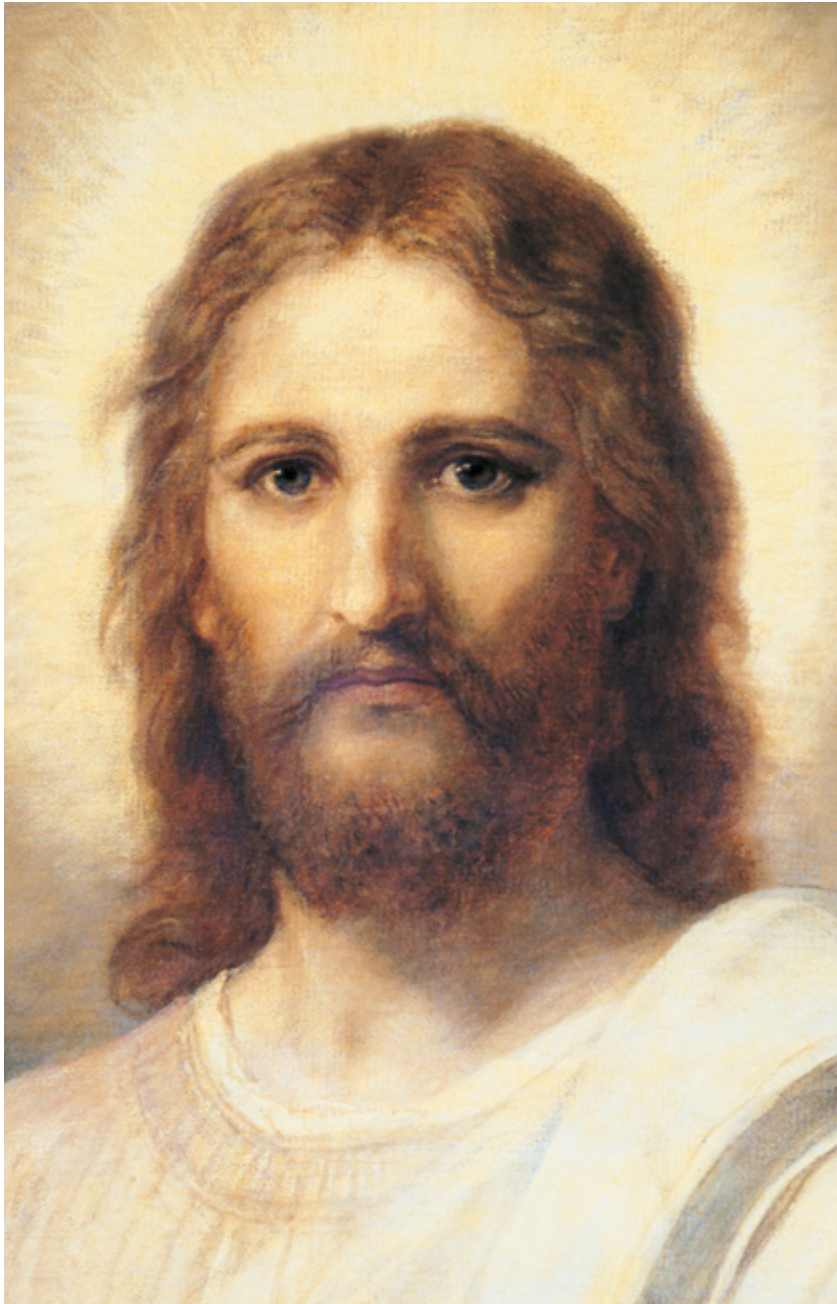
Pradžios 39:7–21; 1 Korintiečiams 6:18–20; Galatams 5:16; Almos 38:12; 39:3–5; 3 Nefio 12:27–30; DS 42:22–25

Pagalba mokytojui

„Paraginkite tuos, kuriuos mokote, kad ateitų į pamoką pasiruošę mokytis ir dalyvauti. Kai jie stengsis asmeniškai mokytis Evangelijos, didesnė tikimybė, kad jie prisidės prie mokymosi atmosferos kūrimo pamokoje“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 80).

Išnašos

1. “The Law of Chastity,” *New Era*, Jan. 1988, 4.
2. “To ‘the Rising Generation,’” *New Era*, June 1986, 6.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 285.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 282–283.
5. “The Law of Chastity,” 4.
6. “To ‘the Rising Generation,’” 5–6.
7. “The Law of Chastity,” 4.
8. Iš Conference Report, Oct. 1964, p. 59.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 281.
10. “Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, May 1986, 4; Džozefo Smito teiginys cituotas iš Brigham Young, “Instructions to Missionaries,” *Deseret News*, June 13, 1860, 113.
11. Iš Conference Report, Oct. 1964, p. 59.
12. “Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man,” *New Era*, Sept. 1979, 43.
13. Iš Conference Report, Oct. 1959, p. 113.
14. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 196.
15. *This Nation Shall Endure* (1977), 97.
16. “The Law of Chastity,” 4–5.
17. “The Law of Chastity,” 6.
18. “The Law of Chastity,” 6.
19. Iš Conference Report, Oct. 1964, p. 60.
20. “To the ‘Youth of the Noble Birthright,’” *Ensign*, May 1986, 45; taip pat žr. “To the Young Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1986, 81.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 285.
22. “The Law of Chastity,” 6.
23. Iš Conference Report, Oct. 1964, p. 60.
24. “The Law of Chastity,” 6.
25. “The Law of Chastity,” 6.
26. “To the Young Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1986, 83.
27. Iš Conference Report, Oct. 1964, p. 60.
28. “The Law of Chastity,” 6.
29. “The Law of Chastity,” 7.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 284.
31. Iš Conference Report, Oct. 1964, p. 59.
32. Iš Conference Report, Apr. 1949, 197, 198.
33. “The Law of Chastity,” 7.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 278.
35. “Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man,” 43.
36. “The Law of Chastity,” 5.

*Mūsų didis nuolankumo pavyzdys yra Gelbėtojas, kuris yra
„romus ir nuolankios širdies“ (Mato 11:29)*

Saugokitės išdidumo

*„Išdidumas – visuotinė nuodėmė, didžioji yda.
Išdidumo priešnuodis – nuolankumas.“*

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Savo pirmojoje kaip Bažnyčios Prezidento pasakytoje visuotinės konferencijos kalboje Prezidentas Ezra Taftas Bensonas mokė apie išdidumo ir nuolankumo skirtumus:

„Išdidumas negerbia Dievo ir nesirūpina tuo, kas teisinga. Jis pašaipiai žvelgia į žmogų ir ginčijasi, kas teisus. [...]

Išdidumą charakterizuoja „ko aš noriu iš gyvenimo?“, o ne „ko norėtų Dievas, kad nuveikčiau savo gyvenime?“ Tai savo valia priešpastatyta Dievo valiai. Tai žmogaus baimė, viršijanti Dievo baimę.

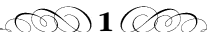
Nuolankumas atliepia Dievo valią – Jo teismų baimę ir aplinkinių poreikius. Išdidieji nori klausytis pasaulio plojimų, o nuolankiųjų ausims malonu klausytis dangaus plojimų.“¹

Tie mokymai buvo gerai žinomi vyrams, tarnavusiems kartu su Prezidentu Bensonu Dvylikos Apaštalų Kворume. Jie žinojo, kad būdamas jų kворumo Prezidentu, jis niekada nesijaudino dėl savo asmeninio požiūrio, jis tik norėjo mokytis Dievo valios ir jos laikytis. Prezidentas Boidas K. Pakeris, kuris vėliau pats tarnavo Dvylikos Apaštalų Kворumo Prezidentu, papasakojo apie Prezidento Bensono požiūrį į diskusijas kворumo susirinkimuose: „Galėjote nesutikti su Prezidentu Bensonu ir nesijaudinti, kad tai bus priimta asmeniškai. Mes laisvai diskutuodavome apie reikalus, nesirūpindami, koks bus jo požiūris.“² Vyresnysis Raselas M. Nelsonas, kuris du metus tarnavo Dvylikos Kворume Prezidentui Bensonui vadovaujant, sakė: „Kad ir ką svarstytų, netgi jei tai nebuvo jo nuomonė, Prezidentas Bensonas vertino situaciją tik pagal vieną standartą – kas bus geriau

karalystei. Jei tai reiškia, kad reikia padaryti kitaip, nei jis būtų daręs, tebūnie. Jis norėjo tik to, kas būtų geriausia karalystei.“³

Kaip vyriausybės vadovas, Prezidentas Bensonas taip pat buvo pasiryžęs daryti tai, kas būtų geriausia Dievo karalystei. Kai jis tarnavo Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretoriumi, susilaukė daug „pasaulio plojimų“⁴ ir labai daug šiurkščios kritikos. Jis neleido nei tam, nei tam skambėti jo ausyse. Užuoat tai daręs, jis liko ištikimas dažnai iš žmonos Floros girdimam tokiam priminimui: „Tol, kol esi teisus prieš Viešpatį, nesijaudink dėl pasaulio nuomonės apie tave.“⁵ Pasitenkindamas tyliais „dangaus plojimais“⁶ jis visada stengėsi paklusti Dievo valiai.

Ezros Tafto Bensono mokymai

Viešpats mus įspėjo saugotis išdidumo.

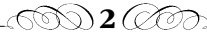
Doktrinoje ir Sandorose mums sakoma, kad Mormono Knyga yra „puolusios liaudies metraštis“ (DS 20:9). Kodėl jie nupuolė? Tai yra vienas pagrindinių Mormono Knygos pranešimų. Paskutiniuose tos knygos skyriuose Mormonas pateikia atsakymą tokiais žodžiais: „Štai šitos tautos, arba nefitų liaudies, išdidumas jau užtikrino jiems sunaikinimą“ (Mor 8:27). O tada, kad nepraleistume tos įsimintinos Mormono Knygos žinios iš puolusios liaudies, Viešpats įspėja mus Doktrinoje ir Sandorose: „Saugokitės išdidumo, kad netaptumėte kaip senovės nefitai“ (DS 38:39).

Man labai reikia jūsų tikėjimo ir maldų, kai stengiuosi paaiškinti šią Mormono Knygos žinią – išdidumo nuodėmę. Ta žinia kurį laiką sunkiai slėgė mano sielą. Žinau, kad Viešpats nori, jog ši žinia būtų dabar pateikta.

Ikižemiškoje taryboje Liuciferis, „aušros sūnus“, suklupo būtent dėl išdidumo (2 Nef 24:12–15; taip pat žr. DS 76:25–27; Mozės 4:3). Atėjus šio pasaulio pabaigai, kada Dievas apvalys žemę ugnimi, išdidieji degs kaip ražiena, o nuolankieji paveldės žemę (žr. 3 Nef 12:5; 25:1; DS 29:9; DžS–I 1:37; Mal 4:1).

Tris kartus Doktrinoje ir Sandorose Viešpats pavartojo frazę „saugokis išdidumo“, įskaitant perspėjimą antrajam Bažnyčios

vyresniajam Oliveriui Kauderiui ir pranašo žmonai Emai Smit (DS 23:1; taip pat žr. 25:14; 38:39).⁷

Pagrindinis išdidumo bruožas yra priešiškus Dievui ir savo artimui.

Dažnai išdidumo nuodėmė suprantama neteisingai ir daugelis nusideda iš nežinojimo (žr. Mozijo 3:11; 3 Nef 6:18). Raštuose nėra tokio dalyko, kaip teisingas išdidumas – jis visuomet laikomas nuodėme. Todėl nesvarbu, kaip tą terminą vartoja pasaulis, mes turime suprasti, kaip Dievas vartoja tą terminą, kad galėtume suprasti šventraščio kalbą ir pasimokyti (žr. 2 Nef 4:15; Mozijo 1:3–7; Almos 5:61).

Dauguma iš mūsų mano, kad išdidumas reiškia egocentrizmą, išpuikimą, aroganciją arba didybę. Visa tai yra tos nuodėmės dalys, tačiau vis dar trūksta širdies, arba esmės.

Pagrindinis išdidumo bruožas yra priešiškus Dievui ir savo artimui. *Priešiškus* reiškia „neapykantą kažkam, arba pasipriešinimo būseną“. Tai galia, kuria Šėtonas nori mus valdyti.

Iš esmės išdidumas savo prigimtimi yra susijęs su konkuravimu. Mes iškeliame savo valią priešais Dievo valią. Kai nukreipiame savo išdidumą link Dievo, tai darome „tebūnie mano, o ne tavo valia“ dvasioje. Kaip sakė Paulius, jie „ieško ne Kristaus Jėzaus, bet savo naudos“ (Fil 2:21).

Mūsų valia, konkuruodama su Dievo valia, neleidžia pažaboti norų, troškimų ir aistrų (žr. Almos 38:12; 3 Nef 12:30).

Išdidieji negali sutikti, kad Dievo valdžia vadovautų jų gyvenimams (žr. Hel 12:6). Prieš Dievo didį pažinimą jie iškelia savo tiesos supratimą, prieš Dievo kunigystės galią – savo sugebėjimus, prieš Jo galingus darbus – savo pasiekimus.

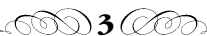
Mūsų priešiškus Dievui pasireiškia įvairiomis formomis, tokiomis kaip kietaširdiškumas, kietasprandiškumas, neatgailavimas, išpuikimas, greitas įsižeidimas ir ženklų reikalavimas. Išdidieji nori, kad Dievas su jais sutiktų. Jie nenori pakeisti savo nuomonės, kad toji sutaptų su Dievo nuomone.

Kita didelė tos labai paplitusios išdidumo nuodėmės dalis tai priešiškusis savo artimui. Kasdien esame gundomi iškelti save virš kitų ir juos sumenkinti (žr. Hel 6:17; DS 58:41).

Išdidieji savo intelektą, nuomones, darbus, turtus, talentus ir visas kitas pasaulietiškas puikavimosi priemones lygindami su kitais, kiekvieną žmogų paverčia savo priešininku. K. S. Lujiso žodžiais: „Išdidumas nesitenkina kažką turėdamas, jis tai pasiekia turėdamas daugiau už kitą. [...] Jūs didžiuojatės lygindamiesi: malonu būti aukščiau kitų. Išnykus varžymuisi dingsta ir išdidumas“ (*Mere Christianity*, New York: Macmillan, 1952, pp. 109–110).

Ikižemiškojoje taryboje Liuciferis pasiūlė savo planą, varžydamasis su Tėvo planą atstovavusiu Jėzumi Kristumi (žr. Mozės 4:1–3). Jis norėjo būti pagerbtas labiau už visus (žr. 2 Nef 24:13). Trumpiau tariant, jo išdidusis troškimas buvo nuversti Dievą (žr. DS 29:36; 76:28).

Raštuose apstu aprašytų sunkių išdidumo nuodėmės pasekmių asmenims, grupėms, miestams ir tautoms. „Puikybė apima prieš žūtį“ (Pat 16:18). Išdidumas sunaikino nefitų tautą ir Sodomos miestą (žr. Mor 8:27; Ezech 16:49–50).⁸

Išdidieji žmonių teismo bijo labiau nei Dievo teismo.

Būtent dėl išdidumo Kristus buvo nukryžiuotas. Fariziejai pyko, nes Jėzus tvirtino esąs Dievo Sūnus ir tai kėlė pavojų jų statusui, todėl jie suplanavo jo mirtį (žr. Jono 11:53).

Saulius dėl išdidumo tapo Dovydo priešu. Jį apėmė pavydas, nes minios izraeličių moterų dainavo, jog „Saulius užmušė tūkstančius, o Dovydas – dešimtis tūkstančių!“ (1 Sam 18:6–8).

Išdidieji žmonių teismo bijo labiau nei Dievo teismo (žr. DS 3:6–7; 30:1–2; 60:2). „Ką apie mane pagalvos žmonės?“ reiškia daugiau nei „ką apie mane pagalvos Dievas?“

Karalius Nojus ruošėsi išlaisvinti pranašą Abinadiį, tačiau nelabų kunigų kreipimasis į karaliaus išdidumą pasiuntė Abinadiį į liepsnas (žr. Mozijo 17:11–12). Herodas nuliūdo, kai jo žmona pareikalavo Jonui Krikštytojui nukirsti galvą. Tačiau jo išdidus noras gerai

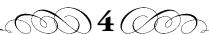
Karaliaus Nojaus išdidumas nulėmė Abinadžio ir jo paties mirtį

pasirodyti prieš svečius, sėdėjusius prie jo stalo, paskatino jį nužudyti Joną (žr. Mato 14:9; taip pat žr. Morkaus 6:26).

Žmonių nuomonės baimė matosi, kai siekiama laimėti žmonių pritarimą. Išdidieji myli „žmonių pagarbą [...] labiau už Dievo garbę“ (žr. Jono 12:42–43). Ši nuodėmė pasireiškia mūsų motyvuose. Jėzus sakė, kad visuomet darė tai, kas patiko Dievui (žr. Jono 8:29). Ar nebūtų gerai, jei mūsų motyvas būtų Dievo garbė, o ne bandymas iškelti save virš savo brolio ir pralenkti kitą?

Kai kurie išpuikę žmonės ne tiek rūpinasi, ar jų atlyginimas atitinka jų poreikius, kiek tuo, kad jų atlyginimas būtų didesnis nei kieno nors kito. Tai yra išdidumo priešiškusmas.

Išdidumui sukausčius mūsų širdis, prarandame nepriklausomybę nuo pasaulio ir iškeičiame savo laisvės į žmonių nuomonės vergiją. Pasaulis šaukia garsiau už Šventosios Dvasios šnabždesius. Žmonių samprotavimai užgožia Dievo apreiškimus ir išdidieji paleidžia geležinę lazda (žr. 1 Nef 8:19–28; 11:25; 15:23–24).⁹

Išdidumas pasireiškia daugybe būdų.

Išdidumas tai nuodėmė, kurią lengva pamatyti kituose, bet sunku pripažinti savyje. Dauguma mūsų mano, kad išdidumas tai nuodėmė, kai kas nors iš aukščiau, pavyzdžiui, turtingieji ir mokytieji, žiūri žemyn į mus visus (žr. 2 Nef 9:42). Tačiau tarp mūsų yra ir daug didesnė liga – tai išdidumas, žiūrintis iš apačios į viršų. Jis pasireiškia daugybe būdų, pavyzdžiui, priekabiavimu, apkalbinėjimu, liežuvavimu, murmėjimu, gyvenimu ne pagal išteklius, pavydu, gėdimu, dėkingumo ir pagyrimo, kurie galėtų pakylėti kitą, sulaikymu ir buvimu neatlaidžiu ir pavydžiu.

Nepaklusnumas iš esmės yra išdidi kova dėl valdžios su kuo nors viršesniu už mus. Tai gali būti tėvas, mama, kunigystės vadovas, mokytojas arba galiausiai Dievas. Išdidus asmuo nekenčia fakto, kad kažkas yra virš jo. Jis mano, kad tai žemina jo padėtį.

Savanaudiškumas yra vienas dažniausių išdidumo veidų. Visko, kas svarbu, centre yra „kaip viskas paveiks mane“ – išpuikimas, gailėjimasis savęs, pasaulietiška saviraiška, pasitenkinimas ir naudos sau ieškojimas.

Dėl išdidumo kyla slaptos sąjungos, kurios kuriamos siekti pasaulio šlovės, galios ir naudos (žr. Hel 7:5; Etero 8:9, 16, 22–23; Mozės 5:31). Tas išdidumo nuodėmės vaisius, būtent slaptos sąjungos, sužlugdė tiek jareditų, tiek ir nefitų civilizacijas, buvo ir vis dar bus daugybės tautų nuopuolio priežastis (žr. Etero 8:18–25).

Dar vienas išdidumo veidas yra nesutarimas. Ginčai, kovos, neteisus viešpatavimas, atotrūkis tarp kartų, ištuokos, smurtas prieš sutuoktinį, riaušės ir neramumai – visa tai apima šios rūšies išdidumas.

Nesutarimai mūsų šeimose išveja Viešpaties Dvasią. Tai taip pat išvaro daugelį mūsų šeimos narių. Nesantaikos sritis apima nedraugiškai pasakytą žodį ir pasaulinius konfliktus. Raštuose mums sakoma, kad „tik per išdidumą kyla ginčas“ (Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimas, Pat 13:10, 2011 m. spalio, Čikaga; taip pat žr. Pat 28:25.)

Raštuose liudijama, kad išdidieji lengvai įsižeidžia ir jaučia pagiežą (žr. 1 Nef 16:1–3). Jie sulaiko atleidimą, kad kitas liktų skolingas, ir pateisina savo užgautus jausmus.

Išdidus lengvai nepriims patarimo arba pastabos (Žr. Pat 15:10; Amoso 5:10). Jie ginasi, kad pateisintų savo trūkumus ir nesėkmes (Žr. Mato 3:9; Jono 6:30–59).

Išdidiesiems reikia, kad pasaulis jiems pasakytų, ar jie yra vertingi, ar ne. Jų savigarbą nusako tai, kur jie yra užkopę pasaulietinės sėkmės laiptais. Jie jaučiasi visaverčiais žmonėmis, jei yra didelis skaičius žemiau esančių pagal pasiekimus, talentus, grožį ar protą. Išdidumas yra bjaurus. Jis sako: „Jei tau pasiseks, man nepasiseks.“

Jeigu mylėsime Dievą, vykdysime Jo valią ir bijosime Jo teismo labiau nei žmonių teismo, tada jausime savigarbą.¹⁰

Išdidumas riboja arba sustabdo progresą.

Išdidumas, tikrąja to žodžio prasme, yra prakeikimą užtraukianti nuodėmė. Jis riboja arba sustabdo progresą (Žr. Almos 12:10–11). Išdidžius nelengva mokyti (Žr. 1 Nef 15:3, 7–11). Jie nepakeis savo mąstymo, kad priimtų tiesą, nes jei tai padarys, reikš, kad jie klydo.

Išdidumas kenksmingai paveikia visus mūsų santykius – mūsų santykius su Dievu ir su Jo tarnais, santykius tarp vyro ir žmonos, tarp tėvų ir vaikų, tarp darbdavio ir darbininko, tarp mokytojo ir mokinio ir tarp visos žmonijos. Mūsų išdidumo laipsnis nusako, kaip žiūrime į savo Dievą ir savo brolius bei seseris. Kristus nori pakelti mus ten, kur yra Pats. Ar norime daryti tą patį kitiems?

Išdidumas užgožia mūsų, kaip vaikų, jausmus Dievui ir mūsų, kaip brolių, jausmus žmogui. Jis atskiria ir suskirsto mus į „rangus“ pagal mūsų „turtus“ ir „galimybes mokytis“ (3 Nef 6:12). Išdidiems žmonėms vienybė neįmanoma, o jei nesame viena, nesame Viešpaties (Žr. Mozijo 18:21; DS 38:27; 105:2–4; Mozės 7:18).

Pagalvokite, kiek praeityje mums kainavo išdidumas ir kiek jis dabar kainuoja mūsų pačių gyvenime, mūsų šeimose ir Bažnyčioje.

Pagalvokite apie atgailą, kuri galėtų pakeisti gyvenimus, išsaugoti santuokas ir sustiprinti šeimas, jeigu išdidumas netrukdytų išpažinti savo nuodėmes ir jų atsižadėti (Žr. DS 58:43).

Pagalvokite, kiek daug yra mažiau aktyvių Bažnyčios narių, nes jie įsižeidė ir išdidumas neleidžia atleisti arba visapusiškai vaišintis prie Viešpaties stalo.

Nuolankumas atneša vienybę ir stiprybę santuokoms ir šeimoms

Pagalvokite, kiek dešimčių tūkstančių kitų vaikinių ir vyresnių porų galėtų tarnauti misijose, jeigu ne išdidumas, kuris neleidžia jiems atiduoti savo širdžių Dievui (žr. Almos 10:6; Hel 3:34–35).

Pagalvokite, kaip išaugtų šventyklos darbas, jeigu laikas, praleidžiamas šioje dieviškoje tarnystėje, būtų svarbesnis už daugelį išdidumo skatinamų užsiėmimų, kurie varžosi dėl mūsų laiko.¹¹

6

Išdidumo priešnuodis – nuolankumas.

Išdidumas paveikia visus mus skirtingu metu ir skirtingu stiprumu. Dabar galite suprasti, kodėl pasaulio išdidumą vaizduojantis pastatas Lehi sapne buvo didelis ir erdvus ir kodėl buvo didelė minia, kuri jėjo į jį (žr. 1 Nef 8:26, 33; 11:35–36).

Išdidumas – visuotinė nuodėmė, didžioji yda. Taip, išdidumas *yra* visuotinė nuodėmė, didžioji yda.

Išdidumo priešnuodis yra nuolankumas – romumas, paklusnumas (žr. Almos 7:23). Tai yra sudužusi širdis ir atgailaujanti dvasia

(žr. 3 Nef 9:20; 12:19; DS 20:37; 59:8; Ps. 34:18; Iza 57:15; 66:2). Kaip kad yra gerai pasakęs Radjardas Kiplingas:

*Triukšmas ir šauksmai nutyla,
Vadai ir karaliai išeina.
Testovi tavo senoji auka,
Nuolanki ir atgailaujanti širdis.
Galybių Viešpatie, būk su mumis,
Kad nepamirštume, kad nepamirštume. [...]*

Dievo žmonės bus nuolankūs. Mes galime nuspręsti būti nuolankūs arba galime būti priversti tokie tapti. Alma sakė: „Palaiminti tie, kurie nusižemina neverčiami būti nuolankūs“ (Almos 32:16).

Nuspręskime būti nuolankūs.

Mes pasirenkame būti nuolankūs, nugalėdami priešišumą savo broliams ir seserims, gerbdami juos kaip save pačius ir pakeldami juos taip aukštai, o gal ir aukščiau, nei esame patys (žr. DS 38:24; 81:5; 84:106).

Mes galime nuspręsti nusižeminti priimdami patarimą ir papeikimą (žr. Jokūbo kn. 4:10; Hel 15:3; DS 63:55; 101:4–5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Pat 9:8).

Mes galime nuspręsti nusižeminti atleisdami mūsų skriaudikams (žr. 3 Nef 13:11, 14; DS 64:10).

Mes galime nuspręsti nusižeminti atlikdami nesavanaudišką tarnystę (žr. Mozijo 2:16–17).

Mes galime nuspręsti nusižeminti vykdami į misijas ir skelbdami žodį, kuris gali padėti nusižeminti žmonėms (žr. Almos 4:19; 31:5; 48:20).

Mes galime nuspręsti nusižeminti dažniau lankydamiesi šventykloje.

Mes galime nuspręsti nusižeminti išpažindami ir palikdami savo nuodėmes, ir užgimdami iš Dievo (žr. DS 58:43; Mozijo 27:25–26; Almos 5:7–14, 49).

Mes galime nuspręsti nusižeminti mylėdami Dievą, atiduodami Jam savo valią ir savo gyvenime teikdami pirmenybę Jam (žr. 3 Nef 11:11; 13:33; Mor 10:32).

Nuspręskime būti nuolankūs. Mes galime tai pasiekti. Žinau, kad galime.

Mano brangūs broliai ir seserys, turime pasiruošti, kad išpirktume Sionę. Iš esmės tai išdidumo nuodėmė neleido įkurti Sionės Pranašo Džozefo Smito laikais. Dėl tos pačios išdidumo nuodėmės nefitai liovėsi gyvenę pagal pasišventimo įstatymą (žr. 4 Nefio 1:24–25).

Išdidumas yra didysis Sionės suklupimo akmuo. Kartoju: išdidumas *yra* didysis Sionės suklupimo akmuo.

Turime išvalyti indo vidų, nugalėdami išdidumą (žr. Almos 6:2–4; Mato 23:25–26).

Turime pasiduoti „Šventosios Dvasios vilionėms“, nusivilkti išdidųjį „prigimtinį žmogų“, tapti „šventuoju per Viešpaties Kristaus apmokėjimą“ ir tapti „kaip vaikas – klusnus, romus, nuolankus“ (Mozijo 3:19; taip pat žr. Almos 13:28).

Karštai meldžiuosi, kad galėtume tai padaryti ir įgyvendintume savo dievišką lemtį.¹²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas pažymėjo, kad išdidumas nulėmė nefitų liaudies sunaikinimą (žr. 1 poskyrį). Kodėl, jūsų manymu, išdidumas pasižymi tokia naikinančia galia?
- Kokiais būdais žmonės gali „iškelti savo valią priešais Dievo valią“? (Žr. 2 poskyrį.) Kokius palaiminimus gauname, kai vykdomė Dievo valią?
- Kodėl, jūsų manymu, mes kartais klausiamo: „Ką apie mane pagalvos kiti žmonės?“, o ne: „Ką apie mane pagalvos Dievas?“ (Žr. 3 poskyrį.) Kaip keičiasi mūsų gyvenimas, kai mūsų didžiausias troškimas yra įtikti Dievu?
- Peržvelkite 4 poskyryje išvardintus išdidumo pasireiškimus. Kaip galime išvengti tų išdidumo pasireiškimų savo gyvenime?
- Prezidentas Bensonas sakė: „Išdidumas kenksmingai paveikia visus mūsų santykius“ su Dievu ir kitais (5 poskyris). Kodėl tai tiesa? Kaip pagerėja mūsų santykiai, kai esame nuolankūs?

- 6 poskyryje yra Prezidento Bensono išvardinti būdai, kaip galime pasirinkti būti nuolankūs. Kodėl, jūsų manymu, geriau savo noru tapti nuolankiam, o ne būti priverstam tokiam tapti?

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 23:12; Luko 18:9–14; Jokūbo 4:6; Almos 5:27–28; DS 112:10; 121:34–40

Pagalba studijuojant

Kad pritaikytumėte pranašo žodžius sau, pagalvokite, kaip tie mokymai tinka jums (žr. *Teaching, No Greater Call* [1999], 170). Galite savęs paklausti, kaip tie mokymai gali padėti jums jūsų gyvenime, kai susiduriate su rūpesčiais, klausimais ir iššūkiiais.

Išnašos

1. “Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, May 1986, 6–7.
2. Boyd K. Packer, iš Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 429–430.
3. Russell M. Nelson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
4. “Cleansing the Inner Vessel,” 7.
5. Flora Amussen Benson, iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 293.
6. “Cleansing the Inner Vessel,” 7.
7. “Beware of Pride,” *Ensign*, May 1989, 4.
8. “Beware of Pride,” 4–5.
9. “Beware of Pride,” 5.
10. “Beware of Pride,” 5–6.
11. “Beware of Pride,” 6.
12. “Beware of Pride,” 6–7; Radjardo Kiplingo giesmės “God of Our Fathers, Known of Old” tekstas iš *Hymns*, no. 80.

*Prezidentas Ezra Taftas Bensonas ir jo patarėjai Pirmojoje
Prezidentūroje: prezidentas Gordonas B. Hinklis (kairėje)
ir prezidentas Tomas S. Monsonas (dešinėje)*

Vadovavimas

„Jeigu norite toliau vadovauti Bažnyčioje, [savo] šalyje ir savo namuose, susidūrę su blogiu turite tvirtai, nesvyruodami stovėti tikėjime.“

Iš Ezros Tafto Bensonso gyvenimo

Ezra Taftas Bensonas jaunystėje pradėjo mokytis būti vadovu. Kai jam buvo maždaug 13 metų, jo tėvas buvo pašauktas tarnauti misijoje. Tėvui išvykus, Ezrai, kaip vyriausiam vaikui šeimoje, teko daug vadovavimo pareigų šeimos ūkyje. Kai po kelių metų jis buvo pašauktas tarnauti Britanijos misijoje, jis tarnavo skyriaus prezidentu ir Niukastlio konferencijos (panašios į apygardą dabar) prezidentu. Vėliau jis tarnavo trijose kuolo prezidentūrose – kartą patarėju, vieną kartą trumpai ir kitą kartą ilgiau prezidentu. Per savo profesinę karjerą jis ėjo daugybę vadovaujančių pareigų žemės ūkio pramonėje. Kadangi jis buvo žemės ūkio žinovas ir vienas iš vadovų, prezidentas Dvaitas D. Eizenhaueris paprašė jo eiti aukščiausias žemės ūkio valdymo pareigas Jungtinėse Valstijose. Aštuonerius metus jis dirbo su prezidentu Eizenhaueriu kaip Jungtinių Valstijų žemės ūkio ministras.

Prieš tapdamas Bažnyčios prezidentu Prezidentas Bensonas 12 metų tarnavo Dvylikos Apaštalų Kvorumo Prezidentu. Kvorumo nariai jį, kaip savo vadovą, labai gerbė. Vyresnysis Briusas R. Makonkis „dažnai pasakojo šeimos nariams, kad nėra matęs, kad kas nors prilygtų Prezidento Bensonso vadovavimui.“¹

Vadovaudamas Dvylikai Prezidentas Bensonas ragino kvorumo narius atvirai reikšti savo mintis, netgi jei jo nuomonė skyrėsi. Kai vyresnysis Raselas M. Nelsonas buvo naujas kvorumo narys, jis galvojo, kad gal jam nevertėtų kalbėti. Jis sakė: „Bet [Prezidentas Bensonas] to neleido. Tiesą sakant, jeigu aš tylėdavau, jis mano nuomonę išpešdavo.“²

Nors Prezidentas Bensonas išprašydavo visų nuomones, jis neleisdavo diskusijoms nuklysti į šalį. Prezidentas Hovardas V. Hanteris sakė, kad jis „žinojo, kaip pradėti atvirą diskusiją su broliais ir galėjo ją nukreipti ir kontroliuoti, ir pasiekti vieningą sprendimą, visiems sutariant“.³ Kai „jis jausdavo, kad įvyko reikiama diskusija, dažniausiai sakydavo: „Manau, surinkome pakankamai šieno. Užsiimkite surišimu“, kad klausimą galima būtų apibendrinti.“⁴

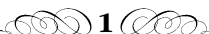
Prezidentui Bensonui rūpėjo tie, kam jis vadovavo, ir jis mokė pavyzdžiu. Prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė: „Nepažįstu kito žmogaus, kuris būtų toks dėmesingas savo bendradarbiams ir labiau rūpintųsi jų gerove. Jis neprašo kitų padaryti tai, ko pats nenorėtų daryti, bet rodo tarnavimo kitiems pavyzdį, kad juo sektume.“⁵ Prezidentas Bensonas taip pat veiksmingai perduodavo darbą kitiems, taip mokydamas ir stiprindamas juos.

Visuotinėje konferencijoje, kai Prezidentas Bensonas buvo palaikytas Bažnyčios Prezidentu, Prezidentas Gordonas B. Hinklis išsakė savo įsitikinimą, kad Viešpats išsirinko ir paruošė Prezidentą Bensoną vadovauti Bažnyčiai:

„Liudiju jums, kad tai Viešpats išsirinko Ezrą Taftą Bensoną būti Dvylikos Tarybos nariu beveik prieš keturiasdešimt trejus metus. Tai Viešpats tuos metus bandė ir drausmino jį, mokė ir paruošė. [...]

Kaip jį pažįstantis ir greta jo stovintis liudiju, kad jis yra tikėjimo vyras, išbandytas kaip vadovas, ypač mylintis Viešpatį ir Jo darbą, mylintis Dievo sūnus ir dukras visur. Tai vyras, įrodęs savo sugebėjimus.“⁶

Ezros Tafto Bensono mokymai

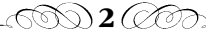
Veiksmingi vadovai tvirtai laikosi tikėjimo ir rodo gerą pavyzdį.

Kristaus vadovavimo galia augo dėl Jo pavyzdžio iššūkio. Jis aiškiai kvietė: „Eikite paskui mane!“ [...] Jo [sėkmė sulaukiant] žmonių lojalumo ir atsidavimo teisumo principams priklausė nuo meilės, kaip didžio motyvuojančio veiksnio. Jis padėjo mums suvokti, kad

išraiškios reikalaujančios dieviškos savybės kiekviename iš mūsų gali tapti šlovingomis gyvenimo realijomis. Jo pavyzdys ir toliau lieka didžiausia žmonijos viltis ir stiprybė.⁷

Jeigu norite toliau vadovauti Bažnyčioje, [savo] šalyje ir savo namuose, turite susidūrę su blogiu tvirtai, nesvyruodami stovėti tikėjime. Kaip sakė Paulius: „Užsidėkite visą Dievo ginkluotę, kad jūs būtumėte pajėgūs išstovėti prieš velnio klastas. Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine piktybe aukštybės vietoje“ (Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimas, Efeziečiams 6:11–12, 2011 m. spalio, Čikaga).⁸

Mūsų jauniems žmonėms reikia mažiau kritikų ir daugiau pavyzdžių. Jūs tie pavyzdžiai, į kuriuos jie žiūrės ieškodami sektinų gyvenimo modelių, kurių galėtų laikytis. Jiems reikia įkvėpimo, kuris gali ateiti per jus, jei jūs sąžiningai gyvensite pagal Evangelijos mokymus.⁹

Žmonės atsiliepia į veiksmingą vadovavimą.

Nuolankumas

Nuolanki dvasia visuomet buvo ir visada bus vienas iš didžio vadovavimo požymių.¹⁰

Dvasinė stiprybė

Dvasinė stiprybė skatina pozityvų mąstymą, pozityvias idėjas, pozityvius įpročius ir pozityvias pastangas. Tai savybės, kurios skatina išmintį, fizinę ir protinę gerovę bei kitų žmonių entuziastingą palankumą ir reakciją.¹¹

Tik visaverčiai žmonės geba pakylėti ir paskatinti vienas kitą labiau tarnauti, daugiau siekti ir turėti daugiau stiprybės.¹²

Tinkamam vadovavimui būtinas įkvėpimas. [...] Mums reikia įkvėpimo dvasios, ar mes mokytume (DS 50:13–14), ar tvarkytume karalystės reikalus (DS 46:2).¹³

Dvasiai nėra tinkamo pakaitalo.¹⁴

Žinios

Tikras vadovas stengiasi būti gerai informuotas. Jis remiasi principu, o ne praktiniais sumetimais. Jis stengiasi mokytis lygindamas visą žmonių patirtį su apreiškta dieviška išmintimi.¹⁵

Vienas geriausių būdų, kaip vadovai gali suprasti teisingus principus, tai gerai žinoti ir suprasti Raštus ir atitinkamą instrukcijų vadovėlių. Daugelis situacijų jau buvo kilusios, galbūt daug kartų, o taisyklės ir tvarka, kaip spręsti problemą, jau buvo nustatytos. Todėl visada išmintinga remtis ir žinoti esamas užrašytas instrukcijas ir Bažnyčios taisykles, susijusias su iškilusiomis problemomis.¹⁶

Vadovams patariama studijuoti Bažnyčios doktrinas, kad galėtų tinkamai atstovauti mūsų doktrinas kitiems. Kaip sakė apaštalas Paulius, tikimės, kad jūs būsite „tinkamu darbininku, neturinčiu ko gėdytis“ (2 Timotiejui 2:15).¹⁷

Lojalumas

Geras vadovas tikisi lojalumo. Jis savo ruožtu atsilygina savo lojalumu. Jis paremia tuos, kuriems davė darbo. Lojalumas apima daugiau nei vien pareigos šauksmą. Jis lojalus, kada yra giriami tie, su kuriais jis tarnauja. Jis didžiujasi jų sėkme. Jis neatmeta kieno nors sprendimo, prieš tai su juo nepasitaręs. Jis nesugėdins bendradarbio kitų akivaizdoje. Jis su juo bus nuoširdus ir atviras.¹⁸

Vienybė

Yra „vienyb[ė], kurios reikalauja celestialinės karalystės įstatymas; o Sionė negali būti pastatyta kitaip, kaip tik pagal celestialinės karalystės įstatymo principus“ (DS 105:4–5). Minties ir širdies vienybė yra tarp tų reikalingų principų ir savybių. „Sakau jums: būkite viena; o jei nesate viena, jūs – ne mano“ – toks Gelbėtojo įsakymas Jo Bažnyčiai šiais laikais (DS 38:27; Jono 17:20–23). Niekur tas reikalavimas nėra svarbesnis nei tarp tų, kuriuos Jis pašaukė pirmininkauti Jo karalystėje.¹⁹

Meilė ir pasitikėjimo išraiškos

Meilė žmonėms yra būtina veiksmingam vadovavimui. Ar mylite tuos, su kuriais dirbate? Ar suvokiate, kad Dievo akyse sielų vertė yra didžiulė (žr. DS 18:10)? Ar pasitikite jaunimu? Ar giriate jų vertybes ir pasiekimus? Ar dėl jų klaidų kritiškai žiūrite į juos?²⁰

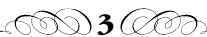
„Meilė žmonėms yra būtina veiksmingam vadovavimui“

Dažnai sunkiau už kritiką yra iš vadovo nesulaukti jokio žodžio apie darbą, kuris mums buvo pavestas. Trumpos žinutės arba komentarai, nuoširdūs ir konkretūs, yra reikšmingi pastiprinimui kelyje.²¹

Žinome, [...] kad laikas, kurį vadovas praleidžia asmeniškai kalbėdamas su nariais, yra veiksmingesnis už laiką, praleistą susirinkimuose ir vykdant pareigas. Asmeninis kontaktas tai raktas į neaktyvaus nario atsivertimą.²²

Ypač Bažnyčioje prašymas sukuria geresnius rezultatus nei įsakymas – taip pat ir geresnius jausmus. Nepamirškite pasakyti kodėl. Pasidomėkite, kad sužinotumėte, kaip sekasi. Rodykite dėkingumą, kai žmonės gerai vykdo nurodymus. Išreikškite pasitikėjimą, kai tai galima nuoširdžiai padaryti. Kai kažkas nepavyksta, yra gerai pasidomėti ir rasti, kur buvo padaryta klaida, – ir nebijoti to pripažinti. Atminkite, mūsų žmonės yra savanoriai, darbininkai savo valia. Jie taip pat myli Viešpatį ir Jo darbą. Mylėkite juos. Vertinkite juos. Kai jaučiate pagundą papeikti bendradarbių, nedarykite to. Išbandykite šį mano kvietimą – patapšnokite jam per petį. Mūsų Tėvo vaikai visame pasaulyje iš esmės yra geri. Jis myli juos. Mes taip pat turime juos mylėti.²³

Žmonės nemėgsta, kai yra verčiami kažką daryti, netgi jei tai yra jiems į gera. Tačiau žmonės atsiliepia į veiksmingą vadovavimą.²⁴

Geri vadovai išmintingai perduoda pavedimus.

Gelbėtojo pavyzdys, kaip perduoti pavedimus

Pats pasaulio pagrindas buvo nutiestas perduodant įgaliojimą. Daug kartų Jėzus priminė žmonėms, kad Jo misija žemėje buvo jam perduota įgaliojimu. Jo Bažnyčios atkūrimas prasidėjo nuo perduoto įgaliojimo.

Kalbėdamas žydams sinagogoje Jėzus pasakė, kad Jis atstovavo Savo Tėvą: „Nes aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios to, kuris mane siuntė“ (Jono 6:38).²⁵

Jėzus pateikė mums visų pavyzdžių pavyzdį, kaip gerai vadovauti tinkamai perduodant įgaliojimą. [...] Daugelis Jo įgaliotų misionierių keliavo be piniginių ir krepšio. Vyrai patyrė didelių sunkumų vykdydami Jo nurodymus. Kai kurie iš jų mirė žiauriomis mirtimis vykdydami Jo tarnystę. Tačiau jo įgalioti mokiniai ėjo į pasaulį drąsūs kaip liūtai Jo paliepimu. Jie atliko tai, apie ką net nesvajėjo. Joks vadovas nėra taip motyvavęs vyrų ir moterų, kaip tai darė Jis.²⁶

Jėzaus Kristaus Bažnyčia ugdo vadovus įtraukdama žmones perduodamu įgaliojimu. Kai [Jėzus] buvo žemėje, jis pašaukė dvylika apaštalų, kad padėtų jam valdyti bažnyčią. Jis taip pat pašaukė septyniasdešimtį. Jis perdavė įgaliojimą kitiems. Jo Bažnyčioje neturėjo būti žiūrovų. Visi turėjo prisidėti prie karalystės statymo. O statydami karalystę jie ugdė save.

Jėzaus tikslas buvo išaukštinti asmenį. [...]

Jėzaus tikslas buvo iš kiekvieno vyro padaryti karalių, paruošti juos kaip vadovus amžinybei. Tą įsimintiną naktį po paskutinės vakarienės vienuolikai Jis pasakė [...]: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mane tiki, darys darbus, kuriuos aš darau, ir dar už juos didesnius, nes aš keliauju pas Tėvą“ (Jono 14:12). Perduodamas įgaliojimą Jėzus norėjo asmenį pakylėti, o ne slopinti. Ir dabar visoje Bažnyčioje vyrai ir moterys auga atlikdami jiems perduotas pareigas.²⁷

Savo žemiškosios tarnystės metu Jėzus Kristus perdavė įgaliojimą Savo Dvylikai Apaštala

Pavedimų perdavimas mūsų organizacijose

Geras valdymas reiškia įgaliojimo perdavimą. Dalies darbo krūvio perdavimas kitiems padeda jums ir jūsų organizacijai. Veiksmingas valdymas tai menas daugiau nuveikti per kitus.²⁸

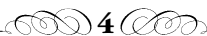
Išmintingas pavedimų perdavimas, kaip ir veiksmingas mokymas arba pamokslavimas, reikalauja pasiruošimo su malda. Viešpats tai aiškiai pasako šiais žodžiais: „Ir per tikėjimo maldą jums bus duota Dvasia; ir jei Dvasios negausite, jūs nemokysite“ (DS 42:14). Ir galime pridurti, kad be Dvasios jūs neperduosite pavedimų.²⁹

Išmintingas valdytojas Bažnyčioje šiais laikais nebandys pats atlikti darbo, sudarydamas įspūdį, kad niekas kitas to negali. Bet perduodamas pavedimus, jis patikins, kad tas, kurį jis įgaliojo, turi jo visišką paramą.³⁰

Kai atsakomybė būna perduota, vadovas nepamiršta nei paskirto asmens, nei jo pavedimo. Jis su susidomėjimu stebi, tačiau „nežiūri per petį“. Jis konkrečiai pagiria, kai to nusipelnoma. Kai reikia, jis naudingai padrąsina. Kai jis jaučia, kad darbas nebuvo padarytas

ir reikia kažką pakeisti, jis veikia drąsiai ir tvirtai, bet maloniai. Kai baigiasi tarnavimo pareigybėje laikas, jis pagiria ir padėkoja.³¹

Išmintingas vadovas netiki, kad visos geros mintys kyla tik jam. Jis tikisi pasiūlymų iš tų, kuriems vadovauja. Jis padeda jiems jausti, kad jų vaidmuo priimant sprendimus yra svarbus. Jis padeda jiems jausti, kad jie vykdo savo nutarimus, ne tik jo.³²

Bažnyčios vadovai yra įrankiai Dievo rankose ir turėtų siekti Dvasios vadovaudami ir ugdydami kitus.

Bažnyčioje šiais laikais vadovas pasiekia tai, ko tikrai tikisi. Jis turi daug tikėtis. Jis turi patikinti tuos, kuriems duoda pavedimus, kad Viešpaties tarnystėje jie turi didesnes galias, nei eidami paprastas pareigas. Kai darome viską, ką galime, Viešpaties darbe negali būti nesėkmių. Esame tik įrankiai; tai yra Viešpaties darbas. Tai Jo Bažnyčia, Jo Evangelijos planas. Tai su Jo vaikais mes dirbame. Jei tik atliksime savo dalį, tai Jis neleis, kad mums nepavyktų. Jis išaukštins mus net virš mūsų talentų ir sugebėjimų ribų. Aš žinau tai.³³

Turime atminti, kad... Bažnyčia... tai ne verslo pasaulis. Jos sėkmė matuojama ne pelnu ar nuostoliu, o išgelbėtomis sielomis. Mes, žinoma, turime būti efektyvūs ir produktyvūs, tačiau taip pat turime susitelkti į amžinuosius tikslus. Būkite atsargūs, kai taikote pasaulietinius metodus ir terminologiją, vykdydami šventas kunigystės funkcijas. Atminkite, kad racionalių problemų sprendimo metodų, nors ir naudingų, karalystės darbe nepakaks. Dievo darbas turi būti atliekamas tikėjimu, malda ir Dvasia, „ir jei kaip nors kitaip – tai ne iš Dievo“ (DS 50:18).³⁴

Pagrindinis Bažnyčios tikslas ugdyti vyrus ir moteris, kurie ir savo savybėmis, ir idealais būtų panašūs į Dievą.³⁵

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas mokė, kad vadovai turi rodyti teisų pavyzdį (žr. 1 poskyrį). Kodėl pavyzdys taip stipriai veikia? Kaip jums padėjo teismus vadovų pavyzdys?
- Išnagrinėkite 2 poskyryje paaiškintas gerų vadovų savybes. Kodėl, jūsų manymu, „žmonės atsiliepia į [tokį] vadovavimą“? Pagalvokite, ką galite daryti, kad galėtumėte tas savybes išsiugdyti.
- Prezidentas Bensonas mokė, kad Bažnyčios vadovai turi sekti Viešpaties pavyzdžiu, kaip perduoti pavedimus (žr. 3 poskyrį). Kaip pavedimų perdavimas padeda statyti Dievo karalystę? Kaip jums padėjo perduotos atsakomybės?
- Kaip galėtų pasikeisti mūsų tarnystė Bažnyčioje, jei prisimintume, kad „tai yra Viešpaties darbas“ ir kad „būtent su Jo vaikais mes dirbame“? (Žr. 4 poskyrį.) Ką patyrėte, kai veikėte kaip įrankis Viešpaties rankose, padėdamas kitiems žmonėms?

Susijusios Raštų ištraukos

Išėjimo 18:13–26; Mato 5:13–16; Luko 22:31–32; Almos 17:1–11; DS 38:23–27

Pagalba mokytojui

„Žmonėms patinka, kai jų indėlis yra įvertinamas. Galėtumėte labiau pasistengti dėkodami už kiekvieną pasakytą komentarą ir, jei įmanoma, tą komentarą įtraukdami į pamokos diskusiją“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 35–36).

Išnašos

1. Iš Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 429.
2. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
3. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
4. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 429.
5. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 474–475.
6. Gordon B. Hinckley, “Come and Partake,” *Ensign*, May 1986, 47.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 345.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375–76.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 455.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 126.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 377.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 370.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 147.
23. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 376–77.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 345.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 378.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 378.
27. *God, Family, Country*, 135–136.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379.
29. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379–380.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379.
31. *God, Family, Country*, 140.
32. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
33. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372–373.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 373.

„Ganyk mano aveles“

*„Visi turime išmokti būti tikrais ganytojais.
Turime kitiems rodyti tokią pačią meilę, kokią
mums visiems jaučia Gerasis Ganytojas.
Kiekviena siela yra Jam brangi.“*

Iš Ezros Tafto Bensonso gyvenimo

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas papasakojo nutikimą, kurį patyrė tarnaudamas patarėju kuolo prezidentūroje:

„Prieš daug metų Boisyje, Aidahe, vykusiame kuolo prezidentūros susirinkime mes bandėme parinkti prezidentą silpniausiam ir mažiausiam vyresniųjų kvorumui kuole. Mūsų raštininkas atnešė to kvorumo vyresniųjų sąrašą ir jame buvo vardas vyro, kurį kažkiek metų pažinojau. Jis buvo kilęs iš stiprios pastarųjų dienų šventųjų šeimos, tačiau mažai ką darė Bažnyčioje.

Jeigu vyskupas paprašydavo ką nors pataisyti maldos namuose, jis dažniausiai sutikdavo, jeigu vyresnieji norėdavo žaisti mažąjį beisbolą, kartais galima būdavo matyti ir jį, žaidžiantį su jais. Jis turėjo vadovo savybių, buvo vieno klubo prezidentas ir jam tai gerai sekėsi.

Pasakiau kuolo prezidentui: „Gal gali mane įgalioti, kad nueičiau, susitikčiau su tuo vyru ir pakviesčiau jį susitvarkyti gyvenimą pagal Bažnyčios standartus ir imtis vadovauti kvorumui? Žinau, kad yra šioks toks pavojus, tačiau jis galėtų tarnauti.“

Kuolo prezidentas pasakė: „Eik ir telaimina tave Viešpats.“

[...] Nuėjau į to vyro namus. Niekada nepamiršiu jo veido išraiškos, kai jis atidarė duris ir išvydo priešais save kuolo prezidentūros narį. Jis neryžtingai pakvietė mane vidun, jo žmona ruošė pietus ir galėjau užuosti iš virtuvės sklindantį kavos kvapą. Paprašiau jo, kad pakviestų savo žmoną prisijungti prie mūsų, ir kada visi susėdome pasakiau jam, kodėl atėjau. Pasakiau jam: „Neprašysiu, kad

„Dabar yra laikas pritaikyti Gelbėtojo mokymą apie gerąjį ganytoją“

atsakytum šiandien. Viskas, ko noriu, kad pažadėtum man apgalvoti, pasimelsti dėl to ir pamąstyti, ką tai reikštų tavo šeimai, o aš ateisiu pas tave kitą savaitę.“ Ir pridūriau: „Jeigu nuspręsi atsisakyti, mes vis dar tave mylėsime.“

Kitą sekmadienį, vos tik jam atvėrus duris, pamačiau pasikeitimą. Jis džiaugėsi mane matydamas ir greitai pakvietė vidun, paprašė, kad žmona prisijungtų prie mūsų. Jis tarė: „Broli Bensonai, padarėme, kaip sakėte. Mes apgalvojome, pasimeldėme dėl to ir nusprendėme priimti pašaukimą. Jeigu jūs, broliai, taip pasitikite manimi, aš esu pasiryžęs sutvarkyti savo gyvenimą pagal Bažnyčios standartus, ką jau seniai turėjau padaryti.“

Jis taip pat pridūrė: „Nuo jūsų apsilankymo praeitą savaitę negėriau nė vieno puodelio kavos ir nesiruošiu daugiau jos gerti.“

Jis buvo paskirtas kvorumo prezidentu ir to kvorumo lankomumas pradėjo augti ir nesiliauja augęs. Jis ėmėsi darbo: apkabindavo mažiau aktyvius vyresniusius ir padėdavo jiems grįžti. Po kelių mėnesių išvykau iš to kuolo.

Po daug metų vieną dieną Šventyklos aikštėje Solt Leik Sityje prie manęs priėjo vienas vyras, ištiesė savo ranką ir tarė: „Broli Bensonai, jūs manęs turbūt neprisimenate.“

„Taip, prisimenu, – pasakiau, – bet neprisimenu jūsų vardo.“

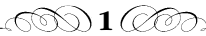
Jis pasakė: „Ar prisimenate, kaip prieš septynerius metus Boisyje atėjote į namus pas nuklydusį vyresnįjį?“ Tada, žinoma, viską prisiminiau. Po to jis tarė: „Broli Bensonai, negyvensiu pakankamai ilgai, kad galėčiau atsidėkoti jums už tai, kad tą sekmadienio popietę atėjote į mano namus. Dabar esu vyskupas. Maniau, kad buvau laimingas, tačiau nežinojau, kas yra tikroji laimė.“¹

Įkvėptas to ir kitų nutikimų Prezidentas Bensonas ragino ištikimus pastarųjų dienų šventuosius ištiesti pagalbos ranką Bažnyčios nariams, kurie gyvena „atsiskyre nuo Bažnyčios įtakos ir Evangelijos“.² 1984 metų balandžio mėnesio visuotinėje konferencijoje jis pasakė: „Esame patenkinti, kad daug mūsų brolių ir seserų buvo suaktyvinti. Raginame kunigijos ir pagalbinių organizacijų vadovus toliau dirbti tą didį darbą.“³ Tą pačią savaitę jis kalbėjo grupei kunigijos vadovų apie poreikį Bažnyčioje rodyti draugystę tiems vyrams, kurie dar nebuvo iššventinti vyresniaisiais:

„Nerimauju dėl tų vyrų, šeimų galvų. [...] Nemanau, kad dabar Bažnyčioje turime didesnę iššūkį už tų vyrų aktyvinimą ir pagalbą jiems, kad pasiektų tokį lygį, kai galės nusivesti savo šeimas į Viešpaties namus ir atverti jiems didžiausius vyrams ir moterims šiame ir ateisiančiame pasaulyuose žinomus palaiminimus.

Broliai, viliamės ir meldžiamės, kad jūs į šį aktyvinimo darbą žiūrėtumėte rimčiau nei į laikiną programą. Tikimės, kai šis Bažnyčios istorijos laikotarpis bus aprašytas, bus pasakyta, kad tuo metu Dievo Bažnyčia susigrąžino daug nuklydusių ir prarastų sielų.“⁴

Ezros Tafto Bensono mokymai

Į mūsų, kaip Viešpaties pasekėjų, misiją įeina pareiga ištiesti pagalbos ranką mūsų broliams ir seserims, kurie atsiskyrė nuo Bažnyčios.

Viešpaties bažnyčios tikslas paskatinti kiekvieno Dievo sūnaus ir dukros progresą link paskutinio amžinojo gyvenimo palaiminimo. [...]

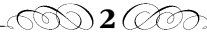
Noriu aptarti mūsų misiją tobulinti šventuosius, ypač iššūkį suaktyvinti tuos, kurie atsiribojo nuo aktyvaus gyvenimo Bažnyčioje. Tie nariai, mūsų broliai ir seserys, šiuo metu gyvena atsiskyrę nuo Bažnyčios ir Evangelijos įtakos.

Toje mažiau aktyvių narių grupėje yra daug nesilankančių, kurie gali būti abejingi ir kuriems gali būti nesvarbu. Taip pat yra tų, kurie laikinai prarasti, nes nežinome jų buvimo vietos. Kai kurie iš jų yra naujai atsivertusieji, kurie, matyt, negavo ugdančio dėmesio ir mokymų, kurie būtų jiems padėję būti „šventųjų bendrapiliečiai[s]“ (žr. Ef 2:19). Daugelis yra vieniši suaugusieji.

Visiems tokiems asmenims mes, kaip Bažnyčios nariai ir Viešpaties pasekėjai, turime atgaivinti savo meilę ir ištiesti širdingą kvietimą sugrįžti. „Grįžkite. Grįžkite ir puotaukite prie Viešpaties stalo ir vėl ragaukite saldžius ir sočius bendrystės su šventaisiais vaisius“ (*Ensign*, March 1986, p. 88).

Mes susiduriame su dideliais sunkumais. [...] Turime panaudoti stiprų tikėjimą, didelę energiją ir tvirtą pasiryžimą, jeigu norime

padėti tiems broliams ir seserims. Tačiau turime tai padaryti. Viešpats tikisi, kad padarysime. Ir mes tai padarysime!⁵

Stengdamiesi maitinti tuos, kurie nuklydo, turime pritaikyti Gelbėtojo mokymą apie gerąjį ganytoją.

Dabar yra laikas pritaikyti Gelbėtojo mokymą apie gerąjį ganytoją mūsų iššūkiui sugrąžinti prarastąsias avis ir nuklydusius ėriukus.

„Kaip jums atrodo: jeigu kas turėtų šimtą avių ir viena nuklystų, argi jis nepaliktų devyniasdešimt devynių kalnuose ir neitų ieškoti nuklydusios?

Ir jei surastų, – iš tiesų sakau jums, – jis džiaugtųsi dėl jos labiau negu dėl devyniasdešimt devynių, kurios nebuvo paklydusios“ (Mato 18:12–13).

Jėzaus laikais palestinietis ganytojas pažinojo kiekvieną savo avį. Avys žinojo jo balsą ir pasitikėjo juo. Jos nesekdavo paskui nepažįstamąjį. Todėl pašauktos avys ateidavo pas jį (žr. Jono 10:1–5, 14).

Atėjus vakarui, ganytojai atveddavo savo avis į užtvarą, arba avių gardą. Avių gardą supdavo aukštos sienos, kurių viršuje būdavo dygliai, kad laukiniai žvėrys arba vagys negalėtų perlipti. Tačiau kartais alkio genamas laukinis žvėris peršokdavo sienas ir patekdavo tarp avių, jas išgąsdindavo ir sukeldavo pavojų.

Tokia situacija išryškindavo skirtumą tarp tikrojo ganytojo – to, kuris mylėjo savo avis, ir samdinio, dirbančio tik dėl atlygio ir iš pareigos. Tikrasis ganytojas buvo pasiryžęs atiduoti gyvybę už avis. Jis eidavo tarp avių ir kovodavo už jas. Tuo tarpu samdinys vertindavo savo asmeninį saugumą labiau nei avis ir dažniausiai pabėgdavo nuo pavojaus.

Jėzus panaudojo paprastą savo laikų pavyzdį, kad paskelbtų, jog Jis yra Gerasis Ganytojas, Tikrasis Ganytojas. Kadangi Jis myli Savo brolius ir seseris, noriai ir savo valia guldo Savo gyvybę už juos (žr. Jono 10:11–18).

Galiausiai Gerasis Ganytojas atidavė Savo gyvybę už savo avis – už jus ir mane, už mus visus.

Puoselėdami draugystę savo apylinkėse ir skyriuose, padedame vieni kitiems likti Gerojo Ganytojo kaimenėje

Gerojo ganytojo simbolis Bažnyčioje šiais laikais turi prasmingų analogijų. Avis turi vesti akylas ganytojas. Yra daug klaidžiojančių. Kai kurias nuviliojo trumpalaikiai trukdžiai. Kitos tapo visiškai prarastos.

Suprantame, kad, kaip ir praeityje, kai kurios avys maištaus ir bus „kaip laukinė kaimenė, kuri bėga nuo ganytojo“ (Mozijo 8:21). Tačiau dauguma mūsų problemų kyla iš meilės ir rūpestingo ganyto stygiaus, todėl reikia išsiugdyti daugiau ganytojų.

Ganytojo globojami mūsų nauji nariai, tie Evangelijos naujagimiai, turi būti maitinami draugyste, kol augs jų Evangelijos pažinimas ir jie pradės laikytis naujų standartų. Toks dėmesys padės užtikrinti, kad jie nesugrįš prie senų įpročių.

Ganytojui meiliai rūpinantis mūsų jauni žmonės, mūsų jaunosios avės, nebebus linkusios klaidžioti. Jeigu ir klaidžios, ganytojo lazdos kablys – meili ranka ir supratinga širdis – padės juos susigrąžinti.

Ganytojui rūpinantis daugelis tų, kurie dabar nepriklauso kaimenei, vis dar gali būti sugražinti. Daugelis tų, kurie susituokė už Bažnyčios ribų ir priėmė pasaulio gyvenimo stilių, gali atsiliepti į kvietimą grįžti į kaimenę.⁶

3

Nuklydusiems pastarųjų dienų šventiesiems reikia tikro, nuoširdaus tikrų ir mylinčių ganytojų rūpesčio.

Nėra jokių *naujų* šios *senos* avių nuklydimo kitur ieškoti maisto problemos sprendimo būdų. Jėzaus Petruui duotas įsakymas, kurį jis pabrėžė pakartodamas tris kartus, yra patikrintas sprendimas: „Ganyk mano avinėlius. Ganyk mano aveles. Ganyk mano avis“ (žr. Jono 21:15–17).

Kaip sakoma šlovingame Mormono Knygos pamokyme, pasikrikštijusius į Kristaus bažnyčią reikia nuolat „atsimint[i] ir maitint[i] geruoju Dievo žodžiu“ (Mor 6:4).

Todėl atsakymas randamas pamaldžiam kaimenės ganyme ir maitinime, kitaip sakant, asmeniškoje globoje. Turi būti tikras, nuoširdus tikro ir mylinčio ganytojo rūpestis, o ne tik paviršutiniškas domėjimasis, kurį gali demonstruoti samdinys.

Kai mes aptariame tikrojo ganytojo koncepciją, suvokiame, kad Viešpats davė šią atsakomybę turintiems kunigystę. Tačiau seserys taip pat turi „ganymo“ pašaukimus geraširdiškoje ir meilioje tarnystėje, kurią jos atlieka viena kitai ir kitiems. Todėl visi turime išmokti būti tikri ganytojai. Turime kitiems rodyti tokią pačią meilę, kokią mums visiems jaučia Gerasis Ganytojas. Kiekviena siela yra Jam brangi. Jis kviečia kiekvieną narį – kiekvieną Dievo sūnų ir dukrą.

„Štai jis siunčia kvietimą visiems žmonėms, nes gailėstingumo rankos yra ištiestos į juos, ir jis sako: Atgailaukite, ir aš jus priimsiu. [...]

Ateikite pas mane ir ragausite gyvybės medžio vaisiaus; [...]

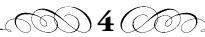
taip, ateikite pas mane ir neškite teisumo darbus“ (Almos 5:33–35).

Jis kviečia visus. Visi, kurie priims Jo maloningą kvietimą dalyvauti Jo Evangelijoje, yra laukiami. Avis – kai kurias nuklydusias, kitas abejingas, kai kurias labai užsiėmusias – reikia rasti ir su meile

sugrąžinti į aktyvumą. Šiame darbe turi būti panaudoti visi kunigijos ir pagalbinių organizacijų ištekliai.

Tas iššūkis taip ir liks nenugalėtas, kol kuolo, apylinkės, kvorumo ir pagalbinių organizacijų vadovai ir ištikimi nariai visur neparodys valios ir tikėjimo ir nesugrąžins mažiau aktyvių atgal į visišką aktyvumą Bažnyčioje.

Kai nuoširdžiai stengsitės įvykdyti šį teisų tikslą, raginame jus iš naujo pabrėžti veiksmingą namų mokymą ir veiksmingą Paramos bendrijos lankomąjį mokymą. Namų mokymas ir lankomasis mokymas yra įkvėptos programos. Jos sukurtos, kad kas mėnesį būtų galima pasiekti kiekvieną Bažnyčios narį, tiek aktyvų, tiek ir mažiau aktyvų. Prašau, labiau pabrėžkite namų mokymą ir lankomąjį mokymą.⁷

Toliau tarnaudami savo broliams ir seserims galime padėti jiems priimti visus Evangelijos palaiminimus ir apeigas.

Mūsų maldos dabar turi būti tokios pat stiprios ir rūpestingos, kokios buvo Almos maldos, kai jis siekė sugrąžinti nuklydusius zoraminius, kai jie atitolo nuo Viešpaties:

„O Viešpatie, ar nesuteiktum mums sėkmės atvedant juos *vėl* pas tave Kristuje.

Štai, o Viešpatie, jų sielos yra brangios, ir daugelis jų yra mūsų broliai; todėl duok mums, o Viešpatie, galios ir išminties, kad galėtume *vėl* atvesti šiuos savo brolius pas tave“ (Alma 31:34–35; kursyvas pridėtas). [...]

Sielų suaktyvinimo principai nesikeičia. Jie yra:

1. Prarastąjį arba mažiau aktyvų reikia surasti ir su juo susisiekti.
2. Turi būti rodomas meilus rūpestis. Jie turi jausti mūsų meilę.
3. Jie turi būti mokomi Evangelijos. Jie turi jausti Šventosios Dvasios galią per mokytojus.
4. Jie turi būti įtraukti į mūsų bendrystę.
5. Jie turi turėti prasmingas pareigas Bažnyčioje.

Mormono Knygos žodžiais sakant, turime „toliau tarnau[ti]“ (3 Nef 18:32).

Mums ypač rūpi, kad naujai atsivertusieji būtų įtraukti į visateisę bendrystę Bažnyčioje. Juos reikia pasitikti išskėstomis rankomis.

Būkite vieningi mažiau aktyvių žmonių sugražinimo atgal į visišką aktyvumą Bažnyčioje darbe. Taip darydami visi būsime stipriau sujungti vykdydami Bažnyčios misiją – stipriau į Bažnyčios narių gyvenimus nešti Evangeliją su visais jos palaiminimais ir apeigomis. Bažnyčiai „reikia kiekvieno nario“ (DS 84:110), o kiekvienam nariui reikia Evangelijos, Bažnyčios ir visų jos apeigų.

Visi siekime, kad Viešpaties palaiminimai stiprintų mus ir suteiktų mums būtinos galios ir įtakos, kurios mums prireiks kartu dirbant šiame didžiame meilės darbe.⁸

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Ką jaučiate, kai galvojate apie šeimos narius ar draugus, kurie „gyvena atsiskyrę nuo Bažnyčios ir Evangelijos įtakos“? Ką galime padaryti, kad padėtume jiems? (Žr. 1 poskyrį.)
- Apmąstykite Prezidento Bensonso mokymus apie samdinio ir ganytojo skirtumus (žr. 2 poskyrį). Ką galime daryti, kad būtume geresni ganytojai?
- Prezidentas Bensonas priminė mums, kad žmonėms reikia „tikro, nuoširdaus tikrų ir mylinčių ganytojų rūpesčio“ (3 poskyris). Kaip galime išsiugdyti nuoširdų rūpestį kitais? Apmąstydami šį klausimą pagalvokite apie savo tarnystę namų mokytoju arba lankančiaja mokytoja.
- Ką, jūsų manymu, reiškia „toliau tarnauti“? (3 Nefio 18:32.) Apmąstykite penkis principus, kuriais pasidalino Prezidentas Bensonas, kad padėtų mums tarnauti tiems, kuriems reikia sugrįžti į aktyvų gyvenimą Bažnyčioje (žr. 4 poskyrį). Kaip kiekvienas iš tų principų padeda kam nors priimti Evangelijos palaiminimus?

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 9:10–12; Luko 15; 22:32; 1 Petro 5:2–4; Moronio 6:4; DS 18:10–16; 84:106

Pagalba studijuojant

„Skaitymas, studijavimas ir apmąstymas yra skirtingi dalykai. Skaitydami žodžius galime suvokti idėjas. Studijuodami galime suvokti Raštų struktūrą ir sąsajas. Bet apmąstydami pakviečiame Dvasios apreiškimą. Man apmąstymas reiškia galvojimą ir meldimąsi po kruopštaus Raštų skaitymo ir studijavimo“ (Henris B. Airingas, „Tarnaukite su Dvasia“, 2010 m. spalio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga).

Išnašos

1. “Feed My Sheep,” *Ensign*, Sept. 1987, 4–5.
2. “Feed My Sheep,” 3.
3. “Counsel to the Saints,” *Ensign*, May 1984, 8.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 234.
5. “Feed My Sheep,” 3.
6. “Feed My Sheep,” 3–4.
7. “Feed My Sheep,” 4.
8. “Feed My Sheep,” 4, 5.

Materialinės ir dvasinės gerovės principai

„Viskas, kas susiję su ekonomine, socialine ir dvasine žmonijos šeimos gerove, yra ir visada bus Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios reikalas.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

1936 metais, žmonėms visame pasaulyje kovojant su ekonominiais Didžiosios depresijos sunkumais, Pirmoji Prezidentūra pristatė naują gerovės programą. Ši programa, pavadinta Bažnyčios saugumo planu, buvo sukurta ne tam, kad skurstantieji dalintų pašalpas, bet „kad padėtų žmonėms padėti sau patiems“.¹ Kurdami šią programą Pirmoji Prezidentūra ir kiti Bažnyčios vadovai mokė pamatinių uolaus darbo, savęs išlaikymo ir tarnavimo kitiems principų. Jie skatino Bažnyčios narius mokėti dešimtinę ir pasninko atnašas, gaminti ir kaupti maisto produktus, vengti nebūtinų skolų ir taupyti pinigus ateities poreikiams.

Tuo metu Prezidentas Ezra Taftas Bensonas tarnavo patarėju Aidaho Boisio kuolo prezidentūroje. Be to, jis buvo ekonomistas, rinkodaros specialistas ir Aidaho valstijos ūkio valdymo specialistas. Jis priėmė savo kuolo prezidento pavedimą dalyvauti susirinkime, kuriame buvo pristatomas Bažnyčios saugumo planas. Vėliau jis prisiminė: „Mano siela iš visos širdies priėmė viską, ką išgirdau tą dieną. Grįžau į Boisio kuolą ir pasakiau savo broliams, kad ši paskelbta programa yra prasminga ekonominiu, dvasiniu ir socialiniu požiūriu, ir išreiškiau įsitikinimą, kad Bažnyčios žmonės iš visos širdies priims ją ne tik kaip kažką prasmingo, bet ir reikalingo.“²

Praėjus dviem mėnesiams po to, kai Prezidentas Bensonas pristatė šią programą savo kuolui, „buvo vykdoma daugybė gerovės projektų:

Vyresnysis Ezra Taftas Bensonas, dešinėje, su prezidentu Maksu Zimeriu, veikiančiuoju Šveicarijos misijos prezidentu, tikrina paramai skirtus reikmenis Ženevoje, Šveicarijoje, 1946

viena apylinkė pasodino daugybės hektarų sodą, kita pasodino 6 hektarus cukrinių runkelių, o dar kitos apylinkės Paramos bendrija konservavo maistą ir siuvo dygsniuotas antklodes ir drabužius. [Viena apylinkė] netgi pasistatė nedidelį konservų fabrikėlį.“³

Platų šios gerovės programos poveikį Prezidentas Bensonas pamatė po 10 metų. Kaip Dvylikos Apaštalo Kvorumo narys, jis buvo paskirtas pirmininkauti Bažnyčiai Europoje netrukus po Antrojo pasaulinio karo. Tose karo nusiaubtose šalyse jis vadovavo Bažnyčios pastangoms tiekti prekes, padedančias žmonėms vėl tapti ekonomiškai nepriklausomiems. Jis papasakojo, kas atsitiko, kai pirmoji Bažnyčios siunta su parama pasiekė Vokietiją, Berlyną:

„Pakviečiau veikiantįjį misijos prezidentą Ričardą Ranglaką eiti kartu su manimi. Nuėjome į seną apgriuvusį sandėlį, kuriame, saugomos ginkluoto sargybinio, buvo laikomos tos brangios paramai skirtos prekės. Tolimajame sandėlio gale pamatėme vos ne iki lubų sukrautas dėžes.

„Ar šiose dėžėse maistas? – paklausė Ričardas. – Norite pasakyti, kad tos dėžės pilnos maisto?“

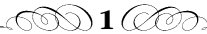
„Taip, mano broli, – atsakiau. – Maisto, rūbų ir patalynės. Ir, tikios, kažkiek medicininių reikmenų.“

Mudu su Ričardu nukėlėme vieną dėžę. Atidarėme ją. Ji buvo pilna paprasčiausio iš visų maisto produktų – džiovintų pupų. Jas pamatęs, tas geras žmogus įkišo plaštakas į pupas ir leido joms išbyrėti pro pirštus, tada kaip vaikas apsiašarojo iš dėkingumo.

Atidarėme kitą dėžę, pilną skaldytų grūdų, nieko daugiau ir nieko mažiau, lygiai tokių, kaip Viešpats sukūrė ir paskyrė, kad būtų. Paimęs žiupsnelį, pridėjo sau prie lūpų. Po akimirkos jis pažvelgė į mane savo ašarotomis akimis – maniškės taip pat buvo drėgnos – ir lėtai purtydamas galvą pasakė: „Broli Bensonai, sunku patikėti, kad niekada mūsų nematę žmonės gali tiek daug dėl mūsų padaryti.“

Tai Viešpaties sistema! Tai broliškos meilės ir noraus pasiaukojimo motyvuojamos savanoriškos aukos, tai pagalba kitiems, kad galėtų padėti sau patys. Tokia tarnystė užtikrina nukentėjusiesiems galimybę neprarasti orumo ir savigarbos.“⁴

Ezros Tafto Bensono mokymai

Viešpats trokšta ir yra pasiryžęs laiminti Savo žmones materialiai ir dvasiškai.

Aš suprantu, mano broliai ir seserys, kad kalbėdamas apie materialius dalykus, Viešpats sakė:

„Man viskas yra dvasiška, ir niekada aš nesu davęs jums įsakymo, kuris būtų laikinasis. [...]“ [DS 29:34.]

Savaime suprantama, tikslas yra dvasinis. Tačiau mes gyvename materialiaame, fiziniame, laikiname pasaulyje. [...]

Žmogus dvilypė būtybė, žemiškas ir dvasinis, ir ankstyvuosiuose apreiškimuose Savo žmonėms Viešpats daug kartų naudojosi proga, kad duotų nurodymus ir įsakymus, susijusius su žemiškaisiais dalykais. Jis vadovavo šventiesiems ir Bažnyčios vadovams perkant žemes ir kitą turtą, statant šventyklas; netgi įkuriant spaustuve bei parduotuvę ir statant svečių namus „išvargusiam keliautojui“ [žr. DS 124:22–23]. Didžiame apreiškime, žinomame kaip Išminties Žodis, Jis ne tik nurodė, kas gera žmogui, o kas ne, bet ir nusakė planą, kaip šerti gyvulius, kurių per daugiau nei šimtą metų palaiptiui patvirtino žmogaus moksliniai tyrinėjimai [žr. DS 89]. Viskas, kas veikia žmogaus gerovę, visada buvo ir visada bus Bažnyčios reikalas. Mūsų žmonėms visuomet buvo patariama dėl materialinių reikalų. [...]

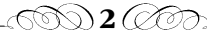
Mano broliai ir seserys, svarbu, kad išlaikytume aiškų mąstymą! Visada atmintume, kad visi materialiniai dalykai yra tik priemonės siekiant didingesnio tikslo, kad tas tikslas yra dvasinis, nors Viešpats trokšta ir yra pasiryžęs laiminti Savo žmones materialiai. Taip Jis nurodė daugelyje apreiškimų. Daugelį kartų Jis pabrėžė, kad turėtume melstis dėl savo pasėlių, dėl savo gyvulių, dėl savo šeimynų, savo namų ir šauktis Viešpaties palaimų savo materialiniams reikalams. Ir Jis pažadėjo, kad lauks ir bus pasiruošęs, ir pasirūpins palaiminti mus. [...]

Viešpats už mus nedarys to, ką galime ir turime padaryti patys. Bet Jo tikslas yra pasirūpinti Savo šventaisiais. Viskas, kas susiję su ekonomine, socialine ir dvasine žmonijos šeimos gerove, yra ir visada bus Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios reikalas.⁵

Visais atžvilgiais vykdydami gerovės programą, privalome nepamiršti pagrindinio jos sukūrimo tikslo. Tas išsakytas tikslas yra „kiek tik įmanoma sukurti sistemą, kuri padėtų nugalėti tingumo praeiksmą, priklausomybę nuo pašalpų ir tapti mūsų žmonėms nepriklausomiems, darbštiems ir ugdytų savigarbą. Bažnyčios tikslas yra padėti žmonėms, kad jie galėtų padėti sau patys. Darbas vėl turi tapti vyraujančiu mūsų Bažnyčios narių gyvenimo principu.“⁶

Bažnyčios gerovės programos stiprybė glūdi kiekvienos šeimos pastangose sekti įkvėptais Bažnyčios vadovų nurodymais ir atitinkamai pasiruošti save išlaikyti patiems. Dievas nori, kad Jo šventieji taip pasiruoštų, „kad bažnyčia [kaip sakė Viešpats] galėtų stovėti nepriklausoma virš visų kitų kūrinių, esančių žemiau celestialinio pasaulio“ (DS 78:14).⁷

Raštuose pateikiamas palyginimas apie penkias paikas ir penkias protingas mergaites [žr. Mato 25:1–13] primena, kad žmogus gali laukti pernelyg ilgai prieš mėgindamas sutvarkyti savo dvasinius ir žemiškus namus. Ar mes pasiruošę?⁸

Per energingą, kryptingą, nesavanaudišką darbą įgyjame gyvenimui būtinus dalykus ir ugdome dieviškas savybes.

Vienas pirmųjų principų, apreikštų iš Edeno sodo išvaromam tėvui Adomui, buvo: „Savo veido prakaitu valgysi duoną, kol sugrįši žemėn“ (Pradžios 3:19). Viskas, ką gyvenime įgyjame materialaus, ateina kaip darbo ir Dievo apvaizdos rezultatas. Vien darbas atneša gyvenimui būtinus dalykus.⁹

Dievas įsakė žmogui duoną užsidirbti savo prakaitu, ne kažkieno kito.¹⁰

Mūsų Evangelija yra darbo Evangelija, kryptinga, nesavanaudiška ir vykdoma tikros Kristaus meilės dvasioje. Tik taip galime ugdyti savyje dieviškas savybes. Tik taip galime tapti vertais įrankiais Viešpaties rankose, kad laimintume kitus per tą galią, kuri gali vesti vyrus ir moteris ir keisti jų gyvenimus į gerą.

Turėtume būti nuolankiai dėkingi už šį iššūkį, šį paveldą, šią tarnavimo ir gausaus atlygio galimybę. Kokie laimingi tie, kurie gali laikytis Viešpaties plano, kad tobulintų šią galią ir naudodami ją

laimintų kitus! Būtent taip darė Kristus. Būtent taip daryti esame privilegijuoti ir mes.¹¹

Gaunantieji Bažnyčios paramą, prieš pelnydami finansinę ar kitokią paramą iš pasninko atnašų, turėtų kiek galėdami dirbti, kad išlaikytų save patys. Kai nesuteikiama prasmingo darbo galimybė, kai žmonės nėra skatinami dirbti, susikuria demoralizuojanti Bažnyčios pašalpų sistema ir tikslas, dėl kurio buvo sukurta gerovės programa, nutolsta. Dangaus įstatymas, o jo čia, žemėje, mes iki galo dar neišmokome, yra toks, kad negalite visą laiką padėti žmonėms darydami už juos tai, ką jie gali ir turėtų daryti patys.¹²

Turėtume prašyti Viešpaties palaiminimų visam tam, ką darome, ir neturėtume daryti nieko, kam neprašytume Jo palaiminimo. Neturėtume tikėtis, kad Viešpats už mus padarys tai, ką galime padaryti patys. Aš tikiu tikėjimu ir darbais, ir kad žmogų, kuris dirba stengdamasis įgyti tai, ko melddamasis prašo, Viešpats laimins gausiau nei žmogų, kuris vien tik meldžiasi.¹³

Aktyvus, tikslingas darbas laiduoja stiprią sveikatą, pagirtinus pasiekimus, švarią sąžinę ir malonų miegą. Darbas žmogui visada yra naudingas. Linkiu jums su tinkama pagarba žvelgti tiek į protu, širdimi, tiek ir į rankomis atliekamą darbą. Linkiu visada mėgautis sąžiningo triūso nešamu pasitenkinimu. [...] Vien norai ar svajonės niekada nenuves jūsų į dangų. Turite sumokėti reikiamą kainą sunkiu darbu, pasiaukojimu ir doru gyvenimu.¹⁴

3

Gamindami ir kaupdami maisto produktus gauname naudą iš karto ir pasirūpiname ateities poreikiais.

Ar kada nors susimąstėte, kas atsitiktų jūsų bendruomenei ar tautai, jei transportas būtų paralyžiuotas arba kiltų karas ar depresija? Iš kur jūs ir kaimynai gautumėte maisto? Kiek ilgai netoliese esanti maisto prekių parduotuvė – ar prekybos centras – tenkins jūsų bendruomenės poreikius?

Netrukus po Antrojo pasaulinio karo Pirmoji Prezidentūra pašaukė mane vykti į Europą iš naujo įkurti mūsų misijas ir sukurti programą, kaip šventiesiems dalinti maistą ir rūbus. Gerai atsimenu žmones, kurie kiekvieną rytą lipdavo į traukinius su visokiausiais blizgučiais rankose ir važiuodavo į kaimus, kad iškeistų juos į maistą. Vakaraus

Visi šeimos nariai gali dalyvauti gaminant maisto produktus

traukinių stotyje būdavo gausybė žmonių, pilnomis rankomis vaisių ir daržovių, ir daugybė žviegiančių kiaulių ir vištų. Niekada negirdėjote tokio sambrūzdžio. Be abejo, tie žmonės buvo pasiryžę beveik viską išmainyti į tą prekę, kuri palaiko gyvybę, – maistą.

Beveik pamiršta ekonominį savarankiškumą kurianti priemonė yra maisto produktų gaminimas namuose. Esame pernelyg įpratę eiti į parduotuves ir pirkti, ko mums reikia. Užsiaugindami dalį savo maisto mes nemaža dalimi mažiname infliacijos poveikį mūsų pinigams. Dar svarbiau yra tai, kad mes mokomės, kaip pasigaminti maisto produktų ir įtraukiame visus šeimos narius į naudingą projektą. [...]

Norėčiau pasiūlyti jums daryti tai, ką darė kiti. Susiburkite drauge ir pasistenkite gauti leidimą naudoti laisvą sklypą kaip daržą arba išsinuomokite žemės sklypelį ir auginkite ten savo daržoves. Kai kurie vyresniųjų kvorumai darė tai kaip kvorumas, o visi dalyvavusieji gavo naudos iš daržovių ir vaisių derliaus ir palaimų dėl bendradarbiavimo ir šeimos įtraukimo į bendrą darbą. Daugelis šeimų sukasė pievelei skirtas vietas ir pasodino daržus.

Skatiname jus būti savarankiškesnius, kad, kaip Viešpats paskelbė: „Nepaisant suspaudimų, kurie jus užgrius, bažnyčia galėtų

stovėti nepriklausoma virš visų kitų kūrinių, esančių žemiau celestialinio pasaulio“ (DS 78:14). Viešpats nori, kad būtume nepriklausomi ir gebantys save išlaikyti, nes tai bus negandų dienos. Jis perspėjo, iš anksto mus įspėjo apie galimus įvykius. [...]

Maisto produktų gamyba yra tik dalis to daug kartų kartoto nurodymo, kad būtina kaupti maisto atsargas [...] ten, kur įstatymiškai tai leidžiama. Bažnyčia nenurodo jums kokius maisto produktus kaupti. Šis sprendimas paliktas patiems nariams. [...]

Apreiškimas patiems gaminti ir kaupti maisto produktus gali būti toks pat būtinas mūsų laikinajai gerovei šiandien, koks buvo būtinas apreiškimas įlipti į arką žmonėms Nojaus dienomis. [...]

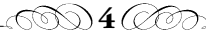
Planuokite savo maisto atsargas kaupti taip, kaip kaupiate lėšas taupomojoje sąskaitoje. Kas kartą gavę atlyginimą, truputį atidėkite atsargai. Konservuokite vaisius ir daržoves iš savo daržų ir sodų. Mokykitės, kaip išsaugoti maistą džiovinant ar galbūt sušaldant. Atsargų kaupimą įtraukite į savo biudžetą. Kaupkite sėklas ir turėkite pakankamai įrankių, kad atliktumėte kas reikia. Jei taupote ir planuojate pirkti antrą automobilį ar televizorių, ar kokį kitą daiktą, kuris tik prisidėtų prie jūsų patogumo ar malonumo, turėtumėte peržiūrėti savo prioritetus. Raginame jus padaryti tai su malda ir *padaryti tai dabar*. [...]

Pernelyg dažnai mes mėgaujamės patogiu gyvenimu ir įteigiame sau, kad karo baisumai, ekonominė nelaimė, badas ir žemės drebinimas negali čia įvykti. Tie, kurie tiki tuo, yra arba nesusipažinę su Viešpaties apreiškimais, arba jais netiki. Tie, kurie pasipūtę galvoja, kad tokios nelaimės neįvyks, kad kažkoku būdu jos bus atidėtos dėl šventųjų teismo, yra suklaidinti ir gailėsis įtikėję tokia iliuzija.

Viešpats mus perspėjo ir iš anksto įspėjo dėl didelio suspaudimo dienos, ir per Savo tarnus patarė mums, kaip galime pasiruošti tiems sunkiems laikams. Ar kreipėme dėmesį į Jo patarimą? [...]

Mano broliai ir seserys, būkite ištikimi šiam patarimui ir būsite palaiminti – taip, labiausiai palaiminti žmonės visoje žemėje. Esate geri žmonės. Žinau tai. Bet visi turime būti geresni nei esame. Būkime tokioje padėtyje, kad gamindami maisto produktus ir juos kaupdami namuose galėtume ne tik patys prasimaitinti, bet ir kitus pamaitinti.

Telaimina mus Dievas, kad būtume pasirenę ateityje laukiančioms dienoms, kurios gali būti rūščiausios iš visų iki šiol buvusių.¹⁵

**Kai sutauptome dalį savo uždarbio ir
vengiame nereikalingų skolų, į mūsų širdis
ateina ramybė ir pasitenkinimas.**

Pagarbiai raginčiau jus gyventi pagal pagrindinius darbo, taupumo ir savęs išlaikymo principus ir jų savo pavyzdžiu mokyti savo vaikus. [...] Gyvenkite pagal savo uždarbį. Reguliariai atidėkite dalį to uždarbio santaupoms. Venkite nereikalingų skolų. Būkite išmintingi ir neskubėkite apsikrauti daiktais. Išmokite išnaudoti tai, ką turite, prieš mąstydami apie papildomus pirkinius.¹⁶

Deja, kai kurie žmonės mintyse puoselėja tam tikrus lūkesčius, kad patyrę sunkius laikus dėl to, kad buvo neišmintingi ir išlaidžiai tvarkė savo išteklius, ir gyveno ne pagal galimybes, pagalbos turėtų kreiptis į Bažnyčią ar į šalies valdžią. Kai kurie mūsų nariai pamiršta pagrindinį Bažnyčios gerovės plano principą, kad „joks tikras pastarųjų dienų šventasis, būdamas fiziškai pajėgus, savanoriškai neperkels kitam savęs išlaikymo naštos.“ [...]

Labiau nei kada nors anksčiau turime išmokti ir taikyti ekonominio savęs išlaikymo principus. Nežinome, kada mūsų gyvenimo aplinkybės paveiks tokia krizė kaip liga ar bedarbystė. Tikrai žinome, kad Viešpats ateityje paskyrė pasaulines katastrofas ir davė ženklus bei iš anksto įspėjo mus būti pasiruošusius. Todėl broliai ne kartą pabrėžia „grįžimo prie pagrindų“ programą, susijusią su materialine ir dvasine gerove.¹⁷

Viešpats nori, kad Jo šventieji būtų laisvi ir nepriklausomi ateityje laukiančiomis lemiamomis dienomis. Tačiau joks finansinėje vergijoje esantis žmogus nėra iš tikrųjų laisvas.¹⁸

Karalių knygoje skaitome apie moterį, kuri raudodama atėjo pas pranašą Eliziejų. Jos vyras buvo miręs, o ji, būdama skolinga, negalėjo tos skolos sumokėti. Skolintojas buvo pakeliui, kad paimtų jos du sūnus ir parduotų į vergiją.

Gyvendami ne pagal savo uždarbį galime patirti „didžiulę širdgėlą“

Dėl Elizejaus padaryto stebuklo ji įgijo daug aliejaus. Tada jis jai pasakė: „Eik, parduok aliejų ir apmokėk skolas. O iš to, kas liks, tu ir tavo vaikai galite gyventi“ (žr. 2 Kar 4:1–7).

„Apmokėk skolas ir gyvenk.“ Kokie vaisingi visada buvo šie žodžiai! Kokį išmintingą patarimą jie neša mums šiais laikais! [...]

Daugelis žmonių netiki, jog kada nors vėl įvyks rimtas nuosmukis. Tikėdamiesi, kad visada turės darbą ir pastoviai gaus atlyginimą, todėl jausdamiesi saugūs, jie skolinasi savo būsimų pajamų sąskaita, negalvodami apie tai, ką darys, jei praras darbą arba dėl kokių nors priežasčių neteks pajamų. Bet autoritetingiausi specialistai jau ne kartą sakė, jog nesame pakankamai sumanūs, kad galėtume kontroliuoti mūsų ekonomiką ir išvengti sunkių laikotarpių. Anksčiau ar vėliau tokie laikotarpiai ateis.

Kita priežastis, kodėl skolinimasis auga, yra netgi rimtesnė ir keikia didesnę susirūpinimą. Tai materializmo, atsidavimo dvasinėms vertybėms priešingybė, augimas. Daugybė šeimų, norėdamos „pasirodyti prieš kitus“, skolon įsigis didesnę ir brangesnę nei jiems reikia namą prabangioje kaimynystėje. [...] Gyvenimo lygiui kylant, ši pagunda didėja su kiekvienu nauju rinkoje pasirodančiu prietaisu.

Rafinuoti, kruopščiai suplanuoti šiuolaikinės reklamos metodai nukreipti į silpniausias vartotojų priešinimosi vietas. Todėl, deja, stiprėja jausmas, kad materialines gėrybes reikėtų turėti dabar, nelaukiant, netaupant, nieko neaukojant.

Dar blogiau yra tai, kad didelė įsiskolinusių šeimų dalis įvykus nelaimei neturi visiškai jokio likvidžiojo turto [santaupų]. Kokių vargų jie prisišauktų, jeigu jų pajamų šaltinis staiga išsektų ar rimtai sumažėtų! Visi pažįstame šeimų, kurios skolon įsigijo daugiau, nei galėjo sumokėti. Žmonės tokiais atvejais patiria didžiulę širdgėlą.¹⁹

Visgi aš nesakau, kad visos skolos yra blogis. Žinoma, ne. Išmintingas skolinimasis verslui yra viena iš augimo dalių. Išmintingai paimta paskola būstui yra rimta pagalba šeimai, kuri turi skolintis, kad įsigytų namus.²⁰

Galų gale, yra lengviau gyventi pagal savo pajamas ir susilaikyti nuo skolinimosi savo būsimų išteklių sąskaita, išskyrus atvejus, kai reikia įsigyti būtiniausius dalykus, bet niekada prabangos. Nesąžininga savo ir bendruomenės atžvilgiu būti tokiems neįžvalgiems ir taip leisti pinigus, kad vos išsekus mūsų pajamų šaltiniui, turėtume kreiptis finansinės pagalbos į paramos organizacijas ar Bažnyčią.

Aš iškilmingai raginu jus nesupančioti savęs skolomis, kurios dažnai yra pernelyg didelės. Taupykite dabar ir nusipirkite vėliau, ir jūs gyvenime pasieksite daug daugiau. Išsaugosite pinigus nemokėdami didelių palūkanų ir kitų mokesčių, o taip sutaupyti pinigai gali suteikti jums galimybę vėliau nupirkti tai, ko reikia, su žymia nuolaida.

[...] Priešinkitės pagundai nerti į skolas dėl turto, kuris yra daug pretenzingesnis ir erdvesnis nei jums iš tikrųjų reikia.

Būsitė daug sėkmingesni, ypač jaunos, pirmuosius žingsnius žengiančios šeimos, jei pirmiausia nusipirksite mažą namą, už kurį galite tikėtis išsimokėti per palyginti trumpą laiką. [...]

Neleiskite sau ar savo šeimai tapti neapsaugotiems nuo finansinių audrų. Venkite prabangių dalykų, bent laikinai, kad sukauptumėte santaupų. Kaip išmintinga yra pasirūpinti savo vaikų būsimu išsilavinimu ir savo senatve. [...]

Broliai ir seserys, ramybė ir pasitenkinimas ateina į mūsų širdis, kai gyvename pagal savo lėšas. Tesuteikia mums Dievas išminties ir

tikėjimo įsiklausyti į įkvėptą kunigijos patarimą išlipti iš skolų, gyventi pagal savo išteklius ir mokėti iš einamųjų pajamų – trumpiau tariant, „apmokėk skolas ir gyvenk.“²¹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- 1-ame poskyryje Prezidentas Bensonas nusako pagrindinius Bažnyčios gerovės programos principus. Kaip šių principų laikymasis prisideda prie mūsų materialinės gerovės? Kaip šių principų laikymasis prisideda prie mūsų dvasinės gerovės?
- Kokią naudą atneša „energingas, kryptingas darbas“? (Pavyzdžiui ieškokite 2 poskyryje.) Kas jums patinka jūsų darbe? Kaip galime padėti vaikams ir jaunimui išmokti mėgautis darbu?
- Kokias palaimas gausime, jei seksime 3 poskyryje pateiktu Prezidento Bensono patarimu? Pamąstykite, ką dabar darysite, kad sektumėte šiuo patarimu.
- Kodėl, jūsų manymu, išmintingas pinigų naudojimas veda prie „ramybės ir pasitenkinimo“? Ir priešingai, ką galime patirti, kai negyvename „pagal savo uždarbį“? (Žr. 4 poskyrį.)

Susijusios Raštų ištraukos

JokūboK 2:17–19; Almos 34:19–29; DS 19:35; 42:42; 75:28–29; 104:78; Mozės 5:1

Pagalba mokytojui

„Kad padėtumėte mokiniams pasiruošti atsakyti į klausimus, prieš pradėdami ką nors skaityti ar rodyti, galėtumėte perspėti, kad juos klausinėsite. [...] Pavyzdžiui, galite pasakyti: „Išklausykite, kai skaitysiu šią ištrauką, kad galėtumėte pasakyti, kas joje jus labiausiai domina“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 69).

Išnašos

1. Hiberis Dž. Grantas, iš Conference Report, Oct. 1936, 3.
2. "Church Welfare—Economically Socially Spiritually Sound," in Welfare Agricultural Meeting, Oct. 7, 1972, 5.
3. Sheri Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 119.
4. "Ministering to Needs through the Lord's Storehouse System," *Ensign*, May 1977, 84.
5. Iš Conference Report, Oct. 1945, 160, 163, 164.
6. "Ministering to Needs through the Lord's Storehouse System," 83; cituojamas Heber J. Grant, iš Conference Report, Oct. 1936, 3.
7. "Prepare Ye," *Ensign*, Jan. 1974, 81.
8. Iš Conference Report, Apr. 1967, 61.
9. "Prepare for the Days of Tribulation," *Ensign*, Nov. 1980, 32.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 481.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 484.
12. "Ministering to Needs through the Lord's Storehouse System," 83.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 485.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 481.
15. "Prepare for the Days of Tribulation," 32–33, 34.
16. "The Ten Commandments: America at the Crossroads," *New Era*, July 1978, 39.
17. "Prepare for the Days of Tribulation," 32; cituojama *Welfare Plan Handbook* (1952), 2, citavo Marion G. Romney, iš "Church Welfare—Some Fundamentals," *Ensign*, Jan. 1974, 91.
18. "Prepare Ye," 69.
19. "Pay Thy Debt, and Live," *Ensign*, June 1987, 3–4.
20. Iš Conference Report, Apr. 1957, 54.
21. "Pay Thy Debt, and Live," 4, 5.

*„Norai skiriame savo laiko ir priemonių, kuriomis [Viešpats]
gali mus palaiminti, Jo karalystės [...] įkūrimui“*

Nešti Evangeliją pasauliui

„Esame laimingi, kai drauge su mūsų Dangiškuoju Tėvu dirbame didį Jo vaikų išgelbėjimo ir išaukštinimo darbą.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Prezidentui Ezrai Taftui Bensonui misionieriškas darbas buvo šeimos tradicija. Jis aiškino: „Mano tėvo šeimoje buvo vienuolika vaikų. Visi vienuolika tarnavo misijose. Mano žmona irgi tarnavo misijoje ir jai buvo malonu paskutinius [savo misijos] mėnesius tarnauti kartu su našle tapusia savo motina. Kai mano tėvas išvyko į misiją, buvau vyriausias sūnus, todėl prisimenu laiškus, kuriuos jis rašė iš misijos [Amerikos] centrinėje dalyje. Į namus atėjo misionieriško darbo dvasia ir niekada iš ten neišėjo, už ką esu nuolankiai dėkingas.“¹

Prezidentas Bensonas nuolatiniu misionieriumi tarnavo Britų misijoje nuo 1921 iki 1923 metų, o „misionieriška dvasia“ su juo pasiliko daug ilgiau nei tuos dvejus su puse metų. Pavyzdžiui, būdamas Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretoriumi nuo 1953 iki 1961, jis bendravo su daugeliu kito tikėjimo žmonių. 1961 m. per balandžio visuotinę konferenciją jis šventiesiems sakė: „Žinau vardus apytiksliai 9000 žmonių, su kuriais, vykdydamas oficialias pareigas, esu asmeniškai susitikęs. Tikiuosi perduoti jų, kaip rekomenduojamų asmenų, korteles [misionieriams]. Noriu, kad kiekvienas iš jų išgirstų Evangeliją. Norėčiau, kad visi mūsų Tėvo vaikai galėtų mėgautis palaimomis, ateinančiomis priėmus Jėzaus Kristaus Evangeliją ir pagal ją gyvenant.“²

Prezidento Bensono misionieriško darbo entuziazmas tęsėsi ir vėlesniais metais, jis labai troško, kad visi Bažnyčios nariai irgi užsidegtų tokiu pat entuziazmu. Su vaikiniais dėl pasiruošimo nuolatinei misionieriškai tarnystei jis kalbėdavo tiesmukai. „Pasiruoškite dabar, – sakė jis. – Pasiruoškite fiziškai, protiškai, socialiniu požiūriu ir dvasiškai.“³ Jis skatino tėvus vadovauti savo sūnams šiame pasiruošime.

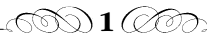
Taip pat jis patarė jaunoms seserims ir pagyvenusiems Bažnyčios nariams rimtai apsvarstyti misionieriškos tarnystės galimybę. Jis ragino visus Bažnyčios narius dalintis Evangelija su savo kaimynais.

Prezidentas Tomas S. Monsonas papasakojo atvejį, kai Prezidento Bensono meilė misionieriškam darbui įkvėpė būsimą misionierių: „Vieną penktadienį jis su seserimi Benson, kaip buvo įpratę, dalyvavo sesijoje Džordan River šventykloje. Tuo metu prie Prezidento Bensono priėjo vaikinai, kurie džiaugsmingai pasisveikino su juo ir pranešė, kad buvo pašauktas tarnauti nuolatinėje misijoje. Prezidentas Bensonas paėmė tą naujai pašauktą misionierių už rankos ir su šypsena lūpose pareiškė: „Paimk ir mane su savimi! Paimk ir mane su savimi!“ Tas misionierius liudijo, kad tam tikra prasme *paėmė* Prezidentą Bensoną su savimi į misiją, kadangi šis pasisveikinimas parodė tvirtą Prezidento Bensono meilę, jo atsidavimą misionieriškam darbui ir troškimą visuomet likti Viešpaties tarnystėje.“⁴

Prezidento Bensono atsidavimo skleisti Evangeliją varančioji jėga buvo meilė visiems Dangiškojo Tėvo vaikams: „Mūsų Tėvo vaikams reikia Evangelijos. [...] Žinau, kad Viešpats juos myli, ir aš, kaip Jo nuolankus tarnas, irgi jaučiu savo širdyje meilę milijonams šio pasaulio žmonių.“⁵ Mąstydamas apie Gelbėtojo meilės galią, jis liudijo: „Mūsų palaimų daugėja, kai savo meile dalijamės su savo artimu.“⁶

Visą gyvenimą dalyvavęs misionieriškame darbe ir raginęs šventuosius daryti taip pat, Prezidentas Bensonas gali patvirtinti: „Aš patyriau misionieriško darbo džiaugsmą. Visame pasaulyje nėra kito tokio darbo, kuris galėtų žmogui atnešti daugiau džiaugsmo ir laimės.“⁷

Ezros Tafto Bensono mokymai

Pasaulis alksta tikrosios religijos, o mes ją turime.

Atrodo, kad po šlovingo Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus pasirodymo Džozefui Smitui, pirma didi sugrąžintajai Bažnyčiai uždėta pareiga buvo nešti Evangeliją į pasaulį – visiems mūsų Tėvo vaikams.

Tai tikrai buvo nepaprastos svarbos didi drama – pasiaukojimo, džiaugsmo, sunkumų, drąsos ir, svarbiausia, meilės žmonėms drama. Niekur ant žemės veido nerasite žmogiškos dramos, kuri jai priligtų. Taip, kad būtų vykdomas šis meilės darbas, reikėjo kraujo, prakaito ir ašarų. Kodėl mes jį vykdomė? Todėl, kad dangaus Dievas tai įsakė; todėl, kad Jis myli Savo vaikus, ir tai Jo valia, kad milijonai pasaulio žmonių turėtų galimybę išgirsti ir savo laisva valia priimti šlovingus, gelbstinčius ir išaukštinančius Jėzaus Kristaus Evangelijos principus ir pagal juos gyventi.⁸

Esu įsitikinęs, kad pasauliui reikia, reikia labiau nei bet ko kito, Jėzaus Kristaus Evangelijos, o pasaulio žmonės nori to, ką gali duoti Evangelija, bet jie to nesuvokia. Jie nori Evangelijos teikiamo inkaro, padedančio išspręsti problemas, su kuriomis susidūrė, atnešančio jiems saugumo ir vidinės ramybės jausmus. Evangelija yra vienintelis atsakas į pasaulio problemas, mano broliai ir seserys!⁹

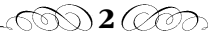
Tik Evangelija išgelbės pasaulį nuo susinaikinimo nelaimės. Tik Evangelija suvienys visų rasių ir tautybių žmones taikai. Tik Evangelija atneš džiaugsmą, laimę ir išgelbėjimą žmonijos šeimai.¹⁰

Pasaulis alksta tikrosios religijos, o mes ją turime.¹¹

Mes trokštame pasidalinti su pasauliu šlovinga žinia, kad per Dievą Tėvą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų buvo atkurta Dievo karalystė. Tai didingiausia žinia nuo pat Jėzaus Kristaus prisikėlimo.¹²

Nuolankiai, su dėkingumu priimame šią svarbią Bažnyčiai uždėtą pareigą. Esame laimingi, kai drauge su mūsų Dangiškuoju Tėvu dirbame didį Jo vaikų išgelbėjimo ir išaukštinimo darbą. Noriai skiriame savo laiko ir priemonių, kuriomis Jis gali mus palaiminti, Jo karalystės žemėje įkūrimui. Žinome, kad tai mūsų pirmutinė pareiga ir didi proga. Būtent šia dvasia pasižymėjo Jėzaus Kristaus Bažnyčios misionieriškas darbas visais laikais. Ji yra išsiskiriantis laikų pilnatvės – mūsų laikų – Evangelijos laikotarpio įvedimo ženklas. Visur, kur yra ištikimų pastarųjų dienų šventųjų, ten yra ir ši nesavanaudiško pasiaukojimo dėl didingiausio visoje žemėje reikalo dvasia.¹³

Mums skirta didi misija. Turime būti pasiruošę, tiek jauni, tiek seni. Tarp tautų turime būti kaip palaiminimas, ištikimi teismo principams.¹⁴

Visi galime būti misionieriais, nepriklausomai nuo gyvenimo aplinkybių ar padėties.

Būdami Viešpaties Bažnyčios nariai, turime į misionierišką darbą žvelgti rimtai. Jei darbuojatės taip, kaip turėtumėte, jeigu jums patinka šis darbas, padedate gelbėti žmonių vaikų sielas.¹⁵

Dalijimasis Evangelija turėtų būti laikomas ne tik kunigystės pareiga, bet visi su dideliu džiaugsmu ir nekantrumu turėtume laukti šios patirties. Tikrasis Evangelijos dalijimosi tikslas yra atvesti sielas pas Kristų, mokyti ir krikštyti mūsų Dangiškojo Tėvo vaikus, kad su jais galėtume džiaugtis (žr. DS 18:15) mūsų Tėvo karalystėje.¹⁶

Visi turime šią didžią pareigą. Negalime jos išvengti. Tegul nė vienas vyras ar moteris negalvoja, kad dėl to, kur gyvena, dėl savo vietos visuomenėje ar dėl savo profesijos, arba padėties, yra atleistas nuo šios pareigos.¹⁷

Vaikinai ir merginos

Tikimės, kad visi vaikinai planuoja būti Viešpaties pasiuntiniais.¹⁸

Kaip ugdate berniukų didį troškimą tarnauti? Jūs nelaukiate [...] norėdami padėti jiems apsispręsti, ar vykti tarnauti į misiją. Jūs padedate jiems nuspręsti vykti, kai jie yra devynerių, dešimties ar vienuolikos! Namai yra vieta, kur prasideda vaikinų pasiruošimas. *Kiekvienas* vaikinai tarnauti turėtų būti paruoštas savo namuose.

Ankstyvas ruošimas apima berniuko mokymą, kaip melstis, Mormono Knygos ir kitų Raštų istorijų skaitymą jam, namų vakarus, per kuriuos galima suteikti jam [galimybę mokyti] dalį pamokos, jo mokymą moralinės švaros principų, taupomosios sąskaitos jo būsimai misijai atidarymą, jo mokymą, kaip dirbti, ir progų tarnauti kitiems suteikimą.¹⁹

Norime tokių į misiją atvykstančių vaikinų, kurie gali tarnauti „iš karto“, kurių tikėjimas gimė per asmeninį teismą ir švarų gyvenimą, kad jie galėtų patirti didingą ir vaisingą misiją.²⁰

Viešpats nori, kad kiekvienas vaikinai tarnautų nuolatiniame misijoje. [...] Vaikinai negali atlikti nieko svarbesnio. Mokykla gali palaukti. Išsimokslinimas gali būti atidėtas. Profesiniai tikslai gali būti nukelti

vėlesniam laikui. Taip, netgi santuoka šventykloje turėtų palaukti, kol vaikas garbingai atitarnaus nuolatinės misijos Viešpačiui laiką.

[...] Merginos [...] taip pat gali turėti progą tarnauti nuolatinėje misijoje. Aš dėkingas, kad mano amžinoji porininkė tarnavo misijoje Havajuose prieš mums susituokiant Solt Leiko šventykloje, ir esu patenkintas, kad mano trys anūkės tarnavo nuolatinėse misijose. Kai kurie vieni iš geriausių mūsų misionierių yra jaunos seserys.²¹

Vyresnio amžiaus misionieriai

Mums reikia daugiau vyresnio amžiaus misionierių misionieriškoje tarnystėje.²²

Daug vyresnio amžiaus porų galėtų tarnauti misijoje. Taip darydami jie pamatys, kad misija taip laimina jų vaikus, vaikaičius ir provaikaičius, kaip neįmanoma palaiminti kitu būdu. Tai parodys nuostabų pavyzdį jų palikuonims.²³

Daug porų gali patvirtinti, kad jų misionieriška tarnystė buvo laimingiausias kartu praleistas laikas, nes jie buvo visiškai pasišventę vienam tikslui – misionieriškam darbui.²⁴

Nariai misionieriai

Turime pabrėžti, kad reikia daugiau narių, atliekančių misionierišką darbą. Patirtis įrodė, kad tai yra vaisingiausias misionieriškas darbas. Narių misionieriškas darbas yra vienas iš didžiųjų mūsų narių asmeninio augimo raktų. Esu įsitikinęs, kad narių misionieriškas darbas pakels dvasingumą visose apylinkėse, kur bus dirbamas.²⁵

Kiek laiko jau praėjo nuo tada, kai pakvietėte kaimyną į sakramento susirinkimą, kuolo konferenciją ar namų vakarą jūsų namuose? Kiek laiko praėjo nuo tada, kai paskutinį kartą rimtai kalbėjotės apie Evangeliją? Tai geriausi potyriai.²⁶

Viešpats palaikys savo misionierišką pareigą vykdančius narius, jeigu tik jie turės tikėjimo pamėginti.²⁷

Atėjo laikas pakelti savo akis, pamatyti šio didingo darbo reikšmingumą. Viešpats to iš mūsų tikisi. Nepakanka tiesiog būti šios Bažnyčios nariais ir lankyti sakramento susirinkimus, mokėti savo dešimtinę, remti gerovės programą. Visa tai yra gerai, bet to

„Viešpats tikisi, kad būsime misionieriai“

nepakanka. Viešpats tikisi, kad būsime misionieriai, gyvensime pagal Evangeliją – taip, visa širdimi, ir padėsime statyti Jo karalystę.²⁸

3

Mormono Knyga yra tas didis pavyzdys, kuriuo turime remtis savo misionieriškame darbe.

Mormono Knyga skirta tiek nariui, tiek ir nenariui. Kartu su Viešpaties Dvasia Mormono Knyga yra didžiausias Dievo mums suteiktas įrankis pasauliui atversti. Jei norime pjauti sielų derlių, privalome naudotis įrankiu, kurį Dievas sukūrė tai užduočiai – Mormono Knyga.

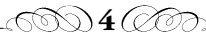
Mormono Knygos skaitymas geriausiai įtikina mus vykti į misiją. Mums reikia daugiau misionierių. Taip pat mums reikia geriau pasiruošusių misionierių, atvykstančių iš apylinkių, skyrių ir namų,

kuriuose jie pažįsta ir pamilsta Mormono Knygą. Mums reikia misionierių, turinčių degantį liudijimą apie jos dieviškumą, galinčių su Dvasia kviesti besidominčiuosius skaityti ir apmąstyti jos puslapius, patikimai žinančių, kad Viešpats jiems apreikš jos tikrumą Šventosios Dvasios galia. Mums reikia misionierių, kurie atitiktų mūsų žinią.²⁹

Mormono Knyga yra tas didis pavyzdys, kuriuo turime remtis savo misionieriškame darbe. Ji rodo, kad Džozefas Smitas buvo pranašas. Joje užrašyti Kristaus žodžiai, o jos didi misija – atvesti žmones pas Kristų. Visi kiti dalykai yra antraeiliai. Svarbiausias Mormono Knygos klausimas toks: „Ar norėtumėte daugiau sužinoti apie Kristų?“ Mormono Knyga yra efektyviausias pasirodusių priimti Evangeliją žmonių paieškos įrankis. Joje nėra to, kas „patinka pasauliui“, todėl pasaulietiškiems žmonėms ji neįdomi. Ji yra didysis sietas (žr. 1 Nefio 6:5).

Yra skirtumas tarp atsivertusiojo, kuris pastatytas ant Kristaus uolos per Mormono Knygą ir toliau laikosi geležinės lazdos, ir atsivertusiojo, kuris to nedaro.³⁰

Negalime užmiršti, kad pats Viešpats Mormono Knygą davė kaip Savo pagrindinį liudininką. Mormono Knyga vis dar yra mūsų galingiausias misionieriškas įrankis. Naudokime jį.³¹

Jei norime sėkmingai dirbti misionierišką darbą, turime gauti Dvasios, įgyti nuolankumo, mylėti žmones ir uoliai dirbuotis.

Kartais misionieriai klausia: „Kaip galiu sėkmingai tai daryti? Kaip žmogus tampa veiksmingu misionieriumi?“ Štai keturi išmėginti sėkmingo misionieriško darbo metodai tiek misionieriams, tiek ir nariams.

Pirma, stenkitės gauti Dvasią.

Norėdami sėkmingai vykdyti šį darbą, privalome turėti Viešpaties Dvasią. Esame mokomi, kad Dvasia negyvens nešvariose palapinėse. Todėl vienas iš mūsų svarbiausių prioritetų yra pasirūpinti, kad mūsų asmeninis gyvenimas būtų tvarkoje. Viešpats pareiškė: „Būkite švarūs jūs, kurie nešate Viešpaties indus“ (Doktrinos ir Sandorų 38:42).

Gelbėtojas davė mums Savo įstatymą dėl Jo Evangelijos mokymo: „Ir per tikėjimo maldą jums bus duota Dvasia; ir jei Dvasios negausite, jūs nemokysite“ (Doktrinos ir Sandorų 42:14).³²

Jei rinktume vieną žinią, kurią kartojau savo broliams iš Dvylikos, ta žinia būtų, kad viskas priklauso nuo Dvasios. Svarbiausia yra Dvasia. Nežinau, kaip dažnai aš tai sakau, bet niekada nepabosta kartoti: visų svarbiausia yra Dvasia.³³

Antra, įgykite nuolankumo.

Viešpats sakė, kad šiame darbe negalės padėti niekas kitas, kaip tik tas, kuris bus nuolankus ir kupinas meilės (Žr. Doktrinos ir Sandorų 12:8). Tačiau nuolankumas nereiškia silpnumo. Jis nereiškia baikštumo, nereiškia baimės. [Galime] būti nuolankūs ir kartu beaimiai. [Galime] būti nuolankūs ir kartu drąsūs. Nuolankumas reiškia pripažinimą, kad esame priklausomi nuo aukštesnės galios, kad Viešpaties darbe mums nuolat būtina Jo parama.³⁴

Šio darbo negalime daryti vieni. Tai yra Jo darbas. Tai Jo Evangelija. Mums būtina Jo pagalba. Prašykite jos, gyvenkite taip, kad būtumėte jos verti, išliekite savo sielą Viešpačiui, kad ją gautumėte.³⁵

Trečia, mylėkite žmones.

Turime ugdyti savyje meilę žmonėms. Mūsų širdys turi būti kupinos užuojautos jiems dėl tyros meilės Evangelijai, dėl troškimo pakylėti, sustiprinti juos, nukreipti juos link aukštesnio, subtilesnio gyvenimo ir galiausiai link išaukštinimo celestialinėje Dievo karalystėje. Mes pabrėžiame geras žmonių, su kuriais bendraujame, savybes ir mylime juos kaip Dievo vaikus, kuriuos myli Viešpats. [...]

Nebūsime veiksmingi, kol neišmoksime užjausti visų mūsų Tėvo vaikų – kol neišmoksime jų mylėti. Žmonės jaučia, kai yra mylimi. Daugelis trokšta meilės. Kai užjausime juos, jie atsimokės mums savo gera valia. Taip mes susirasime draugų.³⁶

Mums [...] duotas didis įpareigojimas mylėti savo artimus. Tai antrasis iš dviejų didžių įsakymų. Daugelis mūsų artimųjų [arba kaimynų] dar nėra Bažnyčios nariai. Privalome būti geri kaimynai. Turime mylėti visus savo Tėvo vaikus ir bendrauti su jais.

Karštai meldžiu, kad būtume pripildyti Dievo meilės savo aplinkiniams!³⁷

Ketvirta, uoliai darbuokitės!

Jei norime išlaikyti su savimi Dvasią, turime *darbuotis*. Nėra didesnio džiaugsmo ar pasitenkinimo, kaip po sunkios darbo dienos žinoti, kad padarėme viską, ką galėjome.

Viena didžiausių misionieriško darbo paslapčių yra darbas! Jeigu misionierius dirba, jis gaus Dvasios; jeigu jis gaus Dvasios, jis mokys su Dvasia; jeigu jis mokys su Dvasia, jis pasieks žmonių širdis ir bus laimingas. [...] Darbas, darbas, darbas – nėra tinkamo pakaitalo, ypač misionieriškame darbe.³⁸

Žinau, kad Dievas gyvas. Tai yra Jo darbas. Jis vėl paskelbė iš dangaus žinią visam pasauliui; ne vien saujelei pastarųjų dienų šventųjų, bet visiems mūsų broliams ir seserims, tiek Bažnyčioje, tiek ir ne. Tesuteikia mums Dievas stiprybės nešti šią žinią pasauliui, gyventi pagal Evangeliją, palaikyti Bažnyčios standartus, kad turėtume teisę į pažadėtąsias palaimas.³⁹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl pasauliui Evangelijos reikia „labiau nei bet ko kito“? (Pavyzdžių ieškokite 1 poskyryje.) Kokių sugrąžintų tiesų, jūsų manymu, pasaulis ypač alksta?
- Skaitydami 2 poskyrį, apmąstykite tą patarimą, kuris tinka jums ir jūsų šeimai. Kaip visi mes galime, nepriklausomai nuo savo gyvenimo aplinkybių, dalintis Evangelija? Kaip galime pasiruošti nuolatinei misionieriškai tarnystei? Kaip galime padėti kitiems pasiruošti nuolatinei misionieriškai tarnystei?
- Prezidentas Bensonas sakė, kad Mormono Knyga yra „didžiausias Dievo mums suteiktas įrankis pasauliui atversti“ (3 poskyris). Gal matėte, kaip žmonės atsivertė studijuodami Mormono Knygą? Kaip galėtume geriau dalintis Mormono Knyga?
- Prezidentas Bensonas pateikė „keturis išmėgintus sėkmingo misionieriško darbo metodus“ (4 poskyris). Kodėl, jūsų manymu, šie metodai atneša sėkmę misionieriškame darbe? Kokius žmonių, besilaikančių šių principų, pavyzdžius matėte?

Susijusios Raštų ištraukos

Morkaus 16:15; 1 Timotiejui 4:12; Almos 17:2–3; 26:1–16; DS 4; 12:7–9; 15:4–6; 88:81; 123:12–17

Pagalba studijuojant

„Dalinkitės tuo, ko išmokstate. Taip darant, jūsų mintys aiškės, o jūsų sugebėjimas atsiminti didės“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 17).

Išnašos

1. “Our Responsibility to Share the Gospel,” *Ensign*, May 1985, 8.
2. Iš Conference Report, Apr. 1961, 112–113.
3. “Preparing Yourself for Missionary Service,” *Ensign*, May 1985, 37.
4. Thomas S. Monson, “God Be with You Till We Meet Again,” *Ensign*, Nov. 1990, 87.
5. Iš Conference Report, Apr. 1970, 129.
6. “Life Is Eternal,” *Ensign*, June 1971, 34.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 213.
8. Iš Conference Report, Apr. 1970, 128.
9. Iš Conference Report, Apr. 1961, 113.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 188.
11. Iš Conference Report, Apr. 1955, 49.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 110.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 49–50.
14. Iš Conference Report, Oct. 1950, 147.
15. “Of the Most Worth,” *New Era*, June 1989, 4.
16. “Of the Most Worth,” 6.
17. “Our Responsibility to Share the Gospel,” 8.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 189.
19. “Our Responsibility to Share the Gospel,” 7.
20. “To the ‘Youth of the Noble Birthright,’” *Ensign*, May 1986, 45.
21. “To the Young Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1986, 83.
22. “To the Elderly in the Church,” *Ensign*, Nov. 1989, 5.
23. “A Sacred Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 78.
24. “Our Responsibility to Share the Gospel,” 8.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 208–209.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 210.
27. “Of the Most Worth,” 4–6.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 211.
29. “Of the Most Worth,” 6.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 203–204.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 204.
32. *Come unto Christ* (1983), 91–92.
33. Seminar for New Mission Presidents, Apr. 3, 1985.
34. *Come unto Christ*, 94.
35. “Principles for Performing Miracles in Missionary Work,” seminar for new mission presidents, June 21, 1988.
36. *Come unto Christ*, 96.
37. “Our Responsibility to Share the Gospel,” 8.
38. *Come unto Christ*, 96, 97.
39. Iš Conference Report, Oct. 1943, 21.

„Sustiprink savo kuolus“

„Sionės kuolai ir apygardos simbolizuoja Viešpaties minėtas šventas vietas, kuriose paskutinėmis dienomis turi susirinkti Jo šventieji, norėdami rasti prieglobstį nuo audros.“

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

1935 m. sausio 13 d. Aidaho Boisio kuolo nariai palaikė 35-erių Ezrą Taftą Bensoną kaip pirmąjį jų kuolo prezidento patarėją. Prezidento Skoto S. Brauno vadovaujamas, prezidentas Bensonas gavo daug progų tarnauti, vadovauti ir mokyti. Pavyzdžiui, jis prisidėjo padedant vienam Melchizedeko kunigystę turinčiajam vėl tapti aktyviam Bažnyčioje,¹ ir padėjo vadovauti kuolo mėginimui įgyvendinti Bažnyčios gerovės programą.²

1938 metais kuolas išaugo iki daugiau nei 8000 narių, todėl Pirmoji Prezidentūra nurodė tą kuolą padalinti į tris kuolus. Prezidentas Bensonas sakė, kad buvo „šokiruotas“, kai 1938 m. lapkričio 27 d. buvo pašauktas pirmininkauti vienam iš tų kuolų. Jo žmona Flora savo vaikams pasakė, kad jų tėvui gauti šį pašaukimą buvo tikra palaima.³

Prezidento Bensono tarnavimas kuolo prezidentu buvo palaima visam kuolui. Jis toliau mokė gerovės principų, taip pat ypatingą dėmesį skyrė jaunimui. Prieš vienos kuolo konferencijos sesiją jis pastebėjo grupelę vaikinių, mėginančių išsmukti iš maldos namų. „Jie ėmė lėtai eiti koridoriais link galinių durų, žvelgdami į fojė, kad įsitikintų, jog niekas nepastebės jų išėjimo. Beveik tuo pat metu [jis] išėjo iš savo kabineto, suvokė situaciją ir ištiesė rankas užtvėrdamas koridorių taip, kad vaikinai pakliuvo tiesiai į jo glėbį. Jis pasakė: „Džiaugiuosi jus matydamas, berniukai! Eime į konferenciją drauge.“ Jis nuvedė juos į priekines vietas, o vėliau pakvietė išsakyti savo liudijimus.“⁴

Vienas iš kuolo tikslų yra „suvienyti ir tobulinti [...] narius per jų vykdomas Bažnyčios programas, apeigas ir mokant Evangelijos“

Praėjus mažiau nei dviem mėnesiams po to, kai prezidentas Bensonas pradėjo tarnauti kuolo prezidentu, įvyko dar vienas netikėtumas. Jam buvo pasiūlytos Nacionalinės ūkininkų kooperatyvų tarybos atsakingojo sekretoriaus pareigos, kurias eidamas jis turėjo dirbti Vašingtone. Iš pradžių jis atsisakė šio pasiūlymo, bet pasitaręs su Flora ir Pirmąja Prezidentūra, nusprendė jas priimti.⁵ Po to, kai 1939 m. kovo 26 d. buvo atleistas iš kuolo prezidento pašaukimo, jis rašė, kad tai buvo „pati sunkiausia diena, kokią tik esu patyręs. [...] Kalbėdamas [kuolo nariams] buvau didžiai Viešpaties palaimintas, bet buvo labai sunku valdyti savo jausmus. Visame pasaulyje nėra geresnių žmonių [ir] aš myliu kiekvieną iš jų.“⁶

Bensonai persikėlė į Betezdą Merilando valstijoje, netoli Vašingtono. Praėjus truputį daugiau nei metams, Dvylikos Apaštalu Kvorumo prezidentas Radžeris Klosonas ir vyresnysis Albertas E. Bouenas, irgi iš Dvylikos Kvorumo, aplankė tą kraštą norėdami įkurti naują kuolą. Prezidentas Klosonas susitiko su Ezra Taftu Bensonu ir pasakė: „Broli Bensonai, Viešpats nori, kad būtumėte šio kuolo prezidentas. Ką manote apie tai?“ Ir vėl Prezidentas Bensonas labai nustebė. Jis sakė: „Nepažįstu šių žmonių. Pragyvenau čia vos metus.“⁷ Tačiau jis nuolankiai priėmė tą pašaukimą ir pirmininkavo 2000 kuolo narių geografiškai dideliame kuole. Štai ką Flora sakė apie jo, kaip kuolo prezidento, tarnystę: „Jam tai labai patinka. Jam svarbus ne postas, bet džiaugsmas, kad gali padėti didesniai skaičiui žmonių pamatyti Evangelijos tiesą.“⁸

Vėliau, būdamas apaštalas, Prezidentas Bensonas lankė kuolus visame pasaulyje. Jis pastebėjo: „Kartais, aplankęs kuriuos nors kuolus, grįžęs sakydavau žmonai, kad nežinau tiksliai, kaip ten viskas bus danguje, bet negalėčiau prašyti ten ko nors geresnio, nei bendrauti su tokiais vyrais ir moterimis kaip vadovai, kuriuos sutinku Sionės kuoluose bei apylinkėse ir žemės misijose. Mes tikrai esame gausiai palaiminti.“⁹

Ezros Tafto Bensono mokymai

1

Mes, kaip Bažnyčios nariai, renkamės į Sionės kuolas.

Nenariai kartais klausia: „Kas yra kuolas?“ Taip pat ir nariai kartais klausinėja: „Kuo reikšmingas kuolas? Ką jis reiškia mums, nariams?“

Nenariams kuolas panašus į vyskupiją kitose bažnyčiose. Kuolas – tai geografinė vietovė, susidedanti iš tam tikro skaičiaus apylinkių (vietinių kongregacijų), kurioms pirmininkauja prezidentūra.

Nariams žodis *kuolas* yra simbolis. Įsivaizduokite didelę palapinę, kurią virvėmis laiko daugybė kuolų, tvirtai įkaltų į žemę. Pranašai paskutinių dienų Sionę prilygino didelei palapinei, gaubiančiai visą žemę [žr. Izaijo 54:2; 3 Nefio 22:2]. Tą palapinę palaiko prie kuolų priištos virvės. Žinoma, tie kuolai yra įvairios geografinės organizacijos, pasklidusios po visą žemę. Šiuo metu Izraelis renkasi į įvairius Sionės kuolus.¹⁰

Kuolas siekia mažiausiai keturių tikslų:

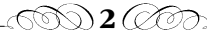
1. Kiekvienas kuolas, kuriam pirmininkauja trys aukštieji kunigai ir kurį remia dvylika vyrų, vadinamų aukštąja taryba, šventiesiems konkrečioje geografinėje vietovėje tampa miniatiūrine bažnyčia. Jo tikslas suvienyti ir tobulinti toje vietoje gyvenančius narius per jų vykdomas Bažnyčios programas, apeigas ir mokant Evangelijos.

2. Kuolo nariai turi būti teisumo pavyzdžiai, arba etalonai.

3. Kuolai turi būti apsauga. Nariai tai daro, kai vadovaujami vietinių kunigystės pareigūnų susivienija ir pasišvenčia vykdyti savo pareigas ir laikytis sandorų. Tos sandoros, jei jų laikomasi, tampa apsauga nuo klaidų, blogio ir negandų.

Šventyklas statome tik ten, kur turime kuolų. Šventyklus palaiminimai ir apeigos paruošia žmogų išaukštinimui. Žinoma, neįmanoma, kad kiekvienas kuolas turėtų šventyklą, bet šiuo metu, kai šventyklus statomos skirtingose pasaulio vietose, esame nepaprasto, taip, stebuklingo plėtimosi liudininkai. Tokia programa leidžia Bažnyčios nariams gauti visas Viešpaties palaimas.

4. Kuolai bus prieglobstis nuo audros, kai ji bus išlieta ant visos žemės.¹¹

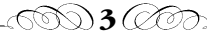

Kuolai įkurti tam, kad padėtų tėvams mokyti vaikus Evangelijos ir vesti juos link išgelbėjimo apeigų.

Doktrinoje ir Sandorose skaitome:

„Kiek Sionėje, ar *bet kuriame iš suorganizuotų jos kuolų* vaikų turintys gimdytojai nemoko jų suprasti doktrinos apie atgailą, tikėjimą Kristumi, gyvojo Dievo Sūnumi, ir krikštą, ir Šventosios Dvasios dovaną rankų uždėjimu, sulaukus aštuonerių metų, tiek nuodėmė bus ant tų gimdytojų galvų. Nes tai bus įstatymas Sionės gyventojams ar *bet kuriame iš suorganizuotų jos kuolų*“ (68:25–26; kursyvas pridėtas).

Čia sužinote vieną iš pagrindinių kuolų tikslų. Jie įkurti norint padėti gimdytojams, turintiems vaikų Sionėje, mokyti juos Jėzaus Kristaus Evangelijos ir atlikti išgelbėjimo apeigas. Kuolai suformuojami norint tobulinti šventuosius, ir tas lavinimas prasideda namuose, kuriuose veiksmingai mokoma Evangelijos.¹²

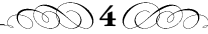

Kai kuolo nariai įkūnija Viešpaties duotus šventumo pavyzdžius, kuolas tampa nuostabiu visam pasauliui matomu simboliu.

Viešpats teigia: „Nes Sionė turi augti grožiu ir šventumu; jos ribos turi būti išplėstos; jos kuolai turi būti sustiprinti; taip, iš tiesų sakau jums: Sionė turi pakilti ir apsirengti savo gražiaisiais apdarais“ (Doktrinos ir Sandorų 82:14).

Čia Viešpats skelbia dar vieną didį kuolo tikslą: būti nuostabiu simboliu, kad visas pasaulis matytų. Frazė „apsirengti savo gražiaisiais apdarais“, be abejo, reiškia vidinį šventumą, kurio privalo siekti kiekvienas narys, vadinantis save šventuoju. Sionė tai „tyraširdžiai“ (Doktrinos ir Sandorų 97:21).

Sionės kuolai stiprinami ir Sionės ribos plečiamos, kai nariai įkūnija šventumo pavyzdį, kurio Viešpats tikisi iš Savo pasirinktų žmonių.¹³

Kiekvienas kuolas tarnauja kaip apsauga ir prieglobstis nuo matomų ir nematomų priešų.

Visgi kitas Viešpaties apreiškimas pateikia tokį kuolo tikslo paaiškinimą: „Iš tiesų sakau jums visiems: kelkis ir sušvisk, kad tavo šviesa būtų vėliava tautoms; ir kad susirinkimas Sionės žemėje ir jos kuoluose būtų apsauga ir prieglobstis nuo audros ir nuo rūstybės, kai ji bus išlieta neskiesta ant visos žemės“ (Doktrinos ir Sandorų 115:5–6).

Šiame apreiškime yra įsakymas, kad mūsų šviesa taip sušvistų, kad taptų vėliava tautoms. Vėliava, [šiuo atveju] pavyzdys, yra matavimo taisyklė, pagal kurią nustatomas tikslumas, arba tobulumas. Šventieji turi būti šventumo pavyzdys pasauliui. Toks yra Sionės grožis.

Tada Viešpats apreiškia, kad Sionės kuolai turi būti „apsauga ir prieglobstis nuo audros ir nuo rūstybės, kai ji bus išlieta neskiesta ant visos žemės.“ Kuolai šventiesiems yra apsauga nuo tiek matomų, tiek ir nematomų priešų. Apsauga – tai kunigystės kanalais teikiamas vadovavimas, stiprinantis liudijimus ir remiantis šeimos vieningumą bei asmeninį teisumą.

Savo apreiškimų įvade, Doktrinoje ir Sandoroje, Viešpats įspėjo: „Greitai ateina ta diena; ta valanda dar neatėjo, bet jau čia pat, kai taika bus paimta nuo žemės ir velnias turės galią savo valdoms“ [Doktrinos ir Sandorų 1:35].

Šiais laikais [...] matome šios pranašystės išsipildymą, kai Šėtonas, vedamas beribio įtūžio, rodo galią „savo valdoms“ – žemei. Dar niekada jo įtaka nebuvo tokia didelė, ir tikrai tie, kurie priima Šventąją Dvasią kaip savo vadovą ir seka kunigystę turinčių vadovų patarimais, išvengs jo blogio įtakos nešamo nuniokojimo.

Taip pat Viešpats tame įvadiniame apreiškime teigia turėsiąs galią Savo šventiesiems ir viešpatausiąs „tarp jų“ [Doktrinos ir Sandorų 1:36]. Tai Jis darys veikdamas per Savo pasirinktus tarnus ir kuolo bei apylinkės vadovus.¹⁴

Bažnyčiai augant yra labai svarbu, kad statytume tvirtai ir gerai ir kad mūsų būsimi kuolai turėtų pagrindines sėkmei būtinas sudedamąsias dalis, ir kad esantys kuolai nenuilstamai darbuotųsi, siekdami tapti visiškai funkcionuojančiais kuolais dvasinių laimėjimų

Rinkdamiesi su šventaisiais matome, kad kuolas gali „būti apsauga ir prieglobstis nuo audros“ (DS 115:6)

prasme. Tokie kuolai turi būti rinkimosi vietos šių laikų Sionei, jie turi būti dvasinės šventovės ir kiek įmanoma labiau finansiškai nepriklausomi.¹⁵

Sionės kuolai ir apygardos simbolizuoja Viešpaties minėtas šventas vietas, kuriose paskutinėmis dienomis turi susirinkti Jo šventieji, norėdami rasti prieglobstį nuo audros. Jūs ir jūsų vaikai čia rinksitės garbinti, atlikti šventas apeigas, bendrauti, mokytis, groti, šokti, vaidinti, sportuoti ir visaip kitaip tobulinti save ir vienas kitą. Dažnai manoma, kad ant mūsų maldos namų esanti į dangų nukreipta smailė labai prasmingai simbolizuoja, jog savo gyvenime visada turėtume veržtis į viršų link Dievo.¹⁶

Mormono Knygos pranašas Nefis numatė dienas, kai šventieji bus išsibarstę po kuolus visame pasaulyje. Jis matė laikus, kai, iškilus jų gyvybėms grasinančių sunaikinimo audrų pavojui, Viešpats suteiks jiems Savo apsaugą. Nefis pranašavo: „Ir buvo taip, kad aš, Nefis, išvydau Dievo Avinėlio galią, nusileidusią ant Avinėlio bažnyčios šventųjų ir ant Viešpaties sandoros žmonių, kurie buvo išsklaidyti

ant viso žemės veido; ir jie buvo ginkluoti teisumu ir Dievo galia su didele šlove“ (Mormono Knyga, 1 Nefio 14:14).

Per apreiškimą žinome, kad paskutinėmis dienomis bus pavojų, negandų ir persekiojimų, bet dėl teisumo šventųjų gali būti pasi-gailėta. Viešpaties pažadas Mormono Knygoje yra patikimas: „Jis apsaugos teisiuosius savo galia“ (1 Nefio 22:17).¹⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kaip, perskaitę 1 poskyrį, atsakytumėte žmogui, kuris paklaustų, kodėl Bažnyčios nariai suburti į kuolas?
- Prezidentas Bensonas priminė mums, kad kuolai padeda tėvams mokyti vaikus Evangelijos ir suteikti jiems kunigystės apeigas (Žr. 2 poskyrį). Kaip jūsų kuolas (apygarda) sustiprino jūsų pastangas namuose?
- Kada esate matę kuolo narius, susirinkusius parodyti pavyzdį, „kad visas pasaulis matytų“? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip jums padėjo šios veiklos?
- Kaip kuolas apsaugo nuo „tiek matomų, tiek ir nematomų priešų“? (Žr. 4 poskyrį.) Kokių turite progų dalyvauti savo kuolo veikloje? Kokias palaimas galite gauti tai darydami?

Susijusios Raštų ištraukos

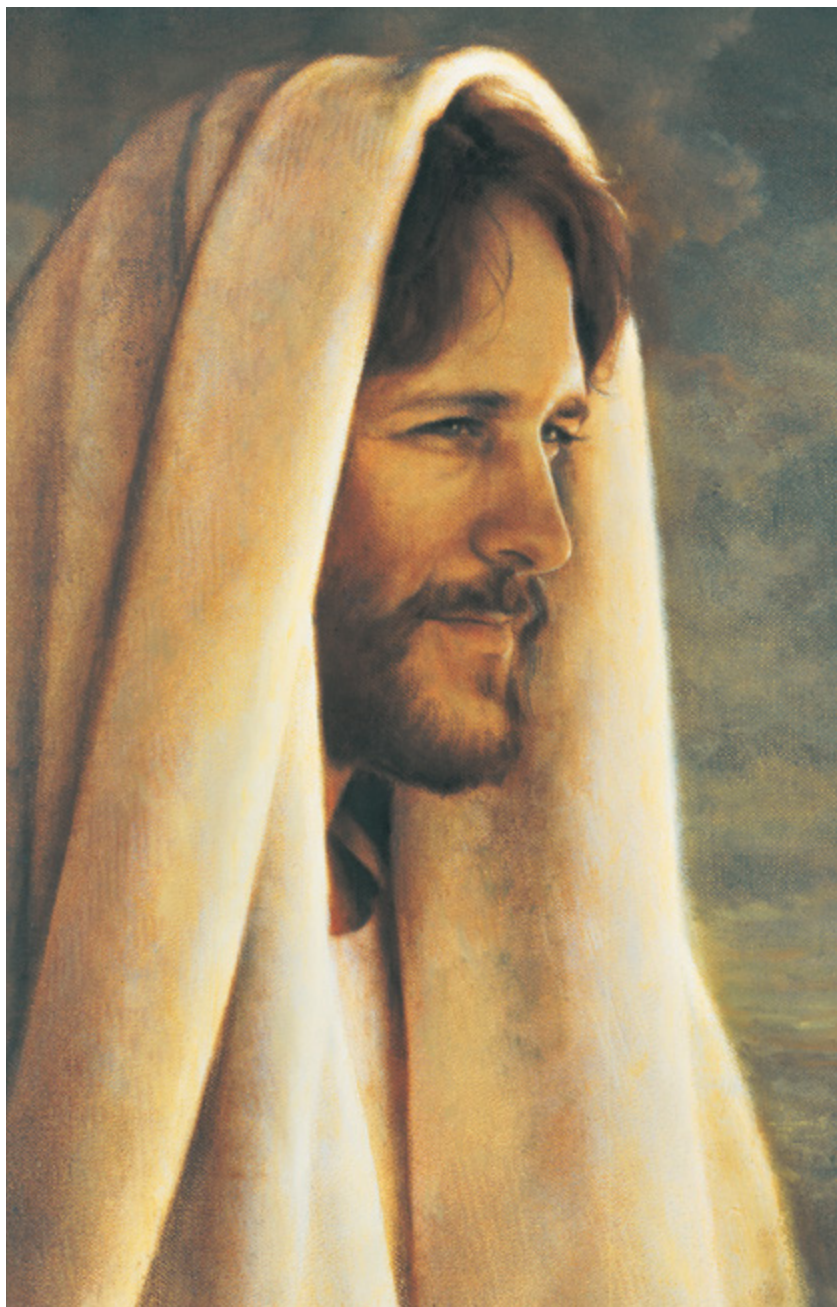
Izaijo 25:3–5; Mato 5:14–16; Moronio 10:31–33; DS 101:17–21; 133:7–9

Pagalba mokytojui

„Patyręs mokytojas negalvoja: „Ką šiandien darysiu klasėje?“, bet klausia: „Ką šiandien mano mokiniai darys klasėje?“, ne „Ko šiandien mokysiu?“, bet „Kaip savo mokiniams padėsiu išsiaiškinti tai, ką jie turi žinoti?“ (Virginia H. Pearce, “The Ordinary Classroom—a Powerful Place for Steady and Continued Growth,” *Ensign*, Nov. 1996, 12; cituojama iš *Teaching the Gospel: A Handbook for CES Teachers and Leaders* [1994], 13).

Išnašos

1. Žr. 20 šios knygos skyrių.
2. Žr. 21 šios knygos skyrių.
3. Žr. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 122; Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 104.
4. Sheri L. Dew, based on an account by Don Schlurf, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 122.
5. Žr. 1 šios knygos skyrių.
6. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 144.
7. Iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 156–157.
8. Flora Amussen Benson, cituojama iš *Ezra Taft Benson: A Biography*, 159.
9. Iš Conference Report, Oct. 1948, 98.
10. *Come unto Christ* (1983), 101.
11. *Come unto Christ*, 104–105.
12. *Come unto Christ*, 101–102.
13. *Come unto Christ*, 102.
14. *Come unto Christ*, 103–104.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 151.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 151–152.
17. *Come unto Christ*, 104.

„Jēzus [...] sako: Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.“ (Jono 14:6)

Į Kristų sutelktas gyvenimas

*„Geriausias tikro didingumo matas
yra mūsų panašumas į Kristų.“*

Iš Ezros Tafto Bensono gyvenimo

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas dažnai citavo Gelbėtojo patarimą dvylikai nefitų mokinių: „Kokie vyrai jūs turėtumėt būti? Iš tiesų sakau jums – tokie, kaip aš esu“ (3 Nefio 27:27).¹ Šis principas – būtinybė tapti panašesniais į Kristų – buvo besikartojanti Prezidento Bensono tarnystės tema, ypač jam tarnaujant Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu ir Bažnyčios Prezidentu.

Paskyręs gyvenimą tarnauti Viešpačiui Prezidentas Bensonas, išsakydamas šiuos liudijimo žodžius, kalbėjo su galia ir įsitikinimu:

„Liudiju jums, kad nėra didingesnio, labiau jaudinančio ir sielą ištaurinančio iššūkio, kaip stengtis mokytis iš Kristaus ir vaikščioti Jo keliais. Mūsų etalonas, Jėzus Kristus, vaikščiojo šia žeme kaip Pavyzdys. Jis mūsų Užtarėjas pas Tėvą. Jis atliko didžią apmokančią auką, kad mes galėtume mėgautis džiaugsmo pilnatve ir būti išaukštinti pagal Jo malonę ir mūsų atgailą bei teisumą. Jis viską įvykdė tobulai ir įsako, kad mes būtume tobuli, kaip Jis ir Jo Tėvas yra tobuli (žr. 3 Nefio 12:48).

„Ką Jėzus darytų?“ arba „Ko Jis norėtų, kad aš padaryčiau?“ yra pirmaeiliai asmeniniai klausimai šiame gyvenime. Eiti Jo keliu yra didžiausias gyvenimo pasiekimas. Tikrą sėkmę pasiekė tas vyras ar moteris, kurio gyvenimas panašiausias į Mokytojo gyvenimą.“²

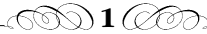
Prezidentas Bensonas ragino šventuosius sekti tobulu Gelbėtojo pavyzdžiu, jis primindavo jiems, kad tai jie gali padaryti tik Gelbėtojo padedami. Jis pareiškė:

„Žinau, Viešpats gyvas! Žinau, kad Jis mus myli! Žinau, kad be Jo nėra vienas negali pasiekti sėkmės, bet būnant Jo partneriu nėra vienas negali nepasisekti.

Žinau, kad Dievas gali mūsų gyvenimą padaryti daug laimingesnį, nei galime patys.

Linkiu, kad nuo šiol visi mes turėtume moralinės drąsos labiau stengtis kasdien galvoti apie Kristų, mokytis iš Jo, vaikščioti Jo keliais ir daryti tai, ko Jis norėtų, kad darytume.“³

Ezros Tafto Bensono mokymai

Jėzaus Kristaus pavyzdys ir mokymai pateikia visai žmonijai didų standartą.

Prieš du tūkstančius metų žeme vaikščiojo tobulas žmogus – Jėzus Kristus. Jis buvo dangiškojo tėvo ir žemiškosios motinos sūnus. Jis, vadovaujamas Tėvo, yra šio pasaulio Dievas. Jis mokė žmones tiesos, kad jie galėtų būti laisvi. Jo pavyzdys ir priesakai suteikė visai žmonijai didų standartą, vienintelį patikimą kelią.⁴

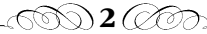
Jokia kita įtaka nepadarė šiai žemei didesnio poveikio nei Jėzaus Kristaus gyvenimas. Be Jo mokymų negalime įsivaizduoti savo gyvenimo. Be Jo mes pasiklystume tikėjimų ir garbinimų mirazuose, atsiradusiuose dėl baimės ir tamsos, kurioje slypi jusliškumas ir materializmas. Esame toli nuo tikslo, kurį Jis mums iškėlė, bet niekada neturime paleisti jo iš akių; neturime pamiršti, kad mūsų didis kopimas link šviesos, link tobulumo nebūtų įmanomas be Jo mokymų, Jo gyvenimo, Jo mirties ir Jo prisikėlimo.

[...] Turime dar kartą suprasti, kad tik priimdami ir gyvendami pagal meilės Evangeliją, kaip mokė Mokytojas, tik vykdydami Jo valią galime sutraukti mus varžančius neišmanymo ir abejonių pančius. Turime išmokti šią paprastą šlovingą tiesą, kad galėtume patirti tuos saldžius dvasios džiaugsmus dabar ir amžinybėje. Turime prarasti save vykdydami Jo valią. Mūsų gyvenime Jis turi būti aukščiau visko.⁵

14-ame Evangelijos pagal Joną skyriuje, po paskutinės vakarinės Jėzus švelniai atsiveikina su savo mokiniais. Jis sako, kad eis paruošti jiems vietos Savo Tėvo namuose, kad ten, kur bus jis, ir jie galėtų būti. O Tomas Jam sako:

„Viešpatie, mes nežinome, kur tu eini, tai kaipgi žinosime kelią?“

Jėzus jam sako: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas ne-nueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jono 14:5–6). Kelias tiesiasi priešais mus. Jis aiškiai pažymėtas.⁶

Pas Kristų ateiname, kai dėl kiekvienos minties žvelgiame į Jį ir atkartojame Jo savybes.

Kalbant Mormono Knygos žodžiais, mums reikia „tikėti Kristų ir neišsižadėti jo“ (2 Nefio 25:28). Mums reikia pasitikėti Kristumi, o ne kūno ranka (žr. 2 Nefio 4:34). Turime „ateiti pas Kristų ir tobulėti jame“ (Moronio 10:32). Turime ateiti „su sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia“ (3 Nefio 12:19), alkdami ir trokšdami teismo (žr. 3 Nefio 12:6). Turime ateiti „sotindamiesi Kristaus žodžiu“ (2 Nefio 31:20), kurį gauname per Jo Raštus, Jo pateptuosius ir per Jo Šventąją Dvasią.

Trumpai tariant, turime sekti „gyvojo Dievo Sūnaus pavyzdžiu“ (2 Nefio 31:16).⁷

Viešpats sakė: „Dėl kiekvienos minties žvelkite į mane“ (DS 6:36). Žvelgti į Viešpatį dėl kiekvienos minties yra vienintelis įmanomas būdas, kaip galime būti tokie vyrai ir moterys, kokie turime būti.

Viešpats Savo mokinių paklausė: „Kokie vyrai jūs turėtumėt būti?“ Tada atsakė į Savo paties klausimą, sakydamas: „Tokie, kaip aš esu“ (3 Nefio 27:27). Norėdami tapti tokie, koks yra Jis, turime apie Jį galvoti – Jis nuolat turi būti mūsų mintyse. Kas kartą priimdami sakramentą, įsipareigojame „visuomet jį atminti“ (Moronio 4:3; 5:2; DS 20:77, 79).

Jei mintys daro mus tokius, kokie esame, o mes norime būti tokie, kaip Kristus, tada mūsų mintys turi būti tokios, kaip Kristaus. Leiskite tai pakartoti: jei mintys daro mus tokius, kokie esame, o mes norime būti tokie, kaip Kristus, turime galvoti kaip Kristus.

[...] Mūsų mintys turėtų būti apie Viešpatį. Turėtume galvoti apie Kristų.⁸

Tegul mūsų asmeninis gyvenimas, mūsų namai ir atliekamas darbas atspindi į Kristaus panašų mūsų charakterį. Taip gyvenkite, kad kiti sakytų apie jus: „Štai tikras krikščionis!“

Taip, mes tikime Jėzų Kristų, bet dar svarbiau: mes žvelgiame į Jį, pasitikime Juo ir stengiamės elgtis taip, kaip elgtūsi Jis.⁹

Kristus yra mūsų idealas. Jis – mūsų pavyzdys. [...] Geriausias tikro didingumo matas yra mūsų panašumas į Kristų.¹⁰

Būti tokiam, kaip Gelbėtojas, – didžiulis iššūkis bet kuriam žmogui! Jis yra Dievybės narys. Jis – mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Visose Savo gyvenimo srityse Jis buvo tobulas. Jame nebuvo nei ydų, nei trūkumų. Ar mums įmanoma [...] būti tokiems, kaip Jis? Atsakymas yra taip. Mes ne tik *galime*, bet toks mūsų įsipareigojimas, mūsų pareiga. Jis nebūtų mums davęs šio įsakymo, jeigu nebūtų norėjęs, kad mes jo laikytumės [žr. Mato 5:48; 3 Nefio 12:48].

Apaštalas Petras kalbėjo apie procesą, per kurį žmogus gali tapti „dieviškos prigimties“ dalininku (2 Petro 1:4). Tai yra svarbu, nes jeigu iš tikrųjų tapsime dieviškos prigimties dalininkais, tapsime kaip Jis. Atidžiai patyrinėkime, ko Petras mus moko apie šį procesą. Štai ką jis sakė:

„Todėl parodykite visą stropumą, kad savo tikėjimu ugdytumėte dorybę, dorybe – pažinimą,

pažinimu – susivaldymą, susivaldymu – ištvermę, ištverme – maldingumą,

maldingumu – brolybę, o brolybe – [tikrąją] meilę“ (2 Petro 1:5–7).

Petro nusakytos dorybės yra dalis dieviškos prigimties, arba Gelbėtojo charakterio. Būtent šių dorybių turime laikytis, jei norime panašėti į Jį. Aptarkime keletą šių svarbių savybių.

Pirmasis bruožas, nuo kurio prasideda visi kiti, yra *tikėjimas*. Tikėjimas yra pagrindas, ant kurio statomas dieviškas charakteris. [...]

Toliau Petras sako, kad savo tikėjimu turime ugdyti *dorybę*. [...] Dorybingas elgesys reiškia, kad [žmogus] puoselėja švarias mintis ir elgiasi tyrai. Jis negeidžia savo širdyje, nes taip daryti reiškia

Kartu su prisikėlusiu Jėzumi Kristumi čia pavaizduotas apaštalas Petras mokė, kaip galime sekti Gelbėtojo pavyzdžiu

„išsižadėti tikėjimo ir nebeturėti Dvasios“ (DS 42:23), o šiame darbe nėra nieko svarbiau už Dvasią. [...]

Dorybė siejasi su šventumu, dievotumo bruožu. [Turėtume] aktyviai siekti to, kas dorybinga ir miela, o ne kas menkintina ir bjauru. Dorybė nepaliaujamai puoš mūsų mintis (žr. DS 121:45). Kaip koks nors žmogus gali atsiduoti pornografijos, nešvankybių ar vulgarumo blogybėms ir laikyti save visiškai doru? [...]

Kitas žingsnis, kuriuo Petras apibūdina augimo procesą, yra savo tikėjimu ir dorybe ugdyti *pažinimą*. Viešpats mums sakė, jog „neįmanoma, kad žmogus būtų išgelbėtas neturėdamas išmanymo“ (DS 131:6). Dar kitoje vietoje Dievas įsakė: „Siekite iš geriausių knygų išminties žodžių; siekite mokyto, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu“ (DS 88:118). [...] Nors bet koks tiesos studijavimas yra naudingas, išgelbėjimo tiesos yra pačios svarbiausios tiesos, kurias bet kuris žmogus gali sužinoti. Viešpaties klausimą „kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei?“ (Mato 16:26) galima pritaikyti tiek išsilavinimo siekiams, tiek

ir pasaulietinių gėrybių siekiui. Viešpats irgi galėjo paklausti: „Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis pasaulyje sužinotų viską, bet nesužinotų, kaip išsigelbėti?“ [...]

Prie savo dvasinio išsilavinimo pridėdami pasaulietišką mokytumą galime padėti sau išlikti susitelkusiems į tai, kas šiame gyvenime yra svarbiausia. [...]

Kitas bruožas, kurį Petras apibūdino kaip dieviškos prigimties dalį, yra *susivaldymas*. [Susivaldantis žmogus] gali valdyti savo emocijas ir žodžius. Jis viską daro nuosaikiai ir neleidžia sau pernelyg daug. Vienu žodžiu, jam būdinga savitvarda. Jis yra savo emocijų šeimininkas, o ne atvirksčiai. [...]

Susivaldydami turime ugdyti *ištvermę*. [...] Ištvermė, arba kantrybė, yra kita savitvardos forma. Tai sugebėjimas atidėti pasitenkinimą ir pažaboti savo aistras. Santykiuose su mylimais žmonėmis ištvermingas ir kantrus žmogus vengia karštakošiško elgesio, dėl kurio vėliau gailėtusi. Ištvermė yra susitvardymas įtemptoje situacijoje. Ištvermingas ir kantrus žmogus supranta kitų trūkumus.

Taip pat ištvermingas žmogus kantriai laukia Viešpaties. Kartais skaitome ar girdime apie žmones, kurie siekia iš Viešpaties gauti kokią nors palaimą, bet ima nekantrauti, kai ji neateina greitai. Dieviškos prigimties dalis yra tiek pasitikėti Viešpačiu, kad išliktumėte ramūs ir žinotumėte, kad Jis yra Dievas (žr. DS 101:16).

Ištvermingas ir kantrus žmogus bus tolerantiškas savo artimųjų klaidoms ir trūkumams. Dėl to, kad juos myli, jis neieškos juose ydų, nekritikuos ir nekaltins.

Kitas bruožas, kurį paminėjo Petras, yra *broliškas maloningumas*. [...] Maloningas žmogus yra kupinas užuojautos ir švelnus su kitais. Jis atidus kitų jausmams ir elgiasi pagarbiai. Jis yra paslaugios prigimties. Maloningumas atleidžia kitų silpnybes ir klaidas. Maloningumas taikomas visiems – pagyvenusiems ir jauniems, žmonėms ir gyvūnams, užimantiems žemą padėtį taip pat, kaip ir užimantiems aukštą padėtį.

Tai yra tikrieji dieviškos prigimties bruožai. Ar matote, kaip tampame panašesni į Kristų, kai esame doresni, maloningesni, kantresni ir geriau valdome savo emocijas?

Apaštalas Paulius vartojo kai kuriuos vaizdingus posakius norėdamas iliustruoti, kad Bažnyčios narys turi skirtis nuo pasaulio. Jis nurodė mums „apsivilkti Kristumi“ (žr. Galatams 3:27), „atsižadėti [...] senojo žmogaus“ ir „apsivilkti nauju žmogumi“ (Efeziečiams 4:22, 24).

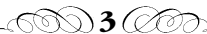
Paskutinė ir vainikuojanti dieviškojo charakterio dorybė yra *tikroji meilė*, arba tyra Kristaus meilė (žr. Moronio 7:47). Jei iš tikrųjų stengtumės būti panašesni į mūsų Gelbėtoją ir Viešpatį, tai mūsų svarbiausiu tikslu turėtumėte būti mokymasis mylėti taip, kaip Jis myli. Mormonas tikrąją meilę vadino „didesne už viską“ (Moronio 7:46).

Šiais laikais pasaulis daug kalba apie meilę, ir daugelis jos ieško. Bet tyra Kristaus meilė labai skiriasi nuo to, ką pasaulis įsivaizduoja esant meile. Tikroji meilė niekada nesiekia egoistiško pasitenkinimo. Tyra Kristaus meilė siekia vien amžinojo augimo ir džiaugsmo kitiems. [...]

Gelbėtojas pareiškė, kad amžinasis gyvenimas – tai pažinti vienintelį tikrąjį Dievą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų (žr. Jono 17:3). Jeigu tai tiesa, o aš iškilmingai liudiju, kad tai *yra* tiesa, tada privalome klausti, kaip galime pažinti Dievą. Petro apibūdintas procesas, kai ugdydami vieną dievišką bruožą ugdome kitą, tampa raktu, kaip gauti šį į amžinąjį gyvenimą vedantį pažinimą. Atkreipkite dėmesį į Petro pažadą, pateikiamą iš karto po apibūdinto proceso:

„Kai šitie dalykai jумыse gyvuoja *ir tarpsta*, jie neduoda jums apsileisti ir likti bevaisiams mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinime“ (2 Petro 1:8; kursyvas pridėtas).

[...] Meldžiu, kad šios Gelbėtojo savybės ir bruožai tarptų mummyse, kad mums stotų prieš Teismą ir Jam kiekvieno iš mūsų paklausus: „Koks vyras tu esi?“, galėtume su dėkingumu ir džiaugsmu pakelti galvą ir atsakyti: „Toks, kaip tu esi.“¹¹

Gelbėtojas paguos ir pakylės mus, kai stengsimės išlikti Jo mums nužymėtame kelyje.

Kiek nuklystame nuo Žmogaus iš Galilėjos mums nužymėto kelio, tiek pralaimime savo asmeninėse kovose. [...] Bet nesame palikti

be pagalbos. Jis vis kartuoja savo mokiniams ir visiems mums: „Tegul neišsigąsta jūsų širdys! [...]

„Jei ko prašysite manęs mano vardu, aš padarysiu.“

„Nepaliksiu jūsų našlaičiais. [...]"

„Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. [...]" (Jono 14:1, 14, 18, 27.)¹²

Vėl atsigręžkime į Mormono Knygą [...], kad sužinotume kai kuriuos principus apie atėjimą pas Kristų, atsidavimą Jam, susitelkimą į Jį ir tapimą Jo dalimi. Šia tema pacituosime tik kelias ištraukas iš daugelio.

Pirmiausia turime žinoti, kad Kristus kviečia mus ateiti pas Jį. „Štai jis siunčia kvietimą visiems žmonėms, nes gailestingumo rankos yra ištiestos į juos. [...] Taip, jis sako: Ateikite pas mane ir ragausite gyvybės medžio vaisiaus“ (Almos 5:33–34).

Ateikite, nes jis stovi „išskėstomis rankomis, kad jus priimtų!“ (Mormono 6:17.)

Ateikite, nes „jis nuramins jus jūsų suspaudimuose, ir užtars jūsų bylą“ (JokūboK 3:1).

„Ateikite pas jį ir atnašaukite visą savo sielą kaip atnašą jam“ (Omnia 1:26).

Moronis, baigdamas jareditų civilizacijos metraščių, rašė: „Aš noriu jus paraginti ieškoti šito Jėzaus, apie kurį rašė pranašai ir apaštalai“ (Etero 12:41).

Savo baigiamuosiuose žodžiuose, užrašytuose nefitų civilizacijos pabaigoje, Moronis sakė: „Taip, ateikite pas Kristų ir tobulėkite jame, [...] ir jeigu atsisakysite visokios bedievytės ir mylėsite Dievą visa savo galia, protu ir stiprybe, tada jums pakaks jo malonės“ (Moronio 10:32).

Atsidavę Kristui žmonės yra „Dievo liudytojai visada ir visame, ir visur, kur [bebūtų], net iki mirties“ (Mozijo 18:9). Jie išlaiko Kristaus „vardą, visuomet užrašytą“ savo širdyse (Mozijo 5:12). Jie priima „Kristaus vardą, būdami pasiryžę tarnauti jam iki galo“ (Moronio 6:3).

Kai gyvename į Kristų sutelktą gyvenimą, „mes kalbame apie Kristų, mes džiūgaujame Kristumi, mes pamokslaujame apie Kristų“ (2 Nefio 25:26). Mes priimame „maloningąjį Dievo žodį, ir [sotina-mės] jo meile“ (JokūboK 3:2). Netgi kai jo siela liūdėjo dėl savo nedorybių, Nefis sakė: „Aš žinau, kuo pasitikėjau. Mano Dievas buvo mano ramstis“ (2 Nefio 4:19–20).

Atsimename Almos patarimą: „Tegul visi tavo darbai būna Viešpa-čiui, kad ir kur beeitum, tebūna tai Viešpatyje; taip, tegul visos tavo mintys būna nukreiptos į Viešpatį; taip, tavo širdies meilė tebūna nukreipta į Viešpatį per amžius. Tarkis su Viešpačiu visuose savo darbuose“ (Almos 37:36–37).

Helamanas sakė: „Atminkite, atminkite, kad būtent ant mūsų Iš-pirkėjo, kuris yra Kristus, Dievo Sūnus, uolos jūs turite statyti savo pamatą; idant kada velnias pasiūs savo galingus vėjus, [...] [jie] netu-rėtų galios jums nutraukti į nelaimės [...] prarają“ (Helamano 5:12).

Nefis sakė, kad Viešpats „pripildė mane savo meilės, kad ji degina mano kūną“ (2 Nefio 4:21). Tie, kurie tampa Kristaus dalimi, pada-romi „gyvi Kristuje“ (2 Nefio 25:25). Jie nekenčia „jokių kitokių su-spaudimų, išskyrus prarytus Kristaus džiaugsmo“ (Almos 31:38). Jie apkabinami „Jėzaus rankomis“ (Mormono 5:11). Nefis sakė: „Aš džiū-gauju mano Jėzumi, nes jis išpirko mano sielą“ (2 Nefio 33:6). Lehis sakė: „Esu amžinai apglėbtas jo meilės rankomis“ (2 Nefio 1:15). [...]

Ta didi siela Mormonas [parašė] savo mylimam sūnui Moroniui šiuos žodžius:

„Mano sūnau, būk ištikimas Kristuje; ir tai, ką tau parašiau, tene-liūdina tavęs taip, kad mirtinai tave prislėgtų; bet tegul Kristus tave iškelia ir tebūna per amžius tavo atmintyje jo kentėjimai ir mirtis, ir tai, kad jis parodė savo kūną mūsų tėvams, ir jo gailestingumas, ir didis kantrumas, ir jo šlovės ir amžinojo gyvenimo viltis.

Ir tegul Dievo Tėvo, kurio sostas aukštai danguose, ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris sėdi jo galios dešinėje, kol viskas bus jam pajungta, malonė būna ir pasilieka su tavim per amžius“ (Moronio 9:25–26).

Meldžiuosi dėl visų mūsų, kad ir mes sektume šiuo įkvėptu patarimu: „Būk ištikimas Kristuje.“ Tada Jis iškels mus ir Jo malonė bus ir pasiliks su mumis per amžius.¹³

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Bensonas pareiškė: „Jokia kita įtaka nepadare šiai žemei didesnio poveikio nei Jėzaus Kristaus gyvenimas“ (1 poskyris). Kaip Gelbėtojo gyvenimas paveikė šią žemę? Kaip Jo gyvenimas paveikė jus?
- Kaip mūsų gyvenimas keičiasi, kai „galvojame apie Kristų“? Kaip mūsų mintys susijusios su mūsų charakterio bruožais? Studijuodami 2 poskyrį apmąstykite, ką galite daryti, kad geriau ugdytumėte tame poskyryje minėtus į Kristaus panašius savo bruožus.
- Kaip 3 poskyryje pateikti mokymai suteikia vilties mums stengiantis panašėti į Gelbėtoją? Kaip Gelbėtojas padėjo jums stengiantis Juo sekti?

Susijusios Raštų ištraukos

Morkaus 8:34; Filipiečiams 4:13; 1 Jono 3:23–24; 2 Nefio 25:23, 26; Mozijo 3:19; Almos 7:11–13; Moronio 7:48

Pagalba studijuojant

„Planuokite studijuoti taip, kad ugdytumėte savo tikėjimą Gelbėtoju“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], p. 22). Pavyzdžiui, studijuodami galite užduoti sau tokius klausimus: „Kaip šie mokymai galėtų padėti man geriau suprasti Jėzaus Kristaus Apmokėjimą? Kaip šie mokymai gali padėti man tapti panašesniais į Gelbėtoją?“

Išnašos

1. Pavyzdžiui, žr. "Strengthen Thy Stakes," *Ensign*, Jan. 1991, 5; "Think on Christ," *Ensign*, Mar. 1989, 4; "In His Steps," *Ensign*, Sept. 1988, 4.
2. "Think on Christ," *Ensign*, Apr. 1984, 13.
3. "Think on Christ," *Ensign*, Apr. 1984, 13.
4. Iš Conference Report, Apr. 1967, 58.
5. "Life Is Eternal," *Ensign*, June 1971, 34.
6. Iš Conference Report, Apr. 1966, 128.
7. "Joy in Christ," *Ensign*, Mar. 1986, 5.
8. "Think on Christ," *Ensign*, Apr. 1984, 11, 13.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 328.
10. "A Sacred Responsibility," *Ensign*, May 1986, 78.
11. Iš Conference Report, Oct. 1986, 59, 60–62, 63; arba *Ensign*, Nov. 1986, 45, 46–47, 48.
12. "Life Is Eternal," 34.
13. "Come unto Christ," *Ensign*, Nov. 1987, 84–85.

Iliustracijų sąrašas

- Viršelyje: fonas © Artbeats
- Viršelyje: Ezros Tafto Bensono nuotrauka © Busath.com
- 36 puslapyje: fragmentas iš *Kristus ir turtingas jaunas didikas*, aut. Hainrikas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus
- 40 puslapyje: *Senovės pavyzdžiai/šiuolaikiniai pažadai*, aut. Džefas Vordas
- 58 puslapyje: *Ikimirtingasis Kristus*, aut. Robertas T. Beretas
- 81 puslapyje: *Alma siekia atgailos*, aut. Robertas T. Beretas
- 85 puslapyje: fragmentas iš *Jis prisikėlė*, aut. Delas Parsonas
- 90 puslapyje: fragmentas iš *Kristus ir Marija prie kapo*, aut. Džozefas Brikis
- 93 puslapyje: „*Palieku jums ramybę*“ (*Jono 14:27*), aut. Valteris Reinas
- 98 puslapyje: *Kristus pašaukia Petrą ir Andriejų*, aut. Haris Andersonas
- 102 puslapyje: *Pirmasis Džozefo Smito regėjimas*, aut. Gregas K. Olsenas
- 107 puslapyje: *Džozefas Smitas gauna plokšteles*, aut. Kenetas Railis
- 124 puslapyje: *Brolis Džozefas*, aut. Deividas Lindslis
- 128 puslapyje: *Biblija ir Mormono Knyga liudija Kristų*, aut. Gregas K. Olsenas
- 134 puslapyje: *Moronis ant Kumoros kalvos perduoda aukso plokšteles Džozefui*, aut. Liuisas A. Ramsis
- 226 puslapyje: fragmentas iš *Kristaus veidas*, aut. Hainrikas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus
- 231 puslapyje: *Abinadis stovi prieš karalių Nojų*, aut. Arnoldas Fraibergas
- 245 puslapyje: *Tai Dvylika, kuriuos Jėzus išsiuntė*, aut. Valteris Reinas
- 250 puslapyje: *Daugiau nebus prarasti*, aut. Gregas K. Olsenas
- 292 puslapyje: *Švelnus Gydytojas*, aut. Gregas K. Olsenas
- 297 puslapyje: *Ganyk Mano avis*, aut. Kamilė Kori

Abėcėlinė rodyklė

A

Apreiškimas

- per gyvąjį pranašą, 149–150
- per Šventąją Dvasią, 157
- per šventyklos apeigas, 172–173

Ateitis, gyvenimas dėl, 86

Atgaila

- dėl lytinės nuodėmės, 222
- dieviškas liūdesys veda į, 81–82
- yra daugiau nei vien elgesio pa-keitimas, 79
- ir širdies permaina, 77–78, 79–81
- ir viltis, 84–86
- seka tikėjimą Kristumi, 79

Atleidimas

- pažadai, 85–86
- už lytinius nusizengimus, 222

Atsivertimas. Žr. Širdies pokytis

B

Bažnyčios Gerovės programa

- Ezra Taftas Bensonas pristato, savo kuole, 259–261
- jos poveikis, po II pasaulinio karo Europoje, 17–20, 54–55, 261
- pagrindinis tikslas, 263
- suteikia galimybę dirbti, 264

Bažnyčios Prezidentas

- gauna apreiškimą Bažnyčiai, 145–147
- yra svarbiausias pranašas mums, 146–147
- niekada nenuves Bažnyčios klai-dingu keliu, 150

- palaiminimai sekant, 143–145, 149–150
- sako tai, ką turime išgirsti, 147–149

Bendrystė Bažnyčioje, 25, 249–257

Benson, Flora Smit Amusen (žmona)

- meilinimasis Ezrai Taftui Bensonui, 7–8, 10–11
- mirtis, 32
- nuolatinė misija, 10–11
- santuoka su Ezra Taftu Bensonu, 11, 177, 178, 189, 201

Benson, Sara Dankli (motina)

- moko sūnų Ezrą apie šventyklą, 165
- rodo tikėjimą, kai jos vyras pašaukiamas į misiją, 4–5
- tikėjimas, 89

Bensonas, Džordžas Taftas Jn. (tėvas)

- moko sūnų Ezrą melstis, 47
- nuolatinė misija, 4–5, 39, 273
- skatina šeimą sekti pranašu, 143
- tikėjimas, 89

Bensonas, Ezra Taftas

- apsilankymas Baptistų bažnyčioje Maskvoje, Rusijoje, 25–27
- darbo kelionės su šeimos nariais, 178–179, 190
- gimdytojai, 4–5, 39, 59, 89
- gimimas, 2
- įkvepiamas pašaukti naują kuolo prezidentą, 153
- išmoksta melstis iš tėvo, 47
- išsilavinimas, 7, 10–11

kalba įvairaus amžiaus Bažnyčios nariams, 31
 leidžia laiką su šeima, nors turi daug darbo ir pašaukimų Bažnyčioje, 190
 liudija apie Džozefą Smitą, 103–104
 liudija apie Jėzų Kristų, 25–27, 30–31, 89, 91, 295–296
 liudija apie Mormono Knygą, 29–30, 123, 125–126, 133–136
 liudija apie Spenserio V. Kimbolo dievišką pašaukimą, 145
 maldos, aprašytos Gordono B. Hinklio, 48
 meilė, Dievui Tėvui, 38
 meilė, Jėzui Kristui, 91
 meilinimasis Florai Amusen, 7–8, 10–11
 meldžiasi vyriausybės susirinkimuose, 47–48
 mirtis, 1, 32–33
 misionieriško darbo tradicija šeimoje, 273
 mokosi apie šventyklą iš motinos, 165
 nuolankumas, 227, 228
 nuolatinė misija, 8–10, 103–104, 273
 pašaukiamas Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu, 28–29
 pašaukiamas į Dvylikos Apaštalų Kvorumą, 14–16
 pašaukiamas skelbti atgailą, 77
 pašaukia mažiau aktyvų vyrą tarnauti vadovu, 249–251
 patriotizmas, 20–24
 pavyzdys, kolegoms vyriausybėje, 37, 47–48
 prastėjanti sveikata, 32
 pristato Bažnyčios gerovės programą savo kuole, 259–261
 profesinė karjera, 12–13, 37, 239, 285

santuoka su Flora Smit Amusen, 11, 177, 178–179, 190, 201–202
 skatina jaunuolį rengtis misijai, 274
 stiprina vaikinių veiklą Bažnyčioje, 6–7, 283
 sulaukia vyriausybės pareigūno paramos kaip atsakymo į maldą, 54–55
 šeima, 14, 177, 178–179, 189, 190
 tampa Bažnyčios prezidentu, 29–30, 145, 240
 tarnyba, Jungtinių Valstijų žemės ūkio sekretoriumi, 21–23, 47–48, 239
 tarnystė, Europoje po II pasaulinio karo, 17–20, 54–55, 69–70, 261, 264–265
 tarnystė Bažnyčioje, vietos, 6–7, 12–13, 239, 249–251, 259–261, 283, 285
 vadovavimo stilius, 28–29, 113, 227–228, 239–240, 243, 249–252
 vaikystė, 2–4, 59

D

Dangiškasis Tėvas
 atsako į maldas, 53–56
 įsakymai, 38–44, 78–79
 meilė, 37–44
 meilė, mums, 43
 niekada neverčia mūsų gyventi pagal Evangeliją, 61
 nori, kad mes būtume laimingi, 73–74
 nori padėti mums pakeisti savo gyvenimus, 83–84
 palaiminimai dėl į Jį atgręžto gyvenimo, 42–43
 pasirodė Džozefui Smitui, 104–105
 sekti Jo valia, 73–74
 tikėjimas Juo, 97–98

tobulinti bendravimą su, 52–53
 visada šalia, 47

Darbas
 misionieriškame darbe, 281
 veda į sėkmę, 59
 vertė, 263–264

Didžioji depresija, 259–261

Dievas Tėvas. *Žr.* Dangiškasis Tėvas

Dievo žodis
 apima Raštus, gyvųjų pranašų
 žodžius ir asmeninį apreiškimą,
 116
 negalima elgtis atsainiai, 121–122
 studijavimo palaiminimai,
 119–121
 sustiprina mus prieš šių dienų
 iššūkius, 115–116
 uolus studijavimas, veda į ištiki-
 mybę, 117–119
Taip pat žr. Mormono Knyga;
 Raštų studijavimas

Doktrina ir Sandoros, 130–131

Dvasia. *Žr.* Šventoji Dvasia

Džozefas Smitas. *Žr.* Smitas, Džo-
 zefas

E

Europa, Ezros Tafto Bensonso misija
 joje, 17–20, 54–55, 69–70, 261,
 264–265

F

Finansai, 267–270

G

Gerovė, fiziniai ir dvasiniai princi-
 pai, 262–270

Gimdytojai
 pagarba, 207–208
 turėtų mokyti vaikus apie šven-
 tyklą, 171–173
 turėtų mokyti vaikus skaistumo,
 222–223

vaidmenys, 191–198
 vienybė tarp, 197–198
Taip pat žr. Motinos; Namai; San-
 tuoka; Šeima; Tėvai

I

Išbandymai, 69–71, 72, 115–116

Išdidumas

baimė žmonių, o ne Dievo
 teismo, 230–231
 jo apraiškos, 232–233
 jo pasekmės, 232–234
 jo priešnuodis yra nuolankumas,
 234–236
 palyginti su nuolankumu, 227,
 228, 234–236
 priešiškus Dievui ir kitiems,
 229–230
 riboja progresą, 233–234
 Viešpats išpėja, 228–229
Taip pat žr. Nuolankumas

J

Jėzus Kristus

Apmokėjimas, 91–94
 Ezros Tafto Bensonso meilė Jam,
 91
 Gelbėtojas, 89–100, 294–295
 guodžia ir pakylėja mus, 299–302
 Jo Bažnyčia, 85–86
 keičia mus, kad galėtume keisti
 pasaulį, 77–78
 meilė, mums, 38–39, 91
 misija, 91–94
 Mormono Knygoje, 127–129
 narsumas liudijant, 95–96
 nori padėti mums pakeisti savo
 gyvenimus, 83–84
 Nukryžiuavimas, 93–94
 pasirodė Džozefui Smitui,
 104–105
 Prisikėlimas, 94–95
 savybės, 295–299

sekimas Jo pavyzdžiu, 97–100,
240, 244–246, 253–255,
294–295
siekis tapti panašiams, 84–86,
99–100
tikėjimas Juo, 79, 97–98
žvelgimas, dėl kiekvienos min-
ties, 296–297

K

Karas danguje, 60–61
Kristus. *Žr.* Jėzus Kristus
Kuklumas, 220
Kunigystė
jo galia, užantspaudojanti
šeimas per šventyklos apeigas,
169
pilnatvė, randama tik šventykloje,
167–168

L

Laimė
Dangiškasis Tėvas nori, kad patir-
tume ją, 73–74
Į Kristaus panašus gyvenimas
veda į, 99–100
jo planas, Evangelijos planas,
78–79
nepaisant išbandymų, 69–71
reikalauja pastangų, 72
tikėjimo Dievu rezultatas, 72
Laimės planas, jo supratimas, veda į
atgailą, 78–79
Lytinis nusižengimas
atleidimas, 222
jo pavojai, 217–218
pasipriešinimas pagundai,
218–221
Liūdesys, dieviškas, veda į atgailą,
81–82

M

Maisto atsargos, 264–267

Malda
atsakymai į, 53–56
atsisipirti pagundai, 219–220
Bensonų šeimos, dėl Ezros Tafto
Bensono, 48–49
gauti Šventąją Dvasią, 157–158
labiau stengtis, 52–53
modelis, kurio mokė Jėzus, 49–50
nepaisant nevertumo jausmo,
83–84
pastovi, 49–50, 71
šeimose, 50–52

Mažiau aktyvūs nariai, susisiekti su
jais, 252–257

Meilė, 38–39

Meilė
Dievui, 37–44
misionieriškame darbe, 274, 280
namuose, 177, 182–183
„prarastai aviai“, 253–257
vadovaujant, 242–243

Mintys, švarios, 218–219

Misionieriškas darbas
darbas, 281
džiaugsmas, 274
Ezros Tafto Bensono entuziaz-
mas, 273, 274
meilė, 274, 280
merginos ir, 277
Mormono Knygos naudojimas
jame, 125, 133–136, 139–141,
279
nuolankumas ir, 280
pagyvenę žmonės ir, 203–204,
277
rengiant jaunimą jam, 276–277
sėkmė, 279–281
Šventosios Dvasios įtaka, 279–280
tradicija, Ezros Tafto Bensono
šeimoje, 273
vaikiniai ir, 276–277
visais gyvenimo tarpsniais,
276–278

- visam pasauliui, 274–275
- Mormono Knyga
- Džozefas Smitas ir, 106–108
- ir Doktrina ir Sandoros, 130–131
- įspėja dėl nepaisymo, 123, 125–126
- jos galia, 30, 139–140
- kasdieninės studijos, 138–139
- liudija apie Jėzų Kristų, 127–128
- misionieriškas darbas vadovaujantis, 125, 133–136, 139–141, 278–279
- moko tikrosios doktrinos, 129–130
- parašyta paskutinėms dienoms, 137
- pastarųjų dienų šventųjų religijos sąvaros akmuo, 123–131
- priartina mus prie Dievo, 127–129
- skaitymas, su mažais vaikais, 133, 135
- skaitymo palaiminimai, šeimai, 128–129
- turėtų būti mūsų studijų ir mokymų centras, 125
- užtvindyti mūsų gyvenimus su, 139–141
- Taip pat žr.* Dievo žodis; Raštų studijavimas
- Motinos
- patarimas, leisti laiką su vaikais, 194–197
- vaidmuo, paskirtas Dievo, 194
- Taip pat žr.* Gimdytojai; Tėvai
- N**
-
- Namai
- yra mūsų prieglobstis nuo pasaulio, 178
- maloniausia gyvenimo patirtis, 178–179
- Taip pat žr.* Gimdytojai; Santuoka; Šeima
- Narystė Bažnyčioje, jos reikšmė, 78–79, 86
- Nelabumas
- niekada nebuvo laimė, 63, 78–79, 218
- pasaulio, 115–116
- Nuolankumas
- Ezros Tafto Bensonso pavyzdys, 227, 228
- misionieriškame darbe, 279–280
- palyginti su išdidumu, 227, 228, 234–236
- vadovaujant, 240
- Taip pat žr.* Išdidumas
- O**
-
- Optimizmas, 71
- P**
-
- Pagunda
- priešinimasis, 218–221
- vengimas, 220
- Paklusnumas
- kaip didysis gyvenimo išbandymas, 38, 43
- palaiminimai dėl, 42–44, 83–84, 160–161
- Patriotizmas, 20–24
- Pavyzdys, vadovavimas juo, 240–241
- Perdavimas, 244–246
- Pirmasis regėjimas, 104–105
- Pornografija, 218–219
- Praeitis, negyventi joje, 86
- Pranašas. *Žr.* Bažnyčios Prezidentas
- R**
-
- Raštų studijavimas
- pakviečia Dvasią, 158–160
- palaiminimai, 116–122
- veda į didesnę aktyvumą Bažnyčioje, 117–119

vertė, 121–122

Taip pat žr. Dievo žodis;
Mormono Knyga

S

Sandoros, 168–169

Santuoka

auklėjimas, 177, 178

Ezros ir Floros Bensonų, 177, 178,
201

laimė, 179–182

sandora, 179–182

Taip pat žr. Gimdytojai; Namai;
Šeima

Savarankiškumas, 259–270

Seneliai

Ezra ir Flora Bensonai, 201, 202
santykiai su, 206–209

Taip pat žr. Šeima

Senyvi žmonės

įtraukimas, į šeimos veiklas, 209
likti tvirtiems ligos metu, 206–207

pareigos, 202–203

patarimas Bažnyčios vadovams
dėl, 209–211

rasti pasitenkinimą, 203–206,
211–212

rūpestis jais, 207–208

santykiai su, 209

stiprybė, 202

Viešpaties meilė jiems, 202–203

Silpnybės, nugalėjimas, 83–84

Sionės kuolai

Ezros Tafto Bensonso vadovavi-
mas, 13, 239, 249–252, 259–
261, 283, 285

jų tikslai, 286–290

Skaistybė

atsispyrimas pagundoms sulau-
žyti įstatymą, 218–221

įstatymas, 216–224

mokyti vaikus apie, 222–223

niekada nenustos galioti, 215
standartas, yra Dievo įsakymas,
216

teikia džiaugsmą, 223–224

Skola, 267–270

Smitas, Džozefas

angelų apsilankymai, 105–106

apreiškimai, 105–106

Dievo karalystė žemėje atkurta
per, 108

ir Mormono Knyga, 106–108

išankstinis paskyrimas, 109

ištikimybė, 109

kaip paskutinio Evangelijos laiko-
tarpio vadovas, 110–111

kankinio mirtis, 109

malda, paveikusi milijonus, 64

Pirmasis regėjimas, 104–105

Sprendimai

lemia mūsų amžinąjį likimą, 63

reikalauja pamaldžių pastangų,
63–64

Sugrąžinimas, 108

Š

Šeima

amžina, 169–170, 177, 185

Evangelijos mokymas, 183–184

jos svarba, dabar ir amžinybėje,
179

malda joje, 50–52

santykiai su senyvais žmonėmis,
207–209

stiprinimas, 182–184, 189, 190

Taip pat žr. Gimdytojai; Motinos;
Namai; Santuoka; Seneliai;
Tėvai

Šeimos istorija, 169–170

Šeimos malda, 50–52

Šeimos namų vakaras, 143–145, 184

Šėtonas

jo neapykanta, mums, 43

- melai, 78, 83–84
- Širdies permaina
ir atgaila, 77–78, 79–81
permaina iš vidaus į išorę, 77–78
vyksta palaipsniui, 84–86
- Šventykla
apsauga ir vadovavimas, 168–169
Ezra Taftas Bensonas mokosi
apie ją iš motinos, 165
gaunamas apreiškimas, 172–173
joje sudaromos sandoros,
167–168
kaip simbolis, 166–167
kunigystės pilnatvė prieinama tik
joje, 167–168
mokyti vaikus apie, 171–173
priimamos apeigos, 167–168
tarnavimas protėviams, 169–170
- Šventoji Dvasia
bendrauja per jausmus, 157
bendrystė, 155–156
būna su mumis, jei laikomės
Dievo įsakymų, 160–161
įgyjama, per maldą ir pasninką,
157–158
įgyjama, studijuojant Raštus,
158–160
jos vadovavimas, būtinas Viešpa-
ties darbe, 153–155
misionieriškas darbas ir, 279–280
- T**
-
- Tarnavimas mažiau aktyviems Baž-
nyčios nariams, 249–257
- Tarnystė
Bažnyčioje, 246
santuokoje, 179–182
senyviems žmonėms, 209–211
- Tėvai
amžinas pašaukimas, 191
patarimas jiems, teikti dvasinį
vadovavimą, 191–193
Taip pat žr. Gimdytojai; Motinos
- Tikėjimas
apima sekimą Jėzumi Kristumi,
97–99
eina pirmiau atgailos, 79
parodytas Aidaho ūkininkų, 70
parodytas šventųjų po II pasauli-
nio karo Europoje, 69–70
veda prie optimizmo ir ramybės,
71–72
- V**
-
- Vadovavimas
Ezros Tafto Bensonos pavyzdys,
28–29, 113, 227, 239, 240,
249–252
ir kitų ugdymas, 246
pavyzdžio svarba, 240–241
perdavimas, 244–246
sekant Viešpaties pavyzdžiu, 240,
244–245
veiksmingumo savybės, 241–244
- Vaikai
mokymas, apie skaistumą,
222–223
mokymas, apie šventyklas,
171–173
- Valios laisvė
amžinas principas, 60–61
naudojimasis ja, lemia pasekmes
dabar ir amžinybėje, 62–66
- Vienybė
demonstruoja veiksmingas vado-
vavimas, 240
jai reikalingas nuolankumas,
235–236
santuokoje, 179–182
šeimose, 50–52, 182–183
tėvystėje, 197–198
- Viltis, 84–86

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

